

Giới thiệu Tiểu Vong Thụ

Tiểu Vong Thụ câu chuyện thuộc thể loại xuyên không của tác giả Thị Kim dựa trên những điều không thực nhưng vẫn tạo được những diễn biến đầy li kỳ, hấp dẫn lôi cuốn người đọc.

Truyện kể về một gốc cây hợp hoan ở núi Kì Bàn được 400 tuổi tu hành ngàn năm vượt qua bao nhiêu cửa ải hạn kiếp khó khăn, tu luyện được chín quả cuối cùng cũng có thể trở thành hình người.

Người bạn tu hành chung với Hợp Hoan là Kiến Mộc ở cửa sinh tử lại nhờ vào một cái hắt hơi của Long Vương mà qua được một kiếp nạn, anh ta quả là tốt số còn Hợp Hoan ở cổng sống chết kia nhờ số tốt mà cũng qua kiếp nạn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Một tiên hai cây

Tôi là một gốc hợp hoan sinh trưởng ở đài ngắm sao núi Kỳ Bàn, đã được 400 cái xuân xanh.

Vốn dĩ tôi là vô tính, nhưng từ năm hai trăm ba mươi hai tuổi, khi đó thấy một đôi nam nữ đứng trước mặt thề non hẹn biển, tôi đã quyết tâm thân này từ đây về sau là thân con gái.

Đầu hạ năm ấy, chính là thời điểm tốt nhất trong năm, cảnh lá xanh màu phi thủy, hoa hồng nhạt ánh lên tựa lông vũ, như ráng mây trời, cả người tràn hương hoa. Tôi hít ngập tràn hương núi rừng mát lạnh trong bầu không khí tĩnh mịch, ngắm nhìn rặng mây trên bầu trời đang đổi màu huyền ảo, bên tai lại nghe tiếng chim tước hót riu rít. Trong lòng ngập tràn cảm giác biết ơn và thỏa mãn, bản thân đã được thiên nhiên ưu đãi biết bao, để tôi có thể sinh ra ở nơi phong cảnh đẹp mà tao nhã đến vậy.

Đang mơ mộng, bỗng thấy từ trong làn gió ấm áp xuất hiện hai bóng người đang chậm rãi đi lên núi, quần áo tung bay, ánh mắt có ẩn tình. Từ xa đã nghe thấy một giọng nói rất đáng yêu vang lên: “Anh họ, anh xem cây hợp hoan kia đẹp chưa kia”. Chàng trai mặc bộ đồ màu trắng ngẩng đầu liếc nhìn tôi một cái, rồi lại cúi đầu cười trả lời: “Em họ, em mới là đẹp nhất.” Con người đen như mực chỉ chăm chú ngắm nhìn mỗi đôi mắt của cô gái áo xanh kia mà thôi. Người kia nói vậy, cô em họ quay mặt cúi đầu mỉm cười then thùng. Gò má bạch ngọc ứng màu hồng nhạt, giống như khi nắng mai chiếu xuống tầng hoa hợp hoan. Sống suốt hai trăm ba mươi hai năm nay, lần đầu tiên tôi phát hiện rằng gương mặt của người thiếu nữ khi vui vẻ ngượng ngùng lại xinh đẹp đến vậy, không khỏi ước ao mình sẽ được như thế, thì ra một người con gái chỉ cần chàng trai mình yêu khen nàng đẹp, thì nàng sẽ trở nên xinh đẹp đến vậy. Cặp trai gái này ở trước mặt tôi trao lời yêu thương lâu thật lâu, khiến tôi vừa cảm động nhưng lại vừa cảm thấy hoang mang. Theo lão thổ địa thì những lời thề non hẹn biển, ông ta luôn bảo những lời ấy rất không tin được, chính là những lời thề son sắt lại khiến tâm tình xôn xao. Còn đối với thân cây như tôi thì đây chính là lần đầu tiên chứng kiến cảnh tình cảm của con người, từ đó về sau liền tự nhủ với lòng, sau này nhất định tôi sẽ trở thành con gái. Bởi lẽ tôi cũng muốn sẽ có người đối xử tình cảm với mình như ở đây. Tôi khi đó cũng sẽ trở thành một thiếu nữ xinh đẹp rạng rỡ, không gì sánh bằng. Cây tùng đối diện và thổ địa núi Kì Bàn luôn nói tôi thật kiêu ngạo. Nhưng mà chào ôi, có nhan sắc chẳng lại không tốt hay sao, nếu có thể tự mình chọn lựa, có người nào lại không muốn mình xinh đẹp từ mới sinh ra? Tôi dù trẻ tuổi nhưng chỉ thích nói lời ngay thật mà thôi.

Đài ngắm sao nơi này thật ra cũng chỉ có một cái bàn đá và hai gốc cây mà thôi. Nghe theo lời lão thổ địa kể lại, ngàn năm trước có thần tiên ghé qua ngắm sao, vì thế nơi đây được đặt tên. Tiếc là tôi thân sinh ra ở đây, đừng nói là thần tiên đắc đạo, ngay đến cả yêu quái cũng chẳng có một bóng. Tuy nhiên, thổ địa thì cũng được coi như một tiểu tiên. Tiếc là lão chỉ có thể ngày ngày chôn chân ở núi Kì Bàn này, không thể như các vị tiên khác, tiêu diêu tự tại. Chính vì thế tính tình cũng có chút kì dị, lúc nào cũng luôn mồm bảo tôi ăn nói lạnh nhạt, khiến tôi ban đầu vốn là cây nhỏ ngây thơ lại suy xét hết bao tâm tư. Lão còn bảo, việc này có ích cho sự trưởng thành của tôi. Trong lòng thì lại buồn bực: nói lời khiến người khác vui vẻ bản thân mình cũng cao hứng, thế không phải không tốt hơn sao?

Phía đối diện là một cây tùng lớn hơn tôi 200 tuổi. Tính cách cũng lập dị chẳng kém. Một lòng một dạ muốn tu hành! Tôi nghĩ lí tưởng của anh ta vĩ đại quá mức, chẳng lẽ một thân cây mà cũng có thể tu thành tiên thật sao? Tôi lại không dám hỏi thẳng, sợ sẽ đã kích lòng tự tôn của y. Thật ra mỗi lần nhìn thấy anh ta chăm chỉ tu luyện, tôi đều ghen đến nỗi nội thương, một phần luôn thích nói lời thật thà trong tôi chỉ muốn mở miệng bảo y đừng làm trò ngốc nữa, phần lương thiện khác thì khuyên tôi nhịn xuống, không nói. Cứ bị giầy vò như thế quả thật đã rèn luyện tính bình tĩnh và khả năng nhẫn nại của tôi ra trò. Từ đó về sau khi gặp chuyện, khả năng giả vờ nhìn không thấy, nói không biết của tôi rất cao siêu.

Buổi tối là lúc chúng tôi gồm một vị tiên hai gốc cây bên đài ngắm sao ngồi tán dóc nhau nghe. Lão thổ địa bình thường đều lấy cảm theo một bầu rượu nhỏ ngồi bên đài uống giải sầu, thỉnh thoảng qua về phía Kiến Mộc và tôi bày tỏ cảm xúc, khi hùng hồn, lúc cô đơn, căn bản là cứ nhìn vào số rượu lão uống nhiều hay ít mà định. Kì thật lão thì có tâm sự gì chứ, không phải là do không thể vân du tứ hải đầy sao, tôi đây thậm chí còn không thể di chuyển được đây này! Có thể thấy so với lão tôi kiên cường, lạc quan hơn biết là bao nhiêu. Trong lòng tôi còn cho rằng là do lão ngâm bài thơ mới nên mới vờ nói chuyện buồn thế thôi. Nếu là một anh chàng trẻ tuổi phong lưu phóng khoáng đang cau mày hình chữ xuyên (川) thì người ta còn có thể động tình, đằng này lão đã là một ông già, tính cách lại còn khác người thì sao có thể khiến tôi đây then với chả thùng thế nào cho được. Nhưng mà dù sao tôi cũng bốn trăm tuổi rồi mà, cuối cùng cũng hiểu được rằng thích ăn ngay nói thật đúng là một tính tốt, nhưng tùy lúc mà đem lời thật lòng nhịn xuống không nói ra lại càng là một phẩm chất đáng quý hơn nữa.

Cây tùng đối diện tôi tên là Kiến Mộc. Đối với chuyện hơn tôi hai trăm năm, tôi rất tò mò. Vì thế nhân lúc khi thổ địa đi ngủ, anh ta lên nói cho tôi nghe,

khiến tôi cũng xấu hổ thay cho lão một hồi. Năm đó khi tôi còn chưa có mặt trên đời, phóng mắt ra khắp ngọn Kì Bàn này, chỉ có một gốc cây hai trăm tuổi có thể nghe hiểu lời nói của lão, lão già cô đơn cuối cùng cũng có người để dốc bầu tâm sự, hết vừa khóc vừa cười với gốc tùng, ôm cây thật chặt rồi chây trét nước mũi lên vỏ cây, gọi cho cây cái tên Tiểu Tùng. Một tiếng Tiểu Tùng gọi Kiến Mộc hai trăm tuổi này cũng khiến tôi nổi hết da gà, đã thế lão tới đây hằng đêm, một đêm gọi tên không dưới ba trăm năm mươi lần. Trong lòng tôi thầm nghĩ hèn chi vỏ cây của Kiến Mộc sần sùi, ra là đã bị gọi là Tiểu Tùng suốt hai trăm trời. Kiến Mộc tu hành suốt hai trăm rớt cuộc cũng có thể mở miệng nói chuyện, câu đầu tiên nói với lão chính là: Gọi tôi là Kiến Mộc. Lão già cười hắc hắc: “Nếu không phải do lão đây ngày ngày tới nôn mửa, thì sao chú mày chỉ mới 400 tuổi mà có thể nói chuyện được sao, hừ.” Phương cách khịch lệ của lão cũng đặc biệt quá đi! Sau tôi lại hỏi nhỏ anh: “Vậy sau này anh không muốn trở thành nữ sao?” Kiến Mộc thờ dãi: “Anh bị lão thổ địa ôm ấp như thế, còn có thể chọn làm nữ được sao?” Tôi không nói gì, đem ý tưởng từng muốn cùng anh ta trở thành chị em gái chốn khuê phòng, an ủi nhau nơi núi rừng hiu quạnh mà hung hăng đè nén.

Sau này còn có cây hợp hoan tôi đây, sống vô tư lự đến hai trăm tuổi, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, linh khí đất trời, cuối cùng cũng có thể giác ngộ, tâm tính cũng được khai sáng, có thể nghe hiểu tiếng người. Lão đang vui về một hồi, bưng bưng chỉ văn chương rồi lấy cho tôi một cái tên là Hợp Hoan. Khi ấy tôi không thể nói được, nhưng có thể trao đổi với Kiến Mộc. Tôi mừng khắp khỏi hỏi Kiến Mộc tên này có hay không? Kiến Mộc cười lạnh lùng: “Lão thấy cho gọi Tiểu Cầu, gập kêu Tiểu Miêu, nhìn cây tùng bảo Tiểu Tùng. Em nói tên Hợp Hoan này vậy có được hay không?” Nhưng mà lúc đó tôi vừa có một cái tên nên thấy rất mừng, không nhìn thấy Kiến Mộc là đang xoi mói. Cứ như thế vui vẻ mà dùng cái tên ấy đến tận ngày hôm nay.

Tôi biết được khi Kiến Mộc bốn trăm tuổi là có thể mở miệng trò chuyện, trong lòng tôi khắp khỏi mừng thầm, bởi vì nay tôi cũng đến số tuổi ấy rồi. Lòng kiên nhẫn chờ đợi, một ngày lại một ngày có thể mở miệng nói chuyện, nhưng mãi chỉ có tiếng gió thổi nghe tiếng lá cây xào xạc mà thôi.

Tôi còn chưa hề nản lòng mất lòng tin thì lão thổ địa đã hăm hăm bước về phía này, hay tay chống nạnh sấn sĩa vào người tôi hết mũi đàn bà đánh đá: “Hợp Hoan, thấy lão đây hằng ngày đều uống rượu tới sáng dễ lắm sao? Có chút thời gian ban ngày đi ngủ một lúc, sao cô lại gầy vò lão thế hả.” Tôi sững sờ một lúc, sợ hãi hỏi Kiến Mộc: “Em nói lớn tiếng đến vậy cơ à?” Kiến Mộc nhìn tôi, suy nghĩ một hồi, khách sáo nói: “Nói to chút thì cũng không sao đâu, miễn là êm tai chút là...” Kiến Mộc nói lời đâm chọc hơn so với lão thổ địa nhiều, chỉ trích thẳng vào lòng người ta, anh ta không biết điều đó sao? Tôi im lặng, trong đầu có phần nhụt chí. Lão thương hại nhìn tôi: “Cô cùng Kiến Mộc học hành, nó mỗi ngày tu hành thì cô lại cho là đang ngủ gật sao. Chao ôi, tuy là môi trường sinh dưỡng là như nhưng không ra được cùng loại cây nha.” Tôi nhìn sang Kiến Mộc, lần đầu tiên tin tưởng vào chuyện tu hành của anh ta, nhưng chỉ là có thể mở miệng nói dộc mấy câu thôi. Nếu là có thể tu hành đắc đạo, đánh nát tôi cũng chả tin.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Kiến Mộc

Từ đó tôi bắt đầu học theo Kiến mộc, cùng anh ta tu hành. Dù sao thì với việc có thể mở miệng nói chuyện, đầu võ mồm cùng lão thổ địa là một chuyện hết sức đáng trông chờ. Có thể do động cơ của tôi không khản cấp bằng Kiến Mộc, nên vì thế mà tiến độ cũng chả rõ rệt như anh ta. Nhưng tôi có một ưu điểm là rất có kiên nhẫn, xung quanh an toàn chả có chuyện gì, cuối cùng cũng tìm được mục tiêu cho bản thân, sẽ không nghĩ rằng mình đã sống lâu quá rồi.

Những năm tháng trong núi rất có lợi cho việc tu hành, mà tôi lại có một tấm gương mẫu mực đứng nơi kia để tôi đuổi theo, tự nhiên ý chí chiến đấu lại sục sôi, tinh thần càng hăm hở. Chớp mắt, tôi đã năm trăm tuổi, cuối cùng cũng thành công, có thể mở miệng nói chuyện. Câu đầu tiên là nói với Kiến Mộc: Cảm ơn anh!

Câu thứ hai vẫn là dành cho Kiến Mộc: “Lão già kia đi đâu mất rồi ấy nhỉ?” Kiến Mộc trả lời: “Lão ngủ rồi.” Tôi cảm thấy có chút tiếc nuối, thành công đầu tiên của đời tôi ấy thế mà lại chẳng có lão tới cùng chia vui. Thật ra ngoại trừ tính cách của lão có hơi quái dị ra, đối với tôi và Kiến Mộc cũng không tệ lắm, thường bón phân tưới nước dưới gốc cây, đối với tôi lại càng quan tâm hơn, lúc tu hành kị nhất là bị quấy rầy, lão thường đến đài ngắm sao trông chừng dẫn dụ người lạ lạc đường giúp tôi nữa.

Lão già lúc nào cũng tới cùng màn đêm. Trên cây gây nhỏ mang theo một bầu rượu con con, lão đảo từ con đường trên núi, đập bóng trắng mà tới, gió núi thổi bay tà áo cùng chòm râu bạc trắng phơ của lão, cư nhiên mà thành một dạng tiên phong đạo cốt lắm. Lão đến cạnh, vẩy rượu từ trong bầu cho tôi, cười nói: “Chúc mừng, chúc mừng, Tiểu Hợp Hoan cuối cùng cũng có ngày hôm nay.” Tôi thật là rất dễ xúc động, hai chữ ngập trong bụng, vội vã nói với lão: Cảm ơn!

Hôm nay, một tiên hai cây cuối cùng cũng có thể nói chuyện cho nhau nghe, thật là vui, ngay cả Kiến Mộc cũng cười mở hơn rất nhiều. Lão cũng nhanh say hơn. Kiến Mộc thấy chòm râu rung rung theo bộ ngực ngủ của lão, thông thả nói: “Thần tiên mà cũng có chuyện phiền lòng sao.” Tôi tiếp lời: “Chuyện gì cơ?” Kiến Mộc thờ dãi: “Chúng ta là cây, không thể hiểu được chuyện của tiên, trước mắt chỉ có thể làm tốt chuyện của mình mà thôi, cố gắng sớm ngày tu thành dạng người.” Tôi do dự hồi lâu, rốt cuộc cũng hỏi câu hỏi mà tôi đã trăn trở suốt ba trăm năm nay: “Cây mà cũng có thể tu thành tiên sao?” Kiến Mộc nhìn tôi một cái, ánh mắt chợt mơ hồ: “Anh vẫn chưa nghĩ đến chuyện phải thành tiên, nhưng trước hết nhất định phải thành người. Anh sống ở đây bảy trăm năm, chỉ có một mảnh trời này ngày ngày, muốn đi nhìn khắp xung quanh.” Tôi ngưng ngưng hỏi “Cảnh vật những nơi khác sẽ không có mảnh trời giống nơi đây sao?” Kiến Mộc ngừng một hồi lâu, trả lời: “Yến tước an chi hồng hạo chí.[sup](1)/[sup]” Tôi đang còn mờ mịt, Kiến Mộc nói thêm một câu: “Không chí tiến thủ.” Câu này tôi hiểu.

Công lực Kiến Mộc quả thật tăng theo từng ngày, sách của lão thổ địa đặt trên bàn anh ta cũng có thể nhìn được, một phiến lá rơi xuống anh cũng có thể

đổi thành một tờ giấy, tâm trạng tôi càng thêm ngứa ngáy, nhưng một nhánh lá rớt rụng cũng chẳng thấy động tĩnh gì. Rút cuộc tôi bỏ cuộc, tôi không muốn cả mùa hè biến lá cây thành giấy đâu. Cho nên tôi nhờ Kiến Mộc lật trang, tôi đi đọc sách, an ủi bản thân, đàn ông nhân gian đều chú ý thương hương tiếc ngọc, tôi chỉ giúp Kiến Mộc đạt được mục đích thôi. Đọc sách thường có vài chỗ tối nghĩa, tôi thường chờ tới đêm để hỏi lão thổ địa, lão rõ là thích lên mặt dạy đời, rất hứng chí giảng giải cho tôi, đầu tiên thế nào là ‘thần thái phi dương’, cuối cùng nước miếng cũng phi dương bắn ra tung tóe, thật là một vấn đề to lớn, cuối cùng nuốt ngụm nước bọt nói với tôi: “May mà lão trước khi thành tiên không sinh một đám con cái. Nếu không, sẽ có mười vạn lý do phá hỏng con đường thành tiên của lão.” Tôi cười hí hí, lão nói tiếp: “Một mệnh hai vận ba phong thủy, bốn đức năm tên sáu học hành[sup](2)[/sup]. Ba cái đầu tiên của các cô cậu đều đã là định sẵn cả rồi, bốn năm thì chẳng dính dáng tới, chỉ còn cái học hành mà thôi. Miễn là cố gắng nỗ lực thì hiển nhiên sẽ có kết quả, ít nhiều mà thôi.” Tôi ghi nhớ trong lòng.

Mỗi ngày trôi qua, tôi càng xem nhiều thánh điển của nhân gian lại càng thấy nhiều câu chuyện về yêu ma, cảm thấy rất hứng thú với sách vở loài người, nội dung cũng thường làm tôi ghen hờn nhìn trần trời, quả thật có một thế giới phức tạp tình cảm rối rắm đến vậy sao? Tôi thấy lão thổ địa mỗi ngày một bầu rượu con, thật là đơn giản. Nghĩ đến việc trước khi thành tiên lão cũng từng là con người, cho nên tôi tò mò hỏi chuyện: “Trước khi thành tiên lão cũng từng có những ngày như vậy sao?” Lão uống nửa bầu rượu, thờ dài một hơi: “Lão đây ban đầu thấy thế nhân nhốn nháo làm đủ các loại chuyện xằng bậy trên đời, thấy mà buồn, một lòng muốn tu hành để độ chúng nhân thoát khỏi bể khổ hồng trần, chỉ không ngờ rằng, sau khi thành tiên chẳng cứu giúp được ai mà ngược lại thành ra vậy khốn chính mình, haha haha.” Tuy lão ha hả cười mấy tiếng, tôi lại cảm thấy lão như muốn khóc, trên sách cũng từng viết: U uất bất đắc chí[sup](3)[/sup] đây mà. Tôi vội an ủi lão: Trang Tử không phải cá nào biết cá có vui hay không, còn tương lai về sau của lão thì dài, Mạnh Tử cũng từng viết: trời muốn thành tựu cho người thường hay tạo ra nghịch cảnh, chắc chắn là sẽ phải có hao tâm khổ tứ...” Lão thổ địa ngừng việc gục đầu vào sách tôi, gật đầu đáp lại: “Ban ngày lão thường nói những lời như thế để khích lệ bản thân, đêm đến lại mang rượu lung lạc chính mình.” “Vậy lão cho rằng là lời dạy của bậc thánh hiền có tác dụng hay vẫn là rượu hữu hiệu hơn?” Lão thổ địa suy nghĩ cẩn thận một chút rồi cười: “Hai cô cậu hợp tác cũng tốt đấy!” Tôi vui vẻ, Kiến Mộc cũng cười.

Tháng năm trong núi dài đằng đẵng, có thầy có bạn, thiên nhiên cảnh đẹp, tu tiên luận đạo nháy máy đã thêm ba trăm năm.

Kiến Mộc đã muốn tới bước ngoặt của quá trình tu luyện. Lão thổ địa nói với anh rằng, với tám trăm tu vi chỉ cần có thể vượt qua kiếp nạn ngàn năm là có thể hóa thân thành người. Ý rằng, Kiến Mộc cuối cùng cũng có thể tự do. Tôi mừng thay cho Kiến Mộc mãi không thôi, nhưng lại bị lão tạt thẳng gáo nước lạnh: “Cô cho rằng kiếp nạn ngàn năm là dễ qua sao? Nếu như vậy, một nửa nhân gian đều là yêu là tinh cả rồi.” Tôi lập tức chuyển từ hưng phấn sang sợ hãi, chăm chú lắng nghe. Lão thổ địa dịu mặt nói tiếp: “Trải qua hạn kiếp là phải chịu hạn hán trong ba năm, nơi khác có mưa cũng không rơi xuống chỗ cô.” – Nói xong bước đi, chỉ còn tôi và Kiến Mộc hai cây đứng đối diện nhau. Tôi không biết mùi vị của cảm giác ba năm không có nước sẽ ra sao, núi Kì Bàn này đây nắng mưa ôn hòa, bốn mùa đều rất dễ chịu, chưa từng bị hạn hán.

Quả nhiên, Kiến Mộc bắt đầu phải chịu nỗi khổ của hạn hán, mặc dù mưa rơi đều trên khắp núi rừng nhưng lại chưa ra khoảng trời không trên chỗ Kiến Mộc. Tôi gom hết nước dưới rễ muốn đưa cho Kiến Mộc, nhưng xung quanh bộ rễ của y như có một bức tường chắn vô hình, tôi thấy anh ta ngày càng khô héo nhưng lại không có cách nào giúp đỡ.

Tôi muốn nhờ lão thổ địa giúp đỡ anh một chút, lão lại nói: “Cố ý giúp hán là trái với thiên quy”

“Vậy nhìn anh ấy chịu khổ mà không có cách nào hay sao?”

“Chuyện của mình phải tự thân giải quyết. Chuyện gì cũng không làm mà hưởng thì còn có ý nghĩa gì.” Rõ thật là lão già nhẫn tâm.

Tôi chỉ còn có thể làm một việc duy nhất là mỗi ngày khích lệ tinh thần Kiến Mộc.

Trước đây đối với tôi, ba năm qua rất mau, nhưng nếu nhìn người bạn trước mặt ngày nào cũng gầy dựa vào cái chết mà bản thân mình không giúp được gì thì một ngày tự một năm.

Khi thời hạn ba năm chỉ còn một tháng cuối cùng, Kiến Mộc đến cả thở than cũng không làm nổi, cái sự khô héo cũng về tiêu tụy của anh làm tôi nghĩ rằng anh thật sự đã không thể chống đỡ nổi rồi. Tôi bắt đầu chán nản, tuy nói lời khích lệ anh nhưng cũng bắt đầu hoài nghi chính mình. Biết đâu nếu chúng tôi tự hài lòng với bản thân, chỉ cần sống lâu hơn những cái cây khác mấy trăm năm, thông hiểu nhiều đạo lý, lại còn vui vẻ ở nơi đây đã là một loại hạnh phúc rồi chẳng. Tôi tự an ủi bản thân, thật ra cũng sợ hãi hạn kiếp của mình vào hai trăm năm sau sẽ là những ngày này.

Ngày ấy bầu trời bỗng âm u khác thường, tôi ngồi thấy mùi mưa trong không khí, ngẩng đầu nhìn trời, nhưng không thấy bóng mây nào trôi qua, tôi có chút tuyệt vọng, không dám nhìn vào bộ dạng của Kiến Mộc thêm nữa.

Đột nhiên có vài hạt mưa bụi rơi xuống, rất nặng, không như đám mưa thường ngày theo gió núi tới, hơn nữa vừa khéo lại rơi xuống đài ngắm sao này một mảnh, cứ vậy mà bao quanh Kiến Mộc. Tôi còn cho rằng mình gặp thấy ảo giác, nhưng nhìn những giọt lạnh buốt trên người cùng cảnh Kiến Mộc phấn chấn trong nháy mắt giúp tôi biết cảnh này không phải mơ. Tôi sùng sốt, chẳng lẽ mấy ngày nay tôi tính sai rồi sao, hôm nay là ngày Kiến Mộc công đức viên mãn chẳng?

Lão thổ địa không biết từ đâu nhảy ra, phốc lên đài ngắm sao đưa tay che nắng ngắm nhìn trời. Sau đó nhảy xuống, vỗ về thân Kiến Mộc thở than: “Quả nhiên đúng là ông trời đền đáp, cậu lại có cơ hội may mắn như vậy.” Tôi vội hỏi, chuyện gì xảy ra. Lão cười nói: “Vừa rồi khi Đông Hải long vương đến Tung Sơn ban mưa, khi cười mấy qua đây bất ngờ hắt hơi một cái.” Quả là kì tích trăm năm khó gặp! Kiến Mộc cuối cùng cũng có thêm khả năng sống sót, tôi biết rằng nhiều đầy nước thôi cũng đủ cho anh ta vượt qua hạn kiếp này rồi. Tôi yên lòng hơn, nhưng lại tò mò, lại hỏi lão thổ địa: “không phải lúc đại kiếp không được có trợ giúp từ bên ngoài sao?” Lão già xúc động trả lời “Cố ý thì không được nhưng vô tình sẽ không sao. May mắn của Kiến Mộc quả thật là bình thường.”

Kiến Mộc cuối cùng cũng chịu hết một kiếp khó khăn, mãn hạn ba năm.

Khi tôi trở mắt ra nhìn Kiến Mộc từ một gốc cây biến thành người, cảm thấy bản thân như đang nằm mộng. Dưới ánh trăng, những cành lá của Kiến

Mộc bắt ngờ thu lại, khóe xanh dần nhạt đi phía sau, anh trở thành một thanh niên ôn văn nhĩ nhĩ (*nhẹ nhàng thanh lịch*), đứng trước mặt tôi.

Anh ta cười rất tươi, đúng là khó tận cam lai, nụ cười khi đạt được thành công. Tôi nhìn người bạn suốt tám trăm năm của, vừa xa lạ vừa quen thuộc. Nhất thời lại chẳng biết nói gì cho phải, trong lòng một bụng phức tạp.

Kiểm Mộc đưa ta định xoa thân cây tôi, đột nhiên cười ngai ngừng, cách tôi một khuỷu tay: “Hợp Hoan, anh bỗng quên rằng em muốn trở thành thiếu nữ.” Tôi cũng cười lại, dù bộ dạng bên ngoài của Kiến Mộc có thay đổi nhưng tính tình chẳng khác biệt tạo nào.

Kiến Mộc nhìn tôi thật lâu, thật sâu, trong mắt ánh lên niềm vui thích vô hạn: “Hợp Hoan, cuối cùng anh cũng được tự do.”

Tôi nhìn gương mặt của Kiến Mộc, cả nửa ngày trời mới quen với diện mạo mới của y, quả là so với khi là một gốc cây thì đẹp hơn nhiều, chào ôi, cái tật xấu thích vỏ ngoài đẹp đẽ của tôi tự dưng nảy sinh, rất khó kiềm nén, dấu kín tâm tư, tôi cười hi hi nói: “Em thật mừng thay cho anh, sau này anh có dự định làm gì không?”

Kiến Mộc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, ngắm nghĩ một hồi rồi nói: “Anh có ngày hôm nay là nhờ Long Vương vô tình giúp đỡ mà thành toàn. Ở một giọt nước trả một dòng sông, anh muốn đền Đông Hải tạ ơn ông ấy.”

“Nhưng chính Đông Hải Long Vương còn không biết là ông ta vô tình giúp anh vượt kiếp nạn cơ mà.”

“Ngài không biết là chuyện của ngài, anh báo đáp là chuyện của anh, chẳng lẽ người ta không biết rõ thì lừa mình dối người sao.”

Tôi không đáp, Kiến Mộc chính khí lắm liệt như vậy, quả là nhờ đọc nhiều sách thánh hiền, tự than thấy mình không bằng

Kiến Mộc đưa mắt nhìn quanh, vẻ mặt cảm khái vô hạn, tôi còn cho rằng anh ta sẽ nói dông dài một hồi, nhưng tiếc rằng anh là một kẻ kiệm lời, nhìn ngắm nửa buổi, một lúc sau mới ngừng, quay mặt về phía tôi nói: “Hai trăm năm sau anh sẽ tới tìm em. Nghĩa tình hôm nay của em mai sau nhất định anh sẽ đền đáp. Đợi khi thổ địa tỉnh rượu, em hãy chuyển lời tạ ơn của anh đến lão.” Nói xong chấp tay từ biệt, dọc theo con đường núi nhanh nhẹn rời khỏi. Mắt tôi thấy bóng anh mất hút dần trong màn đêm, thật là rất không nỡ. Nhưng mà muốn tôi mở miệng giữ anh lại, cũng thật không thích hợp. Dù sao anh ta cũng có chuyện của mình, tôi cũng có chuyện tu hành của bản thân, thôi, hai trăm năm sau có thể sẽ được gặp lại mà. Chỉ tiếc là tôi chỉ có một người bạn vậy thôi. Hai trăm năm còn lại tôi phải tự mình vượt qua. Nghĩ tới đây cảm thấy thật cơ đơn. May mà còn có lão thổ địa giúp đỡ. Lúc này lão đang ngáy ngủ, như thể đang hợp xướng đàn ễnh ương, thật sung sướng biết bao nhiêu.

(1): Yến tước an chi hồng hạo chí – [燕雀安知鸿皓之志] chim hồng, chim hạo là loài chim bay ở trên trời cao, yến tước ý chỉ chim sẻ. Câu tục ngữ này nhằm nói đến những người có lí tưởng cao vời.

(2): Một mệnh hai vận ba phong thủy, tứ đức năm tên sáu học hành – ý nói về cuộc đời của một con người, vận và mệnh là số phận, phong thủy là nghiên cứu tác động âm dương trong cuộc sống, kiến thức tự nhiên của con người, đức là công đức, đóng góp cho xã hội, tên trong tên tuổi, nổi tiếng, học hành đề cập đến sự nỗ lực của cá nhân.

(3): U uất bất đắc chí – chỉ nỗi buồn, niềm u uất khi mộng công danh, chí lớn không thành

(4): Trang Tử không phải cá, nào biết cá vui hay không – kể về một điển tích của Trang Tử

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Hợp Hoan

Núi Kì Bàn vẫn xinh đẹp như trước, ở đài ngắm sao này chớp mắt đã qua hai trăm năm.

Không có Kiến Mộc, hai trăm năm này với tôi như còn đang đẵng đẵng hơn tám trăm năm trước. Nhớ đến vốn đã quen với tám gương mẫu mực đứng trước mặt tôi ngày ngày tận tâm chỉ bảo bỗng đột nhiên biến mất, mỗi ngày trôi qua cảm thấy mờ mịt đến không thể nhìn nổi. May mà lão thổ địa không có Kiến Mộc làm bạn thì càng chăm sóc tôi kĩ hơn, bằng không tôi cũng có khi buông xuôi tất.

Mấy ngày nay tôi thấy thật khản trương, kiếp nạn lớn đã sắp tới rồi. Những ngày tiêu dao khoái hoạt của tôi đã sắp chấm dứt, lòng dạ bắt đầu cảm thấy không yên, ngày trước chứng kiến cảnh Kiến Mộc chịu sự hành hạ khổ sở đã để lại một bóng ma tâm lý rất lớn trong tôi. Không biết với tu vi của mình, tôi có thể chống đỡ được bao nhiêu ngày đây. Tôi bắt đầu nhìn lại khoảng thời gian vô ích của mình ngày trước, gấp rút tu luyện, mặc dù là nước đến chân mới nhảy nhưng ít nhiều gì cũng khiến mình cảm thấy yên tâm hơn.

Kiếp nạn lớn rốt cuộc cũng đến. Phải khi chính bản thân mình chịu đựng, tôi mới thấy những ấn tượng khi nhìn giày vỏ Kiến Mộc của Kiến Mộc chả là gì. Tôi thật sự bội phục Kiến Mộc, chịu sự dày dọa này mà anh ta nhất định không hề oán hận tiếng nào, trong khi tôi bây giờ muốn kể khổ mà chẳng ai thèm nghe. Mỗi đêm chỉ có lão thổ địa đến đây, thường mang theo những thứ kì lạ gì đó cho tôi, như sơn môi chẳng hạn.

Tôi chẳng biết nên khóc hay cười, dù rằng tôi rất thích trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, nhưng ở cảnh giới này, nào còn có thể nghĩ đến chuyện ấy sao, kiểu khích lệ này thật chẳng có tác dụng, chút xíu hiệu quả nào cả.

Tôi đếm ngược từng ngày, một ngày như dài cả năm.

Hai năm sau, đỉnh đầu của tôi nhưng đang muốn bốc hơi. Hơi thở cũng ngày càng suy yếu, mỗi ngày lá cây đều rụng tả to, nhìn thấy những phiến lá rơi pháp phối, tôi cảm thấy như đang nhìn từng mảnh sinh mệnh của mình đang dần rời đi.

Rốt cuộc cũng đến một ngày, có một người đứng trước mặt tôi, tôi không nhìn rõ đó là ai, chỉ nghe anh ta nói: “Hợp hoan, xin lỗi em, anh đến trễ.” Từ trong mơ màng tôi bắt đầu tỉnh táo trở lại, là Kiến Mộc. Tôi một đến độ không thể nói với anh câu nào, vô lực liếc anh ta một cái, nhưng thật ra trong lòng cảm thấy vừa vui vẻ vừa âm ảm, dấy lên cùng một lòng tin nhỏ nhoi. Cuối cùng anh cũng trải qua đoạn đường này cùng tôi, không uổng cho tình nghĩa suốt tám trăm năm của hai người. Cũng không tệ lắm, ít ra cũng còn có người nhớ tới tôi.

Có Kiến Mộc vừa làm bạn vừa khích lệ cũng trải qua thêm được năm tháng rỗng, nhưng tôi thật sự kiệt sức, rút cuộc cũng không chống đỡ nổi nữa rồi. Từ trong mơ hồ tôi cảm thấy thật hối hận, giả mà lúc trước tôi chịu khó tu hành hơn một chút thì biết đâu bây giờ có thể qua được một kiếp này. Tiếc là có hối thì cũng đã muộn.

Tôi mơ màng qua được một ngày nữa, đầu óc trở nên mơ hồ. Trong mơ tôi còn cảm nhận được vị của nước, ba năm trôi qua chưa từng có một giọt khiến tôi thật muốn chết, vậy mà giờ xuất hiện như ảo giác. Khi tôi mở to mắt ra thì thấy đôi mắt lo lắng đến phát hỏa của Kiến Mộc. Nhưng đột nhiên trong ánh mắt có tia sáng phát ra. Tôi cảm thấy tỉnh táo hơn một chút, chẳng lẽ cây cối mà cũng có thời điểm hồi quang phản chiếu (tỉnh táo trước lúc chết) thật sao. Anh thấp giọng nói với tôi: “Hợp Hoan, rồi em sẽ không sao đâu.” Bỗng nhiên tôi cảm thấy có chút sức lực, cười nhẹ một tiếng.

Ba ngày sau, chính tôi còn không dám tin rằng, mình đã thật sự vượt ra một kiếp nạn khôn khó này.

Kiến Mộc đứng trước mặt tôi, mắt lóe ra tia sáng kì lạ, tôi đuổi tay mình, không còn là một cành cây nữa rồi. Sờ gò má của mình, cảm giác thật trắng mịn, như thể là một vốc nước trong tay tôi vậy. Tôi quả thật đã trở thành một thiếu nữ thật rồi, không tiêu sái như Kiến Mộc, khi biến thành người thì anh cười, trong khi tôi lại nước rơi mắt đầy mặt.

Nghĩ đến đây tôi bật cười. Đây không phải là tôi cũng đang cười rồi sao.

Lão thổ địa im lặng nhìn tôi, hôm nay tự dưng lão không uống rượu, cả ngàn năm rồi thì đây là lần đầu tiên đấy. Tôi hoảng hốt hỏi lão: “Trông tôi dọa người lắm sao?” Lão mở to mắt nhìn, từ từ đáp: “Người ta thường bảo yêu tinh có bộ dạng thật quyến rũ, quả là có đạo lý.” Tôi nhắc lại một lần, hình như đúng là đang khen tôi xinh đẹp thì phải. Tôi lo lắng biến ra một cái gương tự soi, tiếc là dưới ánh trăng thì chẳng nhìn rõ được là bao. Kiến Mộc nói thầm một tiếng ‘điều đáng’, rồi bắn ra một chùm pháo hoa. Dưới ánh sáng rực rỡ của pháo hoa, tôi nhìn thấy một thiếu nữ thanh lệ ở trong gương, trên mặt còn khảm một đôi mắt trong vắt như đang cười. Đây là tôi thật sao?

Tôi xoay người chớp mắt nhìn Kiến Mộc và lão thổ địa, đây là hai người bạn cả ngàn năm nay của tôi, xúc động chạy tới, không nghĩ gì mà bỏ nhào vào khoảng không, hướng thẳng vào hai người, dang rộng tay ôm một cái thật chặt. Kiến Mộc khẽ ho khan, lão thổ địa vuốt chòm râu nói: “Nè, nam nữ thụ bất thân.” Tôi cười lớn, chống nạnh: “Tôi còn muốn hôn cả hai một cái nữa kìa.” Dọa được hai vị ấy nhảy phắc lên cây, một bước lên tới nóc đài ngắm sao, tôi càng vui sướng tột. Thân thể này suốt một ngàn năm qua không thể cử động bây giờ lại tự do như thế thật là tuyệt vời, chộc ghẹo bọn họ cũng thật là khoái chí biết bao nhiêu. Giờ phút được tự do vui sướng này so với ba năm chịu khổ sở thật là đáng giá.

Ba người chúng tôi lần đầu tiên cùng nhau ngồi xuống uống rượu, lão thổ địa hôm nay hưng trí khác thường, chỉ vào núi Kì Bàn, thơ phú từ trong miệng tuôn ra như nước chảy, liên miên không ngừng, lát sau, lão đột nhiên dừng lại, im lặng nhìn Kiến Mộc và tôi, mãi một lúc sau mới nói: “Trời đất này không bữa tiệc nào mà không tàn, cô cậu hai người đã bồi bên lão cả ngàn năm nay, ngày hôm nay khi đoàn tụ cũng là lúc biệt li.” Tôi và Kiến Mộc cảm thấy buồn rầu không nói, đúng vậy, thiên hạ nào có bữa tiệc nào không tàn đâu, vật đổi sao dời, tháng năm dần trôi, làm gì có thứ vĩnh hằng.

Ba người chúng tôi đều cảm thấy xúc động, chỉ có thể uống rượu tiêu sầu. Lão thổ địa đột nhiên nhìn tôi cười: “Hợp Hoan, cô có biết mình đã thoát chết như thế nào không?”

Tôi khó hiểu: “Là tôi lấy tu vi của bản thân mà vượt qua kiếp này.”

Kiến Mộc cúi đầu cười tủm tỉm, lão già mở miệng cười ha hả: “Cô ngày ấy đó à, ôi thôi, thế mà bỗng nhiên lại có một thằng nhóc đi đến. Xem như là nó đã cứu cô một mạng rồi đấy.”

Một thằng nhóc cứu tôi? Không lẽ trong mơ màng tôi cảm nhận được vị nước, ra đó không phải là ảo giác sao?

Tôi vội hỏi: “Cậu bé ấy đã tưới nước cho tôi sao?”

Lão già cười khúc khích như trộm: “Ừ, có điều không phải nước, là thuốc.”

Tôi lại càng cảm thấy khó hiểu. Kiến Mộc ghen cười đến run người. Tôi bực mình, đưa tay kéo râu lão: “Thế rút cuộc là chuyện gì đã xảy ra?” Lão nhin cười: “Thằng nhóc đấy hả, ở dưới chân cô mà tè ra một bãi.”

Tôi xấu hổ quay đầu uống một hớp rượu lớn, mồ hôi trên đầu túa ra. Nửa ngày sau mới hỏi một câu: “Cậu bé đó tên là gì, sau này tôi phải là nên đi cảm tạ cậu ta chứ.”

Kiến Mộc hài lòng nhìn tôi: “Làm người là phải biết ơn mà báo đáp. Anh nghe mẹ cậu ta gọi là Từ Thần. Chắc là ở vùng phụ cận đến đây chơi đùa, sau này em cứ từ từ mà tìm.”

Từ Thần, tôi thầm đọc đi đọc lại ba lần, ghi nhớ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Xuống núi

Kiến Mộc muốn trở về Đông Hải, tôi có chút không đành, anh ta chăm chú nhìn tôi nói: “Hợp Hoan, hai trăm năm nay anh tới Đông Hải cũng rất có ích, thường có những vị tiên nhân tới long cung làm khách, nghe bọn họ và long vương nói chuyện còn hơn mười năm đọc sách. Mà em, cũng là người bạn thân thiết của anh, thành quả em có ngày hôm nay là không dễ dàng, có chuyện gì cũng không được bỏ bê tu hành, hi vọng mai sau chúng ta có thể cùng nhau đứng trong hàng ngũ tiên tộc.”

Tôi không dám nghe tiếp câu chuyện, trong lòng thầm nghĩ: Em đây chỉ muốn được sung sướng mà thôi, nếu thành thần tiên mà còn buồn khổ như lão thổ địa thế kia, vậy em cứ làm người là được rồi. Nhưng nhìn thấy ánh mắt kì vọng của Kiến Mộc, tôi tuy nghĩ vậy nhưng nào có thể nói ra, chỉ im lặng gật đầu.

Kiến Mộc mỉm cười, nhẹ nhàng xoa đầu tôi nói: “Bảo trọng.” Nói xong theo gió mà rời đi.

Lòng tôi buồn rầu vô hạn, chậm rãi đến cạnh dòng suối trước mặt, ngồi xổm xuống vốc một bụm nước, uống vào miệng thấy ngọt lành mát lạnh. Vậy mới khiến tâm trạng rối loạn trong tôi dịu đi phần nào. Dòng suối trên núi này có tên nước là suối Cam Lộ, chảy từ đỉnh núi khúc khuỷu mà xuống, vòng quanh đài ngắm sao, tiếc là gần như vậy nhưng cả nghìn năm nay, đây là lần đầu tiên tôi được thưởng thức mùi vị của nó. Trong nước có bóng, tôi tỉ mỉ ngắm kĩ gương mặt của mình, mới phát hiện ở trán bên phải có một ấn màu trắng nhạt, trông giống như hoa Hợp Hoan. Khẽ thờ dài, từ đây về sau, tôi chính là một thiếu nữ, chỉ có cái ấn kí này nhắc nhở rằng tôi từng là một cây hợp hoan mà thôi.

Tôi đi quanh núi Kì Bàn một vòng, sống ở đây cả ngàn năm thế mà lại chưa từng ngắm toàn cảnh nó lần nào, chỉ mới nghe lão thổ địa nói nơi này non xanh nước biếc địa nhân linh kiệt.

Xem qua mới biết thì ra đài ngắm sao này chỉ là một góc nhỏ nhất của núi Kì Bàn mà thôi, phóng mắt nhìn ra xa, những ngọn núi cao chót vót đọng mây, những đám mây lơ lửng, đập vào mắt, toàn là màu xanh biêng biếc. Nhìn kĩ lại mới biết thì ra là một vườn trà rộng vạn mẫu.

Tháng ba tiết xuân ấm áp, hoa đào trên núi nở hồng như lửa, bây giờ cũng đang là mùa hái trà. Trong vườn trà có rất nhiều cô gái vừa hái trà vừa trò chuyện cùng nhau, nói về chuyện nhà cửa, chuyện tình cảm. Tôi nhìn các cô ấy từ xa, có chút hâm mộ, bọn họ là những người có thể có nhiều chuyện để lo như vậy, trong khi tôi suốt một ngàn năm qua chỉ một mục tiêu duy nhất, đến khi bây giờ thực hiện được rồi thì lại cảm thấy mờ mịt. Tôi rất bội phục Kiến Mộc, anh ta luôn từng bước từng bước tự đặt ra mục tiêu cho bản thân mình, vì thế anh chẳng rảnh rỗi mà ngồi suy nghĩ vẩn vơ như tôi bao giờ.

Tôi cũng phải tự tìm mục tiêu cho mình mới được, sau này, sau này sẽ thế nào nhỉ? Tôi hơi nhức đầu, phải làm gì để báo đáp một đũa nhóc cơ chứ? Nghĩ đến nửa ngày rồi mà vẫn không hề có kết quả.

Đêm đến, tôi vội vàng tìm lão thổ địa, tranh thủ lúc lão đang còn tỉnh táo mà hỏi ý kiến. Lão già trợn trừng mắt: “Chuyện đơn giản thế mà còn phải hỏi lão. Nó cần gì thì cô cho nó là được rồi.”

“Vậy nó sẽ muốn những gì nhỉ?”

“Con người ấy à, càng trưởng thành thì lòng tham càng lớn, có thể bây giờ chẳng nhóc đó chỉ cần gấp cái gì hay thì có thể vui trên ba ngày, càng lớn thì càng đòi hỏi nhiều hơn, bạn bè, công danh, tiền tài, rồi nhiều cái khác nữa, với chút tu vi còn con của cô, thì nên báo đáp nó càng sớm càng tốt đi.”

“Đúng vậy đúng vậy, nếu nó đòi tôi một núi vàng, sợ rằng bản thân cũng chỉ moi được vài đỉnh mà thôi.” Tôi gật đầu liên tục, sấu sắc nghe theo lời khuyên bảo của lão, trong lòng càng cảm thấy gấp rút, muốn xuống núi ngay lập tức.

Đêm ấy, lão già rất dài dòng, dặn đi dặn lại tôi rất nhiều chuyện: “Không làm chuyện ác, làm nhiều việc thiện.” nói đến ba lần, “không được sát sinh” nhắc những năm bận không thôi, còn nói nếu phá giới này, tu hành ngàn năm nay sẽ thất bại trong gang tấc, phải làm lại từ đầu. Dọa tôi tái xanh mặt mày, nom nớp sợ hãi.

Hôm sau tôi liền xuống núi. Đây là lần đầu tiên tôi bước vào nhân gian, đương nhiên là rất lo lắng. Người đầu tiên tôi gặp lại là một gã tiểu phu. Tôi một lòng muốn làm người tốt, cho nên gặp người ta thì mở miệng cười đầu tiên, cái này là nhờ lão thổ địa dạy cho.

“Đại ca, cho hỏi đến trấn thì đi thế nào vậy?”

Người tiểu phu kia nhìn chằm chằm vào tôi, không nói lời nào, lẽ nào là người bị điếc sao? Tôi lại cười, hỏi lần nữa: “Đại ca, anh biết đường đến trấn chứ?”

Bỗng nhiên trên mặt gã lại đỏ ửng như hoa đào trên núi, lắp bắp nói: “Đi thẳng theo con đường trên núi này, sẽ thấy một thôn trà Thấm Tâm, sau đó đi tiếp năm dặm nữa.”

Sau khi nói cảm ơn tôi tiếp tục đi xuống núi, nghĩ đến cảnh rời khỏi đài ngắm sao này chẳng biết bao giờ mới có thể trở về trong lòng cảm thấy thật thương cảm, quay người muốn nhìn nơi này một lần nữa. Không ngờ gã tiểu phu kia vẫn còn đứng ở đó, nhìn tôi chằm chằm. Chẳng còn tâm trí đâu mà bịn rịn chia tay, tôi vội vàng bỏ đi, gã này thật là kì lạ hết sức.

Dựa theo đường gã chỉ, quả thật nhìn thấy một thôn trà Thấm Tâm, đình viện sâu sâu, tường vây cao vút. Ngoài tường có đủ loại liễu rủ xuống, mang màu xanh tươi mới. Trong sân thoảng mùi trà đang được xào, thấm tận tâm gan.

Tôi tiếp tục sai bước, trên đường cũng gặp nhiều người hơn, thường thấy có mấy người đàn ông nhìn tôi, tôi cười lại, bọn họ lại không dám nhìn nữa.

Thị trấn Gia Dương Huyện rất là náo nhiệt, người người nhốn nháo cái gì cũng có, tôi nên đi đâu để hỏi thăm cậu bé kia là ai thì được, đang ngẫm nghĩ thì lại tìm được một quán trà.

Thì ra nơi này là núi chuyên sản xuất trà, phong cảnh lại đẹp, mọi người xung quanh trong khoảng trăm dặm đều thích tới đây ngắm cảnh phẩm trà, cho nên có rất nhiều có rất nhiều quán trà Gia Dương Huyện. Tôi vừa bước vào, liền có một tên tiểu nhị nhanh tai lẹ mắt mà mời chào, tôi tùy tiện ngồi vào một chỗ, cười nói: “Cho một chén trà.” Hắn lập tức bưng tới một bộ ấm, châm trà cho tôi, chỉ thấy màu trà xanh trong, hương trà tỏa khắp bốn phía, quả là thượng phẩm. Trong lòng tôi thầm ca ngợi, mắt thấy trà trong chén đang sắp trào ra mà ấm trà vẫn đang rót, tôi vội vàng ngừng đầu gọi hắn thất thanh. Bảy giờ mới phát hiện ra hắn đang dán mắt ở trên mặt tôi, tôi khẽ mỉm cười: “Anh bạn, lúc châm trà mà không cần nhìn vào chén sao?” Tiểu nhị cười hi hi, gãi gãi đầu đáp: “Ồ, tôi đang rèn luyện tay nghề ấy mà.” Buổi sáng tiệm trà không có nhiều khách, tôi mời hắn người xuống, hỏi chuyện: “Anh bạn, anh ở quán trà này mỗi người đều có người đến người đi, có biết một cậu bé có tên là Từ Thần chăng?”

“Cái này tôi không rõ, đến quán trà thường đều là đàn ông, rất ít khi là phụ nữ và trẻ con.”

Tôi hơi chút thất vọng, lại hỏi tiếp: “Nếu tôi muốn đi tìm người thì nên tìm ở đâu đây?”

“Cô phải có thời gian từ từ tra hỏi, chỉ cần người đó là người có thể hỏi tôi, nếu có cơ hội vào nha môn, thì tra theo hộ tịch.”

Tôi hiểu ra, chân thành cảm ơn rồi chào tạm biệt.

Tôi đương nhiên không có cơ hội, nhưng dù sao tu hành ngàn năm thì tôi cũng có chút phép thuật nho nhỏ. Đêm khuya yên tĩnh, tôi tàng hình đi vào trong phòng hộ tịch của nha môn, lòng đầy tự tin mà bước vào trong, đến khi nhìn thấy một phòng đầy sổ ghi chép, xú chút nữa thì té xỉu luôn rồi.

Tôi suy xét chừng non nửa canh giờ thì mới đụng tay vào sổ sổ ghi chép kia, cảm thấy hi vọng thật xa vời. Nhưng nếu chưa thử mà đã bỏ cuộc thì không phải tính cách của tôi rồi. Tôi cố gắng nhẫn nại tìm kiếm, tự nhủ với lòng: Kiên nhẫn, kiên nhẫn, kiên nhẫn. Sau đó bắt tay vào việc.

Nhưng quyển sổ ghi chép kia không phải đăng kí theo tuổi, mà dựa theo tên những người trong cùng dòng họ mà liệt vào. Tôi chỉ biết tên cậu nhóc kia là Từ Thần, họ gì thì chịu, tôi kiên nhẫn tìm kiếm, hết quyển này lại đến quyển khác, ban đầu chỉ tìm xem nhà nào có trẻ con. Kết quả phát hiện nhà nào cũng đều có nít, Gia Dương Huyện này có số dân đông thật ấy. Đầu to như đầu, tay cũng run lên. Tôi tự khuyên nhủ, khích lệ bản thân, suốt một đêm ròng xem hết ba mươi quyển sách đến mờ mắt, khóc không ra nước mắt. Ngoài cửa trời đã tờ mờ sáng, tôi quyết định ngày mai sẽ quay lại sau.

Tôi đến phòng này suốt hai tháng, tự thấy manh mối tìm kiếm của mình thật ít. Tôi tìm thấy hơn mấy chục cái tên con nít Lí Từ Thần, Vương Từ Thần, Trương Từ Thần. Tìm nữa thì sợ rằng còn nhiều hơn. “Mò kim đáy bể” chắc là chỉ chuyện này đây? Tôi suy đi nghĩ lại, quyết định quay về hỏi lão thổ địa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Đông Hải

Tôi nhìn lão thổ địa như gặp lại người thân, vội vã chạy tới còn chưa kịp mở miệng, lão đã phủ đầu: “Cô đến hỏi cách tìm chứ gì?” Tôi sững sờ, cả kinh hỏi: “Lão lại bấm đốt ngón tay đấy à? Mau giúp tôi nghĩ cách tìm thằng bé ấy đi.”

“Khà khà, lão chỉ là biết trước rằng cô sẽ không dễ dàng tìm được thằng nhóc kia thôi.” Lão lắc lắc bầu rượu, không nhanh không chậm trả lời.

Niềm vui của tôi chốc thành hư ảo, vẻ mặt đau khổ: “Vậy lão cho tôi ý kiến gì đi. Lão xem tôi tìm kiếm suốt cả hai tháng đây, đến là gầy sọm đi rồi.”

Lão già nhìn tôi: “Đúng là gầy đi thật. Coi nào, ừm, thực ra ở trong Đông Hải long cung có một mặt kính thủy tinh, có thể giúp cô tìm người đấy.” Tôi vui mừng, đang muốn nói lời nào để nghe cảm ơn lão, bỗng chợt cả giận nói: “Vậy mà lão không nói sớm cho tôi, để tôi tìm lâu thật là lâu.”

Lão thổ địa nghe lời tôi trách, lập tức bày ra bộ việc công làm chung, giải thích: “Chẳng qua do lão và Kiến Mộc muốn để cô du ngoạn nhân gian nhiều

hơn mà thôi, nếu có cơ duyên không chừng lại tìm được. Hơn nữa, cái kính thủy tinh ở long cung kia cũng đâu phải ai cũng nhìn được đâu. Thôi thì cô đi thử vận may xem thế nào đi.”

Tôi nghe lão nói lại có chút chùng lòng, lão xoa đầu tôi: “Trên đời này có những chuyện thuận tiện, sớm làm cho cho xong, sau này đỡ phải chịu khổ.”

Tôi tính toán một chút, đi tìm vận may ít ra cũng dễ dàng hơn với việc tìm kiếm trong sổ ghi chép một chút, vì thế trong lòng dự định đi đến Đông Hải, dù sao Kiến Mộc cũng ở đó, tìm anh ta, biết đâu anh có thể giúp được.

Vì thế sau đó tôi chào tạm biệt lão thổ địa, hả lòng hả dạ, đi thẳng một mạch về phía Đông. Kì thật với tu vi của tôi có thể cưỡi gió mà đi được, nhưng tôi rất hiếu kì về những chuyện trong nhân gian, quyết định cứ từ từ mà đi thôi. Dù sao thẳng nhóc kia cũng mới là một cậu bé thôi mà.

Trên đường tôi gặp rất nhiều rất nhiều chuyện mà so với những gì trong sách viết rất khác nhau. Thì ra câu đọc vạn quyển sách chẳng bằng đi mười ngàn dặm thật là chính xác.

Hồi đầu tôi mang tinh thần ghé con không sợ hổ muốn cùng loài người kết giao, thành tâm nhiệt tình, kết quả rước toàn thị phi, dần dà tôi không cười với người ta nữa, toàn gặp phải đồ háo sắc. Tôi cũng không lộ ra pháp thuật trước mọi người, vì kéo theo một đồng đạo sĩ hàng yêu. Tuy lòng hoà thiện nhưng cũng không dám tùy tiện làm mỗi ngày một việc tốt, tôi cảm thấy rất xấu hổ với những gì mà Kiến Mộc và lão thổ địa dạy cho, nhưng cũng không muốn vì làm chuyện tốt mà phải bỏ mạng, chưa kể tu vi của tôi cũng còn non kém, cho nên cứ thấy bút rút mãi không thôi, càng ngày càng buồn bực.

Tôi rất nhớ đến Kiến Mộc, anh ta vừa là thầy giỏi, cũng là bạn tốt của tôi, sẽ có thể giải thích nghi hoặc này.

Một mùa xuân nữa lại về.

Tôi rút cuộc cũng đứng bên bờ Đông Hải, nhìn thấy mặt biển mênh mông đột nhiên cảm thấy thật lo sợ, với nó, một ngàn năm cũng chỉ như cái chớp mắt mà thôi.

Một hồi sau, tôi mới bình ổn sự lo lắng và choáng ngợp của mình lại được, niệm một câu chú vào nước, chốc lát có một tên quý biển đi tuần hiện lên, tôi nhìn khuôn mặt hung dữ của hắn mà sợ hãi, cố gắng nhe răng cười một cái, tuy biết nụ cười của mình rất mê người, nhưng chẳng mê quý: “Đại ca, xin hỏi ở Đông Hải có một người tên Kiến Mộc, tôi có việc muốn tìm anh ta, xin nhờ anh giúp cho được không.” Cũng còn may, ông anh quý biển kia cũng chưa cầm cây đinh ba đuổi tôi, chỉ đem cái nĩa đặt cách mặt nước một chút, sáng khoái trả lời: “Thụ tinh Kiến Mộc này cả long cung ai cũng biết!” Tôi sùng sốt, chẳng lẽ sự nghiệp của Kiến Mộc ở Long Cung này lại phát đạt đến vậy? Anh quý thấy tôi có vẻ không tin, lạnh lùng tiếp: “Nổi tiếng cũng có nhiều loại, còn hắn ta, là nhờ vào mài chữ.”

Tôi càng không hiểu, nhưng cũng không dám hỏi lại, đành im lặng đứng nhìn chờ đoạn sau. Tên quý biển kia thấy vẻ mặt tôi ngạc nhiên, nói tiếp: “Năm hắn ta đến Đông Hải là vì muốn thực hiện theo yêu cầu của Long vương, buồn cười, Đông Hải là chỗ nào chứ hả, nước bọt của chúng tôm thôi cũng có thể tạo ra một cái hồ. Còn cần đến hắn sao.”

Tôi rụt rè hỏi lại: “Sau thì sao?”

“Hắn ta mỗi ngày đứng ở bờ biển chờ khi Long vương đi ban mưa ở nơi khác, Long vương đi đâu hắn đi theo đó, không nói gì mà cứ đi đằng sau. Đến nỗi Long vương cũng bực mình. Long Vương không ra khỏi mặt nước thì hắn ta cứ đứng lì bên bờ biển. Đông Hải chỗ anh đây, có rất nhiều thần tiên thường xuyên lui tới, đành phải cho hắn một công việc nhỏ để khỏi đứng như tượng ngay trước cửa, tổn hại mặt mũi Đông Hải bọn anh đó mà.”

Tôi nghe thế liền bực mình, sự chấp nhất của Kiến Mộc lại bị tên quý dạ xoa nói như hành vi của gã ăn mày, thật là tức chết đi được.

Nhưng biết làm sao, người đứng dưới mái hiên phải cúi đầu, không dám tranh cãi cùng hắn, tôi đành cúi đầu cười: “Vẫn còn phải nhờ ông anh dẫn tôi đi tìm anh ấy, chân thành cảm ơn.”

Quý dạ xoa dẫn tôi đi xuống đáy biển, đây là lần đầu tiên tôi xuống nước, thật là hơi kinh hồn bạt vía. Phải cẩn thận nhớ kĩ tị thủy quyết (chú tránh nước), không còn lòng dạ đâu mà quan sát cảnh đẹp dưới đáy biển, chỉ mong sớm được gặp Kiến Mộc.

Bơi được một hồi, tôi nhìn thấy rất nhiều cung điện xếp theo thứ tự lần lượt, cực kì tráng lệ, đúng là Đông Hải long cung có khác, không thể chỉ dùng lời mà miêu tả được đâu. Tuy tôi chả tham thú gì nhưng cứ tán thưởng mãi thôi, cảm khái hàng nghìn hàng vạn lần. Tên quý dạ xoa dừng lại ở trước một cung điện, chỉ vào cửa, nói với tôi: “Ồ đây này.” Rồi xoay người đi. Tôi ngẩng đầu nhìn, trên điện có ba chữ: “Vong Tình Điện (Điện Quên Tình).” Tôi đứng ở ngoài, giọng hơi run, nhẹ nhàng gọi: “Kiến Mộc!”

Kiến Mộc một thân áo xanh đi ra, vẫn như ngày trước, nụ cười thân nhiên, giọng nhàn nhạt: “Họp Hoan, em đến rồi.” Vẻ mặt như biết trước được rằng tôi chắc chắn sẽ tới.

Tôi định cười trả lời, đột nhiên lại chảy nước mắt, không biết vì sao mỗi lần gặp anh tôi đều cảm thấy rất yên tâm. Kiến Mộc khẽ mỉm cười: “Cô nhóc như em từ khi làm người thì liền thích khóc là thế nào.”

Kì thật khi tôi đi lại ở nhân gian cũng gặp không ít oan khuất, nhưng chả khóc tọ nào đâu, chỉ khi gặp anh thôi mà đã nhè ra rồi, cảm thấy rằng chỉ có anh là chỗ dựa cho tôi mà thôi.

Kiến Mộc dẫn tôi đi vào trong điện, căn phòng quả thật rất rộng, rộng đến nỗi khiến cho người ta cảm thấy vừa tối vừa lạnh. Tôi không dám lớn tiếng, khe khẽ hỏi: “Đây là chỗ ở của anh sao?”

Kiến Mộc lắc đầu: “Anh ở sân sau, đây là nơi trực. Nơi đây gọi là Vong Tinh Điện, là nơi quản lý nước Vong Tinh.”

“Nước vong tinh?”

“Là nước khiến người ta quên được tình cảm, ban đầu là Long nữ quản lý, tháng trước nàng vừa gả đi Nam Hải, bây giờ Long vương để anh tạm thời tiếp quản.”

Tôi nghe xong ngạc nhiên mãi thôi: “Trên đời còn có loại nước kì diệu này sao, long cung thật là một nơi hay ho.”

Kiến Mộc cười nhạt: “Đúng vậy, còn có cả nước Chung Tinh nữa đây.”

Tôi tò mò không dứt: “Nước ấy làm cho người ta động tình sao?”

Kiến Mộc thân nhiên nói: “Đúng vậy, mấy thứ này làm ra giúp giải thoát cho người một mực không chịu tình ngộ, nếu như em có đạo hạnh cao thâm, há cần phải những thứ này.”

Tôi nhún nhún mũi, đây là anh ta tự khen mình đây mà.

Kiến Mộc dẫn tôi vào một căn phòng ở sân sau, đẩy cửa ra nói với tôi: “Tháng sau là sinh nhật Long vương, dịp này năm nào cũng là lúc tiệc lớn khách đông, sẽ có các vị tiên tới Long cung chúc tụng, rất náo nhiệt. Chờ lúc chúc thọ thì em hãy thỉnh cầu Long vương cho chúng ta được xem kính thủy tinh, khi ấy Long vương tâm tình đang vui lại đang khách khứa, hiển nhiên chẳng hẹp hòi đâu.” Tôi quan sát căn phòng một chút, nơi này như một thư phòng, gọn gàng sạch sẽ, lại hết sức tao nhã lịch sự. Kiến Mộc rót cho tôi một chén trà, nói: “Đây là thư phòng của Long nữ, chưa từng có người ngoài vào, em cứ yên tâm ở đây.” Nói xong, anh bỏ đi, bảo là trước điện trực không thể không có người. Hừ, nói tôi là người thân của anh mà chẳng trò chuyện thân mật cùng tôi được một chút nữa.

Tôi chỉ tức giận một lát vậy thôi, nghĩ đến tính Kiến Mộc cũng thuộc hàng bướng bỉnh, liền hết giận tự lo cho thân.

Tôi ngồi vào trước cửa sổ, tiện tay lật ra một quyển sách, có lẽ là hơi mệt, nhìn thấy Kiến Mộc thì tâm trạng cũng thả lỏng, cho nên tôi càng xem càng mệt, cứ thế mà ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Long Thất

Trong mơ tôi vẫn là một thân cây, gió thổi lung lay cành lá, lao xao lao xao. Nhưng sao gió càng lúc càng lớn thế này?

Trong mơ mơ màng màng tôi mơ to mắt, nhất không biết mình đang ở đâu, duỗi eo, ngẩng đầu lên thì chút nữa liền nhảy dựng. Trước bàn có một người đàn ông, tay cầm một chiếc quạt xếp đang từ từ phe phẩy, xem chừng ngọn gió trong mơ chính là từ đó mà ra. Tôi trừng mắt nhìn tên khách không mời mà đến này, nhất thời không biết phải làm gì, chẳng phải Kiến Mộc đã nói nơi này không có người ngoài lui tới sao?

Anh ta hí híp mắt nhìn tôi: “Tôi chưa từng gặp qua cô?” Tôi tỉnh táo trở lại, nhanh chóng đánh đòn phủ đầu: “Tôi cũng chưa từng gặp anh, anh là ai?”

Anh ta cười, xem chừng trông còn đẹp hơn so với Kiến Mộc: “Tôi tên Tiểu Thất, cô gọi là gì?”

Tôi nghĩ mình bị Kiến Mộc đem tới đây xem chừng là không muốn để người khác hay, nên tôi chẳng định để anh ta biết mình là ai. Tôi lấy thêm can đảm, đáp lại anh ta: “Tôi không nói cho anh đâu.”

Anh ta hơi ngần ra, mở to mắt: “Vậy là không được, tôi báo tên cô rồi, cô cũng phải nói lại cho tôi chứ.”

Đồ độc tài! Vì sao tôi phải nói cho anh? Tôi suy nghĩ, cười nói: “Tôi gọi là Tiểu Bát.”

Hắn ta trừng mắt lớn hơn, thu quạt giấy, đột nhiên bước tới, bỗng lại dè dặt lên bàn sách, động tác cực nhanh khiến không kịp né tránh. Chờ khi phản ứng lại được thì mũi anh ta đã muốn đụng đến mũi tôi rồi! Tôi ngây ngẩn cả người, sống cả ngàn năm tuổi, tôi cũng chưa từng tiếp xúc gần gũi với kẻ nào như thế này bao giờ! Tôi nhất thời không có cách nào hô hấp được, không biết là do bị chặn hay vì bị hù dọa. Ánh mắt anh ta chỉ cách một gang tay, lóe lên tia nhìn muốn nói không bỏ qua, đâm vào mắt tôi ánh sáng sao Kim, trong lòng hoảng sợ. Anh ta hung dữ nói: “Gọi là Tiểu Bát sao, vậy để tôi giúp cô ném thử cái gì gọi là thất trên bát dưới.” Vừa nghe lời này xong, tôi đem chút lí trí còn sót lại nhanh chóng trả lời: “Tôi tên là Hợp Hoan!” Anh ta nhìn vào mắt tôi, sau đó buông ra rồi đứng thẳng lên phe phẩy cái quạt, trông rất khí độ thần nhân (khí tức ổn định, thần thái nhàn nhà), phong thái nhẹ nhàng. Tôi hít thở từng ngụm lớn, cảm thấy khuôn mặt mình rất nóng, tai cũng nóng nữa. Trong đầu còn cảm thấy rất hối hận, tại sao tôi lại lên kêu cứu chứ! Đáng lẽ tôi phải thi chú để dạy dỗ tên nam tử vô lễ này một phen mới được chứ. Tôi vậy mà lại bó tay chịu trói, bị người ta phi lễ một phen. Vừa thẹn vừa giận nhìn gã lai lịch bất minh này, muốn giáo huấn anh ta một chút nhưng rồi lại không dám manh động.

Anh ta phe phẩy cái quạt giấy, thờ dãi: “Ồi chào, tôi đây thành thật thẳng thắn như vậy, cô lại nỡ lòng nào lừa tôi thế chứ.”

Tôi cố bình tĩnh, đề phòng mà đứng cách anh ta ba mét. Anh ta đi tới, giảm ba mét xuống còn một, cười tươi rói: “Tiểu Hợp Hoan, cô là từ đâu tới, sao tôi chưa từng gặp cô vậy? Nếu cô không nói thì có thể tôi sẽ đi tố giác với Long Vương đó nha.” Đây mà gọi là người thành thật thẳng thắn đấy hả, tôi tức giận nhìn anh ta, nhưng đành khai thật: “Tôi là bạn của Kiến Mộc.”

Anh ta nghe xong, lộ vẻ vô cùng kinh ngạc: “Ồ, người như cậu ta mà cũng có một người bạn đáng yêu thế này sao?”

Lớn như vậy, đây là lần đầu tôi được người ta nói là đáng yêu, nếu là người khác khen, tất nhiên tôi sẽ mừng rỡ một phen, còn anh ta hả, phải cẩn thận mới được, tôi lạnh lùng nói: “Tôi không có đáng yêu, tôi là thụ tinh tu ngàn năm, chọc giận tôi, tôi sẽ...”

Anh ta cười hi hi: “Sẽ sao nào?”

Tôi nghĩ nghĩ, không thể được, tôi phải mang lòng thiện, không được sát sinh.

Tôi cúi đầu không nói, quay người lật sách không thêm để ý đến anh ta nữa. Hồi lâu sau, những tường anh ta thấy không thú vị thì sẽ bỏ đi, không ngờ là đã một canh giờ trôi qua mà vẫn còn đứng ở đây nhả phe phẩy quạt, tôi cúi đầu thì cảm thấy anh ta đang nhìn mình, khi ngẩng đầu thì thấy đang đọc sách. Vốn muốn đuổi anh ta đi, nhưng lại sợ nhớ, mình cũng chẳng phải chủ nhân ở đây, đành bỏ cuộc. Chao ôi, tôi sinh ra là để gặp cái người gàn dở như thế này sao?

Kiến Mộc rút cuộc cũng tới. Tôi được cứu rồi.

Kiến Mộc trong thấy tôi liền cười nhẹ một tiếng, quay sang nhìn Tiểu Thất thì lập tức nụ cười chợt tắt ngay lập tức. Anh lại chấp tay thi lễ: “Thất vương tử!”

Tôi hoảng hốt. Tiểu Thất kia vỗ vỗ Kiến Mộc: “Thư ốc tàng kiều.(1)” Sau đó quay đầu nhìn tôi cười một cái rồi bỏ đi.

Hắn còn cười được chứ tôi thì hoảng lắm, nghe Kiến Mộc nói: “Anh ta là con trai thứ bảy của Long vương. Tên là Long Thất. Chỉ là anh không nghĩ công chúa đi rồi mà anh ta còn tới.”

Tôi còn đang hồ đồ, Kiến Mộc liền tiếp: “Anh ta là đứa con không được lòng nhất của Long vương, nhưng lại rất thân với công chúa cưng của ngài. Lúc công chúa còn chưa gả, ngày nào anh ta cũng tới, công chúa đi rồi anh ta còn tưởng sẽ chẳng ghé nữa đâu. Anh ta chưa nói cái gì với em chứ?”

Tôi ừ một tiếng, trong lòng có chút bất an. Anh ta lại là con của Long vương cơ đấy! May mà tôi cũng chưa có hung dữ gì, nhưng hình như cũng chẳng đủ hòa hảo gì cho cam. Tôi bắt đầu lo lắng không biết anh ta có đuổi tôi đi hay không đấy, dù thế nào đi nữa tôi cũng phải chờ đến tháng sau mới được, tôi không muốn quay về tìm trong sổ ghi chép đâu.

Kiến Mộc thấy vẻ đau khổ của tôi, cười nói: “Em không cần lo lắng đâu, anh ta là người không để tâm đến chuyện khác nhất long cung đấy. Trời sinh tính đạm nhạt vậy nên mới khiến phụ thân không vui.”

Tôi thở phào, giữ chặt Kiến Mộc để anh kể về cuộc sống ở hai trăm năm này ra sao, tôi nghĩ không có tôi làm bạn, chắc là anh buồn và cô đơn lắm. Cũng tại thấy Kiến Mộc có vẻ vui mừng như vậy làm tôi nghĩ mình có chút tự đa tình. Anh cười: “Không lâu đến vậy đâu, ba ngày ở long cung là bằng một năm trên trần thế, anh ở đây cũng lắm chỉ cảm thấy là đã qua một năm mà thôi. Huống chi môi trường nơi này rất có lợi cho việc tu hành, kết quả so với lúc chúng ta khổ sở tu luyện ở núi Kì Bàn cũng không giống nhau.

Tôi nhìn nụ cười tự tin của anh khiến trong lòng có cảm giác hơn thua, tính tôi nhàn tản như vậy đúng là cần phải có một tấm gương đứng ở trước mặt mới được.

Nâng cốc nói cười tâm tình một đêm, trời vừa hửng sáng Kiến Mộc sáng khoái tinh thần đi ra bên ngoài, tôi lại ngáp lên ngáp xuống đi ngủ, quả đúng là tu vi bất đồng, khi còn tỉnh táo ý niệm duy nhất là muốn gắng sức đuổi theo anh mới được.

Lại là một giấc mộng đẹp, tôi đang đứng trên đỉnh núi cao, đưa mắt nhìn xa xăm, núi non trùng điệp, trời quang mây tạnh. Trong lòng cảm khái ‘nhất lãm chúng tiểu sơn’(2). Đột nhiên từ đâu thổi tới một trận cuồng phong, tôi té thẳng từ đỉnh núi xuống. Giật mình, tôi tỉnh lại.

“Cô là đang tu luyện bằng cách ngủ sao?” Một thanh âm trong trẻo vang bên tai, sau đó thấy trước mắt là một chiếc quạt xấp! Tôi nổi giận, nhảy đồng lên: “Thất Vương Tử nên đổi tên thành Thiết Phiến công chúa(3) là được rồi đấy.” Long Thất cười hề hề, quạt quạt trước mũi tôi: “Giận rồi sao? Có thể tỉnh từ mộng đẹp, phải càng sớm càng tốt.”

Nhìn thấy vẻ ôn hòa mềm mỏng của anh ta, tôi liền nổi cáu. Thật ra là, ban này tôi nổi giận là do chưa tỉnh ngủ, bây giờ bị anh ta quạt trước mũi thì cũng tỉnh táo lại: Dù sao cũng phải nên kiềm chế một chút, khiêm nhường đôi phần, người trước mặt mày Long tử. Tôi kiềm chế sự bất mãn, cố gắng dịu lại sắc mặt.

Long Thất cười hề hề, tôi ráng nhịn sự bức mình chuyện anh ta vô lễ và phá tan giấc mơ đẹp của tôi, nhưng khách quan mà nói, anh ta cười rộ lên trông hấp dẫn lắm.

“Tiểu Hợp Hoan, từ sau khi San San gả đi, thật chán hết sức, bây giờ cô tới tôi lại có người chơi cùng rồi. Ôi, thật là tốt quá đi.”

Tôi nhìn vẻ tươi cười vui vẻ của anh ta, lạnh lùng tặng cho một câu: “Tôi không rảnh chơi cùng anh, tôi đến tìm người, tìm xong rồi còn phải lo tu hành. Tôi không giống anh, từ nhỏ đã là một tiên thai không cần tu luyện, còn tôi chỉ là một yêu tinh quen mà thôi.” Ôi chao, xuất thân thật quan trọng biết bao,

trong lòng tôi cảm thấy thật bối rối.

Long Thất nghe tôi phát tiết xong cũng chẳng giận, hỏi lại: “Tìm người?”

Tôi nhìn ánh mắt dò hỏi của anh ta, trong lòng chán nản không thôi, thế nào lại không cẩn thận để lộ ra chứ, đúng là giận quá mất khôn. Về sau trước khi nói phải nghĩ cho kỹ mới được.

Tôi hết giận, khe khẽ nói: “Nghe nói long cung có mặt kính thủy tinh...”

Long Thất bày ra vẻ bình tĩnh đại ngộ, đi tới trước bàn, tự rót cho mình chén trà, lười nhác dựa vào bàn, sau đó chậm chậm nói: “Hợp Hoan, cô cũng biết kính thủy tinh không phải cũng được nhìn đúng không?”

“Đúng vậy, tôi cũng nghe Kiến Mộc nói rồi.” Tôi cúi đầu đáp.

Long Thất nhìn tôi, sau đó cười khà khà, tôi cảm thấy bộ tui cười của anh ta rất say lòng người, nhưng cũng rất có âm mưu. Da đầu hơi tê tê. Tôi hỏi hộp chờ xem từ miệng anh ta có nói ra được câu nào ngạc nhiên không.

“Cô nhìn miệng tôi, là muốn tôi hôn sao?” Long Thất vừa nói vừa ra vẻ muốn dán lại đây. Lần này tôi phản ứng mau hơn, lập tức cách xa ba mét.

Anh ta dừng bước, nháy mắt: “Nhưng mà, tôi lại có thể nhìn tùy ý.”

Mắt tôi sáng rỡ, lập tức bỏ sự đề phòng tới gần anh ta hơn một chút, bày ra vẻ muốn thân cận.

“Tôi mang cô đi nhé?”

Không phải là tôi đứng xa quá nên nghe lầm đấy chứ? Tôi liếc mang tiến tới gần hơn một chút.

“Cô không muốn đi xem với tôi sao?”

“Đương nhiên, cầu còn chẳng được nữa áy chứ.” Tôi không có nghe sai, vui mừng quá đổi! Vì thế không nhịn được cười lên, không cần chờ nữa rồi.

Long Thất nhìn tôi có chút thất thần. Xem chừng tôi không làm tốt cái khoản vui buồn không để lộ trên mặt rồi, có chút hơi ngượng ngùng, cúi đầu nhìn cười rót cho một chén trà, đưa đến tay anh ta.

“Thất Vương Tử, tôi biết nên cảm tạ anh như thế nào đây?”

Long Thất nhận tách trà, dừng một chút, nghiêm mặt nói: “Ừ, để tôi quay về suy nghĩ nên để cô cảm tạ tôi như thế nào mới được.”

Tôi sững sờ, kì thật tôi chỉ nói xã giao một chút thôi mà, tưởng rằng anh sẽ khoác tay áo, ‘cảm tạ gì đâu, tiện tay giúp đỡ’ thôi chứ. Thế thì vừa độ lượng vừa phong độ không phải sao! Nào ngờ, anh ta tưởng thật còn muốn suy xét để tôi tạ ơn như thế nào nữa, thật là ngoài dự liệu mất rồi, tôi có hơi lúng túng, lòng biết ơn này của tôi cũng không phải thành ý gì to lớn đâu, làm ơn đừng có đưa ra yêu cầu gì khó khăn quá, thụ tình tôi đây tu vi rất thấp, năng lực có hạn thôi à nha.

Trong lòng tôi bắt đầu lo sợ bất an, liếc trộm nhìn anh ta, chẳng nhìn ra ý đồ gì.

“Ngày mai cô tới Chung Tình Điện tìm tôi đi.” Long Thất uống xong tách trà, rồi đi.

Tôi đó chờ Kiến Mộc quay lại, tôi liên tục kể cho anh nghe, Long Thất muốn giúp đỡ. Anh nghe rõ ràng chuyện tôi kể, ban đầu thì kinh ngạc sau lại vừa mừng vừa lo.

“Long Thất giúp em thì tất nhiên là chuyện tốt, anh ta Long Tử thì chắc chắn thế nào cũng làm được. Chúng là tại sao anh ta lại giúp em nhỉ, còn muốn em đi tạ ơn nữa, chẳng lẽ là..?”

“Chẳng lẽ gì chứ?”

Kiến Mộc im lặng cả buổi mới chậm rãi đáp: “Thôi, ta không thể lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử được, cứ chờ đến mai rồi tính vậy.”

Nghe Kiến Mộc nói vậy làm tôi có cảm giác buồn bực, nói nửa lời như thế chỉ tỏ khiến tôi buổi tối gặp thêm ác mộng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chung Tình Điện

Ngày hôm sau, tôi đến Chung Tĩnh điện, trong lòng cứ lo lắng thấp thoáng.

Tôi đứng trước ngưỡng cửa, nhìn những cây cột dát vàng lấp lánh bên trong điện, lại không thấy bóng dáng Long Thất đâu, đành rụt rè gọi khẽ: “Thất Vương Tử!”

Long Thất một thân đồ trắng, khoanh tay thong thả bước ra. Dạ minh châu trong điện lóe ra ánh sáng nhàn nhạt càng khiến tôn vẻ phong thần tuấn lãng của anh.

Anh ta mỉm cười: “Đến sớm vậy?” Đúng vậy, đến sớm thì biết sớm, khỏi phải tự dằn vặt nghĩ ngợi lung tung.

Tôi bày ra vẻ chờ đợi, Long Thất cười càng sâu, đi tới kéo tóc tôi: “Tôi chỉ muốn nhờ cô trông cửa thôi, sao lại bị dọa thành ra cái dạng này?”

“Trông cửa?”

“Đúng vậy, tháng sau là sinh nhật Phụ Vương, tôi muốn đi ra ngoài tìm lễ vật tặng ông ấy, cô giúp tôi ở đây trông cửa là được.”

Tôi nghe xong như trút được gánh nặng, con ác mộng hôm qua chỉ là ác mộng mà thôi, cứ cảm thấy hài lòng mãi, với Long Thất cũng có thêm cảm tình, tôi cười hi hi hỏi anh ta: “Anh tin tôi à? Không sợ tôi lấy đồ anh đi sao?”

“Thứ quý trọng nhất ở đây là tôi và nước Chung Tĩnh, cô muốn mang tôi hay nước Chung Tĩnh đi nào?”

Trên mặt đỏ bừng, muốn trêu anh ta thì đúng là tôi phải tu luyện nhiều.

“Anh đâu phải đồ vật, còn nước Chung Tĩnh thì sao, cho tôi cũng chả thèm.”

“Vì sao? Nếu là người cô yêu nhất, chỉ cần cho người đó uống, cả đời này chắc chắn sẽ thủy chung với mình cô mà thôi.”

Tôi lắc lắc đầu, nghiêm túc nói: “Tôi còn muốn tu hành, với lại dù cho đó là người tôi yêu nhất, người đó thích tôi thì không nên uống nước Chung Tĩnh, nếu hẳn đã không thích tôi thì uống nước Chung Tĩnh cũng có ý nghĩa gì nữa đâu.”

Long Thất khẽ cười, cúi đầu nhìn tôi: “Hợp Hoan, nếu ai cũng nghĩ như em, thì tôi đã không cần phải ở lại trông chừng nơi đây.” Nghe giọng anh, dường như rất là không thích ở đây, tôi hơi tò mò, không nhịn được liền hỏi: “Anh thấy nơi này không tốt sao? Vì sao Phụ Vương anh lại không cấp cho anh nơi khác?”

Long Thất thờ dài nặng nề, ngẩng đầu nhìn đại điện nói: “Ông ta phạt tôi tĩnh tu ở đây một trăm năm, nói tôi không có chí tiến thủ, cả ngày thong dong khắp nơi, dính phải thị phi, không như các huynh trưởng khác đều kiến lập công danh.”

Long Thất bình thường nhìn ung dung tự tại tiêu sái không ràng buộc, nay lại có vẻ âm u, tôi luôn dễ mềm lòng, có chút không đành lòng, nhẹ giọng nói: “Yêu thương càng sâu, trông đợi càng nhiều. Cha mẹ nơi nhân gian đều mong con cái mình được thành rồng, hướng chi các anh sinh ra đã là tiên thai, đương nhiên phụ vương anh kì vọng càng nhiều hơn.”

Long Thất càng thờ dài não nề: “Ông ta cũng thật là thiên vị, chỉ thích mỗi San San, mẫu hậu ta một hơi sinh bảy đứa con trai, ông ta kiên nhẫn đặt tên được cho ba người anh trai, đám còn lại chúng tôi theo thứ tự Tử Ngũ Lục Thất.” Tôi nhin không được bật cười, tính của lão Long Vương này cũng thật là.

Long Thất vò vò đầu, vẻ mặt đau khổ: “Vốn còn có San San làm bạn với tôi, sau nha đầu này đi lấy chồng thì chuồn mất, chao ôi, vẫn là mẫu hậu nói rất đúng.”

“Bà ấy nói thế nào?”

“Bà ấy khuyên tôi từ sớm, con gái có ngây ngô khờ khạo thì còn lấy được chồng, đàn ông mà ngu ngốc thì chẳng người nào chịu gả, đúng là vậy thật rồi.”

Tôi nghe xong không nhịn được lại bật cười, Vương Hậu và Long Vương đúng là người một nhà, tính tình hợp nhau hết sức. Nhìn thấy bộ dạng Long Thất đau khổ không thiết sống, tôi liền ngừng cười, định an ủi anh ta một phen. Nào ngờ lại thấy trong mắt anh ta tràn ngập ý cười. Xem ra, an ủi anh ta thật là chuyện dư thừa. Anh ta có không vui thì cũng như chuyện hoa quỳnh sớm nở tối tàn, làm bộ vậy thôi.

Anh ta dẫn tôi vào điện phía tây, trong điện chẳng có vật gì ngoại trừ một tòa bạch ngọc được điêu khắc thành một bể nước, gợn nước màu xanh trong vắt, nuôi dưỡng một đóa hoa sen, trên cánh hoa có vài giọt nước, tròn láng như ngọc, hơi rung rung, nhưng chỉ đọng trên cánh hoa mà không trượt xuống. Anh chỉ vào giọt nước kia nói với tôi: “Đây là nước Chung Tĩnh. Có ai tới lấy thì em cho vào trong bình ngọc là được.”

Tôi nhìn mấy giọt nước kia, cảm thấy thật khó hiểu: “Ít vậy sao? Vài giọt này thì lấy mấy lần cho đủ.”

Long Thất búng lên trán tôi một cái, trả lời: “Cô bé ngốc, nước trên hoa sen sẽ chảy liên tục cho em.”

Gặp rộng hiểu nhiều, nào có kiến thức nông cạn như tôi, chao ôi.

Long Thất lại chỉ cho tôi bình ngọc ở đâu, sau đó nói: “Tôi phải đi đây, giờ này năm nào cũng là kiếp nạn của tôi, phụ vương nào có thiếu gì đâu, tôi phải

tặng ông cái gì mới được đây. Đau đầu quá đi mất.”

Anh lại làm ra bộ dạng không muốn sống nữa. Lại còn bứt tóc, như vậy... tôi quay lưng cười trộm, nãy giờ ráng nhìn đến nỗi gò má cũng đau.

Không ngờ anh ta một bước vọt đến trước mặt tôi, trừng mắt: “Em còn cười tôi? Em không phải muốn giúp người làm vui, giúp người hành thiện sao?”

Anh ta tới gần quá, tôi lập tức thối lui từng bước, tự thanh minh: “Tôi trước giờ không có tặng quà! Thật sự là không biết ý kiến gì, chỉ là tôi cảm thấy muốn tặng gì cũng phải có lòng, không phải tặng cái gì người khác cũng thích được.”

“Cái này đúng là làm khó tôi quá đi, tôi tặng nào là dạ mình châu, bảo kiếm thượng cổ, bần đảo của Tây Vương Mẫu, linh chi từ Nam Cực Tiên Ông, còn nữa... , thế nhưng phụ vương chẳng thích cái nào cả.”

Đúng vậy, nếu là một gã ăn mày, chỉ cần đưa ông ta một cái bánh bao thôi thì sẽ cảm kích rất nhiều, còn giàu có như Long Vương, bảo vật của ông ta nhiều như sao trên trời, còn thiếu cái gì đâu. Tôi nhìn Long Thất xoắn tít cả lông mày, rất là đồng cảm nhưng cũng chẳng có biện pháp gì hơn.

Long Thất nhìn tôi, tôi không nói được lời nào, về mặt không có câu trả lời, không được giúp được. Anh ta thở dài: “Thôi, tôi đi tìm vận may vậy, hi vọng có thể tìm được thứ gì đó khiến ông ta vừa lòng.”

Tôi vội nói: “Mau đi đi, còn có thể tranh thủ du ngoạn nhiều ngày nữa đấy.”

Long Thất nghe thế cười một cái: “Tiểu Hạp Hoan đúng là tri kỉ của tôi mà.”

Nói xong rẽ nước mà đi, tôi nhìn thân ảnh anh ta lao vút như mũi tên, thật sự không biết là anh ta vội đi chơi hay muốn chóng tìm được lễ vật.

Long Thất đã đi được mười bảy ngày, tôi ở Chung Tinh điện này rảnh rồi tới mức nổi mồm, cũng may tiền thân của tôi là cây, tính tình cũng ổn định. Còn với tính cách như Long Thất mà bắt anh ta tĩnh tu ở đây thật là làm khó quá mà.

Trong một tháng chỉ có tiểu phán quan của Diêm La điện lấy nước mà thôi.

Hôm ấy, tôi đang gặt gù thì có một tiểu phán quan mang theo thủ dụ của Long Vương đi tới. Như thể cửa tiệm vừa khai trương, tôi nhiệt tình, liên tục không ngừng mời hân ta ngồi xuống ăn miếng bánh uống ngụm nước trà nghỉ ngơi, vội vàng vào trong điện lấy nước Chung Tinh mang ra. Tiểu phán quan nhận lấy thở dài một hơi: “Có cái này, địa phủ chúng tôi có thể ổn định được rồi.” Tôi nhất thời tò mò, hỏi hân chuyện là thế này, có lẽ tiểu phán quan để chuyện trong lòng cũng thấy khó khăn, rút cuộc tìm được người chịu nghe, thế là kể cho tôi nghe tất tần tật.

Thì ra ở trên trần gian có một đôi bạn hận thù nhau, đã qua ba thế, thế này không phải tôi nợ anh thì thế sau là anh nợ tôi, lúc còn sống âm ỉ đến người chết ta sống, chết đi mới ngưng. Sau khi vừa chạm mặt nhau ở Diêm La điện, đúng là gặp lại kẻ thù, tức giận đỏ mắt, đánh nhau đến độ Diêm La điện chướng khí mù mịt, khiến phán quan đại nhân tức giận đến nỗi râu cũng cong vênh lên. Đỉnh điểm là sau khi hai người uống canh Mạnh Bã rồi đầu thai, cư nhiên lại trở thành một cặp vợ chồng, đây đưa cả đời. Sau khi chết xuống Diêm La điện lại âm ỉ không thôi. Lần này đến khi bọn họ đầu thai, Diêm Vương lão gia quyết định để hai người uống nước Chung Tinh, vừa không đại náo Diêm La điện, cũng để bọn họ sống cho an ổn.

Chủ ý này quả thật chính xác, Diêm Vương đại nhân quả thật là anh minh sáng suốt, sau vị tiểu phán quan nhận nước Chung Tinh vui vẻ bỏ đi.

Tôi thấy cặp đôi oán hận này cũng thật là kì lạ quá đi, nếu đã không muốn người ta thiếu nợ mình, sao phải cứ đòi đòi kiếp kiếp ở chung một chỗ với nhau như thế chứ, thật là nghĩ hoài cũng không ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Lễ vật

Ngày mai chính là sinh nhật của Long Vương, thế mà đến bóng dáng của Long Thất lại chẳng thấy đâu, rõ là bình thân, tôi trong lòng cắn răng thầm bội phục anh ta.

“Long Thất!” Ở ngoài điện có một tiếng gọi to, sau đó một thân ảnh màu vàng bay vào. Tôi cũng vội vàng đứng dậy đón tiếp: “Thất vương tử hiện đang vắng mặt, xin hỏi là tới lấy nước Chung Tinh phải không?”

Cô gái kia quả thật mi thanh mục tú, anh khí bức người, đặc biệt là đôi mắt rất sáng. Nàng ta nhìn tôi đánh giá một chút, sau đó đưa tay chống eo: “Tôi trưởng thành như vậy rồi mà còn dùng đến nước Chung Tinh sao? Hừ!” Tôi cười, vội nói: “Đúng vậy, đúng vậy, cô nương hoa dung nguyệt mạo, làm cho người ta vừa gặp liền quên sự đời.”

Nàng ta bật cười: “Người là ai, sao lại ở đây?”

“Tôi là người trông cửa điện thay cho Thất vương tử.”

Cô nàng trừng mắt, động tác rất quen thuộc, từ cái miệng anh đào nho nhỏ vui vẻ nói ra một câu khiến tôi suýt nữa chết ngất: “Người xinh đẹp như vậy, không phải là Vương Tài(1) chứ hả?”

Tôi tự nhủ trong lòng kiểm chế kiểm chế, hít sâu một hơi, cười nói: “Tôi gọi là Hợp Hoan.”

Cô gái kia chu môi, lại làm tôi giật mình: “Ái chà, tôi chỉ đi hai tháng, huynh ấy lại có điểm ngộ thế rồi.”

Tôi vừa nghe, đầu lớn như đầu, chẳng lẽ đây là tình nhân của Long Thất, đánh ghen tận cửa? Tôi lập tức xua tay: “Cô nương đừng hiểu lầm, tôi với Thất Vương Tử chẳng có quan hệ gì cả!”

“Ai nói không có quan hệ?” Bên tai tự nhiên nghe thấy tiếng của Long Thất, nhìn lại, thở phào một hơi, rút cuộc Long Thất cũng về rồi. Tay áo phát phới, thần thái phi dương, xem ra một tháng đi hóng mát này anh ta rất thoải mái, kì quái là lại về tay không.

Cô gái kia vẻ mặt mừng rỡ, lập tức bỏ nhào tới, tôi còn tưởng nàng ta sẽ nhào vào lòng ngực, không ngờ lại chạy tới nắm tóc: “Thất ca, huynh ra ngoài đi chơi phải không? Lại còn không dẫn muội theo, để muội mách phụ vương cho xem.”

Thì ra tôi hiểu lầm, nàng ta là San San công chúa. Chẳng trách tại sao lại thân thiết với Long Thất thế, thì ra là vật hợp theo loài, người phân theo nhóm.

Long Thất vẻ mặt đầy ý cười: “Huynh cũng phải đi tố cáo với phụ vương mới được, sao muội lại bắt nạt em rề rồi.”

San San nói lỏng tay, vẻ mặt nịnh nọt: “Thất ca tốt à, muội ở đó bắt nạt chàng, huynh không biết đánh là thân mạng là yêu sao?”

“Huynh biết là thế, vậy mà chẳng có cô vợ nào.”

San San nghe xong, vẻ mặt tinh ranh như tên trộm nhìn tôi, cười khúc khích. Liên quan gì đến tôi?

Hai huynh muội bọn họ gặp nhau, tôi cũng không cần phải làm cây cột nhà nữa rồi, vì thế tôi cười nói với Long Thất: “Thất Vương Tử, anh đi tìm lễ vật giờ cũng về rồi, tôi cũng làm xong nhiệm vụ, vậy xin từ biệt.” Sau đó quay về phía công chúa khoan thai hành lễ, định quay về ngủ một giấc, không dè Long Thất giữ chặt tay áo của tôi, cười nói: “Hợp Hoan, tôi đi ra ngoài chuyến này lại không tìm được lễ vật, em giúp tôi suy nghĩ cách nào đi.” Bị kéo tay áo, tôi đành phải ngừng bước, suýt nữa là nhào vào lòng anh ta, xoay người nhìn, lại thấy San San công chúa cười thật ái muội, vội vung tay giặt tay áo mình về, anh ta càng giữ chắc hơn, San San càng cười to, mặt tôi nóng dần, rõ ràng là Long Thất cố ý.

Tôi nhìn thấy vẻ mặt hí hửng của San San, tức giận nói: “Anh nên hỏi công chúa làm thế nào thì hơn đây.”

Long Thất cười hi hi đáp: “Nó cũng muốn tặng quà cho phụ vương, chắc cũng chẳng có ý kiến hay ho gì đâu, mà có thì cũng tự dùng rồi.”

San San nghe vậy, nói: “Thất ca, năm nay muội quả thật là có ý kiến hay, nhưng tiếc là có nói cho anh thì anh cũng không dùng được đâu.” Long Thất quay đầu nhìn San San, vẻ mặt của cô nàng càng thêm đắc ý: “Lễ vật của muội so với ai cũng không bằng, nhưng đảm bảo khiến phụ vương cười đến mức không thấy mặt trời.”

Long Thất nghe vậy, buông tay áo của tôi, hứng thú hỏi: “Là gì thế?”

“Hí hí, lễ vật của muội, bảy anh em các huynh chẳng ai tìm được đâu.”

Long Thất rất hiếu kì, tôi cũng tò mò không kém.

San San càng cười càng đậm vẻ đắc ý, để tay lên bụng, cười khúc khích: “Muội tặng cho phụ vương một đứa cháu ngoại, bụng của mấy huynh làm được sao?”

Tôi không nhịn được phì cười một tiếng, còn định cười há miệng ra cười, lại nhìn thấy mặt Long Thất đỏ ửng, thật là hiếm thấy, hiếm thấy quá đi.

Thừa dịp Long Thất lúng túng, tôi nhanh chóng bỏ đi.

Trở về điện Vọng Tĩnh, Kiến Mộc đang luyện công, tôi không định làm phiền anh nên vào trong hậu điện đánh một giấc ngon lành.

Đêm đã khuya, tôi lơ mơ tỉnh, có lẽ do ban ngày ngủ nhiều, nên khó ngủ thêm được nữa.

Ban đêm dưới đáy biển thời gian như lắng đọng. Bỗng nhiên tôi ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt, theo gió từng đợt, từng đợt thổi tới. Tôi ở với lão thổ địa bao năm nên đối với mùi này rất quen thuộc. Ngồi dậy đi theo mùi rượu như có như không ra ngoài đại điện, thì ra là điện Chung Tĩnh truyền tới. Tôi nghĩ hẳn là là huynh muội Long Thất lâu ngày không gặp, nên vui vẻ một trận, nhưng sao lại im lặng không có lấy một tiếng động? Với tính tình của San San và Long Thất thì hẳn là phải náo nhiệt đến nổ nhà ấy chứ. Chẳng lẽ Long Thất lấy rượu giải sầu một mình? Nghĩ đến điều này, tôi cảm thấy khó hiểu trong lòng, chân bước không ngừng, hướng về điện Chung Tĩnh.

Dạ minh châu phát sáng rực rỡ, quả nhiên là anh ta đang tự rót tự uống một mình, thần tình điềm đạm, như một vị tiên mắc nợ.

Tôi dừng chân, không biết bây giờ vào thì có thích hợp hay chẳng. Anh ngẩng đầu nhìn tôi, cười khê: “Hợp Hoan, em tới uống với tôi sao?”

Đêm tối, anh một thân bạch y lại lộ vẻ tịch mịch như vậy, khiến tôi có cảm giác không đành lòng, vì thế đi lên phía trước, nhấc bầu rượu rót đầy chén, anh bung chén đưa lên miệng, nhìn tôi có chút đăm chiêu, lại không nói gì, không khí yên tĩnh vậy khiến tôi có chút không tự nhiên, tôi nghĩ chắc anh ta vì chuyện lễ vật mà sầu muộn, vội vàng suy tính trong lòng, nói vài câu khuyên giải: “Phụ nữ có sở trường của phụ nữ, đàn ông của ưu thế của đàn ông, Thất vương tử cũng đừng coi nhẹ mình, chờ đến ngày sau anh lấy mười cô vợ, có thể sinh một lúc mười đứa cháu nội cho Long vương, công chúa cũng chẳng bằng.”

Long Thất ‘phốc’ một tiếng, đem ngụm rượu trong miệng phun thẳng lên mặt tôi, cười đến run người, định đưa tay lau mặt tôi, tôi vội vàng lấy tay áo lau qua loa, tốt quá, anh ta vui lại rồi.

Anh đứng trước mặt tôi, giơ ngón tay lên, bỗng dừng tôi quên cả tránh né, ngẩng nhìn ngón tay anh vươn thẳng đến trán, hơi lạnh lạnh, cũng có chút mềm mại. Anh lau một giọt rượu trên trán tôi, thấp giọng nói: “Hợp Hoan, cái ấn kí này của em thật đặc biệt, khiến người khác vừa nhìn thì vĩnh viễn không quên. Chú ý này cũng rất đặc sắc, làm người ta vừa nghe liền không quên được.

Giọng nói say rượu của anh trầm thấp rất êm tai, như một cơn gió nhẹ thổi bên tai tôi, ngay cả sợi tóc cũng cảm thấy ngứa ngáy, anh hơi say, tôi hoảng loạn cúi đầu lui một bước: “Anh định không tặng cái gì cả sao?”

“Có tặng hay không thì tôi cũng rất thương ông ấy. Như viên dạ minh châu này, ban ngày không phát sáng như vậy, nhưng nó vẫn luôn ở chỗ này đấy thôi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn viên dạ minh châu trên đại điện, đột nhiên nảy ra sáng kiến, cười hỏi anh: “Tôi giúp anh tạo lễ vật được không?”

Long Thất hương theo ánh nhìn của tôi, hơi ngạc nhiên: “Năm trước tôi đã tặng dạ minh châu rồi.”

Tôi cười nói: “Của tôi và của anh đương nhiên là khác nhau, anh mau lấy vài nhánh san hô và vỏ trai tới đi.”

Long Thất ra sau lấy một nhánh san hô đỏ sẫm và một cái vỏ trai màu trắng sữa, tôi chia san hô thành những viên châu nho nhỏ, bỏ vào trong vỏ trai, sau đó đưa tay chỉ, từ trên nóc nhà viên dạ minh châu kia chậm chậm rơi xuống trong lòng bàn tay, tôi nhẹ nhàng bỏ nó vào trong vỏ trai, khép lại. Lúc này trong điện tối đen như mực, có thể nghe rõ hô hấp của tôi và Long Thất. Tôi tĩnh tâm niệm quyết, sau đó nhẹ nhàng mở vỏ trai, đột nhiên ánh sáng phát ra rực rỡ khắp bốn phía, viên san hô kia ở trong ngọc trai phát ra ánh sáng nhàn nhạt màu đỏ thắm, tạo thành một chữ thọ.

Long Thất không nói gì hồi lâu, tôi có chút băn khoăn: “Được hay không được vậy?”

Anh chăm chú nhìn sâu vào mặt tôi, thấp giọng trả lời: “Không phải không được, mà là rất tốt là đẳng khác!”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, đem vỏ trai khép lại, đặt vào tay Long Thất: “Vậy anh ngủ sớm đi ha, tôi về đây.”

Long Thất nhận vỏ trai nhưng cả tay tôi cũng giữ lại, trong đêm, ánh mắt anh lóe lên ánh sáng, tôi không dám nhìn nhiều, vội vàng rút tay rời đi, chỉ nghe thấy anh ở sau khe khe kêu một tiếng: “Hợp Hoan!”

Tôi giả vờ không nghe thấy. Càng chạy nhanh hơn.

—

(1) – người ta thường đặt những vật như Rùa vàng, ếch ngâm tiền trước cửa để cầu vượng tài, tiền của...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Kính thủy tinh

Sinh nhật của Long Vương quả nhiên không giống bình thường, tiên khí lượn lờ khắp trong cung, bên tai thường nghe những tiếng cười nói réo rắt. Ngay cả nơi luôn luôn vắng vẻ như điện Vong Tinh mà cũng treo đèn lồng màu đỏ, không khí ngập tràn niềm vui.

Đến trưa, Kiến Mộc đóng cửa điện rồi dẫn tôi đi chúc thọ Long Vương, tôi vừa hoảng vừa sợ: “Em làm sao mà đi được? Có phải người của long cung đâu.”

“Em đứng chờ anh ở ngoài điện, khi các vị thần tiên tới chúc thọ Long vương, có thể nhìn thấy các vị tiên mà.”

Trong lòng tôi hồi hộp mãi thôi, vị tiên lớn nhất mà tôi từng gặp là lão thổ địa, còn Long Thất, thật tình tôi chẳng xem anh ta là thần tiên, chỉ là được hưởng tí hào quang của long tử mà thôi. Thần tiên thật sự trông thế nào? Tôi đã tưởng tượng từ lâu. Bây giờ có cơ hội được mở rộng tầm mắt, thật chẳng muốn bỏ lỡ tí nào.

Tôi mừng rỡ đi theo Kiến Mộc tiến về phía tẩm cung Long Vương, dọc đường đi, anh luôn chỉ và giới thiệu các vị tiên cho tôi, tình cảm quý mến và sùng

bái như nước sông cuộn cuộn, ngập đến tận đầu, làm tôi chẳng tỉnh táo nổi.

Đi theo Kiến Mộc, dọc đường đi tôi nhìn đến hoa cả mắt, xuyết xoa mãi thôi, long cung thật là lớn, mà Long Vương cũng thật xa xỉ, tôi thăm mừng vì một tháng nay rất ngoan ngoãn ở lại trong phòng không chạy lung tung, bằng không chắc chắn là sẽ bị lạc mất thôi.

Cuối cùng cũng đến được chính điện, Kiến Mộc để tôi đứng ở hành lang đại điện chờ anh, sau đó cùng một vài binh tướng, người hầu đi vào điện chầu, chỉ nghe trong điện vang lên một hồi chúc mừng may mắn, nghe đâu còn có tiếng ăn uống linh đình nữa, một vài thị nữ xinh đẹp liên tục bưng rượu ngon quả ngọt ra ra vào vào. Thật là vui vẻ, phi thường náo nhiệt. Tôi buồn chán ngồi trên lan can hành lang, không biết tại sao có hơi tủi thân, nhớ tới cuộc hội ngộ của tôi cùng lão thổ địa và Kiến Mộc hôm nào.

Tôi vừa quay đầu nhìn, là Long Thất, anh ta nháy mắt, nắm tay tôi bước nhanh đi qua hành lang uốn khúc, rẽ trái quẹo phải tiến vào một gian phòng. Tôi vội vàng giật tay, hỏi: “Đây là đâu?”

“Hi hi, là bảo khố của phụ vương tôi đấy.”

Tôi nghe xong mở to mắt: “Bảo khố mà không có người trông coi? Phụ vương anh rõ thật giàu có quá đi thôi.”

“Đồ ngọc, mấy cái cổng kia đều có bùa chú, chỉ có người nhà chúng tôi mới có thể đi vào.”

Tôi ngẩng đầu quan sát xung quanh, bốn vách tường đều là giá đựng, trên đấy đặt đầy những vật, tôi kiến thức quê mùa, chỉ nhận ra ngọc trai, dạ minh châu, hoàng kim bạc trắng các loại, hầu hết những thứ trên giá kia tôi đều không biết, lại không tiện hỏi Long Thất, sợ anh ta lại chê tôi ngốc lẫn nữa.

Anh đến cái khung ở tường phía Đông cầm lấy một cái gương nhỏ, đưa cho tôi. Chẳng lẽ là muốn tặng tôi sao, tôi vội xua tay không nhận. Anh cười: “Không phải em muốn tìm một người sao? Đây chính kính thủy tinh này.”

Tôi nhìn cái kính bình thường kia, nghi ngờ anh ta đang gạt mình. Long Thất cười ha hả, đưa gương cho tôi: “Em chỉ cần báo thời gian địa điểm ngay lúc đó, nó sẽ hiện ra tình hình khi ấy. Người em muốn tìm tự dưng sẽ xuất hiện.” Tôi nửa tin nửa ngờ, nhận lấy cái gương nho nhỏ lung linh kia, kiểu gì cũng không giống, tôi nhìn Long Thất, vẻ mặt anh rất nghiêm túc, quả thật là không giống như đang đùa. Tôi soi gương nói thầm thời gian và địa điểm lúc ấy. Mặt gương bất ngờ gợn sóng, tôi hơi choáng váng, một chốc sau sóng dừng, trong gương xuất hiện đài ngắm sao, còn có tôi khi ấy – một cây hợp hoan đang gần chết. Kiến Mộc ngồi dưới tàng cây, bụm mặt, lẽ nào là anh đang khóc đó sao? Tôi không tin được! Tôi luôn cho rằng biểu cảm anh ta rất đơn giản, chỉ có hai loại nghiêm túc và mỉm cười mà thôi. Sau đó xa xa vang lên một giọng của nữ tử: “Từ Thần, con nhanh lên nào.” Kiến Mộc lập tức ân thân. Một tiểu hài tử bước nhanh tới, được trước mặt tôi, lúi ra ‘tiểu kê kê’, quay về cây của tôi mà tè. Tôi xấu hổ mãi thôi, nước tiểu của tên nhóc kia quả là nhiều, tôi hận không thể bịt kín được mắt Long Thất, như thế nào cái chuyện xấu hổ này lại bị anh ta nhìn thấy rõ ràng vậy chứ, tôi xấu hổ đến mức chấy cả tóc, thật sự không dám nhìn sang vẻ mặt của Long Thất. Kì lạ là anh ta không cười, đôi nhiên ôm người ngồi xổm xuống, tôi vội hỏi: “Sao vậy?” Anh đề đầu lên gối, mơ hồ nói: “Đau bụng.”

Tôi vội vàng đỡ lấy, lại phát hiện cả người anh đều run lên, chẳng lẽ phát bệnh cấp tính? Tôi gấp đến độ toát mồ hôi, dùng lực diu anh dậy, Long Thất ngẩng đầu, cổ gồng mím chặt môi, khoe miệng như muốn ngoác tận mang tai! Thì ra là đang cười! Tôi vừa thẹn vừa giận, đẩy anh ta ra, nhìn vào gương chẳng thêm để ý đến anh ta nữa, trong gương cậu nhóc kia đã xuống núi, theo một phụ nhân trẻ tuổi, còn có hai người đàn ông trung niên cùng bước vào một ngôi nhà, tôi nhìn thấy ngôi nhà kia, cảm thấy rất quen, nhìn lên cửa viện thấy một bảng hiệu màu đỏ ghi: Thẩm Tâm trà trang. Chao ôi, đi ngàn dặm tới nơi xa xôi như Đông Hải để nhìn cái kính thủy tinh này đây, lại không ngờ rằng cậu nhóc kia ở ngay trong trà trang núi Kì Bàn. Tôi bỏ kính xuống, thở dài, rốt cuộc cũng xong, tìm được cậu nhóc rồi.

“Hợp Hoan, cái gương này không sai chứ hả!” Long Thất quay lại, cười hi hi, tôi hừ một tiếng, tên này cười được thì cười đi, khi không lại đau bụng.

Long Thất ghé mặt sát tóc tôi: “Tiểu Hợp Hoan, tôi thấy chuyện riêng tư của em rồi, em không giết tôi diệt khẩu đấy chứ.”

Anh ta đúng là toàn nói chuyện người khác không muốn nhắc, đáng tiếc tôi vốn thụ tính tu hành ngàn năm, rất có khả năng kiềm chế, vì thế tôi cười ngọt ngào, đưa gương lại cho anh ta: “Sau này tôi với anh không có cơ hội gặp mặt, anh có biết thì sao chứ.”

Nụ cười anh ta cứng đờ trên mặt: “Em sẽ rời khỏi Đông Hải sao?”

“Đúng vậy. Tìm được đứa bé cứu tôi rồi, đương nhiên phải đi báo ơn cho nó chứ.”

“Em định tạ ơn nó thế nào?”

Anh ta hỏi khó tôi một câu, tôi chỉ nghĩ tới làm sao tìm được cậu nhóc ấy mà thôi, còn báo đáp thế nào, thì lại không hề nghĩ tới.

Tôi hơi nhú mồm, rầu rĩ nói: “Chưa nghĩ ra.”

Long Thất xoay người sang chỗ khác, tần ngần một hồi, sau đó đem kính thủy tinh để lại chỗ cũ, như thể tiện tay, lấy một vật gì đó rồi tới cạnh tôi, anh kéo tay tôi, nhẹ nhàng thả vào lòng bàn tay một viên ngọc trai thật lớn.

Tôi khó hiểu nhìn anh, anh bảo: “Hợp Hoan, viên ngọc trai này đáng giá ngàn vàng, ở nhân gian xem như là vật hiếm. Em đưa nó cho đứa bé kia cũng như là trả cái ân.”

Tôi vội nói: “Tôi không muốn. Tôi phải dùng cách của mình để báo đáp nó, sao lại có thể nhận món quý giá này của anh chứ.”

“Đây là để tạ ơn em. Em giúp tôi tạo ra lễ vật tặng phụ vương, khiến ông rất cao hứng, khen tôi cả buổi.”

Tôi nhìn viên ngọc trai, hơi xúc động, tôi chỉ là giúp tạo ra một món quà, thế mà anh ta lại cảm tạ tôi một cái đại lễ thế này.

Thật ra làm sao để báo đáp đứa nhỏ kia, trong lòng tôi cũng chẳng có ý tưởng gì, đưa cho nó phần đại lễ này của Long Thất chắc là đủ rồi.

Tôi nhìn Long Thất, chân thành nói tiếng cảm ơn. Long Thất cúi đầu lẩm bẩm: “Tra sớm về sớm.” Tôi không nghe rõ, tò mò hỏi lại: “Anh nói gì vậy, tôi không nghe rõ.” Long Thất khoát tay chặn lại, có vẻ bối rối: “Chẳng nói gì cả, độc thoại một mình thôi.” Thật đúng là con người kì lạ.

Tôi đi theo Long Thất quay trở lại cửa cung của Long Vương, Kiến Mộc đang ở đây lo lắng nhìn quanh. Thấy tôi và Long Thất đang ở cùng nhau, vẻ mặt anh rất ngạc nhiên. Nhưng anh vẫn nho nhã lễ phép mà hành lễ với Long Thất, sau đó dẫn tôi quay về điện Vong Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Li biệt

Tôi đem những gì thấy được trong kính ra nói cho Kiến Mộc, anh nghe xong cười bảo: “Quả đúng như câu, đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tồn công.”

“Cũng mất công lắm, em ở phòng hộ tịch ở nha môn hai tháng trời, còn phải làm trẻ trông cửa ở điện Chung Tinh suốt một tháng nữa chứ.”

Hiển nhiên là Kiến Mộc chẳng thèm để cái nỗi ‘khó cực’ của tôi vào mắt, một tia đồng cảm cũng chẳng có, chỉ nhàn nhạt nói: “Hợp Hoan, em vẫn là nên mau quay về đi, em ở đây một tháng, e rằng đã là mười năm ở nhân gian rồi.”

Mười năm! Tôi giật nảy mình nhưng ngược lại cũng thấy vừa đúng dịp, tôi cười hi hi nói: “Không sợ, em có quà lớn cho cậu ta. Nếu chỉ là một thằng nhóc thì còn không phân biệt được thật giả, nhưng đây là ngọc trai lặn đáy nha, hi hi.” Nói xong tôi lôi ra viên trân châu, đưa cho Kiến Mộc xem.

Kiến Mộc hơi nhũn mảy: “Sao em lại có cái này?”

“Long Thất đưa cho, hôm trước em giúp anh ta một món lễ vật, anh ta lấy cái này để cảm ơn.”

Kiến Mộc ngồi trước mặt, nhìn tôi, muốn nói gì đó nhưng lại thờ dãi, tôi sợ nhất là cái kiểu nói nửa giữ nửa của anh, không nhận được đành hỏi: “Kiến Mộc, có gì thì anh nói nhanh nhanh đi, còn không em mời từ miệng anh ra bằng được.”

Kiến Mộc vừa thấy những ngón tay tôi giơ ra, lập tức nói một tràng: “Hợp Hoan, anh không yên tâm về em, em phải biết, thà là người khác thiếu mình chứ đừng mang nợ kẻ khác, nếu không, nợ càng nhiều, em sẽ càng mất tự do...”

Anh không nói hết, nhưng tôi biết anh muốn ám chỉ tới Long Thất, nhưng chắc là anh nghĩ nhiều quá thôi. Tôi và Long Thất ấy à, suy nghĩ một lúc, tôi nói: “Em biết, em không nợ anh ta, mà anh ta cũng chẳng thiếu nợ gì em, chẳng qua là giúp đỡ lẫn nhau thôi mà.” Ấy vậy mà lời vừa nói xong tôi lại có chút nghi hoặc: đúng là thế thật sao?

Kiến Mộc nghe xong, có hơi yên tâm hơn, lại bắt đầu thuyết giáo tôi: “Hợp Hoan, em được như thế này, là tốt mà cũng là không tốt. Em vào nhân gian, ngàn vạn lần không được dính bởi chữ tình. Tu hành như chúng ta sợ nhất chính là tâm ý không kiên định, bỏ dở nửa chừng. Em phải biết tự giác.”

Tôi yên lặng gật đầu, sau đó lại hỏi: “Về sau anh có dự định gì không?”

“Anh đã ở Đông Hải tròn ba năm, cũng xem như đã trả xong ân tình của Long Vương. Sau đó, nếu em đồng ý, anh sẽ dẫn em cùng đi tu hành.”

Tôi cầu còn không được ấy chứ, tôi thích nhất là có một cái mốc mục tiêu ở trước mặt. Nhưng nghĩ đến việc ở đài ngắm sao cả ngàn năm mới được như bây giờ, còn về chuyện thành tiên, tôi cảm thấy thật mong manh, lo lắng hỏi: “Kiến Mộc, tu thành người mất cả ngàn năm, muốn thành tiên thì còn phải vất vả bao nhiêu nữa chứ. Em mới nghĩ thôi mà đã thấy sợ rồi.”

Kiến Mộc thờ dãi: “Hợp Hoan, làm người còn không dễ, huống chi là làm tiên.”

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của anh, tôi ngồi xổm xuống nhẹ nhàng ngã đầu lên đùi Kiến Mộc, trên người anh luôn có một mùi gỗ thông nhàn nhạt, lúc nào cũng khiến người ta cảm thấy ấm áp, an tâm. Nhắm mắt lại, trong lòng cảm thấy thật yên lòng, ở trên đời này, tôi luôn có một chỗ để dựa vào.

“Ngày mai em đi, anh đừng có tiễn nhé. Em sợ nhất là li biệt.”

Anh vuốt ve mái tóc dài của tôi, không nói gì.

Đêm đã khuya, tôi yên lặng ngồi trước cửa sổ, chẳng buồn ngủ tẹo nào, chỉ chực chờ tia nắng đầu tiên chiếu vào thư phòng, là tôi sẽ liền rời đi.

Một mùi rượu quen thuộc thoang thoảng bay tới, trong lòng tôi khẽ rung động, là Long Thất.

Bộ dạng anh ta lúc uống rượu trông đẹp lắm, những ngón tay thon dài khẽ nâng li, vẻ mặt ôn hòa, ánh mắt lãnh đạm, không rạng rỡ sáng lạn như bình thường, nhưng lại có nét tuấn tú riêng. Nghĩ đến anh, trong lòng tôi không biết tại sao lại hơi rối loạn, anh ta giúp tôi tìm được Từ Thần, lại tặng cho tôi viên trân châu, đáng lẽ tôi nên chào tạm biệt anh mới phải, nhưng mà lời Kiến Mộc lại khiến tôi không có dũng khí mà đi.

Cảnh mặt trời mọc trên Đông Hải thật tráng lệ, tôi niệm quyết tách nước mà bước ra đón những tia nắng đầu tiên. Gió sớm trên biển mát rượi, thổi bay quần áo, khiến tôi nghĩ đến những con gió ở núi Kì Bàn, cũng đều khiến tinh thần người ta sáng khoái như thế. Tôi đứng trên bãi đá, lặng lẽ nhìn mặt nước lấp lánh ánh sáng, mỉm cười: “Tạm biệt.”

Bỗng mặt nước bất ngờ nổi sóng, một bóng người từ trong nước đi ra. Tôi vội lui từng bước một về sau, chỉ thấy Long Thất đang đứng ở trên nước. Anh nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt sáng quắc: “Em không nói tạm biệt với tôi sao?” Tôi hơi bối rối, cúi đầu không nói, bên tai văng vẳng lời dặn của Kiến Mộc, không được thiếu nợ người khác, vẫn chính là ít dính líu gì tới nhau thì tốt hơn, thế là tôi bình tĩnh cười với anh, xoay người chuẩn bị rời đi. Long Thất đập nước mà tới, bắt lấy tay áo của tôi: “Hợp Hoan, chờ đã.” Trong lòng tôi căng thẳng, cổ gồng tinh thần, nở một nụ cười, quay người trở lại.

Thân hình Long Thất sau ánh dương, hào quang rực rỡ, nhưng tôi lại thấy đôi mắt của anh còn sáng hơn cả ánh mặt trời kia, chói lóa. Tôi cúi đầu, trong ngực thấp thòm không yên, mơ hồ sợ rằng anh sẽ nói điều gì đó. Nhưng Long Thất chẳng nói gì cả, yên lặng kéo tay áo tôi. Tuy tôi cúi đầu nhưng lại có thể cảm nhận được ánh mắt anh đang chăm chú nhìn mình, cả mặt rất nóng. Anh nhẹ nhàng mở tay của tôi, đặt một vật gì đó vào lòng bàn tay, trông như một mảnh ngọc màu bạc, lấp lánh ánh xanh bên trong. Tôi không biết nói gì, ngẩng đầu nhìn anh. Long Thất thấp giọng thì thầm: “Đây là một mảnh vảy của tôi, nếu như em gặp nguy hiểm gì, chỉ cần nói với nó ba tiếng Long Thất, tôi sẽ lập tức tới giúp em.”

Tôi ngơ ngác nhìn anh buộc mảnh vảy kia vào đai lưng của mình, định bụng muốn trả lại cho anh, nhưng chẳng hiểu sao tay không thể cử động được. Trong nắng sớm, anh không cài kim quan, chỉ dùng một sợi dây buộc lại, gió thổi tới, tóc rối tung mù như nổi lông tôi vậy. Anh nhìn thẳng vào mắt tôi, nhưng tôi nào dám nhìn lại.

“Tôi chờ cả đêm, nhưng em lại chẳng đến.”

Tim tôi nảy lên một cái, càng không dám nói lời nào. Long Thất dừng một chút, lại tiếp:

“Hợp Hoan, sau khi đưa viên ngọc trai này cho đứa nhỏ kia xong, em có định làm gì nữa không?”

Tôi do dự trong chốc lát rồi trả lời: “Chắc là về lại núi Kì Bàn, tôi làm gì có nơi nào để đi nữa đâu.”

“Em, thật sự sẽ không tới Đông Hải nữa sao?”

Tôi gật gật đầu.

“Em không tới gặp Kiến Mộc sao?”

Tôi cúi đầu, khe khẽ nói: “Anh ấy cũng không ở lại Đông Hải mãi, chúng tôi không thuộc về nơi này.”

Long Thất dừng lại, nhẹ nhàng nâng cằm tôi: “Hợp Hoan, tại sao em không tới gặp tôi?”

Tim tôi đập thình thịch, không dám ở lại thêm, xoay người chạy trốn, ở sau có một tiếng thờ dài như có như không theo gió truyền tới: “Tôi ở Đông Hải chờ em.” Tim tôi đập càng mạnh, trên đường lầm nhảm như điên: Không được vương vào tình cảm, không được tự tìm phiền não... Nhưng tại sao trong lòng lại cảm thấy chưa xót đến vậy.

Không biết đã trải qua bao lâu, tôi mới từ từ tỉnh táo trở lại, Đông Hải ở cách sau lưng tôi một vạn tám nghìn dặm, trong lòng cuối cùng cũng bình lặng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thăm tâm trà trang

Tôi vừa đi vừa nhìn ngắm, một hồi thì cười gió mà đi, rất nhanh đã quay lại núi Kì Bàn.

Đã lâu không thấy lão thổ địa, lần này tôi thật sự rất muốn gặp lão, một tháng ở Long cung, thế gian đã trôi qua mười năm, lão lại vẫn như cũ, tôi kéo kéo chòm râu lão, lúi túi sau ra một bầu rượu, lão già dưới ánh trăng, cười đến các nếp nhăn cũng chen chúc một nhúm – “Tiểu Hợp Hoan, không uống lão đây yêu thương cô.”

Chúng tôi ngồi trên đài ngắm sao, nhìn lên bầu trời vô số các vì tinh tú, vừa uống rượu vừa chuyện trò.

Tôi kể cho lão nghe, thì ra tên nhóc Từ Thần kia vốn ở ngay dưới chân núi Kì Bàn. Còn nói rằng tôi có một món bảo bối muốn đưa cho thằng bé. Sau đó tôi lại ra viên trân châu cực đại đưa cho lão. Ánh mắt lão trừng trừng nhìn viên ngọc, lão uống nhiều rượu vậy rồi mà vẫn có thể mở to mắt như vậy, đúng là không dễ.

“Viên ngọc trai lớn thế này, là cô ăn trộm sao?”

Tôi hận không thể giành lại bầu rượu của mình, biết nhau một ngàn năm, lão còn hiểu lầm tôi như vậy, thật là khiến người ta đau lòng, chao ôi. Thì ra hiểu một người, không phải chỉ dựa vào thời gian thôi đâu.

“Viên ngọc trai ày, lai lịch rất chính đáng. Lão nha, uống rượu đến độ không phân biệt được tốt xấu rồi.”

“Chọc cô thôi. Cô mau đi đưa cho thằng nhóc kia đi, việc này làm xong, sau đó tỉnh tâm mà tu hành. Lão đây có sở trường giám sát độc thúc người khác đấy.”

Tôi thấy lão giỏi nhất là uống rượu thì có, tiện thể kèm theo giám sát thôi.

Tôi quyết định ngày mai phải đến Thâm Tâm trà trang.

Tầng sáng trong núi là dễ chịu nhất, tôi nhẹ nhàng đứng trên ngọn gió nhìn núi trà xa xa, mênh mông bát ngát xanh um tươi tốt một màu, không biết vườn trà kia có phải nhà Từ Thần không. Tôi chậm rãi xuống núi, gió thổi bay tà áo, đôi giày thêu ở chân từng bước từng bước trên thảm đá xanh rêu, tựa như một đóa son trà đang nhẹ nhàng lay động.

Bảng hiệu Thâm Tâm trà trang màu đỏ đã hơi phai màu, những vân lộ ra vẻ trang trọng tao nhã.

Tôi đứng ở cổng, nhìn vào sân nhà thật sâu kia, cảm thấy có chút lo lắng, làm sao tôi tìm được cậu ta, đập tạ mà không quá đột ngột mới là vấn đề. Nếu tôi đưa thẳng cho cậu viên trân châu, sau đó thú nhận mình là cây Hợp Hoan thành tinh đến đền on, không chừng sẽ như Hứa Tiên trong truyện Bạch Xà, lăn ra chết giấc. Tôi không có bản lĩnh đi trộm cỏ linh chi đâu, phải nghĩ cách khác thôi.

Tôi do dự ở cổng một hồi lâu, rốt cuộc cửa mở, một phụ nữ trung niên bước ra, tôi vội vàng đi tới, dè dặt cười hỏi: “Bác gái làm ơn cho hỏi, ở trà trang này có phải có một người trẻ tuổi tên Từ Thần không?”

Phụ nhân kia nhìn tôi cảnh giác vài lần, lạnh lùng nói: “Tên thiếu gia nhà tôi mà cô có thể tùy tiện gọi ra sao?”

Thì ra Từ Thần chính là thiếu gia của trà trang này. Tôi cũng hơi lúng túng, khi không lại chạy tới hỏi gia nô nhà cậu ta. Suy đi tính lại mấy vòng, tiếp tục cười: “Bác gái, tôi là nha đầu của một quán trà trên chợ, chủ nhân nhà cháu nghe nói rằng trà của trà trang chỗ bác rất tốt, nên để tôi tới đây tìm thiếu gia nhà bác hỏi thăm giá cả một chút ấy mà.”

Người phụ nữ kia cười lạnh ba tiếng: “Một đứa nha đầu mà cũng có thể bàn chuyện làm ăn với thiếu gia sao?” Nói xong, không thèm liếc mắt nhìn tôi lấy một cái, quay người bỏ đi.

Tôi nhìn cái eo cường tráng như lu nước kia, trong lòng thầm than: Bề ngoài không đẹp thì cũng phải tu dưỡng bên trong chứ.

Chưa gì đã gặp thất bại, tôi có chút thất vọng, thôi thì, đành để buổi tối rồi quay lại chứ biết sao. Yêu tình thì hành sự vào ban đêm vẫn là tiện hơn nhiều, thật là có chút tự thương tự cảm quá cơ.

Tôi đến, một vầng trăng lưỡi liềm soi sáng nơi chân trời, trong núi tiếng côn trùng gáy vang, càng bày ra vẻ yên tĩnh của núi rừng buổi đêm. Tôi ẩn thân xuyên qua cửa sân, đi thẳng vào trong, sân trong rất yên tĩnh, như thể chẳng có ai sinh sống, nhưng lại có hương trà bay ra không ngừng. Tôi đi tới đại sảnh, chỉ thấy bên trong bày một cái bàn gỗ, trên tường là bức họa cầu cá bên sông, phong cách cổ xưa rất trang nhã, sương phòng bên phải hình có tiếng động gì đó, tôi bước tới. Cửa phòng khẽ khép, tôi nhìn từ trong cửa sổ, chỉ thấy một nữ tử áo xanh đang quỳ gối trước bàn thờ Phật, trong tay xoay Phật châu, khe khẽ tụng kinh. Từ trong ánh nến không rõ đúng mạo nàng ta, nhưng từ tấm lưng thì có một sự tịch mịch không nói nên lời. Tôi xoay người tiếp tục bước sâu vào hậu viện, trong sân nhỏ trống trải bày ra một bộ dụng cụ xào trà, tiếng động truyền ra từ các phòng bên cạnh, chắc là tiếng thợ đang xào trà. Tôi đến gần hơn để nhìn, đều là những nam tử trung niên khoảng ba bốn mươi tuổi, đang uống rượu tán gẫu ở đó, bên cạnh vài phụ nhân, ngồi vây quanh bên bàn dựa vào ánh đèn cây làm nữ công.

Hành lang uốn khúc băng qua hậu viện là tới một vườn hoa, có cả một hòn non bộ nho nhỏ, bên cạnh còn trồng mấy cây trúc. Phía đông là một loạt các gian phòng, nhưng chỉ có một gian có ánh nến hắt ra, Tôi ý vào mình đang tàng hình, trực tiếp đi thẳng vào trong.

Gian phòng rất lớn, bốn vách tường toàn sách là sách. Ở mặt bắc có một bức bình phong, tôi tiến tới nhìn vào phía sau, là một buồng ngủ sạch sẽ, chăn đơn gối chiếc. Tôi quan sát xung quanh, bước tới bên cửa sổ, trên bàn gỗ, là bút mực cùng giấy Tuyên Thành, nhẹ nhàng cảm lên, là một bức Thủy Mặc họa tranh sơn thủy, rất giống phong cảnh núi Kì Bàn, phong thái bức họa rất tự nhiên, nét chữ cũng thật cứng cáp. Tôi quét mắt tới lạc khoản: Từ Thần.

Trong lòng mừng thầm, cuối cùng tôi cũng tìm được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tặng quà

Từ Thần, tính ra bây giờ cậu ta cũng trên dưới mười bảy rồi.

Nếu trong phòng có ánh nến thì hẳn là vẫn chưa rồi đi, thế là tôi lặng lẽ ngồi trước án thư, chờ.

Khoảng một nén hương sau (khoảng một giờ đồng hồ), cánh cửa được nhẹ nhàng đẩy ra. Một nam tử bước vào. Tuy không nhìn rõ mặt nhưng nhìn chiếc trường sam màu trắng có dây vài giọt mực rất dễ nhìn thấy kia, rõ ràng là Từ Thần rồi. Cậu ta càng bước tới gần, tôi càng nhìn rõ hơn, trong lồng ngực đột nhiên chấn động, cậu ta ấy vậy mà trông tựa tựa như Long Thất tới năm phần. Chỉ là nét mặt lãnh đạm, cử chỉ ôn trọng, cả người toát ra một phong thái của kẻ đọc sách kia, trái ngược hoàn toàn với Long Thất. Cậu ta đứng trước án thư, đem bức tranh tôi vừa xem qua kia cuộn lại, để qua một bên. Sau đó cởi áo ngoài, tiện tay vắt lên lưng ghế dựa. Tôi có hơi ngại ngùng, sau đó lại nghĩ, cậu ta tuy rằng có cao lớn bao nhiêu chăng nữa, nhưng cũng chỉ là một thiếu niên mà thôi, một bó tuổi như tôi mà còn thẹn thùng gì nữa đâu?

Sau đó có tiếng gõ cửa vang lên, Từ Thần nói: “Vào đi!” Một phụ nhân bưng theo một cái khay đi vào trong, đó cũng chính là người mà tôi đã gặp lúc sáng. Bà ta đặt mâm lên bàn, sau đó nhỏ nhẹ thưa: “Lão phu nhân bảo tôi mang bữa khuya đến cho cậu, đêm dài, thiếu gia muốn đọc sách thâu đêm, kì thi hương lại sắp tới gần, thiếu gia nhất định phải chú ý đến sức khỏe mới được.” Giọng điệu bà ta bây giờ so với ban ngày mà tôi được chứng kiến, như thể là hai người khác nhau ấy. Từ Thần gật đầu, khẽ khàng hỏi: “Tổng mục, phụ nhân ngủ chưa?”

“Phu nhân đang tụng kinh.” Từ Thần ừ một tiếng, phụ nhân kia liền cáo lui.

Từ Thần chậm rãi khuấy bát canh hạt sen bách hợp kia, về mặt lưỡi nhấc, than nhẹ một tiếng: “Thư trung tự hữu hoàng kim ốc, thư trung tự hữu nhạn như ngọc(1), chặc!” Cậu ta thở dài xong, cháo cũng chẳng ăn, lại xoay người bỏ vào sau bình phong mà ngủ!

Tôi ngẩn người, cậu nhóc này tuổi chưa lớn nhưng lại rất có cá tính riêng. Đoán chừng không phải là kẻ có khiếu học hành đây mà, vậy là tâm sức của mẹ cậu ta phen này uống phí mất rồi. Tôi nhìn cái bát cháo nóng hôi hổi, hương thơm bay khắp bốn phía, chỉ hận không thể ăn hộ mà thôi.

Sờ sờ viên trân châu trong lồng ngực, tôi nghĩ không biết có nên thừa dịp cậu ta đang say giấc mà bỏ lên vào trong chăn không, nhưng tính lại thì thấy không ổn cho lắm, cái chuyện lộn xộn như đang ngủ thế nào mà lòi ra một viên trân châu lớn xem ra cả trên sách cũng chẳng có. Thôi, cậu ta ngủ rồi, tôi đi khỏi đây, nghĩ cách khác vậy.

Thong thả đi dạo dọc đường núi, một cơn gió lạnh thổi vào người, ấy vậy mà thổi ra được một cách hay. Tôi vui vẻ vuốt ve viên ngọc trai, có phần đắc ý.

Ngày thứ hai, tôi đứng canh trước cửa lớn nhà cậu ta, ngày thứ ba cũng đứng trước cửa, ngày thứ tư, rồi ngày thứ năm. Tính kiên nhẫn của Thụ tinh như tôi đây rõ là nhất đẳng, có điều tính nhẫn nại của người trong nhà ấy vậy mà này lại ngang ngửa với tôi. Suốt bốn ngày trời rỗng rã, chỉ có Tổng mục bước ra hai lần, có thêm hai nô bộc ra ngoài mua đồ ăn. Còn cổng chính vẫn đóng im ỉm.

Tôi tiếp tục chờ. Tôi không tin Từ Thần kia không bước ra.

Quả nhiên, vào giờ Thìn ngày thứ năm (khoảng 10h sáng), Từ Thần cùng một người đàn ông bước ra ngoài. Tôi mừng thầm trong bụng, ẩn thân bước theo sau.

Chỉ nghe Từ Thần đang bàn bạc: “Lưu quản gia, chuyện của trà viên ông đã tổn hại tâm sức, kì thi hương sắp tới, mẫu thân hẳn sẽ không để tôi ra khỏi nhà tùy tiện đâu.”

Lưu quản gia nghe vậy cung kính gật đầu: “Thiếu gia, cậu yên tâm đi. Chúng tôi tự nhiên sẽ chú tâm lo việc này, hiện giờ trà xuân đang rất tươi tốt, các trà lâu đều tới đặt trước cả rồi.”

Từ Thần ừ một tiếng, còn nói: “Vậy thì tạm khoan bán trà Minh Tiền, tôi tự có tính toán.”

Người quản gia kia thoáng sùng sốt, cẩn thận dò hỏi: “Thiếu gia, hiện nay giá trà Minh Tiền đang rất cao, nếu như cứ để vậy, tiết trời ẩm áp, chỉ sợ mùi vị sẽ kém đi mất thôi.”

“Ông cứ làm vậy là được.”

Lão quản gia như muốn nói gì đó nhưng lại dừng lại, hồi lâu sau mới đáp: “Thiếu gia, người cứ chuyên tâm chuẩn bị cho kì thi, sau khi thi tú tài tên cậu đứng đầu tiên, lão phu nhân liền ngày ngày trông ngóng đợt thi hương năm nay.”

Tôi giật mình đến độ thiếu chút nữa là hiện hình, Từ Thần này tuy còn nhỏ tuổi vậy mà đã là một tú tài, hơn nữa còn đỗ đầu, xem ra đêm qua tôi đã hiểu lầm cậu ta rồi.

Đối với những người đọc sách và thích đọc sách tôi luôn có một lòng kính phục đặc biệt, vì thế sau đó liền đi theo bọn họ lên núi, muốn nghe cậu học trò nhỏ này có kiến thức gì hay chăng, không nghĩ lại như có một bụng buồn phiền. Đi được non nửa canh giờ, cuối cùng cũng dừng lại ở trong vườn trà. Đây hẳn là sản nghiệp nhà cậu ta. Từ Thần đứng cạnh một bụi trà, đưa tay khẽ ngắt một phiến lá nhìn kĩ, nụ cười như có như không, sau đó khoanh tay

đứng, đưa mắt hướng ra xa. Lúc này cậu đứng thẳng hiện ngang, gió núi thổi tung tay áo, quả là một thiếu niên cử chỉ thanh thoát(2).

Từ Thần cùng quần gia hàn huyên đôi chút về số trà mới, tôi đứng bên cạnh nghe, phát hiện rằng đĩa nhóc này đối với chuyện trà là rất hăng hái, giống như vừa khám phá một điều bí ẩn, so với điệu bộ trầm mặc ít nói thật trái ngược, nói nửa buổi trời rồi cẩn thận dạo một vòng quanh trà viên, sau đó hai người định xuống núi. Tôi chạy nhanh lên phía trước. Đi thực hiện phương pháp gió núi thổi ra đêm qua.

Tôi lôi viên ngọc cất trong ngực hồi lâu ra, thật ấm áp, khe khẽ sờ nắn, lại có chút không nỡ, không phải do ham của hám tài gì cả, chẳng qua là yêu thích cái đẹp mà thôi. Tôi đặt viên ngọc xuống đường, không ngờ viên trân châu kia lại lăn lông lốc, chui tọt vào trong bụi cỏ, tôi vội vàng chạy tới nhặt lên, nhìn thấy nó, vừa dính vài hạt sương sớm, vừa lấm tấm bùn, đau lòng cả buổi trời. Cẩn thận lau chùi nó sạch sẽ, nghĩ rằng, vẫn là nên bỏ nó vào trong một cái túi thì tốt hơn, bằng không nếu hai người kia đi mà không nhìn, nhờ mà dẫm lên, nghĩ đến đó tôi liền run cả người lên vì xót. Vì thế, tôi liền biến ra một cái hà bao, màu đỏ tươi rực rỡ, rồi bỏ viên trân châu vào trong, sau đó đem cái túi ấy để giữa đường, đứng ở ngoài nhìn vào, trên suốt dọc đường một màu xanh um cây cỏ, vật tròn đỏ tươi nổi bật vô cùng, muốn không thấy thì chỉ có bịt mắt mà bước thôi.

Tôi đắc ý tâng hình trốn sau cây, chỉ còn chờ Từ Thần tới nhặt, sau đó đại công cáo thành, quay về ngủ một giấc, lo nghĩ bao lâu rồi giờ phải nghỉ ngơi cho khỏe mới được.

Từ Thần cùng quần gia đi tới, tôi cười tí mắt nhìn. Quả nhiên màu đỏ thật bắt mắt mà, Từ Thần cúi người nhặt lên, sau đó nhìn quanh một chút, chẳng lẽ là sợ người ta bắt gặp à? Không có ai đâu, mau mau mở ra xem rồi giắt vào eo luôn đi, đây là Thụ tinh mà cậu cứu báo ơn đó, tôi nhắc thầm trong lòng. Từ Thần mở hà bao ra, tôi cười hi hi chờ xem mắt cậu ta trông còn lớn viên ngọc kia, kìa kìa, đôi mắt cậu ta lại chẳng hề chớp lấy một cái, chẳng lẽ không biết nhìn hàng sao? Tôi hận không thể nhảy bổ ra mà nói cho cậu ta biết đây là trân châu Đông Hải, có thể mua được mười cái Trà viên lớn lận đấy, cậu chủ à!

Tiếc là tôi không thể thôi.

Con mắt người quần gia kia trông lớn như mắt trâu, giọng nói cũng có chút thay đổi: “Thiếu gia, viên ngọc trai này lớn quá đi mất.”

“Ừ, không biết ai lại làm rơi ở đây?”

Con mắt quần gia như bị dán vào, nuốt nước bọt vội nói: “Thiếu gia, cậu thật có phúc khí, quay về đưa nó cho lão phu nhân, chắc hẳn bà ấy sẽ rất vui.”

Từ Thần nhìn thoáng qua gã quần gia, tiếp: “Vật quý như thế này, người làm rơi nhất định sẽ quay lại tìm. Chúng ta chờ ở đây, xem có người tới tìm thì trả lại.” Tôi kinh hãi đến độ cả buổi trời không khép mồm lại được, tên ngọc này, rõ ràng là nhặt được mà.

Quần gia muốn nói gì đó lại thôi, tôi nghĩ có lẽ trong lòng ông ta cũng rất khó chịu, mà tôi cũng bức bối hết sức. Chao ôi, tôi thờ dài, đứng chờ một bên, hi vọng tên ngọc này thay đổi ý kiến. Đáng tiếc là đã quá trưa, bản Thụ tinh đứng đến tê chân đói rã rồi vậy mà cậu ta vẫn một mực đứng chờ.

Xem ra tôi đã đánh giá thấp nhân phẩm của đĩa ngọc này, còn tưởng cậu ta sẽ giống như những người khác, nhặt được thì sẽ giữ làm của riêng. Lẽ nào cậu ta định đứng chờ suốt một ngày một đêm hay sao? Đáng vậy, tôi vẫn là nên đến đó rồi tìm cách khác thôi.

Tôi hiện thân ở đằng xa, giả vờ bày ra bộ dạng lo lắng, đúng thật là làm khó nhau mà, tôi chưa bao giờ phải hấp tấp như vậy hết. Đi tới gần Từ Thần, tôi nhẹ nhàng thì lễ, hỏi: “Xin hỏi vị công tử này, có thấy qua cái hà bao nào không?”

Từ Thần liếc mắt nhìn tôi, bỗng dưng đỏ mặt, trả lời: “Xin hỏi cô nương hà bao ấy trông thế nào?”

Tôi vội đáp: “Đó là một hà bao màu đỏ, bên trong là một viên ngọc trai.”

Từ Thần thờ phào nhẹ nhõm, đem cái túi từ trong tay áo đưa cho tôi, tôi cũng thờ phào, báo ơn kì này không thành thì đành thôi vậy, tôi liền ra về mừng rỡ, liên tục cảm ơn. Về mặt phong phú thế này là lần đầu tiên của tôi suốt cả ngàn năm qua đấy.

Vội vàng nói lời từ biệt, quay về kiểm điểm bản thân, phát hiện ra chú ý này thật sai lầm, tôi trút giận lên gió núi một trận, quyết định nghĩ cách khác. Viên ngọc này cậu ta đã nhìn qua rồi, chắc chắn là không thể dùng được nữa, tặng cái gì thì tốt đây, nhứt đầu quá đi mất. Tặng quà khó như vậy, tôi bắt đầu thấu hiểu nỗi khổ của Long Thất. Sờ mảnh vảy rồng bên thất lưng, như thế nào lại bắt đầu nghĩ về Long Thất chứ, chắc là do Từ Thần lớn lên trông hơi giống anh ta một chút mà thôi.

Tôi buồn khổ mấy ngày liền, đột nhiên nhớ tới kì thi hương theo lời người quần gia, trong đầu linh quang chợt lóe, có sáng kiến mới rồi, chỉ cần kiên nhẫn đợi kì thi hương bắt đầu, đến lúc đó, rồi tôi sẽ tặng cậu ta một món quà thật lớn.

(1) Hai câu thơ được trích trong bài thơ Khuyến học thiên của Tống Nhân Tông – hai câu trên tạm dịch: ‘trong sách sẵn có lầu vàng, trong sách tự có mỹ nhân như ngọc.’ Ý bài thơ muốn nói nếu chăm chỉ dùi mài kinh sử, đi thi đỗ đạt làm quan thì tự sẽ giàu sang phú quý, vợ đẹp như ngọc, kẻ hầu người hạ, xe ngựa đón.

(2) Bản gốc là翩翩少年 – phiên phiên thiếu niên – Phiên trong nhẹ nhàng, nhanh nhẹn. Nghĩ mãi mà không có từ nào phù hợp với hình ảnh của Từ Thần.

Chương 13: Hội đấu trà

Trong mấy ngày này, tôi cũng thường lên tới thăm dò Thẩm Tâm trà trang vài đêm, tò mò đi xem Từ Thần đang làm gì. Chẳng mấy chốc mà tới kì thi hương, tôi còn nghĩ chắc hẳn cậu ta sẽ thức khuya chịu khổ đèn sách, hoàn toàn không ngờ lại ra sau vườn đào hầm! ‘Việc chính chẳng làm’ đến mức này chắc cũng không dễ đâu, tôi hít thật sâu một hơi, đứng một bên nhìn.

Cậu ta trốn trong núi giả, còn mặc cả áo hai lớp, hẳn là muốn đào thật lâu. Tuy là trà trang này không phải nhà đại phú, nhưng tốt xấu gì cũng có mười mấy kẻ hầu, đào hầm mà lại để chính tay thiếu gia tự thân vận động sao? Đứa nhỏ này, thật hết sức kì quái! Có điều cũng không phải tôi chưa từng gặp quái nhân, riết rồi cũng quen. Tôi xem vài lần, thấy cậu ta toàn đào vào buổi đêm, ban ngày lấy một ván gỗ che lại, phía trên bày vài chậu hoa lan, hoàn toàn không bị phát hiện.

Chờ khi không có Từ Thần, tôi yên lặng vào trong. Núi giả này tuy nhỏ nhưng bên trong lại có một khoảng không riêng. Bốn phía đều được thông gió, yên tĩnh thoáng mát. Tôi mở cái ván gỗ kia, mới phát hiện dưới nó là một đường hầm thật dài, thì ra là không phải Từ Thần đang đào hố, mà là muốn làm một địa đạo dưới lòng đất. Tôi cẩn thận vào trong, càng sâu càng lạnh, tiết đông làm tôi hơi run. Vào sâu bên trong, liền phát hiện vài cái rương rất lớn, tôi hơi tò mò một tẹo, không biết thứ bí mật gì mà giấu kín đến thế. Khẽ mở rương ra, mới nhìn, thất vọng đến nhũn cả người, là một hòm đựng đầy băng! Tôi không cam tâm, bèn mở tất cả các rương còn lại, chỉ có chiếc rương nhỏ và tinh xảo nhất đựng đầy vàng bạc và châu báu. Thì ra Thẩm Tâm trà trang quả thật chẳng hề giàu có, trừ cái rương này thì dùng mấy hòm băng bổ sung, cho dù kẻ trộm có vào, đập vào mắt đầu tiên là mấy cái rương lớn, đợi khi mở ra rồi chắc chỉ sợ có mà tức học mầu! Ôi cha, vậy cũng hay, dù sao cũng có thể đối phó với tội ăn trộm.

Sau này tôi có đi đến vài lần nữa, nhưng cũng chưa hề thấy Từ Thần đọc sách khổ luyện lấy một lần, không phải viết thơ thì cũng là vẽ tranh, com đến thi ăn, đẩy bụng thì ngủ, thi thoảng có ngó qua huyền học đôi chút. Tôi không biết là cậu ta tự tin, hay là do giám khảo kì trước bị phân trâu che mắt mất rồi. Rõ ràng rành rành là tôi nhìn không ra tên nhóc này có chút bộ dạng nào là có thể tham gia khảo thí, cái bộ phong độ trí thức kia toàn là gạt người thôi. Một thời gian dài tôi không thèm tới nữa, thôi vậy, đến lúc đó tiểu thụ tinh tôi đây giúp cậu ta tí đỉnh là được chứ gì.

Chớp mắt đã chớm xuân, khắp núi hoa dại thi nhau khoe sắc, núi Kì Bàn thêm đẹp đến độ khiến con người ta lưu luyến. Tôi tu hành cả ngày xong thì đi dạo loanh quanh, xem mãi không chán nơi non xanh nước biếc, vườn trà vạn mẫu này.

Gần đây chẳng biết thế nào, trong vùng phụ cận của trà viên có rất nhiều người lên, lũ lượt kéo tới rất náo nhiệt khiến tôi không thể nào tu hành được, đành tìm lão thổ địa hỏi nguyên nhân. Lão lấy tay đẩy trán tôi một cái: “Nha đầu này, có thể cũng không biết, mười lăm tháng tư là Hội đấu trà ở núi Kì Bàn, mọi trà viên đều đưa ra loại trà tốt nhất của mình để so cao thấp, nếu như thắng, các trà thương sẽ tranh nhau mua về. Giá bán cũng sẽ cao hơn những trà viên khác.”

Tôi ngáp dài một cái, chả phát biểu gì. Lão thổ địa hớp một ngụm rượu, lại tiếp: “Hội đấu trà này, trước gọi là tiết tư mộ. Vốn định sau tết Thanh Minh thì tổ chức ngay, tiếc là do khí trời lạnh giá, không thích hợp cho việc nói chuyện yêu đương, đám thanh thiếu niên trong phạm vi một trăm dặm quanh đây đều toàn tâm toàn ý tranh thủ hội trà này mà tìm người trong lòng. Từ đây về sau đây thành mười lăm tháng tư. Ngày tổ chức hội đấu trà, bắt đầu chấp tôi thì cô đừng có ra ngoài, tránh gặp những cảnh xa đò mặt tía tai”

Tôi liếc lão, cười tùm tùm hỏi: “Còn lão thổ địa ngài đây cũng không ra ngoài à?”

“Lão già đây lớn tuổi rồi, có chuyện gì phải ngại chứ hả? Cô tu hành còn thấp, ngàn vạn đừng động tâm phàm. Từ xưa đến nay, Nguru Lang Chức Nữ, Bạch Xà Hứa Tiên nào có kết cục tốt đâu, cô cũng lo mà nghĩ đi.”

Tôi chu mỏ, lão cũng coi thường tôi quá thể.

Đối với hội đấu trà tôi rất không hứng thú nhưng với tiết tư mộ kia thì ngược lại. Thú thật là vì tôi rất hiếu kì với Từ Thần, cậu thiếu niên tuổi xuân chính trực này, nụ tình chớm nở, xem thử cậu ta thích ai, đến lúc đó tôi thuận nước đẩy thuyền, lửa cháy thêm dầu, giúp thành chuyện tốt, coi như cũng là cái ơn tôi báo. Phụ nữ thường rất thích là bà mai, tôi là Thụ tinh nữ thì cũng không ngoại lệ, có chút nóng lòng không đợi được.

Vất vả lắm mới đến ngày mười lăm tháng tư, tôi xuống núi vào Gia Dương trấn, quả thật rất náo nhiệt, các con buôn đều tập trung, so với thị trấn yên tĩnh những ngày thường thật khác biệt. Tôi loanh quanh trong chợ vừa đi vừa nhìn, cứ theo hướng của đám đông mà bước. Không lâu sau liền thấy một tiệm trà rất có khí thế, cửa hồng treo bảng hiệu, trên đó có rồng bay phượng múa rõ to ba chữ: Hội Đấu Trà. Tôi đi vào trà quán, bàn ghế bên trong đều đã được xếp gọn lại, chính giữa đại sảnh là một bàn vuông bằng gỗ tử đàn, bày đủ các loại trà cụ. Ngồi trên ghế thái sư cạnh đó là vài lão già, nhìn dáng điệu và thần thái thì có lẽ chính là người thẩm định cho hội trà này đây. Xung quanh có rất nhiều dân chúng, đa số là người lớn tuổi, vẻ mặt phấn khích. Qua giờ Thìn, một lão già đứng dậy từ ghế thái sư, râu tóc bạc trắng, rất có phong thái, lôi ra một cái ống trúc rồi nói: “Xin mời các trà trang cho người bốc thăm.” Sau đó hai bên trái phải có hơn hai mươi người xếp hàng đi lên. Trong đó có vị quản gia nọ của Thẩm Tâm trà trang. Một hồi sau, khi đã có số thứ tự, bắt đầu từ Hương Minh trà trang, các trà trang lần lượt dựa theo thứ tự mà dâng trà, đều là do một thiếu nữ tướng mạo đoan trang chính chắn đến bên bàn trà ngâm nước, động tác thanh nhã, cử chỉ thành thạo, sau khi châm trà, mấy lão nhân kia tính tế nâng li lên đánh giá, cả trà quán đều rất yên tĩnh, những người đến xem cũng giữ trật tự, tôi xem mà thấy chán ngán, bỏ đi, định bụng tìm một quán rượu mang về hộ cho lão thổ địa chút rượu nhậu.

Loanh quanh vào vòng trên phố cũng khoảng hơn một canh giờ, tôi mới quay trở lại hội đấu trà. Sau khi bước vào quán, tôi mới phát hiện ra tiệc tàn người tan, cuộc đấu đã kết thúc, bọn tiểu nhị đang loay hoay xếp lại bàn ghế, định tiếp tục đón khách. Tôi lôi ra một tên tiểu nhị, cười hỏi: “Tiểu huynh đệ, hội đấu trà ban nãy đã kết thúc rồi sao? Cậu biết Thẩm Tâm trà trang đứng thứ mấy không vậy?” Gã tiểu nhị ngẩng đầu lên nhìn tôi, thoáng sừng sốt, sau đó cao giọng trả lời: “Cô nương, cô không biết à, đứng nhất!”

“Đứng nhất sao?” Tôi cũng không tự chủ được mà lên giọng theo.

“Cậu thiếu gia nhà họ Hương kia thật là vượt trội, đứng nhất trong kì thi tú tài thì thôi đi, đến cả hội đấu trà cũng giành giải đầu, thật đúng là thanh niên tài tuấn ha.” Về mặt gã tiểu nhị tràn ngập sự hâm mộ.

Thì ra Từ Thần họ Hương, Vận khí cậu ta cũng tốt lắm. Tôi thầm cảm khái trong lòng.

Ra khỏi quán trà, trên chợ nhộn nhạo đầy các nam thanh nữ tú ăn mặc xinh đẹp, cử chỉ phong lưu, đúng là làm người ta thấy vui tai đẹp mắt. Tôi nhìn bọn họ, ham muốn làm bà mai trong bụng ngày càng dâng cao, nóng lòng muốn tìm ngay cho bọn họ một người bạn đời như, như thế thì mới không uổng những ngày tháng tuổi xuân chứ.

Các chàng trai lớn mật tìm được cô nương mình ngưỡng mộ trong lòng liền tiến lên chào hỏi rồi mời vào quán uống chén trà, nếu cô nàng có ý thì sẽ ngại ngừng đồng ý, nếu như thấy phiền, tự nhiên sẽ quay mặt bỏ đi. Trong lòng tôi nghĩ đến nếu Kiến Mộc và lão thổ địa tranh giành tôi với nhau thì tất nhiên, đẹp trai vẫn hơn chứ.

Ngại ở chỗ, trên đường đi có mười mấy gã trai tới bắt chuyện với tôi, khiến cả mặt ửng đỏ cả lên, tuy rằng tôi trông còn thiếu nữ nhưng cũng chừng này tuổi rồi, chi bằng tàng hình vẫn hơn.

Ẩn thân lang thang trong chợ cũng đến hai mươi vòng, bất kì trai gái trong tiệm trà lớn nhỏ nào đều tiến tới nhìn mặt nhưng tuyệt chẳng thấy bóng dáng Từ Thần đâu cả. Ngược lại trong các trà lâu lại cứ có vài cô nương ngưng ngừng bàn tán về cậu ta, cũng chả trách, đứng nhất hội đấu trà, lại tuấn tú giỏi giang, bảo sao trái tim thiếu nữ lại không ngưng rung động được chứ. Xem ra không biết là có bao nhiêu bà mai muốn bước qua cửa đề nghị kết thông gia đây, tôi hậm hực bỏ về, nhiệt tâm muốn trở thành bà mối cứ vậy mà nguội dầm.

Buổi tối, tôi đứng trên đài ngắm sao, những vì tinh tú kia dày đặc xung quanh vàng trắng tròn vành vạnh, trắng sáng như nước. Xa xa có thể nhìn thấy những ngọn đèn lồng dưới núi, lấp lóe trong tối, tựa như đom đóm trong đêm hè. Theo như lời lão thổ địa thì nam nữ thường hẹn hò trong dịp tiết Tư Mộ này, nên dân tình cũng trở nên phóng khoáng hơn. Các cô nương này rõ là còn ‘yêu tinh’ (yêu tinh trong trường hợp này hiểu theo nghĩa lãng lơ, quyến rũ...) hơn cả tôi nữa cơ đấy, thật lớn gan, tôi thầm cảm phục trong lòng. Tối nay, lão thổ địa rất yên lặng, chẳng uống giọt rượu nào, trong lòng bỗng thấy vui, đột nhiên nghĩ tới Từ Thần. Tối nay, thiên thời địa lợi nhân hòa như thế, cậu ta có ra ngoài tìm một cô em xinh đẹp nào đó không nhỉ? Ái chà, tôi một nghìn tuổi rồi nhưng vẫn rất ư tò mò, xem ra quả nhiên thích hợp làm phụ nữ. Tự khuyên nhủ bản thân không nên đi nhìn trộm việc riêng của người khác, nhưng chẳng thể kiềm được, cứ muốn tìm cho ra nhẽ. Xuống chân núi, tôi nhìn cặp nam nữ đang hẹn hò cọ cọ dụi dụi bên cạnh, mờ to mắt nhìn, này là chuyện lão thổ địa bảo là mặt đỏ tim đập ư, chẳng qua là tình tự trong đêm, định hôn ước gì gì đó mà thôi. Tôi cảm thấy hơi thất vọng, nghĩ ngược lại, không lẽ là do thật lòng muốn xem những cảnh xấu hổ mới không thất vọng sao? Đến lúc này, tôi đỏ ửng cả mặt, may mà trời tối lại ẩn thân, chả bị ai nhìn thấy.

Vào Thâm Tâm trà trang, nhìn thấy thư phòng của Từ Thần ở xa xa, thật đúng là chán quá đi mất. Trong phòng có ánh đèn, nghĩa là có người. Cậu thanh niên này sao lại không biết trân trọng cơ hội tốt hiếm có mỗi năm một lần này chứ? Khiến cho ngày tốt chẳng thành, người đẹp chẳng đợi, thật quá sai lầm. Tôi thật nóng lòng muốn đi bắt cô em xinh đẹp nào đó về cho cậu ta.

Đến khi tôi bước tới bên cửa sổ mới phát hiện trong phòng quả thật có nữ nhân. Người phụ nữ kia đưa lưng về phía cửa sổ, ngồi bên án thư (bàn sách), chỉ thấy một bên mặt, nhu hòa dịu dàng. Từ Thần kính cẩn, đứng trước án thư cúi người pha trà. Chỉ thấy lá trà dập dềnh trong chén, lượn lờ trên dưới, cuối cùng cũng từ từ dừng lại, như măng mọc sau mưa, đứng thẳng trong chén. Cậu nâng chung trà lên, đưa cho người kia: “Mời mẹ dùng trà.” Tôi vừa giật mình lại vừa chán nản. Thì ra đó là mẹ của cậu. Tôi bước vào trong phòng, muốn nhìn kĩ mẹ của Từ Thần.

Cả người bà một bộ màu xanh, mái tóc đen bóng búi thấp chẳng hề có một cọng rối, cài một cây trâm ngọc, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, có điều bốn mươi tuổi nhưng đôi mắt u ám vô thần, vẻ mặt hờ hững, toàn thân lộ ra một cỗ trong trẻo nhưng lạnh lùng. Bà nhận chung trà từ Từ Thần, đưa đến bên mũi, khẽ ngửi, gật đầu, sau đó uống một ngụm. Đến khi ngẩng lên thì trên mặt bà cũng lộ ra vẻ tươi cười, thế nhưng tuy cười nhưng vẫn lộ vẻ lạnh lùng. Bà đặt chung trà lên bàn, sau đó hỏi: “Từ Thần, mẹ ném thấy trà này rất giống vị của trà búp Minh Tiền của Vân Vụ, bây giờ đã sắp sang tháng năm, không phải đã sớm bán hết rồi sao? Sao con làm ra được trà ngon như vậy?”

Từ Thần cười cười, đáp: “Mẹ còn nhớ địa đạo của cha chứ?”

Hương mẫu gật đầu nói: “Người họ Hương ít ỏi, cha con vì phòng trộm cướp nên cất giấu chút của cải ở đó, mẹ vẫn không hề động tới, chờ đến khi con thành thân rồi sẽ tính.”

“Con đã đào địa đạo kia rất sâu, đặt rất nhiều băng đóng lại trên núi khi đông vài trong. Trà vừa hái, con liền lấy băng đặt lên một ít trà búp Minh Tiền. Thí nghiệm vài lần, mặc dù mới đầu còn kém, nhưng sau đó thêm chút thứ chống ẩm thì liền có được vị trà như vừa hái xuống thông thường.” Từ Thần dừng lại một chút rồi tiếp: “Hội đấu trà năm nay, con dùng nước suối Cam Lộ từ trên núi để pha thử, được đệ nhất.”

Tôi thầm tán thưởng sự thông tuệ của Từ Thần, thì ra cậu ta dùng số băng kia vào việc này, nhìn qua mẹ cậu, lại thấy bà không hề có vẻ vui mừng nào, sắc mặt nghiêm lại, nổi giận. Tôi thật không hiểu.

“Không ngờ con lại còn có thời gian làm ra những việc chuyện loại này, con còn nhớ bao lâu nữa thì đến kì thi Hương không?” Hương mẫu lạnh lùng hỏi.

Về tươi cười trên gương mặt Từ Thần từ từ nhạt mất, nhìn mẹ, gằn từng chữ: “Hài nhi đã từng nói với mẹ, cuộc đời này không cầu công danh.”

Hương mẫu đứng lên, ánh mắt sắc bén: “Chẳng lẽ con đã quên kì vọng của cha và ông ngoại rồi sao?”

Từ Thần bắt đầu đi đành thờ dài, cau mày: “Mẹ, con thi Tú Tài thì đã chứng minh Hương gia ta là thuộc dòng dõi thư hương, cần gì phải bước vào nơi thi phi hiểm ác kia.”

Hương mẫu cười lạnh: “cha nếu làm anh Tú đã thỏa mãn, cũng sẽ không vì thi Hương mà mất mạng!”

Tôi cả kinh, thảo nào tới Thâm Tâm trà trang này mấy lần rồi mà chưa từng nhìn thấy cha của cậu ta. Từ Thần cúi đầu không nói. Hương mẫu lại trách cứ: “Ông ngoại con bị biếm từ kinh thành tới cái huyện Gia Dương nho nhỏ này, hoài bão cả đời đều bị cuốn trôi. Từ nhỏ, ông đã rất kì vọng ở con, không ngờ con lại hiếu thảo như thế. Một tú tài còn con thôi thì định ăn nói thế nào với cha và ông ngoại đã khát đây.”

Hương mẫu nói xong, thần sắc thê lương, ngón tay run nhẹ, cũng không liếc một cái về cậu con trai, xoay người phát tay áo bỏ đi. Từ Thần nhìn bóng lưng của mẹ nhanh chóng chìm trong bóng đêm, thì thảo trong miệng: “Mẹ, chẳng lẽ người nhất định bức con như thế sao?” Trong mắt tràn đầy ủy khuất và khẩn cầu, khiến trong lòng tôi rất căng thẳng.

Từ Thần khép cửa, khoanh tay đứng trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn lên vầng trăng tròn vành vạnh trên bầu trời, vẻ mặt phiền muộn. Ánh trăng như nước ánh lên gương mặt như quan như ngọc, không nhiễm chút bụi trần. Một lúc lâu sau, Từ Thần bê chung trà Hương mẫu uống ban nãy, rót thêm trà mới, chậm rãi uống, như một người khác. Tôi nhìn chân mày đang chau, đột nhiên muốn vuốt lên. Hồi sau cậu thờ dài, lại châm một cây nến, mài mực, trải rộng giấy Tuyên Thành, vẽ tranh. Có lẽ tích tụ trong lòng cần được giải thoát, bút múa như long xà, nháy mắt trên giấy hiện ra những đường nét cảnh sơn thủy, một chiếc thuyền đánh cá nho nhỏ. Cấu tứ đơn giản, bút cũng chỉ nhạt vài nét. Cậu ngừng tay, châm thêm mực, ở góc phải đề thêm vài chữ ‘Ký tình sơn thủy, khoáng ý nhân gian’ (Dịch thơ: gửi tình nơi sơn thủy, vui vầy chốn trần gian). Chữ viết thẩu, dùng mực rất đậm, lộ ra một cỗ quật cường. Tôi nhìn bức tranh chữ kia, lại nhìn sang Từ Thần, ánh nến càng khiến gương mặt cậu thêm âm đạm chán nản, nhưng rồi lại kiên định ung dung.

Tôi im lặng rời đi, trong lòng ngổn ngang nỗi muộn phiền nhàn nhạt, cậu thông minh như thế, Hương mẫu lại không nhìn thấy, cứ nghĩ thế là tốt cho con, nhưng có thật là tốt cho cậu không?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: HƯƠNG MẪU

Buổi tối, tôi đứng trên đài ngắm sao, những vì tinh tú kia dày đặc xung quanh vầng trăng tròn vành vạnh, trắng sáng như nước. Xa xa có thể nhìn thấy những ngọn đèn lồng dưới núi, lấp lóe trong tối, tựa như đom đóm trong đêm hè. Theo như lời lão thổ địa thì nam nữ thường hẹn hò trong dịp tiết Tư Mộ này, nên dân tình cũng trở nên phóng khoáng hơn. Các cô nương này rõ là còn ‘yêu tinh’ (yêu tinh trong trường hợp này hiểu theo nghĩa lãng mạn, quyến rũ...) hơn cả tôi nữa cơ đấy, thật lớn gan, tôi thầm cảm phục trong lòng. Tối nay, lão thổ địa rất yên lặng, chẳng uống giọt rượu nào, trong lòng bỗng thấy vui, đột nhiên nghĩ tới Từ Thần. Tối nay, thiên thời địa lợi nhân hòa như thế, cậu ta có ra ngoài tìm một cô em xinh đẹp nào đó không nhỉ? Ài chà, tôi một nghìn tuổi rồi nhưng vẫn rất ư tò mò, xem ra quả nhiên thích hợp làm phụ nữ. Tự khuyên nhủ bản thân không nên đi nhìn trộm việc riêng của người khác, nhưng chẳng thể kiềm được, cứ muốn tìm cho ra nhẽ. Xuống chân núi, tôi nhìn cặp nam nữ đang hẹn hò cọ cọ dụi dụi bên cạnh, mờ to mắt nhìn, này là chuyện lão thổ địa bảo là mặt đỏ tìm đập ư, chẳng qua là tình tự trong đêm, định hôn ước gì gì đó mà thôi. Tôi cảm thấy hơi thất vọng, nghĩ ngược lại, không lẽ là do thật lòng muốn xem những cảnh xấu hổ mới không thất vọng sao? Đến lúc này, tôi đỏ ửng cả mặt, may mà trời tối lại ẩn thân, chả bị ai nhìn thấy.

Vào Thâm Tâm trà trang, nhìn thấy thư phòng của Từ Thần ở xa xa, thật đúng là chán quá đi mất. Trong phòng có ánh đèn, nghĩa là có người. Cậu thanh niên này sao lại không biết trân trọng cơ hội tốt hiếm có mỗi năm một lần này chứ? Khiến cho ngày tốt chẳng thành, người đẹp chẳng đợi, thật quá sai lầm. Tôi thật nóng lòng muốn đi bắt cô em xinh đẹp nào đó về cho cậu ta.

Đến khi tôi bước tới bên cửa sổ mới phát hiện trong phòng quả thật có nữ nhân. Người phụ nữ kia dựa lưng về phía cửa sổ, ngồi bên án thư (bàn sách), chỉ thấy một bên mặt, nhu hòa dịu dàng. Từ Thần kính cẩn, đứng trước án thư cúi người pha trà. Chỉ thấy lá trà dập dền trong chén, lượn lờ trên dưới, cuối cùng cũng từ từ dừng lại, như măng mọc sau mưa, đứng thẳng trong chén. Cậu nâng chung trà lên, đưa cho người kia: “Mời mẹ dùng trà.” Tôi vừa giật mình lại vừa chán nản. Thì ra đó là mẹ của cậu. Tôi bước vào trong phòng, muốn nhìn kĩ mẹ của Từ Thần.

Cả người bà một bộ màu xanh, mái tóc đen bóng búi thấp chẳng hề có một cọng rối, cài một cây trâm ngọc, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, có điều bốn mươi tuổi nhưng đôi mắt u ám vô thần, vẻ mặt hồ hững, toàn thân lộ ra một cỗ trong trẻo nhưng lạnh lùng. Bà nhận chung trà từ Từ Thần, đưa đến bên mũi, khẽ ngửi, gật đầu, sau đó uống một ngụm. Đến khi ngẩng lên thì trên mặt bà cũng lộ ra vẻ tươi cười, thế nhưng tuy cười nhưng vẫn lộ vẻ lạnh lùng. Bà đặt chung trà lên bàn, sau đó hỏi: “Từ Thần, mẹ nếm thấy trà này rất giống vị của trà búp Minh Tiền của Vân Vụ, bây giờ đã sắp sang tháng năm, không phải đã sớm bán hết rồi sao? Sao con làm ra được trà ngon như vậy?”

Từ Thần cười cười, đáp: “Mẹ còn nhớ địa đạo của cha chứ?”

Hương mẫu gật đầu nói: “Người họ Hương ít ỏi, cha con vì phòng trộm cướp nên cất giấu chút của cải ở đó, mẹ vẫn không hề động tới, chờ đến khi con thành thân rồi sẽ tính.”

“Con đã đào địa đạo kia rất sâu, đặt rất nhiều băng đóng lại trên núi khi đông vài trong. Trà vừa hái, con liền lấy băng đặt lên một ít trà búp Minh Tiền. Thí nghiệm vài lần, mặc dù mới đầu còn kém, nhưng sau đó thêm chút thứ chống ẩm thì liền có được vị trà như vừa hái xuống thông thường.” Từ Thần dùng lại một chút rồi tiếp: “Hội đầu trà năm nay, con dùng nước suối Cam Lộ từ trên núi để pha thử, được đệ nhất.”

Tôi thăm tán thưởng sự thông tuệ của Từ Thần, thì ra cậu ta dùng số bằng kia vào việc này, nhìn qua mẹ cậu, lại thấy bà không hề có vẻ vui mừng nào, sắc mặt nghiêm lại, nổi giận. Tôi thật không hiểu.

“Không ngờ con lại còn có thời gian làm ra những việc chuyện loại này, con còn nhớ bao lâu nữa thì đến kì thi Hương không?” Hương mầu lạnh lùng hỏi.

Về cười cười trên gương mặt Từ Thần từ từ nhạt mất, nhìn mẹ, gần từng chữ: “Hài nhi đã từng nói với mẹ, cuộc đời này không cầu công danh.”

Hương mầu đứng lên, ánh mắt sắc bén: “Chẳng lẽ con đã quên kì vọng của cha và ông ngoại rồi sao?”

Từ Thần bất đắc dĩ đành thở dài, cau mày: “Mẹ, con thi Tú Tài thì đã chứng minh Hương gia ta là thuộc dòng dõi thư hương, cần gì phải bước vào nơi thi phi hiểm ác kia.”

Hương mầu cười lạnh: “cha nếu làm anh Tú đã thỏa mãn, cũng sẽ không vì thi Hương mà mất mạng!”

Tôi cả kinh, thảo nào tới Thẩm Tâm trà trang này mấy lần rồi mà chưa từng nhìn thấy cha của cậu ta. Từ Thần cúi đầu không nói. Hương mầu lại trách cứ: “Ông ngoại con bị biếm từ kinh thành tới cái huyện Gia Dương nhỏ nhỏ này, hoài bão cả đời đều bị cuốn trôi. Từ nhỏ, ông đã rất kì vọng ở con, không ngờ con lại hiếu thảo như thế. Một tú tài còn con thôi thì định ăn nói thế nào với cha và ông ngoại đã khát đây.”

Hương mầu nói xong, thần sắc thê lương, ngón tay run nhẹ, cũng không liếc một cái về cậu con trai, xoay người phát tay áo bỏ đi. Từ Thần nhìn bóng lưng của mẹ nhanh chóng chìm trong bóng đêm, thì thảo trong miệng: “Mẹ, chẳng lẽ người nhất định bức con như thế sao?” Trong mắt tràn đầy ủy khuất và khẩn cầu, khiến trong lòng tôi rất căng thẳng.

Từ Thần khép cửa, khoanh tay đứng trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn lên vầng trăng tròn vành vạnh trên bầu trời, về mặt phiến muộn. Ánh trăng như nước ánh lên gương mặt như quan như ngọc, không nhiễm chút bụi trần. Một lúc lâu sau, Từ Thần bê chung trà Hương mầu uống ban nãy, rót thêm trà mới, chậm rãi uống, như một người khác. Tôi nhìn chân mày đang chau, đột nhiên muốn vuốt lên. Hồi sau cậu thở dài, lại châm một cây nến, mài mực, trải rộng giấy Tuyên Thành, vẽ tranh. Có lẽ tích tụ trong lòng cần được giải thoát, bút múa như long xà, nhảy mất trên giấy hiện ra những đường nét cảnh sơn thủy, một chiếc thuyền đánh cá nhỏ nhỏ. Cấu tứ đơn giản, bút cũng chỉ nhạt vài nét. Cậu ngừng tay, chấm thêm mực, ở góc phải đề thêm vài chữ ‘Ký tình sơn thủy, khoái ý nhân gian’ (Dịch thơ: gửi tình nơi sơn thủy, vui vầy chốn trần gian). Chữ viết tháu, dùng mực rất đậm, lộ ra một cổ quật cường. Tôi nhìn bức tranh chữ kia, lại nhìn sang Từ Thần, ánh nến càng khiến gương mặt cậu thêm âm đạm chán nản, nhưng rồi lại kiên định ung dung.

Tôi im lặng rời đi, trong lòng ngổn ngang nỗi muộn phiền nhàn nhạt, cậu thông minh như thế, Hương mầu lại không nhìn thấy, cứ nghĩ thế là tốt cho con, nhưng có thật là tốt cho cậu không?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: DÂNG HƯƠNG

Mùa hè trên núi Kỳ Bàn rất thoải mái, gió mát hiu hiu, núi yên nước trong. Tôi miễn cưỡng tu hành ở đài ngắm sao, hề đồ chút mồ hôi liền chạy đi uống một hơi nước suối Cam Lộ, trong lòng liền cảm thấy sáng khoái như vừa được tẩy rửa. Dòng suối trong vắt uốn lượn men theo núi chảy xuống, không biết có phải chảy về Đông Hải chăng?

Vài ngày nữa thôi chính là đến kì thi Hương, tôi chờ ngày này đã lâu. Huyện Gia Dương cách tỉnh thành một ngày đường, nếu lấy công lực của tôi thì đi về chỉ mất cùng lắm là một canh giờ, hẳn là nên xuất phát đi thôi.

Buổi tối, tôi nhẹ nhàng xuống núi, đi vào Thẩm Tâm trà trang như mọi khi, thoáng do dự, tôi tung người bay vào vườn hoa, vẫn ánh nến như trước, một thân ảnh thân nhiên ngồi trước cửa sổ, tôi đứng ở xa nhìn định rồi đi, lại gặp bóng hai người phụ nữ, mang theo một cái đèn lồng nhỏ nhỏ. Tôi trốn sau ngọn núi giả, thì ra là mẹ của cậu và Tổng mục.

Hương Mầu bước vào thư phòng của Từ Thần, cậu buông quyển sách trong tay, đứng dậy nghênh đón. Hương mầu ngồi xuống, thuận tay cầm lấy sách của Từ Thần, lật vài trang, sắc mặt khế biến, giọng điệu trách móc nặng nề: “Con chỉ cần xem tứ thư ngũ kinh là được rồi, sao lại còn đụng tới những thứ tạp nham này?” Từ Thần im lặng không nói. Hương mầu dịu giọng, tiếp: “Sau này phải lên tỉnh, ngày mai theo mẹ tới Ninh Hòa tự thắp hương, mẹ đã chuẩn bị sẵn trăm lạng bạc, cầu xin Bồ Tát ban phúc để đứng cao trong danh sách rồi.” Từ Thần ngẩng đầu nhìn mẹ, vẫn lặng im không đáp. Mẹ con thế này thì thật khó chịu. Tôi thở dài, xoay người rời đi, lần đi tỉnh này nếu trời cháy, Từ Thần cũng sẽ không buồn phiền, tôi cuối cùng cũng có thể tạ ơn cậu ta.

Tôi ngư phong mà đi, chỉ cần uống xong một chung trà thôi là đã lên tỉnh, trên phố sớm yên tĩnh không tiếng động, thì thoảng có vài tiếng chó sủa cũng tiếng đập gỗ gì đó mà thôi, tôi chạy về trường thi, tìm được phòng trừ đề, mò ra đề thi, in trên một trang giấy, nhưng nghĩ lại thì cảm thấy không ổn. Cuộc thi này có ba phần, nếu như đều biết trước tất cả các đề, không phải là quá nổi bật hay sao. Tôi chọn một trong ba, nghĩ Từ Thần có thể đứng nhất Tú Tài thì chắc là cũng chẳng phải kém cỏi gì, chỉ cần một phần ba đề thi này, danh hiệu thủ khoa chắc cũng chỉ là một vật trong túi mà thôi, tôi hà hê, xoay người rời đi. Trên đường về tâm tình rất tốt, bay lượn như tiên. Tiếc là đặc ý không lâu, liền có chuyện không vui, tôi làm sao đưa đề cho cậu ta được đây? Nghĩ đến lần nhìn thấy viên ngọc trai kia, có chút sầu muộn.

Tôi băn khoăn mãi cho đến khi tới Thăm Tâm trà trang rồi mà cũng chưa nghĩ ra được cách nào, cầm tờ giấy trong tay, đi vòng vòng trong cái vườn hoa nho nhỏ của nhà Từ Thần suốt mười chín vòng, cuối cùng cũng nghĩ ra một ý tạm tạm, được hay không để ngày mai rồi tính vậy.

Từ sớm ngày hôm sau, tôi đứng chực chờ trước cửa Thăm Tâm trà trang, rảnh rỗi chẳng việc gì làm, tôi nhớ lại hồi ở Đông Hải cũng là đứng ‘ngóc mỏ’ như này ở Chung Tình điện, chẳng lẽ tôi hợp đứng canh cửa vậy sao? Giời ạ.

Cuối cùng cũng chờ đến khi mặt trời mọc khoảng được hai canh giờ (khoảng 10 giờ sáng) thì mới thấy có một kiệu nhỏ được khiêng ra từ trong cổng, theo sau là Tổng mục. Từ Thần bước ra cuối cùng, có vẻ rất không vui, tôi sờ sờ tờ giấy trong tay áo, chút nữa sẽ giúp cậu ta cao hứng sau. Tôi tràn đầy tự tin, bám đuôi theo sau.

Phía Đông của chân núi Kỳ Bàn có một ngôi chùa Ninh Hòa nho nhỏ, mừng một hay mười lăm thì thoảng có người tới thắp hương. Tôi trước giờ chẳng qua đây lần này, sợ trong đó có vị cao tăng đắc đạo nhìn ra nguồn gốc tôi rồi thu phục. Nghĩ đến đó trong lòng tôi phát run, xem nhiều tiểu thuyết thần tiên ma quái quá, quả nhiên cũng khiến thần hồn nát thần tính. Đoàn người Hường mẫu đi vào trong, tôi không đi cùng, đứng chờ xa xa trước cửa chùa, cứ cẩn thận thì hơn.

Rất lâu sau, đám người nhà Hường mẫu mới bước ra, tôi biến thân thành một lão tăng, đi theo sau bọn họ. Được khoảng một trăm bước, tôi rề rề đuổi theo phía sau, nói với đoàn người Từ Thần, khàn khàn hô gọi: “Thí chủ xin dừng bước.” Giọng nói vừa thô vừa đục làm tự tôi cũng nhảy dựng. Nhóm người Từ Thần dừng bước, xoay người lại, Hường mẫu cũng vén rèm kiệu nhìn. Tôi cố tình tạo ra vẻ tu hành đắc đạo, muốn tạo hiệu quả cao. Tôi đến trước Từ Thần, hai tay chấp trước ngực hô: “Tiểu thí chủ có phải họ Hường không?” Từ Thần hành lễ trả lời: “Đúng vậy, không biết đại sư có gì phân phó?”

Tôi giả vờ kinh ngạc: “Quả nhiên là vậy!” Sau đó kéo Từ Thần thương lượng: “Xin tiểu thí chủ theo lão nói chuyện tí chút.”

Từ Thần có vẻ ngờ ngác, tôi đi trước, dẫn cậu ta rời khỏi đến khi nhóm kiệu của Hường mẫu không còn nghe thấy cuộc nói chuyện của chúng tôi nữa mới lộ ra vẻ nghiêm trọng nói: “Tiểu thí chủ, đem qua lão nạp nằm mộng, lại thấy Văn Thủ Bồ tát! Ngài nói hôm nay sẽ có một vị trẻ tuổi họ Hường tới dâng hương, nghĩ ngày thường mẹ cậu ta luôn cung kính thành tâm hướng Phật, lại hay cúng dường, muốn nói với cậu vài câu thơ vắn, hòng giúp cậu thi cử, lão nạp tuy là nằm mộng, nhưng mấy câu thơ kia lại như khắc sâu trong đầu, thật sự là chuyện kì lạ! Sau khi tỉnh lại lão đã viết những câu kia ra, nửa tin nửa ngờ. Lại không nghĩ tới quả nhiên ngày hôm nay lại có tiểu thí chủ tới dâng hương, thật đúng là Bồ Tát hiển linh!” Tôi chấp tay, nhắm mắt niệm vài tiếng A di đà Phật, những trong bụng thầm hổ thẹn: Văn Đồng Bồ Tát, xin người đừng trách con, tiểu thụ tình con đây cũng không có cách nào khác mới lấy người ra để lừa gạt, lần sau không dám thế nữa, xin lỗi, thật xin lỗi.

Tôi mở mắt ra, cẩn thận đưa tờ giấy cho Từ Thần, cực kì thành kính. Từ Thần chấp hai tay trước ngực, niệm tiếng A di đà Phật nhận lấy. Tôi cảm thấy trên mặt như muốn cười tươi như hoa, cuối cùng cũng giải quyết xong. Thế nhưng sau đó hoa không nở được nữa, Từ Thần kia lại xé tờ giấy rồi bỏ trong tay áo! Vẻ mặt cực kì nghiêm túc đứng đấy, như thể đã ba chục tuổi! Tôi nhìn tay cậu, muốn dụi mắt, có phải mình biến thành lão tăng nên mắt mờ rồi, không nhìn rõ hay không. Tiếc là cậu ta lại nói một tràng, chứng minh rõ ràng rằng, tôi không hề nhầm, cậu ta nói: “Cảm tạ Bồ Tát và đại sư, nhưng tiểu sinh có nhận cũng không thể xem được. Gia mẫu cúng dường hoàn toàn là Phật tâm, làm việc thiện cũng không phải vì tham muốn thứ gì. Hưởng chỉ Phật nói chúng sinh bình đẳng, tôi đọc đề này, chẳng phải là rất không công bằng với những thí sinh khác hay sao?” Nghe cậu ta một tràng lí lẽ, suýt nữa là tôi nôn ra máu, sao cứ hết lần này tới lần khác cãi lại thế hả, chỉ có thể hung hăng chửi thề trong bụng: Đúng là tên nhóc không có mắt!

Tôi còn không tin, cậu chẳng qua chỉ là một cậu thanh niên, cứng đầu thế được sao? Tôi hừ thầm trong bụng ba tiếng, tức đến run tay, nhưng không thể động, ra vẻ rất khâm phục: “Tiểu thí chủ quả rất thanh cao, thật khiến lão tăng cung kính bái phục! Thí chủ đi thông thả, lão nạp không tiễn.” Từ Thần khom người thì lễ, cáo từ rời đi.

Tôi đứng trên một hòn đá lớn nơi đầu gió, gió núi thổi cả nửa ngày trời mới bình tâm, tĩnh khí. Nghĩ lại cẩn thận, không thể không khâm phục tên nhóc không có mắt này quả là người có phẩm hạnh rất tốt. Tôi thở dài, con đường báo ân này còn quá xa xôi, cũng xài hết cách từ trên xuống dưới cả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Chương 16: CỤ KHẢO

Tôi chán nản trở về đài ngắm sao, kéo tóc nghĩ lại chuyện đã qua, những cách báo ân của mình có sai chút nào đâu. Tôi cẩn thận nhớ lại những tiểu thuyết truyền kì, yêu tình, tiên nữ đều là lấy thân báo ân, nhanh chóng tỉnh ra, nhưng mặt đỏ tím đập từ chối quyết liệt. Những chuyện này từ hương điểm động lòng người những không có kết cục tốt, tôi trăm triệu lần không thể dấn lên vết xe đổ. Vẫn là nên tìm cách khác thôi, tôi nghĩ nửa ngày, nhớ đến chuyện Từ Thần ngày mai sẽ lên đường tham gia thi Hương, hay là tôi đi trước, đến trường thi xem có cần giúp đỡ chuyện gì chẳng. Chao ôi, tôi thật đúng là dốt, chuyện đơn giản như thế lại trở thành gánh nặng, phí bao công sức suy nghĩ hồi lâu cũng không có cách nào.

Tôi ngựa quen đường cũ mò tới Thăm Tâm trà trang.

Bây giờ đã là giờ Tý, trăng sáng, chẳng có bất kì tiếng động nào, phòng Từ Thần tối thui, chắc muốn ngày mai dậy sớm lên đường nên hôm nay đã ngủ

sớm rồi. Tôi đi vào trong núi già định tối nay nghỉ ngơi ở đây, đột nhiên từ trong phòng phát ra vài tiếng hắt hơi của Từ Thần, dù là một cái cây thì tôi cũng là một nữ thụ tinh, gan rất nhỏ, đột nhiên vang lên mấy tiếng thật lớn khiến tim đập thật mạnh. Chẳng lẽ Từ Thần bị cảm lạnh? Tôi hơi kinh ngạc, bước tới phòng, không ngờ vừa vào cửa lại càng nhảy dựng, cậu ta, người ngờ toàn thân trần truồng, lại ngồi trong một cái thùng gỗ, chỉ thấy nửa người trên. Giờ này là giờ nào, vị thiếu gia này còn có nhã hứng tắm rửa sao?

Trời ạ, trắng soi sáng, thật rõ ràng, tôi vỗ vỗ ngực cho đỡ sợ, trong lòng lại nổi loại ‘kinh’ khác, là kinh diễm. Mặc dù tôi chỉ nghĩ đơn giản là cậu ta tắm rửa giờ này thật là lập dị, nhưng trong lòng cũng thừa nhận rằng chuyện nửa đêm dưới trăng ngắm mỹ nhân là một chuyện rất thú vị, huống chi người đẹp lại không mặc quần áo. Mặt tôi đỏ ửng, nhưng con mắt tiếc rẻ không dời đi. Cũng may cho tôi đã từng này tuổi, nhìn cậu ta cũng không có gì quá đáng, hơn nữa khi cậu ta còn bé thì tôi đã xem hết rồi, còn gì mà xấu hổ nữa đâu. Tôi tự ngụy biện cho bản thân một hồi, mặt cũng từ từ bớt nóng, quang minh chính đại đứng nhìn một bên, xem cậu ta định tắm đến khi nào. Tên nhóc này sao không vội gì cả thế, đã hơn nửa canh giờ rồi (một tiếng đồng hồ), mà vẫn còn ngâm người bên trong, e rằng nước đã lạnh từ sớm. Lại thêm vài tiếng hắt hơi tiếp sau, tôi hơi sốt ruột, tuy giờ đã là cuối hạ đầu thu, thời tiết không lạnh nhưng ngâm nước như thế muốn không sinh bệnh cũng khó.

Tôi rất muốn bốc thẳng cậu ta ra rồi ném lên giường, tiếc là không thể. Từ thần đang ngâm người ngon lành bỗng nhiên chẳng hiểu tại sao bị ném lên giường, tôi sợ cậu ta sẽ hô lên thất thanh: “Có quý!” mất thôi. Trong lòng tôi nóng như lửa đốt, nhưng không thể làm gì. Cuối cùng cậu ta cũng từ từ từ trong nước bước ra, tôi vội vàng nhắm mắt, thời khắc máu chốt vẫn còn nhớ rõ ‘mất lịch sự, chớ nhìn’, âm thầm bội phục chính mình. Ngừng một hồi, mở mắt ra nhìn, cậu thiếu gia đã lên giường đi nằm, đắp chăn xong. Tôi thở phào, ngồi trên ghế dựa trong thư phòng, kiên nhẫn chờ đến khi cậu ta ngủ say. Cũng được lắm, Hường thiếu gia trên giường trông hiền lành thế, khi không lại tự gầy vò bản thân như thế, đúng là kẻ lập dị. Cuối cùng tôi cũng có thể thở phào, chịu kinh hãi hồi lâu, thật đúng là có chút mệt mỏi.

Sáng hôm sau, bị một tiếng gõ cửa làm bừng tỉnh, lúc này mới giật mình nhận ra cả đêm mình ngủ trong thư phòng này, may mà đã ẩn thân rồi. Hồi lâu không thấy Từ Thần đứng dậy mở cửa, tôi cảm thấy có chút khó hiểu. Vị quân gia kia đã vội đến không chờ được, vội vã vào trong, nhắc nhở luôn miệng: “Thiếu gia, thiếu gia! Phu nhân đã thức dậy nửa ngày rồi, muốn chúng ta mau đi ăn bữa sáng rồi lập tức xuất phát.” Ông ta đi vào trong thư phòng, Từ Thần vẫn là chưa hề cử động, vị quân gia có phần chờ quá lâu, tiến lên khẽ xóc màn, đẩy nhẹ Từ Thần, gọi: “Thiếu gia, thiếu gia, mau dậy đi thôi!” Từ Thần khẽ hừ nhẹ, cau mày, thấp giọng không nghe được. Quân gia hơi ngạc nhiên, đưa tay áp lên trán Từ Thần, lập tức nhảy dựng, chạy ra ngoài. Tôi tiến tới nhìn, sắc mặt Từ Thần đỏ hồng rực, hơi thở nặng nề, ánh mắt khép chặt, tôi muốn đưa tay sờ trán cậu, nhưng nhận ra mình đang ẩn thân, không thể tiếp xúc được. Bây giờ cậu ta đang thần chí mơ hồ, lại không có người ở đây, tôi liều mạng hiện thân, ngón tay nhẹ nhàng khẽ chạm vào trán cậu, nóng đến dọa người! Tim tôi đập mạnh, sốt rất cao, thảo nào quân gia chạy vội ra ngoài.

Đang sốt ruột, trăm triệu lần lại không nghĩ tới đột nhiên Từ Thần lặng lẽ hé mắt, rồi vô lực khép lại, tôi lập tức ẩn thân, tìm đập tình thích thêm một trận. Chỉ nghe thấy cậu thấp giọng rên rí: “Lại là giấc mộng ấy.” Sau đó ngủ thật say, bây giờ tôi chỉ hận mình không phải là đệ tử của Hoa Đà, đành chờ quân gia mời người tới.

Không lâu sau, Hường mẫu và Tổng mục vội vàng chạy tới, Hường mẫu bỏ nhào đến trước giường bắt lấy tay cậu, nước mắt dâng trào, nghẹn ngào không nói nên lời. Lúc này, lần đầu tiên tôi mới cảm nhận bà thật sự đúng là mẹ ruột của Từ Thần, cuối cùng cũng biểu lộ vài phần tình cảm. Lại rất lâu sau mới thấy Lưu quân gia đưa một người đại phu tới, bắt mạch kê đơn, bàn bạc với Hường mẫu: “Thiếu gia đang bị phong hàn rất nặng, trong vòng bảy ngày chớ nên ra ngoài, ít nhất phải tĩnh dưỡng nửa tháng, nếu không thì lưu lại mầm bệnh, tới đông sợ rằng sẽ không ngừng ho khan.”

Hường mẫu vừa nghe, sắc mặt biến xanh, cuối cùng ngắt đi, vị đại phu kia đành chỉ huy Tổng mục bận bịu một hồi, Hường mẫu tỉnh dậy, kêu khóc thất thanh, khiến tôi giật cả mình, không ngờ một người phụ nữ điềm đạm nhu nhược như thế mà cũng có sức lực đến vậy. Thầy thuốc vội an ủi bà: “Phu nhân đừng nên gấp áp, bệnh của thiếu gia chẳng qua chỉ là phong hàn, không phải không có cách trị.”

Nhân thân Hường mẫu héo khô, cũng không lau nước mắt nước mũi trên mặt, lâm bẩm trong nước mắt: “Thi hương thì biết làm sao đây...” Bấy giờ tôi mới hiểu nguyên nhân tại sao Hường mẫu lại bi thương đến thế. Ái chà, như vậy thì xem ra, đêm qua Từ Thần cố ý hủy hoại sức khỏe chính mình là để cự tuyệt thi cử.

Tôi xoay người rồi đi, không muốn liếc mắt nhìn Hường mẫu lần nào nữa, cũng chẳng biết nỗi đau khổ kia có bao nhiêu phần vì con trai, bao nhiêu phần vì đường công danh.

Trở về đài ngắm sao, cả ngày trời tôi chẳng vui được tẹo nào, có phần phiền muộn. Đêm đến, tôi cuớp lấy bầu rượu của lão thổ địa uống từ từ vài ngụm. Lão thấy tôi đang hăm hực, hỏi tôi đang có chuyện gì phiền lòng, tôi đương nhiên mong có người hỏi thăm, liền đem hai chuyện mình chứng kiến được kể cho lão nghe. Nói xong rồi, tâm trạng cũng thoải mái hơn. Lão quả thật là một người nghe tốt, không nói lời nào, chỉ dùng biểu cảm để phối hợp, sau rốt tổng kết bằng một câu: “Chuyện gì cũng có cái duyên của nó, cô có gấp cũng không tác dụng, cứ kiên nhẫn, kiên nhẫn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 17

Chương 17 : THẨM BỆNH

Nửa tháng trôi qua, tôi nghĩ hẳn là Từ Thần đã khỏi bệnh rồi, nảy ý muốn đi xem cậu ta thế nào.

Đường núi này tôi đi đã quen, hoa bên đường sớm nở từ lâu. Trên núi điểm xuyến vài phiến lá phong đang dần chuyển sang màu đỏ đỏ, hoa quế thoảng hương thơm thoang thoảng, chỉ là quế bằng năm nay Từ Thần không có hi vọng gì nữa. Đứng với tâm nguyện, nhưng mẹ cậu lại đau lòng muốn chết.

Tôi ẩn thân đi tới thư phòng của Từ Thần, trong phòng có mùi mực thoang qua, nhưng lại không hề có người. Tôi thấy thật kì lạ, không lẽ cậu ám này bệnh vừa khỏi liền đi ‘gửi tình nơi sơn thủy, vui vầy chốn trần gian’ rồi chăng? Không phải đại phu muốn cậu nghỉ ngơi nửa tháng sao?

Tôi tiếp tục đi đến sân trước, xa xa đã nhìn thấy một mùi thuốc đông y. Thấy Tổng mục đang bụng thuốc đi tới, bước vào sương phòng của Hường mẫu. Tôi có chút khó hiểu, chẳng lẽ Từ Thần lại dưỡng bệnh trong phòng của mẹ cậu? Bước vào trong phòng mới phát hiện ra là không phải, nằm trên giường là Hường mẫu! Từ Thần ngồi trước giường, nhận lấy chén thuốc từ trong tay Tổng mục, đưa đến bên môi mẹ. Chắc là Hường mẫu vì quá nóng lòng rồi đổ bệnh đây mà. Từ Thần thổi thổi thuốc, đưa đến bên môi mẹ, Hường mẫu lại không uống, nhắm mắt lại yếu ớt nói: “Đây là tâm bệnh của mẹ, thuốc cũng không chữa được, mang nó đi đi.”

Từ Thần vội đáp: “Mẫu thân đừng nghĩ nhiều, đại phu nói, uống thuốc tự nhiên sẽ khỏi thôi.”

Hường mẫu lắc đầu: “Đại phu không biết nguyên nhân mẹ phát bệnh, nhưng chẳng lẽ con không hay sao, hừ!”

Từ Thần không nói gì cả buổi trời, Hường mẫu mở mắt, lạnh lùng liếc qua cậu, lại nói: “Con đang khỏe mạnh như thế đột nhiên sao lại bị phong hàn? Mẹ biết ra con không muốn công danh, nhưng dù gì cũng phải nghĩ cho phụ thân, cho ông ngoại. Họ ở dưới đất có biết, chỉ chờ con báo cáo kết quả, vậy mà con lại hiểu thảo thế này đây!”

Từ Thần cúi đầu không nói, tay khẽ run, lại đưa thuốc đến miệng mẹ, Hường mẫu hừ lạnh một tiếng, xoay đầu một bên. Từ Thần nhìn mẹ, thần sắc đau khổ, chậm rãi giải bày: “Mẫu thân, hài nhi không muốn làm quan, ông ngoại năm xưa làm tới Lễ Bộ thị lang, rồi lại thế nào? Mẫu thân nhất định muốn đưa con tới nơi nguy hiểm ấy sao?”

Hường mẫu quay đầu, nói: “Vạn ban giai hạ phẩm, duy hữu độc thư cao (ở đời muôn sự đều hèn, chỉ riêng đọc sách là trên mọi bề), chẳng lẽ con muốn sống quãng đời còn lại như thế mãi sao? Nơi thâm sơn cùng cốc này chẳng qua là chốn trồng chè bán chè của đám nhà nông sống yên phận, chúng ta người nhà quan, là dòng dõi thư hương, sao có thể mãi sống ở đây?

Từ Thần khẽ nghiêng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Mẫu thân, nơi này núi non hùng vĩ, sắc nước trong xanh, dân tình chất phác. Ở nơi này uống trà vẽ tranh, thông thả sáng khoái, còn hơn theo đuôi công danh, quanh quẩn chốn quan trường. Lại nói trên quan trường toàn là bè lũ xu nịnh, cái chuyện người tranh ta đấu kia, con không làm nổi.”

Hường mẫu ho khan vài tiếng, cao giọng nói: “Từ Thần, từ lúc phụ thân con ra đời, mẹ chỉ còn biết sống vì con. Nếu con muốn hiếu thuận với mẹ thì tự biết nên làm thế nào!”

Trong mắt Từ Thần thoáng ẩm ướt, thấp giọng nói: “Mẫu thân khổ cực, sao con lại không biết. Cho dù con không làm quan cũng có thể hiếu thảo với người mà.”

Hường mẫu tức giận đưa tay chỉ vào trán Từ Thần, nói: “Mẹ không muốn tranh cãi với con nữa, chỉ muốn nói với con một câu: con không thi cử, mẹ cũng chẳng còn hi vọng gì trên đời, sống chết do số, thuốc thang cũng thôi đi.” Nói xong, quay lưng với Từ Thần, xoay người nằm ngủ.

Từ Thần bụng chén thuốc khổ sở khuyên nhủ, Hường mẫu mắt nhắm tịt tai nghe. Một lúc lâu sau, Từ Thần hạ chén thuốc, quỳ trước giường Hường mẫu, thấp giọng nói: “Mẫu thân, chỉ cần người uống thuốc, hài nhi bằng lòng tham gia kì thi Hương lần sau. Miễn là mẫu thân đồng ý với con, chỉ cần thi đậu, thì sẽ từ quan, để hài nhi được làm những gì mình muốn.”

Hường mẫu nghe lời cậu nói, cuối cùng quay sang, ngồi dậy uống hết nửa bát thuốc, sau đó phát tay ý bảo Từ Thần lui ra.

Tôi đứng một bên xem mà không đành lòng, chàng trai này cuối cùng cũng đành phải khuất phục mẫu thân mình.

Từ Thần đứng dậy dèm chăn thay mẹ, bụng chén ra cửa, Hường mẫu trên giường nhìn bóng lưng anh mà thở phào. Xem ra tâm bệnh của bà đã chóng khỏi rồi, nhưng cậu con trai thì lại sinh tâm bệnh. Tôi nhìn bà, hiển nhiên không phải bệnh gì nặng, sắc mặt chẳng hề tiêu tụy, chỉ là buồn bực kém vui, xem ra bệnh này chẳng qua là dùng để ép con trai đáp ứng kì vọng của mình mà thôi. Thật ra có người con như Từ Thần, lại còm áo không lo, vì sao lại gây khó khăn như vậy, lòng người thật khó hiểu.

Tôi rời khỏi sương phòng, hướng tới thư phòng Từ Thần, cậu đang ngồi trước thư án, tay nâng chén trà thơm, cúi đầu đọc sách. Ba năm sau mới tới kì thi hương, mới bây giờ đã bắt đầu cố gắng rồi sao? Tôi nhìn kĩ quyển sách trong tay cậu, thì ra là sách về trà. Haha, thì ra cậu ta đáp ứng thi đáp ứng, nhưng vẫn làm theo ý mình.

Từ Thần đọc sách, không biết đang nghĩ gì, trong miệng nhẹ nhàng ngâm ra câu: “Tòng lai giai minh tựa giai nhân” (Dịch thơ: Như chùng trà ngon tựa giai nhân – cả hai chữ giai ở đây đều nghĩa là đẹp, ngon, thơm...) Sau đó mặt đỏ ửng. Tôi buồn cười trong lòng, cậu thiếu gia trẻ tuổi này đang tư xuân chăng? Nhưng bây giờ đang là đầu thu cơ mà.

Cậu chậm rãi buông sách, đứng nhìn hàng trúc ngoài cửa sổ, đứng dậy mài mực vẽ tranh, tôi đến gần, muốn xem cậu ta vẽ trúc thế nào. Lại không ngờ rằng cậu lại vẽ một người con gái. Người thiếu nữ kia áo lục dáng thướt tha, vạt áo nhẹ nhàng bay bay, như thể có gió thổi qua. Kì lạ là chỉ vẽ hình dáng người con gái đó, nhưng chẳng hề có gương mặt. Thật khiến người ta khó hiểu, tôi chờ cả hồi lâu, thấy cậu ta không có ý thêm vào, có chút thất vọng trong lòng, nếu đây là bức tranh rõ ràng một chút thì tôi có thể biết đây là ai, bản thụ tình tự nhiên sẽ tình ra cách thành toàn cho hai người.

Tôi rầu rĩ không vui trở về đài ngắm sao, nghe lời lão thổ địa, không vội không gấp, đợi duyên chờ phận vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Chương 18 : LẤY TRÀ ĐÀI KHÁCH

Từ khi gặp phải hai chuyện ngựa lồng mũi kia, tôi dừng lại một thời gian dài, cũng khoảng hai năm không đến nữa. Kì lạ là tu luyện tuy nhiều nhưng lại thường bất giác nhớ tới Từ Thần, đúng là tính hiếu kì này quá nặng.

Nháy mắt đã tới mùa xuân, thụ tinh ấy à, với mùa xuân thì càng đặc biệt yêu thích, nhớ lại ngày trước vẫn còn làm cây thì điều trông mong nhất là đông mau qua để có thể vun dài những tầng lá xanh trong tiết xuân, sau đó từ từ nở hoa.

Buồn chán ở đài ngắm sao một thời gian dài, tôi quả thực có hơi nhớ tới sự sầm uất chốn trần gian, bây giờ sắc xuân đương rực rỡ, định vào thành Gia Dương thăm thú. Tôi tỉ mỉ rửa mặt thật sạch bên dòng suối, cẩn thận đánh giá một phen, quả thật thần thanh khí爽 (tinh thần sáng khoái, tâm tính vui vẻ) hẳn lên. Tôi nhìn bóng mình trong dòng nước rất vui mắt khoái chí, đang vui thì thấy có một bóng người đằng sau, trong lòng cả kinh, nếu là người thường thì tôi hẳn là phải sớm nhận ra từ trước rồi chứ, hay là Kiến Mộc? Tôi cực kì phấn khởi, quay đầu nhìn lại, nhưng kia lại là vẻ mặt tươi cười ngọt như mật của Long Thất! Anh đứng trước mặt tôi, toàn thân là một quần áo màu trắng, ở góc thêu hoa văn hình rồng màu vàng, mặc dù không phải là ‘thụ’ nhưng quả thật rất ra dáng ‘ngọc thụ lâm phong’.

Tôi thoáng ngạc nhiên, không phải lúc này anh phải ở Đông Hải tĩnh tu sao? Tôi định dụi mắt để xem liệu có phải ảo giác hay không. Nhưng anh lại đứng rất gần với tôi, gần đến nỗi có thể cảm nhận vị biển từ trên người anh, dụi mắt gì nữa chứ, tỉnh đi thôi. Tôi vội vàng hành lễ, cười nói: “Thất vương từ sao lại có thời gian tới đây thế này?” Long Thất cười hi hi: “Phụ vương ra ngoài ban mưa, tôi tranh thủ tới đây gặp em.” Thật đúng là tận dụng triệt để mọi cách để ra ngoài đi chơi nha, quả thật là làm khó anh rồi. Tôi nhịn không được cười nói: “Cơ hội hiếm có, không thể bỏ qua.” Long Thất cũng cười, dương dương tự đắc, gật đầu hứa theo: “Chính thế! Chính thế!” Thần khí vô cùng coi mở.

Tôi hỏi: “Kiến Mộc có khỏe không?”

Long Thất thở dài: “Vẫn như cũ, tìm anh ta nói chuyện thì cũng quanh quẩn hai chữ ‘tu hành’, ái chà, tiểu Hợp Hoan vừa rời đi chỉ mới bảy ngày thôi mà tôi đã thấy không vui thế rồi.” Nói xong, sờ sờ cái mũi. Tôi nhìn vẻ mặt vui sướng của anh, thầm nghĩ: Anh không có người nói chuyện nên mới vội vàng rời đi thăm thú một vòng thì có.

Nhưng mấy lời này chỉ nên nghĩ trong bụng thôi, tôi cười cười không nói ra, anh nhìn xung quanh đánh giá một phen, sau đó đến trước đài ngắm sao ngồi xuống, phóng mắt nhìn ra vườn trà phía xa, ngâm nga: “Vụ lung viễn sơn thủy ánh lưu hà, hảo sơn hảo thủy xuất giai minh a.” (Dịch thơ: Non xa suối chảy, sương ánh mây; non xanh nước biếc, xuất trà thơm). Tôi hiếm khi có dịp nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc thể của anh, trông rất đẹp, không kiềm được nhìn trộm mấy lần. Hình như anh phát hiện ra, quay đầu cười bảo: “Tiểu Hợp Hoan, sao em còn chưa pha trà tiếp đãi phong lưu nhả sĩ tôi đây?” Mấy phần tán thưởng vừa sinh lập tức bị dìm đi ga nổi lên thay thế, nghĩ nghĩ, vội vàng đáp: “Vay tôi đi chút rồi về.”

Tôi định đến lấy trà ngon chỗ Từ Thần, ần thần vội vàng chạy vào trong nhà cậu, lén lút trộm lấy trà Minh Tiền, chỉ chút thôi mà. Tôi tự an ủi chính mình, như thế không xem là trộm đi. Ra ngoài cửa lớn của trà trang, phát hiện trên tường có dán một tờ giấy, đọc lướt qua, thì ra là đang muốn mua một gã sai vặt đây. Trên đó yêu cầu: Biết thi thư, thân thể khỏe mạnh, mặt mặt đoan chính, phần hạnh nghiêm chỉnh. Chao ôi, tìm gã sai vặt mà cũng đòi hỏi điều kiện thế này, không lẽ Hường mẫu vẫn xem mình là quý phu nhân trong kinh thành sao? Ai cha, tôi thở dài ngao ngán, bà cô tôi ơi, cứ từ từ mà tìm đi.

Về tới đài ngắm sao rồi, tôi đem trà kia đặt lên bàn đá, sau đó niệm quyết biến ra lò, bỏ đồ trà, vừa làm vừa nhớ lại những gì được chứng kiến ở hội đấu trà năm ấy. Trong lòng buồn chán, nhẽ ra không nên bỏ đi giữa chừng tìm rượu cho lão thổ địa, nếu không, nhất định Long Thất sẽ phải nhìn tôi bằng con mắt khác.

Tôi dùng càn tủng để đun nước, rất nhanh sau đó mở hơi toàn thân. Long Thất thông thả ngồi bên nhìn tôi loay hoay, bày một bộ ông khách ngông nghênh rất đạt. Tôi đang cúi đầu pha trà, đột nhiên anh đưa tay lau mồ hôi khiến tôi giật nảy mình, suýt nữa là phóng.

Anh nhìn vẻ bối rối của tôi, trên mặt cười thích chí, ngoại trừ giả vờ không thấy gì, tôi không còn cách nào khác.

Trà đã pha xong, Long Thất và tôi ngồi đối diện, câu có câu không trò chuyện với nhau. Tôi cảm thấy ánh mắt anh quả thật rất chói, nên phần lớn không nhìn vào, chỉ đành chuyên chú vào chung trà trong tay, trà nhà Từ Thần quả nhiên rất xuất sắc, lá trà rất đẹp, tựa như vuốt gà, vừa vào miệng cảm thấy nồng đậm, một hồi sau là vị ngọt dễ chịu.

Long Thất cũng tán thưởng mãi không thôi, uống liền ba chung, tôi thật sự không thể kiên nhẫn, nhìn trời nói: “Long Vương hẳn đã ban mưa xong rồi.”

Long Thất nghe xong khẽ thở dài: “Tiểu Hợp Hoan, em đang đuổi tôi sao?”

Tôi cả kinh, mới nhận ra câu ban nãy mình nói không được khéo léo cho lắm, vội hỏi: “Không đúng, không phải đâu, tôi lo anh sẽ bị phụ vương phát hiện mất.”

Anh nhìn tôi thật sâu, thấp giọng hỏi: “Vậy em đang lo lắng cho tôi sao?”

Mặt tôi ửng đỏ, xem ra nói khéo cũng không thỏa, tôi tiếp thì không phải, không tiếp cũng không xong, chỉ đành bảo: “Thất vương tử, anh mau đi đi thôi.”

Long Thất uống cạn chung trà cuối cùng, quyết định đứng dậy rồi đi, trong lòng tôi càng thúc giục anh đi nhanh, nhưng lại không dám nói ra miệng, sợ nói rồi sẽ gặp phải những lời khiến tôi đỏ mặt tím đập. Vị long tử này chẳng phải là một chủ nhân nghiêm túc, tôi phải nói năng cẩn thận mới được.

Long Thất đứng trước mặt tôi, định nói cái gì đấy rồi lại thôi. Tôi làm ra vẻ đoan trang cùng gương mặt an hòa, Long Thất nhìn tôi vài vòng không tìm thấy kẽ hở nào, đành không biết làm cách nào mà cười mây rồi đi.

Tôi nhìn áng mây đang nhằm hướng Đông kia, chẳng biết sao lại thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại cảm thấy như có gì trống vắng trong lòng. Cả nửa buổi trời mới nhận ra, chắc là vì tôi đã quên trả lại anh viên ngọc trai kia đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Chương 19 : CỖ DUYÊN

Gió đêm thốc vào mặt, tóc mềm như tơ, tôi cầm trong tay chén trà nhỏ, ngồi trên ghế đá chờ lão thổ địa. Trà ngon vẫn còn thừa lại một chút, chút nữa để lão nếm thử. Chỉ sợ lão uống rượu thành quen, chê trà nhạt mà thôi.

Qua hồi lâu sau, thoang thoang một hương rượu nhẹ nhàng bay tới, tôi nhìn lại, quả đúng là lão tới rồi. Tôi đứng dậy kéo lão qua bàn đá, nâng tách trà lên nói: “Đề dành riêng cho lão đây nhé.” Lão chỉ vào trán tôi cười khà khà: “Chuyện gì mà phải nịnh bợ lão thế?” Tôi chu miệng, dùng sức kéo râu lão, sao lại có thể nghi ngờ tấm lòng của tôi vậy chứ.

Quả nhiên, lão nâng chén nhấp vài ngụm, khen mấy câu, tổng kết chốt hạ: “Lão cảm thấy vẫn là rượu đã nghiền hơn.” Tôi thở dài, sớm biết thế tự mình uống hết cho rồi. Lão vuốt chòm râu, nhìn tôi trên dưới một vòng, trông chẳng giống một vị thần tiên tẹo nào. Tôi đã quen với bộ dạng mắt lim dim say lờ đờ của lão, chợt một ánh mắt của kẻ khôn khéo thay vào, thấy lão nháy mắt: “Tiểu Hợp Hoan, hôm nay có một vị khách tới, lão thấy anh ta trông được lắm, nhìn lên một hồi, không ngờ lại phát hiện hần ta với cô lại ái muội như thế, há há!” Dứt lời, còn cười ha hả thêm vài tiếng, khiến ban đêm vốn tĩnh lặng nơi đây càng thêm về âm hiểm. Tức thì mặt tôi nóng lên, tim đập thùm thụp, may mà Long Thất hôm nay rất lễ độ, nếu không thì đúng là không thể nói rõ ràng, nguy hiểm thật!

Tôi vội vàng giải thích: “Sao vậy được! Anh ta là Long tử Đông Hải, sao lại ái muội với tôi cơ chứ, lão già mắt mờ rồi.”

Lão cứ cười, nếp nhăn cũng chen chúc một nhúm, tôi bị cười đến cả người không tự nhiên, miệng nói không thành tiếng. Lấp bắp, vội vàng lái sang chuyện khác: “Hôm nay tôi có đi ngang qua Thâm Tâm trà trang, thấy Hưởng gia muốn mua một gã sai vặt.”

Cuối cùng lão cũng dừng cười, hỏi: “Cô muốn đi à?”

Tôi tròn tròn mắt, cao giọng: “Bộ lão thấy tôi giống một gã sai vặt thế à?”

Lão rút đầu, nói: “Kiến Mộc có thể thay Long vương trông coi Vong Tinh Điện, cô thì không thể làm một đứa chạy vặt sao?”

Tôi có chút không phục: “Hưởng gia kia có thể so với Long cung sao?”

Lão lắc đầu, tiếp: “Cô định chọn nhà chồng à? Chê nghèo ham giàu!”

Tôi cứng họng, tuy đúng là không nghĩ đến chuyện này, nhưng nói ra quả cũng có chút. Cứ tưởng tượng đi làm một gã sai vặt thì cũng ủy khuất lắm chứ bộ. Kiến Mộc tuy nói là trông coi Vong Tinh điện, nhưng đầu gì cũng là Long Cung, nguy nga lộng lẫy thì thôi không nói, lại còn có thể hưởng chút tiền khí. Tôi lại tới Hưởng gia làm gã sai vặt! Đều là thụ tình như sau, sao lại đối xử khác biệt vậy!

Nói đi nói lại, không thể không tránh được cái tên Từ Thần này, tiền bạc châu báu và công danh tới tay rồi cũng không muốn, định không để bản thụ tình tôi đây báo được ân à? Chẳng lẽ phải lưu lạc tới Hưởng gia kia làm gã sai vặt thật sao, đau đầu quá đi mất.

Lão thổ địa lại lời Kiến Mộc ra khuyên nhủ tôi một phen, ý bảo, tôi phải học tập Kiến Mộc, chớ chê việc nhỏ mà không làm.

Tôi không nói được gì, trong lòng chút buông lỏng, kì thật cũng mất hi vọng có thể báo ân cho Từ Thần, thật không biết phải làm sao. Vốn định phải thật oanh oanh liệt liệt, giúp người khi khó, kết cò ngậm vành các loại, tốc chiến tốc thắng, thế mà liên tiếp không thành công, đến hôm nay phải biến thành một tên sai vật vô danh tiêu tốt tới nhà cậu ta ‘làm, làm nữa, làm mãi’ sao? Tôi tự thuyết phục bản thân, cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp, cắn răng, được rồi, tôi chịu hi sinh một chút, đến nhà cậu ta làm gã sai vật vậy! Nhưng chỉ ba năm thôi! Kiến Mộc không phải cũng chỉ báo ân cho Long Vương ba năm thôi sao?

Nếu mà tính kĩ thì ba năm ở Long cung cũng dài lắm chứ, tôi còn may mắn hơn anh, thôi thì trước mặt Kiến Mộc tôi nên chịu thua đi vậy.

Trong lòng suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm ngày mai đến Thẩm Tâm trà trang xem thế nào, tôi xem lại mình một chút, coi như cũng hợp điều kiện.

Hôm sau trời vừa hừng sáng, tôi liền xuống núi, trước khi đi còn cẩn thận chỉnh trang trước buổi, áo xanh mũ nhỏ cũng đều gọn gàng. Trừ có vẻ trắng trẻo gầy gò ra, làm một thân nam tử cũng không có gì không hợp. Đến trước cửa Thẩm Tâm trà trang, tôi xem lại tờ giấy kia, coi bộ cũng không chỉ mới dán ngày một ngày hai, hơi cũ rồi.

Tôi nhẹ nhàng gõ cửa, mở cửa chính là Lưu quản gia. Tôi cười nịnh, trong lòng không biết có thích hợp hay không, thấp thỏm làm một cái đại lễ, hỏi: “Nghe nói quý phủ muốn mua một gã sai vật, không biết tiểu nhân có thích hợp hay chăng?”

Lưu quản gia xem xét tôi một vòng, gật gật đầu nói: “Cậu đi với tôi gặp phu nhân trước đã.”

Tôi y lời cun cút đi theo sau, vào chính sảnh, thấy Hường mẫu đang lật xem sổ sách ở đó, có Tổng mục đứng bên cạnh. Thấy tôi tiến tới, Hường mẫu dừng tay. Lưu quản gia nói ra lí do tôi tới đây, bà lại nhìn đánh giá từ trên xuống dưới. Tôi dè dặt làm lễ, không dám nói nhiều, tuy hai vị phu nhân đây không biết tôi nhưng tôi thì với miệng lưỡi hai người đã sớm có kiến thức. Hường mẫu xem đủ, bưng trà hỏi: “Cậu tên là gì, sao lại muốn bán mình làm hạ nhân?”

Tôi cúi đầu ra vẻ đau khổ đáp: “Tiểu nhân gọi là Hợp Hoan, cha mẹ bệnh đã lâu, đất vườn cũng đều bán sạch mà vẫn không chữa khỏi, lại thêm một thân nợ nần. Bản thân không có nghề nghiệp gì để kiếm sống. Thầm nghĩ chỉ cần có chỗ ở, có cơm ăn thôi đã tốt rồi.”

Hường mẫu nghe xong, nhấp ngụm trà, lạnh lẽo nói: “Thân bán mình làm nô, rõ thật sinh được Hà Hoan gì chứ, tên này của cậu thật không hợp.” Tôi nghe thấy, thì ra bà ta không hề cảm thương cho thân thế này, ngược lại còn ghét tên bỏ tên của tôi nữa. Xem ra bà ta nghe nhầm, tôi cũng lười giải thích, người phụ nữ này, tôi thật không thích. (chữ Hà và chữ Hợp trong Trung Quốc đồng âm)

“Cậu có đọc sách sao, biết chữ chứ hả?”

“Tiểu nhân còn bé cũng có đi học vài năm”

Hường mẫu à một tiếng, Tổng mục cúi đầu thì thầm một câu, bà gật gật đầu nói: “Ta thấy cậu không thích hợp, Lưu quản gia, ông dẫn cậu ta ra ngoài đi.”

Tôi sững sờ, thì ra tôi vậy mà không hợp mắt bà ta sao? Tôi tuy có chút không phục, nhưng trong lòng lại có cảm giác mừng thầm, dù sao tấm lòng muốn báo ân của tôi cũng đã kết thúc. Cách này không hợp với ý tôi, nói thật, tôi cải trang thành cái bộ ăn nói khép nép thế này cũng không thoải mái chút nào.

Tôi đi theo Lưu quản gia ra cửa, bất ngờ gặp Từ Thần đang tiến tới, tôi thoáng sững sờ, hai năm không gặp, trên mặt cậu ta đã bớt vẻ ngây ngô bướng bỉnh, ngược lại càng thêm khỏe mạnh, mặt mày tuấn tú, tựa gió sớm nắng mai. Anh thấy tôi, thoáng sững sờ, ánh mắt sáng ngời, tựa hồ như rất ngạc nhiên, tức khắc bình tĩnh lại như trước, hỏi Lưu quản gia: “Người này là ai?” Lưu quản gia còn chưa kịp trả lời, Hường mẫu liền nói: “Tối làm hạ nhân, mẹ từ chối không nhận rồi cậu ta rồi.” Từ Thần cúi đầu nhìn kĩ tôi, hỏi lại: “Mẹ có chỗ nào không vừa lòng à? Tìm cả tháng nay cũng chưa gặp được kẻ thích hợp, con thấy cậu ta cũng được mà.” Hường mẫu nhíu mày: “Con nhìn cậu ta gầy yếu như thế, sao có thể hầu con đi đại thi được? Trên đường nó chăm sóc con hay là con chăm sóc nó?” Bấy giờ tôi mới hiểu thì ra Hường mẫu muốn tìm một gã sai vật là để bồi Từ Thần lên tính đi thi. Quả nhiên nhìn tôi nhỏ con như vậy thì quả thật không thể gánh nổi hành lí, không đi được đường xa. Tôi đi theo Lưu quản gia bước nhanh ra ngoài, không ngờ Từ Thần lại chắn ngay trước, nói với Hường mẫu: “Chính là cậu ta. Nếu cứ theo tiêu chuẩn của mẹ, e rằng tới năm sau cũng không tìm được người thích hợp.”

Hường mẫu một lần nữa đánh giá tôi ba vòng, muốn nói lại thôi, lộ ra ba phần bất đắc dĩ, thờ dãi, bảo: “Tùy con vậy, ở cái nơi nhỏ bé này, muốn tìm cũng không có một kẻ tôi tớ cho vừa lòng”

Từ Thần quay đầu nhìn tôi, Lưu quản gia vội vàng chột tôi một phát, nhắc tôi tạ ơn, trong lòng vừa thầm cảm kích Lưu quản gia nhắc nhở, vội vàng cúi đầu cảm ơn sau đó theo ông ta ra sân sau.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Chương 20 : BẮT ĐẦU LÀM VIỆC

Lưu quán gia phân công cho rất nhiều việc khiến tôi cực kì hồi hận, chỉ muốn hóa gió biến đi. Trong lòng niệm hai mươi ba chữ nhẫn, cắn cùi bắt đầu từng việc, từng việc một.

Lưu quán gia khoanh tay đứng một bên nhìn, tôi hiểu ông ta đang muốn thử thách khả năng của mình, tiếc là từ khi thành người thì nào có làm qua những việc này, đương nhiên là vừa chậm chạp vừa hậu đậu, lại vụng về. Tôi tự cảm thấy xấu hổ, chỉ muốn ông mau chóng rời đi, để tôi biến phép làm cho xong. Chỉ mỗi Lưu quán gia rất trung thành và tận tậm với nhà họ Hường, hai con mắt cứ nhìn chăm chăm vào tôi, không hề có ý định dời khỏi. Tôi có chút hồi hận, cái việc làm hạ nhân này thật xa lạ, xem ra ba ngày hai bữa bị chinh là cái chắc rồi đây.

Tôi đang lo lắng cho con đường tương lai của mình, bất chợt nghe một giọng nói từ bên tai: “Lưu quán gia, bảo Hợp Hoan tới thư phòng tôi mau.” Tôi vui đến không kiềm chế được ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên là cứu tinh tôi. Từ Thần thiếu gia vẻ mặt tươi rói, nhìn tôi cười hớn hở.

Tôi thầm niệm mấy tiếng A di đà phật, lập tức quẳng hết những việc đang làm, cun cút đi theo vị cứu tinh. Vào trong thư phòng, Từ Thần ngồi xuống, tươi cười hớn hở, nhìn tôi rất vui. Đầu tiên anh nhìn tôi vài vòng, có chút ngờ vực rồi vui vẻ hỏi thăm: “Hợp Hoan, cậu vốn ở trên núi trồng chè sao? Có chị em gái nào không?”

Tôi cảm thấy hơn buồn bực, đáp: “Tiểu nhân đích thị là nông dân trồng chè bản địa, nhà không có chị em gái nào.”

Từ thần à lên một tiếng, sau đó lại quan sát tôi lần nữa. Trong lòng tôi có chút bất an, sợ anh nhận ra mình, có điều chỉ là tưởng tượng là thôi, hai năm trước chỉ là nhìn qua, làm sao anh ta có thể nhớ được, huống chi bây giờ tôi đang cải trang nam tử, trông hoàn toàn giống một tên sai vặt.

Anh tinh tế nhìn tôi vài lần, bỗng sắc mặt đỏ ửng, không xem nữa, quay đầu nhìn ra hàng trúc ngoài cửa sổ. Tôi có chút khó hiểu, không lẽ vị thiếu gia này giống trống khua chiêng gọi tôi tới chỉ để hỏi có chị em gái hay không thôi sao? Không phải là muốn tìm tên sai vặt à, hay còn thiếu nha đầu chẳng? Tôi không nhịn được đành hỏi: “Xin hỏi thiếu gia còn gì phân phó nữa không?” Từ Thần quay đầu lướt nhanh nhìn tôi, trong mắt lấp lánh ánh nước, khóe miệng còn vương chút ý cười: “Không có gì, tôi cũng đã nói qua với mẹ, cậu không cần phải làm việc nặng, chỉ cần mỗi ngày theo tôi là được.” Dứt lời, quay đầu đi, tiện tay cầm lên một quyển sách.

Tôi đứng một bên, chờ anh có gì phân phó không, đợi cả nửa ngày cũng không có động tĩnh gì, trong lòng cười thầm, xem ra vị thiếu gia này không hay dùng người hầu bên cạnh, không biết nên sai bảo kiểu gì đây mà. Buồn cười là chỗ anh ta còn câu nệ hơn cả tôi, ngồi yên một chỗ đọc sách. Nhưng mà cũng lo lắng, trong lòng tôi băn khoăn liệu anh còn nhớ hay không, mà cũng phải nói, đằng nào anh cũng đứng nhất trong kì thi tú tài, có khi nào hề gặp qua là không quên được chẳng? Cứ như thế, suy nghĩ suốt cả buổi trời, phát hiện ra, Hường thiếu gia ngoại trừ lật sách, cũng chẳng hề ngáp lấy một cái, trong phòng yên tĩnh khiến tôi thấy rất là buồn chán, đưa mắt nhìn trên dưới trái phải một vòng giết thời gian. Bỗng thấy Tổng mục đi tới, làm lễ với Từ Thần, sau đó nói với tôi: “Hợp Hoan, phu nhân muốn cậu đi qua.” Tôi cảm thấy căng thẳng, vội vàng gật đầu, đi theo Tổng mục đến tiền sảnh. Vào cửa, chỉ thấy Hường mẫu vẫn còn ngồi yên ngay tại vị trí ban nãy, cau mày, không biết là đang phiền lòng chuyện chi. Tôi vội vàng hành lễ, về mặt kính cẩn, vừa mới đến, vẫn là phải cẩn thận mọi chuyện thì hơn. Hường mẫu gật đầu, bảo: “Mai này cậu đi theo thiếu gia, hầu hạ cho cẩn thận. Thiếu gia là một cậu chủ tốt, từ nhỏ vốn thiện lương, chỉ là còn trẻ tuổi, không tránh có chút ham chơi, mấy tháng nữa là tới kì thi Hương, cậu phải chú ý quan sát, hề có gì không thích hợp thì phải lập tức tới đây báo ngay.” Tôi nhanh chóng gật đầu thưa vâng, thì ra là muốn tôi làm do thám.

Có vẻ như cái bộ dạng cung kính, vâng vâng dạ dạ của tôi hết sức thành công nên Hường mẫu cũng không soi mói gì nhiều, cho lui. Tôi đi theo Tổng mục dạo khắp nơi một vòng, phát hiện ra trà tràng này rất lớn, người hầu lại không nhiều, Kì lạ là không hề có một nha đầu nào, sau này chẳng phải tôi sẽ cô đơn lắm sao? Tôi vốn luôn muốn có một người bạn nơi khuê phòng, đầu tiên là nghĩ tới Kiến Mộc, lại bị lão thổ địa phá hoại, bây giờ muốn tìm một tiểu cô nương, bồi dưỡng đào tạo, xem thử thiếu nữ của trần gian thì sẽ có những suy nghĩ gì. Cũng là để tự kiểm điểm bản thân xem nữ thụ tinh tôi đây còn có gì thiếu sót. Thế mà tôi tìm một vòng, đến bóng dáng của một cô nương nào cũng không hề thấy. Tôi nhìn mấy lần, nhưng cuối cùng đành hỏi: “Tổng mục, trong phủ này sao không có nha đầu trẻ tuổi nào cả vậy?” Tổng mục trừng mắt nhìn, ngón tay béo mập dí lên trán tôi, hung dữ nói: “Cái thằng nhóc này, vừa mới tới đã nghĩ đến chuyện gì thế hả?” Tôi nghe xong, mới biết thì ra bà hiểu nhầm ý mình. Bây giờ tôi đang trong bộ dạng một gã giúp việc, lại hỏi về nha đầu trẻ tuổi thì có không trong sáng. Tôi đành giả bộ hồ đồ, cười hề hề. Thật là quá oan uổng đi.

Tổng mục thu tay lại, nói: “Cậu nên hết hi vọng đi, từ khi thiếu gia lên mười tuổi thì trong nhà liền không có tiểu nha đầu. Phu nhân nhà ta là đại tiểu thư con nhà làm quan trong kinh thành, đối với những chiêu trò của đám nha đầu trong phủ thì đã biết hết cả rồi, thiếu gia tuần tú tài giỏi, thiên tư thông tuệ thì càng phải phòng ngự chặt chẽ.”

Nghe Tổng mục nói xong, nỗi niềm cảm thông thương tiếc của tôi dành cho Từ Thần càng không thể kiềm nén, có câu, người không phong lưu uống đời trai, thật đáng thương cho Từ Thần, ngay cả cơ hội ‘nhà bên hồ, ngắm trước trăng’ cũng không có, thật đúng là phí hoài tuổi xuân, tấm lòng muốn làm bà mai bấy lâu nay chưa từng nổi lên nay bắt đầu hùng hực. Quả nhiên, so với làm một tên giúp việc thì tôi thích làm bà mai hơn. Đợi sau này khi quen thân với Từ Thần, tôi sẽ tìm hiểu người trong lòng anh, sau đó... há há. Tôi có thể kết thúc cái kiếp làm thân sai vặt này, cũng coi như là báo ân. Càng nghĩ càng thấy hoàn hảo, kiên nhẫn chờ đợi.

Một ngày ở Hường phủ trôi qua thật nhanh, chớp mắt sắc trời đã ngả, tôi theo Từ Thần đến tiền sảnh dùng cơm, sau đó cùng Tổng mục xuống phòng bếp, ăn cùng đám người giúp việc xong, Tổng mục lại phân tôi mang một ngọn đèn lồng đến tiền sảnh để đưa Từ Thần trở về thư phòng, dọc đường đi tôi cảm thấy rất bất mãn đối với Tổng mục, anh ta lớn vậy rồi mà còn cần tôi dẫn về sao? Quả nhiên có kẻ sai vặt, không dùng cũng uổng.

Trăng tựa lưới liềm, bóng trúc mờ lung.

Đột nhiên Từ Thần đoạt lấy chiếc đèn lồng trong tay tôi, đi lên trước. Tôi sững sờ, này là chè tôi đi chậm sao, hừ, tôi còn đang thấy thương hại anh ta là

người phạm, không nhìn ban tối được thì có.

Anh cảm lồng đèn cũng chẳng đi nhanh, tôi nghĩ, nếu để chủ nhân xách đèn lồng coi bộ không ổn, bước lên trước muốn giành lại, không ngờ Từ Thần cản tay tôi, thấp giọng nói: “Đề tôi.” Tôi còn định giằng lấy, nhưng ngại đụng tay anh, đành chịu. Cũng may, trăng không tỏ, chẳng kẻ nhìn.

Vào thư phòng, tôi vội vàng đến trước án thư định châm đèn, nhưng Từ Thần lại cũng vừa lúc bước tới lấy đèn, cuối cùng đụng phải tay anh. Tôi còn chưa cảm thấy gì thì anh vội rút tay như phải bỏng. Trong lòng tôi cảm thấy buồn cười, vị thiếu gia này thật đúng là việc gì cũng tự làm thành quen, chẳng lẽ tôi là tên giúp việc mua về để nhìn sao, về sau những việc nhỏ này cứ để tiểu nhân, xin người cứ đặt mắt trên mấy quyển sách kia là được rồi.

Cắm chân đèn xong, tôi mỉm cười, nói với Từ Thần: “Thiếu gia, tôi hầu ở ngay bên cạnh, ngài có gì phân phó chỉ cần gọi tôi là được.”

Từ Thần gật đầu, thấp giọng nói: “Hợp Hoan, cậu đi ngủ sớm chút đi, hôm nay là ngày đầu tiên tới đây, hẳn là mệt chết rồi, tôi cũng không có việc gì cần đâu.”

Trong lòng tôi cảm thấy ấm áp, Từ Thần quả nhiên là một người rất thiện lương, đối với hạ nhân mà cũng quan tâm đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Chương 21 : TRỪ HÒA TỰ

Đang say trong mộng đẹp đẹp là thế, bỗng có tiếng quát chói tai: “Hợp Hoan!” Tôi giật mình bật dậy trên giường, vươn vai, dụi dụi, cổ tròng to mắt lên, như thể không làm gì cũng đã tự tỉnh táo! Chỉ thấy Tổng mục đang đứng sừng sững đầu giường như tòa tháp! Tôi vội vàng đứng lên, cười hi hi hỏi: “Quý bà có gì phân phó thế ạ?” Tổng mục chỉ tay ra ngoài cửa sổ: “Cậu nhìn xem đây là mấy giờ rồi, vậy mà vẫn còn ngủ, mua cậu tới đây làm thiếu gia hả?”

Tôi sợ hãi nhanh chóng liếc ra ngoài cửa sổ, trong lòng hết sức lo lắng, cung kính lễ độ nhận lỗi.

Giọng điệu Tổng mục cực kì không thân thiện nói: “Nếu mà có lần sau thì cẩn thận da cậu nghe chưa! Mau xuống bếp ăn cơm đi, chút nữa phu nhân muốn đi hành hương, cậu cũng đi theo cho biết đường, sau này có chuyện gì cũng có thêm người!” Tôi vội vàng gật đầu hô phải, đi theo xuống phòng bếp, dọc đường Tổng mục cũng không nói gì nữa. Tôi cẩn thận nghĩ lại, dậy trễ thì thôi đi, nhưng mà hình như hai chữ ‘quý bà’ kia có chút không thích hợp. Hừm, lần sau gọi bà ấy là ‘bà chị’ chắc được hơn?

Tôi nhìn cái mặt đen của Tổng mục mà ăn cơm xong, sau đó liền theo đoàn người hướng tới chùa Trừ Hòa. Trong trà trang có hai người đàn ông khuôn kiêu, tôi cùng Tổng mục, Từ Thần đi bộ. Từ Thần tuy là con trai độc nhất của Hường mẫu nhưng lại không nuông chiều, ra ngoài chưa từng thấy anh ngời kiêu bao giờ, đều là cuộc bộ vậy thôi. Từ Thần đi đứng nhanh nhẹn thoải mái, tư thế sáng sủa, bước theo bên cạnh kiêu của Hường mẫu, chuyện trò cùng mẹ, vài ba mẫu chuyện thời tiết thông thường. Hường mẫu tuy là phụ nữ, nhưng giọng điệu lại cứng nhắc, lãnh đạm kiêu lời.

Hơn nửa canh giờ sau là đến chùa Trừ Hòa, dọc đường đi tôi nghĩ ngợi tìm đủ mọi cớ để không phải vào chùa, tới cổng, cuối cùng cũng dẹp hết những cái lí do lí trấu quai đàn khác, chọn ra một cái tự thấy là hợp tình hợp lí rồi nói với Từ Thần: “Thiếu gia, tôi từ nhỏ không thể ngửi được mùi nhang, chỉ sợ vào trong rồi té xỉu mất, tôi đứng hầu ở ngoài cửa chùa thôi được không ạ?”

Từ Thần cười gật đầu, bảo: “Đừng đi xa.” Tôi vội vàng gật đầu đáp dạ vâng, cậu thiếu gia này quả thật dễ nói chuyện.

Đoàn người Từ Thần đã đi vào trong chùa. Tôi đi dạo một vòng ngoài cổng, nhận thấy ra chung quanh Trừ Hòa tự đều là vườn rau, trái phải hai bên đều có một cái nhà rất to. Rào vây bốn phía, lưa thưa mấy cành cúc dại, thật tĩnh mịch.

Tôi tùy tiện ngồi xuống một khối núi đá, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Rất lâu sau, tôi nghe một tiếng gọi khẽ, quay đầu nhìn lại, là Từ Thần. Anh nhìn tôi cười khẽ: “Mẹ đang nghe giảng kinh, tôi ra trước.” Tôi ớ ả lên một tiếng, Từ Thần đi đến trước mặt, cũng tùy tiện ngồi lên núi đá. Trông rất hiền lành.

Tôi quanh đầu lại nhìn vườn rau kia bắt ngờ cả kinh, có điều nhanh chóng hoàn hồn, trong vườn rau kia thế mà xuất hiện hai vị ni cô. Tôi há hốc miệng đứng lên, vươn cổ nhìn kĩ thêm một chút, đúng thật là ni cô! Có lẽ là nhìn tôi quá ngạc nhiên, Từ Thần kéo tay áo tôi hỏi: “Cậu nhìn cái gì vậy? Chẳng lẽ không biết ở đây tăng ni cùng chung sống trong một chùa sao?” Tôi ghen một ngụm lớn, sao lại có chuyện như vậy? Thật chưa từng nghe qua bao giờ. Tôi nuốt nước miếng hỏi lại: “Vậy, chẳng phải sẽ sinh thị phi sao?” Từ Thần nghiêm mặt trả lời: “Lục căn thanh tịnh thì sao lại có thị phi gì. Tăng ni đều là đệ tử của Phật, cùng nhau thanh tu có gì không ổn. Tôi cảm thấy bọn họ không né tránh quan điểm trần tục, ngược lại càng có vẻ quang minh lỗi lạc, lòng dạ trong sạch.” Tôi nhìn Từ Thần, ai cũng đều nghĩ như anh vậy sao? Tôi, dù đã tu hành cả ngàn năm cũng không khỏi sừng sốt một hồi? Thật hồ thẹn.

Hai vị ni cô kia đang ở bên giếng múc nước, Từ Thần đứng dậy nói: “Rảnh rồi không có việc gì, đi giúp họ múc nước tưới đi?” Tôi nghe thấy rất là vui, đã từng tự mình trải qua đại hạn, cực kì thích việc tưới nước. Tôi nhẹ nhàng đi lên trước, chạy tới bên bể giếng. Đến khi tôi tới gần, cười ngọt với hai vị ni cô, định kêu một tiếng sư phụ. Bất thành linh từ sau thành giếng có một cái bóng đen, hướng về tôi sủa ầm ầm cả lên. Cái ý định làm việc tốt của tôi nháy mắt biến đâu mất, quay đầu hét lớn co giò, chạy!

Có điều chỉ chạy được vài bước đã bị Từ Thần kéo tay giữ lại: “Đã xích rồi!” Hai vị sư thái kia cũng nhanh chóng chạy tới an ủi tôi, thành thật nói xin lỗi. Tôi quay đầu nhìn lại, quả nhiên con chó mực kia đã bị cột lại rồi, thở dài nhẹ nhõm một hơi, đợi đến khi bình tĩnh lại, ư ư một tiếng rên lên, vừa rồi xoay người quá mạnh, chạy quá nhanh, thành ra, trật chân. Tôi thầm thấy khó hiểu: Yêu tinh mà cũng bị trật chân nữa sao? Hình như trên sách kia có từng nói qua bao giờ đâu. Đoán là chỉ cần đọc một quyển là có thể lập tức khôi phục, nên không chịu phí bút mực viết cái chuyện vừa nhầm chân vừa mất mặt này chẳng. Tôi định niệm quyết, không nghĩ tới Từ Thần ở bên bước tới bế bổng lên, rồi đi, như thế này, quá là không thỏa đáng, may mà anh ta chỉ đi ba bước liền đặt tôi lên một cái ghế gãy nọ. Nếu không thì tôi hưởng chuyện này thế nào được?

Một vị ni cô lớn tuổi vội bước tới muốn giúp tôi cời tất, nói rằng trong phòng của bà có cỏ thuốc có thể giúp tôi xoa bóp. Trong lòng nhủ thầm: Như thế rõ là rắc rối, tôi chỉ cần niệm quyết một cái thôi là xong rồi. Tôi một mực từ chối, lão ni cô nọ cười bảo: “Thí chủ bị Thái Bạch (dịch vui thành ‘Siêu Trắng’), lão nào có thể bỏ mặc được.” Bị Thái Bạch làm trật chân? Đây là đang nói chuyện gì vậy? Huyện Gia Dương này lớn quá, chuyện kinh thế hãi tục cũng nhiều.

“Thái Bạch là con chó đen kia kìa, haha.” – Chắc là do miệng tôi há hốc nên lão ni cô kịp thời giải thích ngay. Tôi càng há miệng to hơn, trông nó to như Khiếu Thiên Khuynh thế kia (là con chó đen của Nhị lang thần Dương Tiễn), đen thui thui lù chỉ thấy hai con mắt, vậy mà gọi là Thái Bạch?

Tôi nuốt nước miếng, không biết vị sư thái đôi trắng thay đen này có từng đọc sách, có từng biết một vị thi tiên Lý Bạch không? (Lý Bạch, nhà thơ nổi danh thời Đường, có tên tự là Thái Bạch). Tôi quay đầu nhìn Từ Thần, trông anh cũng có vẻ sừng sốt và khó chịu. Sư thái tiếp tục cười nói: “Nuôi Thái Bạch cũng là bất đắc dĩ, do có kẻ ban đêm tới đây làm những chuyện bất hảo.” Tôi ngừng chuyện kêu oan thay Lý Bạch, cảm phần nói: “Đồ háo sắc, ngay cả thánh địa nhà Phật mà cũng dám tới quấy rối sao?”

Lão sư thái cười lớn: “Lão nói là chỉ việc ăn trộm đồ ăn thôi.”

Mặt tôi ửng hồng, cái sự cảm phần này không đúng chỗ rồi.

Từ Thần thấy tôi không chịu cời giày, chẳng nhiều lời, ngồi xổm xuống tuột bay giày tất của tôi, động tác nhanh nhẹn dứt khoát làm tôi đến thất kinh. Vị ni cô trẻ hơn mang theo một vốc đen sì sì gì đó bước tới, đập lên chân tôi! Nháy mắt đúng là đen trắng rõ ràng.

Với bản lĩnh của mình thì chân tôi chỉ cần niệm quyết là xong, nào có như ba người họ giống trông khua chiêng chữa thương cho tôi thế này, từ chối thì cho là khách sáo, tôi, một miệng không nói lại ba người, đành mặc bọn họ.

Khó khăn lắm mới mặc vớ mang giày xong, chợt nghe Tống mụ gọi lớn: “Thiếu gia!” Tôi ngẩng đầu nhìn lên, đám người Hường mẫu đã ra, Từ Thần vội đứng dậy bước tới, tôi đang định đứng lên, Từ Thần đè lại, bảo: “Gượng chút đã.”

Từ Thần đến bên Hường mẫu, không biết đã nói gì, sau đó Hường mẫu xuống núi trước. Từ Thần quay lại với tôi, bảo: “Hợp Hoan, cậu cứ nghỉ ngơi chút đi, qua mấy canh giờ nữa rồi đi.”

Tôi cực kì hối hận, đáng lẽ ra ban nãy không nên hét to vậy, nói bị trật chân, nếu không thì thần không biết quỷ chẳng hay niệm cái quyết là xong, nào có phiền toái thế này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Chương 22 : DUỖNG THƯƠNG

Tôi ngồi chờ chán chường trong vườn rau suốt hai canh giờ, còn Từ Thần lại bận đi tưới nước.

Thái Bạch thường ló đầu từ thành giếng ra dòm chừng tôi vài lần, trông chẳng có tí tốt lành nào. Không thể chịu nổi, tôi đành đứng dậy nói: “Thiếu gia, tôi có thể đi được rồi.” Từ Thần thấy tôi có thể đi được mấy bước, mới đồng ý rồi đi, cáo từ hai vị sư thái.

Lúc xuống núi, Từ Thần bỗng nhiên lại muốn cồng tôi! Tôi trừng mắt nhìn anh, chẳng lẽ đang mộng du à? Từ Thần tiếp tục nói một câu tình bơ: “Chân cậu tuy không có trở ngại gì, nhưng vẫn là không nên dùng lực. Nếu cậu không đồng ý để tôi cồng thì, được rồi, cứ lưu lại ở sương phòng các sư phụ trong chùa một đêm đi, mai hẵng về.” Nói xong, còn dừng lại một chút chờ tôi đáp lời.

Tôi nghe xong, thử tưởng tượng, đang giả trang thế này, anh nói là phòng các sư phụ chắc chắn không phải là phòng của các sư cô đâu. Tôi, một thiếu

nữ thế này, dù cho có là yêu tinh thì cũng là nữ yêu, lại chui vào giữa một nhóm các thầy chùa kia, cái cảnh này, tôi nghĩ đi nghĩ lại, cân nhắc lợi hại, thế là đành mạo hiểm, bất kính ghé lên lưng Tử Thần. Gió núi thổi qua, một cảm giác hồi hận như bị lá của Kiến Mộc đâm vào khiến chân tôi tê rần rần. Có điều, những uất ức vì phải làm một gã sai vặt như trước nay biến mất không còn dấu vết. Được gặp một ông chủ thế này mà còn than vãn thì quả là thiên lý không tha đâu. Tôi cực kì không đành lòng, suốt một con đường núi dài đằng đẵng này dựa vào lưng anh, đúng là có hơi hành người ta, thế là bèn nhanh chóng niệm quyết để mình từ từ nhẹ dần đi. Như vậy, xem ra nhìn tôi đang ở trên lưng anh, nhưng thật ra không có chút trọng lượng nào. Cảm giác tội lỗi trong lòng mới giảm đi một chút.

Suốt cả đường đi, Tử Thần cũng không nói gì, chuyên chú bước. Dù vậy, tôi cũng cảm thấy không tự nhiên, không dám dựa vào lưng người ta. Gió núi vẫn phe phẩy từng cơn, mang theo mùi của Tử Thần tới, khiến tôi cảm thấy thật xấu hổ. Trừ lúc bị Long Thất phi lễ lần trước, đây là lần đầu tiên tôi thân mật với người khác đến vậy. Tuy hiện giờ đang giả dạng một gã sai vặt nhưng cái chuyện nam nữ thân cận thế này là thật đó! Trong lòng xấu hổ một phen, trấn an bản thân, lần sau nhất định không thể để chuyện này xảy ra nữa, nhất định không được xảy ra lần nào nữa. Nói thật ra, suốt đường đi, Tử Thần cũng chẳng hao hơi tổn sức chút nào, còn tôi đang ở trên lưng anh mà căng cứng cả người, thật sự mệt chết đi được.

Đến trước cửa Thâm Tâm trà trang, tôi sống chết đòi xuống, nhờ mà bị đám người Tổng mục nhìn thấy, hậu quả chắc cũng không cần phải nói tới.

Có lẽ Tử Thần cũng đoán ra ý này, không đành đưa thêm, đưa tôi vào hậu viện, giúp tôi thu xếp phòng ngủ của mình, đỡ lên giường, sau đó rời đi.

Chỉ có một khoảng thời gian, Tử Thần tới đây những ba lần, mỗi lần mang theo ba quyển sách, một ấm trà, một mâm điểm tâm. Tôi ngăn cả người, đây là đãi ngộ cho tên sai vặt của Hưởng gia à? Đang sừng sốt, Tử Thần ngừng ngay cửa, không quay đầu mà nói: “Sau này cậu phải ăn nhiều một chút mới được, nhẹ như lá cây vậy.” Tim tôi đập mạnh, tuy biết rõ mình không phải là ‘lá cây’, ‘cây’ mới đúng, nhưng vẫn cảm động mãi thôi, vị chủ nhân này sao có tâm lòng Bồ Tát đến thế.

Chuyện này tạm không nói nữa, Tử Thần bắt tôi nằm trên giường tĩnh dưỡng mấy ngày, thường xuyên đi tới qua giám sát mấy bận. Đổi sách, châm trà, tỏ ra rất thuần thực, khiến tôi nhận ơn mà cứ lo nom nớp, trong lòng nổi áy náy cứ tích thêm từng chút, từng chút một, càng lúc càng nhiều. Vất vả lắm mới đỡ mình nằm khênh ba ngày, sắc mặt của Tổng mục cũng sắp chuyển sang màu hồng của Thái Bạch, chân tôi không thể không tốt lên.

Sau đó, đương nhiên phải tiếp tục làm việc. Sẩm tối, Tổng mục ra lệnh, bảo tôi mang nước rửa chân đến cho Tử Thần.

Tôi bung một chậu nước ấm vào cửa, Tử Thần thoáng sừng sốt, vội hỏi: “Cậu khỏe chưa?” Ở chung mấy ngày nay, tôi cũng hiểu được tính tình của vị thiếu gia này không ít, cười bảo: “Hôm qua đã khỏe rồi, chẳng qua tôi thấy được nằm trên giường ăn bánh thật thoải mái, nên cố nằm thêm một ngày nữa, hi hi.” Tử Thần cũng cười, tôi đem nước để dưới chân anh, nghĩ mấy ngày ‘dưỡng thương’ được Tử Thần chăm sóc nhiều, tâm lí cảm kích cuộn cuộn như nước sông, quyết định tận tâm dốc sức làm một tên sai vặt, hầu hạ thỏa đáng.

Tôi vừa mới đụng tới giày của Tử Thần, anh kinh hãi nói: “Hợp Hoan, cứ để tự tôi.” Tôi nhìn Tử Thần hoảng hốt, trong lòng càng thêm cảm động, nghĩ mấy ngày trước anh cũng giúp tôi lột vớ cời giày, một lòng sốt sắng muốn báo đáp, tôi cứ một mực kéo giày của anh. Anh lại càng hoảng hốt, định đứng dậy. Tôi nào chịu, bắt lấy chân anh, cứ thành thật kéo xuống, anh ở đó nhất định đứng lên, cuối cùng cũng là do đàn ông sức lớn hơn, tôi bị mất đà, oạch! Dẫm lên chậu nước, lại còn, đẩy ngã Tử Thần.

Tôi, tôi nặng đến vậy sao, khê chán nản, nhanh chóng đứng dậy, Tử Thần ngồi trên mặt đất cười khổ nói: “Vốn hôm nay tôi không định tắm đâu.” Nhìn cả chậu nước đổ lên người Tử Thần, vạt áo ướt đầm, đúng là, có không tắm cũng không được. Lại còn phải giặt quần áo thêm nữa là.

Tử Thần nhìn tôi có vẻ lúng túng và ảo não, đứng dậy cười xòa: “Hợp Hoan, chắc là cậu nằm ba ngày rồi nên chân yếu đi, vẫn là để tôi tự làm thì tốt hơn.” Quả thật, chuyện hầu hạ này tôi còn phải cần tập luyện thêm. Vẫn còn muốn tiếp tục chăm sóc cậu chủ nhưng đột nhiên nghĩ tới tắm rửa là chuyện tôi không hầu được, đành ừ ừ quay về phòng, tấm lòng nhiệt thành này hóa không rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Chương 23 : VIÊN CHÍ

Sớm ngày hôm sau, tôi lại bắt đầu theo tấm lòng nhiệt tình, bung nước ấm đến trước cửa phòng Tử Thần, nhẹ nhàng gõ cửa, chờ anh bảo vào đi. Lại không ngờ đích thân Tử Thần ra mở! Trong nắng ban mai, anh nở nụ cười, nhìn tôi. Tôi cười bảo: “Thiếu gia, mời ngài rửa mặt.” Tử Thần vươn tay lấy chậu nước, tôi vội nói: “Thiếu gia, cứ để tôi làm đi. Bây giờ có tôi rồi thì thiếu gia cứ ra sức dùng đi, nếu không thì tôi làm sao dám an tâm nhận tiền lương.”

Tử Thần cười, không giành với tôi nữa. Tôi đưa khăn mặt tới, anh lại không nhận, chẳng lẽ muốn để tôi lau hộ à? Tôi neho mắt, tuy là giả dạng làm chân giúp việc, nhưng dù gì thì cũng là thiếu nữ, chuyện thân cận thế này quả thật không làm nổi, mặt tôi ửng đỏ. Trong mắt Tử Thần lóe vài tia giễu cợt, cười nói: “Sao chưa lau đi, không phải nói tôi phải ra sức dùng cậu sao?” Tôi đành nhẫn, run tay định chạm lên má anh, nhưng Tử Thần bỗng đỏ mặt, nhanh chóng lấy lại cái khăn tự mình lau. Tôi thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, haha, thì ra thiếu gia nhà này cũng biết trêu người khác.

Tôi vòng ra phòng ngủ sau bình phong, giúp anh dọn giường, phát hiện cái chăn đã xếp một nửa trên giường, xem ra là vừa rồi nghe tiếng gõ cửa, nên đi mở cửa giúp tôi. Thật ra anh chỉ cần nói một tiếng vào đi là được rồi, không cần phải đích thân ra mở. Chiếc chăn trên giường vẫn còn mang hơi ấm, mặt trên màu xanh, mặt trong màu trắng, tỏa ra một cỗ nam khí, ngón tay tôi thoáng run, xếp chăn mền gọn gàng xong, vuốt khăn trải giường, sau đó bước ra bình phong. Từ Thần đang sắp xếp lại án thư.

Tôi đi tới nói: “Thiếu gia, cứ để tôi làm.”

Dọn xong cái bàn sách, tôi cầm lấy một cái khăn đi lau bụi trên giá sách, thật ra trên giá rất sạch, có điều tôi nhận tiền công, thành ra cũng muốn làm việc đáng hoàng. Tôi nghiêm túc chăm chỉ phủi đi mớ bụi trong tường tượng, phát hiện trên giá đầy sách, nào là kinh sử tử tập, binh pháp, lại còn có du kí, sách tranh, vân vân, trong lòng mừng thầm, sau này lúc rảnh rỗi, có thể đi theo để đọc rồi.

“Trong phòng của ngài có nhiều sách ghê ha.” Tôi kim lòng khôngặng lời cảm khái tỏ vẻ thèm thuồng lộ liễu, ai cha, quả nhiên dòng dõi thư hương không phải là cái danh hão.

“Đều là của ông ngoại và cha tôi để lại.” Từ Thần ở sau thân nhiên đáp.

Tôi cứ lau từ từ, mãi đến khi lau chùi hết ba mặt giá sách mới phát hiện Từ Thần đằng sau nãy giờ lặng yên không hề có tiếng động, không lẽ đã đi rồi, vậy thì bước chân cũng nhẹ quá chừng, đến nỗi tôi là yêu tinh mà chẳng hề phát hiện ra. Tôi quay đầu nhìn, anh đang chăm chú vào tôi, vẻ mặt thoáng ngẩn ngơ, chẳng lẽ chưa tỉnh ngủ à, tôi cười bảo: “Thiếu gia, ngài nên đi dùng bữa sáng đi!” Từ Thần khẽ động, tựa như đã tỉnh táo đôi chút, nâng chân bước ra tiền sảnh.

Tôi vào bếp ăn sáng, trở lại thư phòng, Từ Thần nói: “Hợp Hoan, hôm nay cùng tôi lên núi lấy nước suối nhé.” Tôi có chút khó hiểu, trong nhà có nước giếng dùng vẫn được mà, Từ Thần như đã đoán ra thắc mắc của tôi, cười bảo: “Ngày mai là Hội đấu trà, trà của trà trang nhà ta cần dùng nước suối để pha.” Tôi giật mình, thời gian trôi qua nhanh thật, thế là lại đến ngày hội đấu trà thường niên.

Tôi cùng Từ Thần đón những tia nắng ban mai đầu tiên, đi thẳng lên núi, dọc đường nở đầy hoa đỗ quỳn, kiêu diễm đến say lòng người. Tôi xem đến mê mẩn, không kiềm lòng nổi dừng chân, một lúc sau mới bừng tỉnh thì phát hiện Từ Thần đang nhìn mình, nhưng sao ánh mắt kia lại giống như khi tôi ngắm đỗ quỳn vậy? Chẳng lẽ tôi ngắm hoa đến hoa mắt rồi sao? Tôi lấy lại bình tĩnh, nhìn Từ Thần lần nữa, anh đã chuyển tầm mắt lên hoa đỗ quỳn, quả nhiên chỉ là do bị hoa mắt mà, tôi cười nhạt. Đột nhiên nghĩ đến một chuyện, liền hỏi: “Thiếu gia, hình như hội đấu trà những năm gần đây đều là Thẩm Tâm trà trang đứng nhất hả?” Từ Thần cười, có chút đắc ý. Tôi hỏi tiếp: “Nước suối này thích hợp vậy mà, sao các trà trang khác lại không đi lấy về dùng nhỉ?” Từ Thần nói: “Dùng nước suối pha trà là tốt nhất, trong sách về trà có ghi chép lại, nhưng lên núi lấy nước rất phiền toái, các trà trang khác cảm thấy hương vị khi dùng nước giếng pha trà cũng chẳng kém bao nhiêu, cho nên cũng bỏ bớt việc.”

“Vậy ra vị trà do trên núi pha ra cũng sẽ giống nhau sao? Thế thì làm sao thuyết phục hội đấu trà được?”

Từ Thần phóng mắt nhìn ra xa vườn trà đáp: “Cùng là trà nhưng cũng phân ra trên núi cao hay đồng bằng, trên núi thì lại chia thành hướng có nắng hay râm, xào trà cũng phải tùy độ nóng, phương pháp riêng, người hiểu biết khác sẽ có thể nhận ra khác biệt. Hơn nữa đấu trà cũng lắm chỉ là một loại lạc thú, huống hồ tôi thấy tiết Tư Mộ mới là chuyện chính.” Nói xong, Từ Thần không nén nổi nụ cười.

Tôi cũng cảm thấy vậy, hội đấu trà này chỉ như là phần mở đầu thôi, tiết Tư Mộ mới là phần chính.

Đi hơn nửa canh giờ mới đến được suối Cam Lộ, anh đứng bên mép, bỏ bình xuống, lẳng lặng ngồi chờ nước đầy, có chút dăm chiêu.

Hồi lâu sau, Từ Thần quay đầu vẫy tay, tôi tiến đến gần thêm một chút, ngồi xuống bên cạnh. Anh nhìn dòng suối chảy róc rách, nhẹ giọng nói: “Tôi không ngại việc hằng năm tới suối Cam Lộ lấy nước về pha trà, kì thật cũng chẳng hề để tâm đến cái ngôi vị đệ nhất kia, chẳng qua nghĩ nếu tới đây thì người phẩm sẽ có thể có cơ hội được thưởng thức hương vị thơm ngon của trà Vân Vụ.” Tôi im lặng lắng nghe, không nói chen lời nào. Từ Thần trầm mặc một lúc, lại tiếp: “Thuở bé tôi ở kinh thành, ông ngoại rất thích uống trà, nên thường có môn sinh tặng ông nào Mao Phong của Hoàng Sơn, hay trà Long Tỉnh của Tây Hồ, tôi thật lại nghĩ rằng hương vị của trà Vân Vụ núi Kì Bàn nơi đây chẳng thua kém chút nào. Tiếc là không hề có tiếng tăm.”

“Nếu lần này tôi thi đậu, mẹ sẽ đồng ý để tôi được làm những việc mình thích, đến lúc đó sẽ mời các văn nhân mặc khách cùng những họa sĩ tài giỏi đương thời cùng đến đây cùng phẩm trà ngắm cảnh, làm ra những áng thơ hay, vẽ nên những tác phẩm xuất sắc, qua lời truyền tụng, trà Vân Vụ của núi Kì Bàn có lẽ cũng có thể nổi danh thiên hạ.” Tôi lặng yên nhìn nửa bên mặt của Từ Thần, âm thầm khâm phục tư tưởng của anh, đáng tiếc mẹ anh thì... Tôi thấp giọng lầm bầm: “Phu nhân lại mong ngài ra làm quan.”

Từ Thần lắc đầu đáp: “Mẹ không phải nhất định muốn tôi ra làm quan, thi cử cũng chỉ vì cố chấp thôi.”

Tôi không hiểu, không phải muốn ra làm quan thì tại sao phải nhất định tham gia thi cử?

Từ Thần nhìn tôi, nói: “Cha tôi trước đây tham gia thi hương được giải Nguyên (thủ khoa, Trạng Nguyên), vốn cả nhà đón mừng, lại bị kẻ thù của ông ngoại vu khống, bảo ông đã tiết lộ đề thi. Hoàng thượng tuy không tin hoàn toàn, nhưng có ý nghi ngờ, miễn chức của ông, cha bị khiển trách, vĩnh viễn không nhận người.” Từ Thần nói đến đây, trầm giọng hỏi: “Cha một thân ngao khí, xem việc này là chuyện vô cùng nhục nhã, chẳng lâu sau người qua đời. Mẹ trải qua chuyện này luôn buồn bực sầu khổ, sau khi ông ngoại qua đời thì tính cách của bà càng thêm thay đổi, một lòng muốn tôi ứng thí để chính mình sự trong sạch cho cả nhà Hường gia và ông ngoại. Những chuyện ấy không nói có, bỏ đá xuống giếng kia, tôi đối với chuyện thi cử và làm quan không hề có chút hứng thú.”

Thì ra Hường mẫu cố chấp đến vậy là vì chuyện như thế, nhưng mà cố chấp thì sao nào, người chết thì không thể sống lại, mà kẻ sống chẳng thể thoải mái, hai bên cùng chịu đau khổ. Tôi thở dài, cũng là một chuyện, Từ Thần có thể nhìn ra lối thoát, Hường mẫu vẫn chấp mê.

Nhưng dù sao cũng là chuyện nhà họ Hướng, gã sai vặt như tôi cũng vẫn là không nên xen vào, tôi cúi đầu không đáp, trong lòng thương xót thay cho Từ Thần, anh lại một người con rất có hiểu, chỉ sợ dù không tình nguyện nhưng cũng phải hoàn thành.

Từ Thần nhìn ra phía xa vườn trà, chậm chậm nói: “Thấm Tâm trà trang này là sản nghiệp của nhà tôi, lúc còn nhỏ vẫn ở kinh thành, đến khi ông ngoại bị cách chức mới cùng cha quay về nơi đây. Tôi rất thích, năm đó luôn cùng cha vẽ tranh phong cảnh.”

Tiếng nước chảy như tiếng đàn trầm thấp, mùi cỏ mới trộn lẫn hương hoa kì lạ nào đó, tôi nhìn Từ Thần, những sợi tóc và tà áo phất phơ trong gió núi, nghĩ đến anh thân bất do kỉ, không biết tại sao, trong lòng có chút xao động.

Từ Thần nghiêng đầu cười với tôi, ánh mắt rất sáng, nói: “Hợp Hoan, cậu tin rằng sẽ có ngày trà Vân Vụ sẽ trở thành danh trà chứ?”

Tôi mỉm cười gật đầu, trong lòng bình lặng đáp: “Đương nhiên tôi sẽ dốc hết sức giúp ngài rồi.”

Từ Thần đứng dậy, đưa tay kéo tôi, tuy hơi run nhưng tôi vẫn đặt tay mình vào trong tay anh. Từ Thần hơi dùng lực, tôi liền đứng lên, bỗng nhận ra anh cao hơn tôi rất nhiều, dáng người dong dỏng cao, khí thế nam tử hùng hổ bức người. Tôi cảm thấy hơi mất tự nhiên, nhưng nhìn xuống quần áo của mình, nhanh chóng thân nhiên trở lại xuống núi.

Lúc đi qua đài ngắm sao, Từ Thần chỉ tay nói: “Lúc mới đến núi Kì Bàn, tôi có từng cùng mẹ đến đây.” Tôi mỉm cười, thầm nói, may mắn là anh đã từng tới đây.

Xuống núi, Từ Thần liền đi chuẩn bị cho hội trà ngày mai, tôi muốn giúp, nhưng lại chỉ tỏ vụng tay, nhân rồi không việc làm, lại ngủ gục trên bàn.

Tỉnh ngủ đã là lúc lên đèn, tôi lật bật bật dậy, nhưng phát hiện vừa có một cái áo rơi từ trên người mình xuống, nhặt lên xem thử, ra là ngoại sam của Từ Thần. Tôi hơi thấy xấu hổ, đi làm hạ nhân mà lại được đối xử thế này, thật không đúng phận. Vội cả đi ra ngoài tìm Từ Thần, định bụng phải lấy công chuộc tội mới được.

Tiếc là tấm lòng này không có chỗ dùng, Từ Thần đã ăn cơm xong, lại còn đuổi tôi đi ngủ, nói là hôm nay tôi leo núi đã mệt lắm rồi, nên đi nghỉ sớm. Tôi nghe xong chỉ càng thêm xấu hổ, đành gục đầu ủ rũ trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Chương 24 : ĐIỂM NGỘ

Tuy rằng đã từng coi hội đấu trà một lần nhưng lần này vẫn rất hấp dẫn, bởi vì tôi rất muốn xem tiết Tư Mộ có xuất hiện người trong lòng của Từ Thần hay không, nghĩ đến đó thôi mà cứ phấn khích mãi không dứt, suốt dọc đường cứ mím chặt môi, sợ bọn người Từ Thần, Lưu quán gia hỏi tôi cười chuyện gì.

Hội đấu trà hai năm liền đều là Thấm Tâm trà trang đứng nhất, vinh quang năm nay cũng không thoát khỏi tầm tay, hơn nữa, các trà trang khác đều rất tâm phục khẩu phục. Tôi nhìn Từ Thần, vẫn vẻ mặt bình tĩnh, chẳng chút bất ngờ. Lại đưa mắt nhìn đánh giá xung quanh, nhớ năm trước đều là các vị trung niên đứng theo dõi, nay lại có rất nhiều người thanh niên trẻ, các thiếu nữ cũng đến khá đông. Hoa hồng liễu xanh trông rất đẹp, tôi cúi đầu nhìn cái áo ngắn màu xám của mình, thờ dài một hơi, đến khi Từ Thần quay đầu nhìn, vội cười lấp liếm “Ài chà, cuối cùng chúng ta cũng chiến thắng, hồi này tôi hồi hộp lắm cơ.” Từ Thần cười không nói, kéo tay áo tôi rời khỏi trà lâu.

Trên phố người qua kẻ lại, cực kì phồn hoa. Có rất nhiều nữ tử trẻ trung áo xống rực rỡ, vẻ mặt tươi tắn như sắc xuân đi bên cạnh, con gái như tôi, vẫn còn tính biếng nhác khi xuân sang, như mây khoe sắc thế nên không thể không động tâm, lưu luyến mãi thôi. Đột nhiên Từ Thần hươ tay trước mặt, tôi quay đầu nhìn, thấy Từ Thần vẻ mặt có chút kinh ngạc nhìn mình chăm chăm, chỉnh lại vạt áo, tôi nói: “Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.” (ý Hợp Hoan muốn bảo thấy gái đẹp thì quân tử như em ấy ham thích là chuyện đương nhiên) Từ Thần không đáp, khóe miệng có chút ý cười, tôi nhìn gương mặt mũi thanh tú tuấn nhã của anh, tò mò khó thể giấu xuống, không nhịn được bèn hỏi: “Thiếu gia, anh không thích các cô nương xinh đẹp sao, người như thiếu gia, còn có cô gái nào không muốn chứ?” Từ Thần cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt lấp lánh, mặt ửng đỏ, nhưng vẫn mỉm cười không trả lời. Tôi thờ dài, anh quả thật rất kín miệng.

Thật ra trên đường đi, tôi còn phát hiện ra những thiếu nữ liếc trộm anh không ít, nhìn sang Từ Thần, đôi mắt vẫn không hề liếc dọc ngang, bèn kéo áo anh chỉ điểm. Từ Thần đỏ mặt đi càng nhanh. Trong lòng tôi cảm thấy vô cùng vui vẻ, bởi bộ dạng đỏ mặt kia trông rất dễ thương.

Đang đi, bỗng có một tiểu cô nương trẻ tuổi đứng trước mặt cười cười với tôi, còn ngượng ngùng nhét vào tay tôi một tờ giấy. Tôi nhìn theo bóng lưng của nàng, tim nảy lên một cái, đập thật mạnh. Gì chứ, cô nàng nhìn trúng tôi rồi sao, run run tay mở mảnh giấy nho nhỏ kia, trên đó chỉ viết: Vân Kiều nhất hội. (Xin được gặp một lần ở Vân Kiều). Trong lòng tôi thoáng hoang mang, xét về quần áo hay khí chất, bên cạnh tôi là một vị phiến phiến công tử,

sao lại để ý đến một gã sai vặt như tôi nhỉ, quả thật đúng như câu kia: Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi nha! Trong lòng thấy khoái chí. Tuy là thân nữ tử nhưng nếu có người để ý thì vẫn cảm thấy vui lắm. Lần đầu tiên trong đời được bày tỏ sự ái mộ trực tiếp như vậy, đúng là làm người ta hưng phấn. Khuôn mặt tôi lộ vẻ hào hứng, cười hi hi hỏi Từ Thần: “Vân Kiều là ở đâu vậy?”

Từ Thần mở to mắt nhìn tôi, hỏi: “Cậu còn muốn đi thật sao?”

Tôi gật đầu thật mạnh: “Đương nhiên, nếu tôi không đi, không phải nàng ta sẽ rất thương tâm sao, tiết Tư Mộ này vốn là nam nữ gặp gỡ, cơ hội tốt để bày tỏ tình cảm thương nhớ cho nhau nghe, thiếu gia ngài không coi trọng, nhưng tiểu nhân như tôi trông còn không được đây này.” Tôi bĩu môi, kéo Từ Thần muốn để anh chỉ đường.

Từ Thần bất đắc dĩ nhìn tôi, sau đó thuận tay chỉ về phía trước đáp: “Là cái cầu nhỏ phía trước kia.” Tôi nhìn theo, gần vậy à, có thể thấy rõ mờ nhân ảnh của tiểu cô nương ban nãy đang đứng chờ ở đầu cầu nhìn về phía này, tôi mừng như điên nói: “Thiếu gia, ngài ở đây chờ tôi nha, tôi đi một chút rồi quay lại ngay.” Nói xong, liền co chân chạy đi, trên đường còn cười thầm.

Tiểu cô nương vừa thấy, đỏ mặt nhìn tôi một cái rồi vội cúi đầu, tôi hận không nói được với cô nàng tôi cũng là nữ tử, không cần e lệ rụt rè chi đâu. Rốt cuộc nàng ta cũng ngẩng đầu, khẽ mấp máy môi, nói: “Tôi là nha đầu của nhà Lư Viên Ngoại, mời tiểu ca đến đây là vì có chuyện muốn nhờ.” Nói xong lại đưa ra một đỉnh bạc. Tôi ngẩn người, tâm trạng đang từ trên mây rớt thẳng xuống đất, từ từ nhớ lại, Vân Kiều nhất hội là ý này sao. Cái này gọi là vô công không thể hưởng lộc, đỉnh bạc này tôi cũng không có gan nhận. Nàng tiếp: “Ồ hội đầu trà, tiểu thư nhà tôi đã luôn để ý đến công tử, từng cho người đến đề thân, nhưng lại bị Hường gia cự tuyệt. Tiểu thư nhà tôi cảm kích thư họa chẳng gì không tinh, lại còn xinh đẹp đoan trang, chả biết sao vẫn bị từ chối, luôn không cam lòng. Cho nên, muốn có thể được một lần tình cờ gặp gỡ với Hường công tử, nếu có thể nhất kiến chung tình, thì chính là công lao của tiểu ca.” Tôi nghe mà có chút mờ mịt, hỏi: “Công lao của tôi?” “Nghĩa là, chỉ cần tiểu ca đưa công tử đi đến hướng tây cầu Vân Kiều, vừa vặn gặp tiểu thư nhà tôi, lúc đó tiểu ca nói bên tai công tử một câu: đây chính là tiểu thư nhà Lư Viên Ngoại, thì bạc này là của tiểu ca ngay.” Nói xong, đỏ mặt nhét bạc vào tay tôi, xoay người rồi đi.

Đúng là một chậu nước lạnh! Tôi nhìn đỉnh bạc trong tay, lạnh ngắt, quả thật đúng là đa tình xưa nay chỉ lưu hận. Tôi từ từ quay về phía Từ Thần, anh có vẻ hỏi thăm, tôi nhìn bạc trong tay, ngại ngần không muốn nói là do tôi tự đa tình, thấp giọng trả lời: “Nàng ấy nói y phục tôi cũ nát, muốn tôi đi mua mới.” Từ Thần nhìn tôi từ trên xuống, nhìn không được cười bảo: “Nàng ta quả thật rất có tình ý với cậu.” Tôi cười hà hà, lập tức nghĩ thông, nếu cô nàng có tình ý với tôi, thì thế mới là phiền toái lớn. May mắn, may mắn thay. Có điều, đã mờ mịt, thì tôi cũng không thể để cô ta bị thất vọng. Tôi nhìn Từ Thần, tấm lòng giúp đỡ người khác hùng hục nổi sóng, liền kéo anh hướng về phía cầu Vân Kiều mà đi.

Từ Thần nhìn tôi khó hiểu, tôi cười đáp: “Thiếu gia, hồi nãy tôi bị ngớ ngẩn mất rồi, sao lại có thể lấy bạc của nữ tử người ta chứ, thiếu gia đi cùng với tôi để trả bạc lại cho nàng đi.” Thế là Từ Thần đành phải cùng tôi đi về phía tây.

Chỉ cần đi ba mươi lăm bước chân, quả nhiên liền thấy tiểu nha đầu vừa gặp ban nãy cùng một nữ tử thướt tha bước tới. Tôi tỉ mỉ xem xét vị tiểu thư kia, nha đầu nói nàng xinh đẹp đoan trang quả nhiên không phải giả, trên khuôn mặt vẫn còn ba phần ngượng ngập đáng yêu, kiều diễm tựa hoa đỏ quỳên trên núi. Sánh cùng Từ Thần sao, tôi quay đầu nhìn lại anh, quả đúng là một đôi như ngọc. Khát khao làm mới của tôi rục rịch ngóc đầu dậy, vội vàng kéo Từ Thần ra đón, đưa bạc cho tiểu nha đầu kia, nói: “Đa tạ ý tốt của cô nương, tấm lòng này tại hạ xin nhận.” Sau đó nháy mắt, đoán chừng tiểu nha đầu kia cũng hiểu được ý của tôi, một mặt vừa e thẹn nhưng cũng vừa rất mừng rỡ. Nhìn tiểu thư nhà nàng đang ngắm Từ Thần, như hận trong mắt không có sợi dây thừng trói chặt hai người lại với nhau. Tôi quay đầu, muốn xem về nhất kiến chung tình, giật mình thôn thốt của Từ Thần, khi nhìn lại đúng là chấn động, anh khi không lại nhìn cây liễu ven đường. Tôi giận đến suýt ngắt, hai con mắt sáng như sao kia không ngắm người đẹp mà lại trông liễu rũ sao? Thật là không có mắt, khiến bản thụ tình hận đến đau răng. Tôi nhìn ánh mắt ngượng ngập chờ đợi của vị tiểu thư kia lần nữa, tình thần hiệp nghĩa bệnh vực kẻ yếu nhảy ra. Chỉ toàn chọc tôi lên mà thôi, hừ. Tôi lên niệm một cái quyết lên chân của Lư tiểu thư, khiến cả người bị nghiêng, ngã vào trong vòng tay của Từ Thần, tôi đắc ý cười: Để anh có cơ hội được ôm ôn hương nhuyễn ngọc vào lòng, nhớ mà cảm kích tôi đấy. Không để tôi cười hết, Lư tiểu thư đã ngã phịch xuống đất, Từ Thần lại lui về sau hai bước, dậm đúng vào chân tôi! Tôi hét aa một tiếng thật to, không phải là đau, mà do giận!

Tôi và nha đầu kia vội vàng chạy tới lĩnh quýnh nâng Lư tiểu thư dậy. Lư tiểu thư đã xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu, đứng dậy rồi đi. Tôi nhìn bóng lưng xinh đẹp thướt tha kia rồi đi, trong lòng cảm thấy thương tiếc, quay đầu nhìn Từ Thần, thật là đáng ghét. Tông giọng của tôi bỗng nhiên cũng lên cao: “Thiếu gia, sao anh thấy tiểu thư kia tệ vậy mà cũng không đỡ? Ngay cả kẻ dưới như tôi mà cũng biết hiểu chuyện thương hương tiếc ngọc, thiếu gia cũng thật quá là...” Tôi vốn định trách mắng anh một trận, nhưng chợt nhớ mình hiện nay chỉ là chân sai vặt, tông giọng hạ thấp, lời nói cũng nuốt lại.

Từ Thần về vô tội, ôn tồn bảo: “Không phải tôi có ý định tránh đi, thật sự là không có ý.” Tôi nhìn ánh mắt bình thản của anh, đúng là giận điên được. Dọc đường đi tôi có chút buồn bực không vui, rút cuộc cũng là tâm không đủ sâu, không thể giấu được chuyện này, dứt khoát đem hết chuyện ‘điểm ngọc’ từ đâu mà ra kể hết cho Từ Thần. Đầu tiên anh sững sờ, rồi đỏ mặt, sau đó lại bắt đầu cười tôi. Tôi có chút phiền não, hung hăng nói: “Chẳng lẽ tiểu nhân không thể có ai thích sao?” Từ Thần ngưng cười, nhìn tôi một cái rồi hạ giọng ôn tồn: “Tất nhiên là có người thích, nhưng không phải là nàng ta.” Tôi lười tranh luận cùng anh, hỏi thêm: “Lư tiểu thư kia có điểm nào không tốt, vì sao anh lại cự tuyệt?” Từ Thần trả lời: “Là mẹ đã từ chối, bà muốn lòng muốn đậu tiến sĩ, kết thân với nhà quan lại trong kinh thành, đương nhiên không định thân cho tôi ở trong huyện Gia Dương này.” Tôi chợt hiểu rõ, hèn chi anh năm nay đã gần hai mươi tuổi rồi mà vẫn thành thành thật thật không có chuyện văn thơ trắng gió gì. Tôi thở dài thật mạnh, xem ra nhiệt tâm làm mới của tôi thế là bị dập tắt hoàn toàn. Từ Thần ngừng chân, dừng lại một chút, khe khẽ nói: “Nếu tôi đã thích, thì sẽ mặc kệ đầu nàng là người ở đâu.” Tôi thở dài, quên đi, chuyện này của anh tôi không quản nữa. Từ Thần nhìn tôi thở dài hai cái liên tiếp, đột nhiên ra vẻ vui mừng, liếc thêm một cái, rồi nhanh chóng đảo mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 25

Chương 25 : HỒI TÌNH

Về lại trà trang, hiếm khi Hường mẫu vui vẻ một phen, bảo Tổng mụ vào phòng bếp làm rất nhiều món ngon, thành ra bọn hạ nhân chúng tôi cũng được hưởng lây. Tôi ăn hết sức ngon lành, có câu căng da bụng chùng da mắt, ăn cơm xong tôi ngồi trong phòng nhìn ánh nến lập lờ, mí mắt không chịu nổi chớp liên tục, ngáp một cái thật dài, có Từ Thần trong phòng đang nhìn, tôi ngượng ngùng che miệng, nhưng không kiềm được tiếng ngáp. Cuối cùng Từ Thần không nhịn nổi cười, lên tiếng: “Cậu đi ngủ đi, đứng đây ngáp làm tôi cũng muốn đi ngủ theo.” Tôi cầu còn không được, cười hi hi trở về phòng, thỏa nằm trên giường, chầm chậm thiếp đi.

Không biết đã qua bao lâu, tôi tỉnh lại, ngoài cửa sổ trắng sáng vàng vạc, nhắm nghĩ, hôm nay đúng là ngày 15. Tiết tư mộ hôm nay không biết có đã tác thành cho bao nhiêu đôi lứa, tôi xoay người, đột nhiên cảm thấy chút vắng vẻ, hết buồn ngủ hẳn.

Tôi khoác quần áo ra phòng ngoài, gió đêm thốc vào mặt, đêm trở lạnh, định vào bếp tìm nước uống, thì lại phát hiện trong phòng Từ Thần lấp lóe ánh nến. Đầu tiên vẫn là giật mình, chẳng lẽ lại đang tắm? Sau đó cười nhẹ, chiều này của anh sợ là không thể dùng lại, đã đồng ý đi thi Hương với Hường mẫu, tuyệt không thể lười biếng.

Tôi vào bếp uống nước xong, nhắm nghĩ, quyết định mang một ít bánh cốm và trà nóng đến phòng cho anh.

Tôi bung khay bằng hai tay nên không thể gõ, đành dùng khuỷu tay khẽ đẩy cửa bước vào. Đứng ở cửa thấy Từ Thần đang nằm ngủ gục trên bàn, tôi cười, quả là có cố gắng rồi. Tôi nhẹ nhàng đến gần, đặt khay lên án thư, định gọi anh nhưng phát hiện dưới cánh tay đang đè lên một bức tranh, tôi nhìn kĩ, thì ra cũng vẫn là bức tranh họa nữ tử áo lục năm nào. Chuyện cách đây hai năm tôi vẫn còn nhớ rõ, bởi vì bức tranh ấy rất đẹp, tuy rằng người trong tranh không vẽ rõ mặt. Chẳng lẽ là gặp được giai nhân trong mộng sao, tôi không khỏi cười thầm. Đợi một hồi vẫn không thấy anh có vẻ sắp tỉnh, bèn khẽ lay Từ Thần, ngẩng đầu lên nhìn thấy tôi, tuy trong mắt vẫn còn mơ màng, nhưng rất trong, vừa cười vừa nói: “Cậu không đi ngủ à?” Tôi cười chỉ chỉ vào đĩa bánh cốm và ấm trà, Từ Thần nhìn theo hướng tay tôi chỉ, không cầm bánh mà luống cuống thu lại bức họa. Tôi càng buồn cười tợn, cổ tỏ ra vô cùng kinh ngạc, dò hỏi: “Ái chà, cô nương này là ai thế? Sao bức tranh này vẫn chưa hoàn thành?”

Từ Thần cúi đầu không nói, tôi không nhìn cũng biết bây giờ mặt anh đang đỏ lấm đốm, tôi càng muốn trêu thêm, tiếp: “Thảo nào thiếu gia không thích Lưu tiểu thư, ra là đã có người trong lòng rồi sao?” Từ Thần đã cuộn tròn xong bức tranh, không đáp, tôi nghiêng đầu cười tí mắt, tiến gần hơn, mắt mở to hỏi thêm: “Thiếu gia xấu hổ à? Nam tử đại trượng phu, rút cuộc là phải hay không phải, hí hí.” Từ Thần ngừng một hồi lâu mới trả lời: “Mặc dù tôi rất thích nàng, nhưng không biết nàng có thích mình hay không.” Tôi bật cười, bảo: “Thiếu gia thông minh như vậy, lẽ nào không biết được tâm ý nàng sao?” Anh thấp giọng nói: “Tôi không nhìn ra, cũng không dám hỏi nàng.”

Tôi cười càng thêm sâu, Từ Thần tuy xuất chúng là thế, nhưng gặp chuyện trai gái cũng rất thẹn thùng, dễ thương quá đi mất. Tôi nhin cười, vỗ ngực, tuyên bố: “Nếu thiếu gia ngại không thể hỏi, cứ để tiểu nhân đi thăm dò giúp ngài, có điều ngài phải cho tôi biết đó là tiểu thư nhà nào.”

Từ Thần trầm mặc một hồi lâu, ngẩng đầu bảo: “Nếu cậu có lòng muốn giúp tôi thì nhất định sẽ được.” Nói xong lẳng lặng nhìn tôi, không biết sao trong mắt bỗng có tia âm áp, trong lòng chợt cả kinh, là do ánh trăng và ánh nến kia khiến nhân thần anh có vẻ khơi gợi tình cảm thâm kín chăng? Tôi không dám nhìn sâu, cúi đầu đi lấy bánh. Từ Thần nhẹ nhàng để tay tôi lại, như thể có tiếng trống vang lên trong lòng ngực, như dây đàn vừa rung mạnh. Bối rối nhìn anh, Từ Thần vẫn đang bình tĩnh nhìn tôi, trong mắt đầy vẻ chờ mong. Tôi vội vàng lên tiếng: “Thiếu gia, tôi thật lòng muốn giúp anh mà.” Từ Thần vẫn nhìn tôi chăm chú, tay cũng thả, tâm tư rồi bởi, ý anh là sao? Vì sao lại nắm tay tôi mãi thế này? Đáng lí người trong lòng của Từ Thần phải là một cô nương mới, đoạn kiều nào không khéo thành đoạn tụ chứ, tôi không muốn nghĩ nhiều lung tung vậy đâu. Cố gắng bình tâm, cố gắng rút tay ra dần, nói: “Thiếu gia vẫn cứ yên tâm thi cử, trong lúc chờ thi Hương, tiểu nhân sẽ đi tìm hiểu hộ ngài.”

Ánh mắt Từ Thần thăm thẳm, sâu đen như mực, chỉ nhìn tôi thật lâu, khiến trong lòng càng thêm bối rối, đầu óc u mê, bày tỏ: “Thiếu gia, tiểu nhân nói lời giữ lời, nhất định sẽ tận lực để ngài được như ý nguyện.” Từ Thần nghe xong nhoen miệng cười, hỏi lại: “Thật sao?” Tôi gật gật đầu: “Quần từ nhất ngôn, tứ mã nan truy.” Từ Thần nhíu mày, cười bảo: “Cậu là quần từ à?” Tôi hoảng hốt, vội nói: “Tiểu nhân ra sức cố gắng làm quần từ.” Từ Thần không nói, cười cười nhìn tôi. Tôi cảm giác đôi mắt kia như đang muốn tìm kiếm một điều gì đó, có chút chột dạ, vội ngáp mấy cái, ra bộ mệt mỏi. Từ Thần thấy vậy, đứng dậy bảo: “Chúng ta đi ngủ thôi.” Thế là tôi liền vội vàng rời khỏi thư phòng.

Tôi nhẹ nhàng đóng cửa giúp anh. Trăng soi bóng nước, gió đùa trúc non; bóng trúc khẽ lay làm lòng tôi lăn tăn gợn sóng. Trở về phòng nằm xuống, nhưng thế nào tôi cũng không ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Những ngày sau hội đấu trà là lúc náo nhiệt nhất trong Tầm Tâm trà trang, có rất nhiều tiệm đến hội mua. Mấy năm trước thường là vừa qua xuân, trà mới vừa ra thì tới đặt hàng, hai năm nay vì chỉ có Tầm Tâm trà trang sau Tết tư mộ vẫn còn tồn trà Minh Tiền, nên những tiệm mang theo số tiền lớn đến Hường gia mua trà qua hội đấu không ít.

Vừa sớm hôm nay, Lưu quán gia đã đến gọi Từ Thần: “Thiếu gia, có hai vị khách tới mua trà, mời thiếu gia đến tiền sảnh xem” Từ Thần đáp lại một tiếng, ra ngoài, thấy tôi vẫn còn đang dọn dẹp bàn sách, quay trở lại kéo tay áo tôi bảo: “Hợp Hoan, đi chung với tôi nhé.”

Tôi theo sau Từ Thần đến tiền sảnh, có hai vị trung niên đang ngồi uống trà ở đấy, Tổng mục thì đứng cạnh khoe khoang trà nhà họ Hường tốt đến thế nào. Từ Thần quay đầu nhìn tôi rồi cùng cười, sau đó anh cùng hai người kia chào hỏi.

Tôi đứng một bên, nhìn Từ Thần cùng hai vị trà thương trò chuyện, trong đó một người là Triệu trưởng quầy của trà lâu trong huyện, khách hàng lâu năm, vẻ mặt khôn khéo lẫn tự đắc. Còn vị kia là người từ tỉnh thành, họ Trương, sau khi xem hội đấu trà, hăm mộ tìm đến, tự giới thiệu trà trong nhà ông ta bán đều là những loại nổi tiếng cả. Giá hai người đưa ra cũng không chênh lệch nhau nhiều. Giá của người từ tỉnh thành đưa ra hơi thấp hơn một chút, nhưng tôi nghĩ, người ta còn phải chịu phí chuyên chở nên đương nhiên không đưa giá cao được, huống chi từ trước tới nay ông ta vẫn chưa bán trà Vân Vụ của núi Kì Bàn bao giờ, có chút mạo hiểm, ông chủ kia sợ rằng có thể bị lỗ. Từ Thần nghe giá của cả hai, cúi đầu suy nghĩ, sau đó cười bảo: “Năm nay tôi định sẽ cho bán chút trà đi tỉnh vậy.” Ông chủ Triệu vừa nghe xong, có chút nóng nảy, vội nói: “Hường thiếu gia, nhà chúng tôi đưa ra giá cao hơn, lại là đồng hương với nhau, sao có thể để người ngoài hưởng tiện nghi chứ?” Từ Thần trả lời ông: “Triệu trưởng quầy chớ vội, trong nhà tôi có rất nhiều trà mới, mặc dù không phải trà búp Minh Tiền, nhưng mùi vị cũng rất ngon, tôi tính tiền rồi bán cho ông, nhưng trà Minh Tiền này thì đành bán cho ngài đây vậy.” Thương nhân họ Trương vui sướng mãi không thôi, đứng dậy nói cảm ơn, muốn đi xem trà. Ông chủ Triệu nghe Từ Thần nói xong, hừ lạnh một tiếng bảo: “Quán tôi không thiếu trà mới, năm trước tôi mua trà Minh Tiền nhà cậu, đưa bao nhiêu bạc chẳng lẽ cậu quên rồi sao? Sao cậu lại hướng ra phía người ngoài?” Từ Thần chấp hai tay thương lượng: “Triệu huynh sáng khoái thế nào, tiểu đệ biết chứ, một nửa số trà Tiên Cốc Vũ mới năm tới đều là để bán cho quán huynh, chỉ là năm nay hiếm khi có người từ tỉnh thành tới mua trà, đệ muốn để cho người nơi khác được nếm thử trà ngon của Kì Bàn, sau này đối với chuyện làm ăn của trà quán huynh cũng là chuyện tốt mà.” Ông chủ Triệu nghe xong, đứng dậy phất tay áo bỏ đi, trước khi rời khỏi oán hận nhìn lướt qua họ Trương. Tôi cảm thấy hơi bất an, Từ Thần dường như trông vẫn bình thường, chỉ mỉm cười bảo Lưu quán gia đưa người kia ra sân sau xem trà.

Từ Thần quay đầu nhìn tôi, cười nói: “Ngày mai chúng ta lên tỉnh thăm thú nhé?” Nghe xong, tôi cảm thấy rất khó hiểu, kì thì Hường sắp tới cũng phải lên tỉnh đó thôi? Tôi rầu rĩ bảo: “Được thì được, chỉ sợ phu nhân không đồng ý.” Về mặt Từ Thần tự tin, đáp: “Mẹ nhất định sẽ đồng ý thôi.”

Một hồi sau, hai người kia đã quay trở lại, Trương trưởng quầy thanh toán tiền cọc, hẹn sáng mai sẽ đến nhận trà, sau đó đứng dậy cáo từ.

Đột nhiên Từ Thần ngăn ông chủ Trương lại, nói: “Trà này để đích thân tôi và ngài cùng vận chuyển lên tỉnh, chỉ bán trong nửa tháng, nếu không bán hết, tôi sẽ trả cho ngài tiền thu về số còn lại.” Nghe thế, Trương trưởng quầy vô cùng kinh ngạc, Lưu quán gia giật nảy liên tục, chỉ hận không thể chạy tới bịt miệng Từ Thần.

Trương trưởng quầy suy nghĩ cẩn thận, miệng cười chẳng khép, không kiềm chế được niềm vui rồi cáo từ rồi đi. Có lẽ bây giờ ông ta đang cho rằng Từ Thần đúng là một cậu ấm, nào hiểu được chuyện làm ăn. Lưu quán gia không kiềm được, rít lên từng tiếng: “Thiếu gia của lão ơi, trà Minh Tiền cậu bán giá thấp thì thôi đi, nếu như nhận lại trà về, không phải phá hủy danh tiếng của Tầm Tâm trà trang sao?”

Từ Thần nhìn vẻ mặt của Lưu quán gia, ngược lại còn nở nụ cười. Tôi nhìn đáng vẻ tự tin của anh, trong bụng sáng tỏ, hiểu được ý định của Từ Thần, quả nhiên rất thông minh.

Tôi tiến lên an ủi Lưu quán gia: “Lưu quán gia, thiếu gia làm như vậy, là vì thanh danh nhà chúng ta, cũng là vì danh tiếng của trà Vân Vụ núi Kì Bàn.” Lưu quán gia vẻ mặt ngờ ngác, tôi và Từ Thần cùng cười một tiếng, bảo: “Bây giờ tiết trời ngày nào cũng nóng, trà này lưu lại không bao lâu thì hương vị cũng yếu đi, năm nay chúng ta bớt chút lợi nhỏ là để lưu lại tiếng thơm, tiết Thanh Minh năm sau nhất định ông ta lại đến mua trà.”

Lưu quán gia cuối cùng cũng hiểu, có điều vẫn còn chút đau lòng vì kiếm được ít bạc. Từ Thần cười bảo: “Trương lai còn dài.”

Đang nói, Hường mẫu từ ngoài đi đến, Từ Thần đi mẹ ngồi xuống, sau đó đem chuyện bán trà kể lại. Ban đầu Hường mẫu nghe xong cũng không có ý kiến gì khác, đến khi Từ Thần bảo muốn lên tỉnh, vẻ mặt tái xanh, tôi nhìn điệu bộ kia, quả là không vui với ý định ra ngoài của Từ Thần.

Từ Thần vội cười thương lượng: “Mẹ, vài tháng sau là đến thi Hương, mặc dù tỉnh thành rất gần huyện Gia Dương, nhưng con muốn đi trước để tìm hiểu một phen.”

Hường mẫu nghe xong, vẻ mặt có phần hòa hoãn bớt, nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Vậy cứ để Hà Hoan (Hường mẫu vẫn nhầm tên của Hợp Hoan) đi theo con đi. Trên đường có thể giúp đỡ lẫn nhau.” Sau đó lại nói với tôi: “Trên đường đi cậu phải lanh lẹ một chút, chăm sóc thiếu gia cho tốt, nếu có gì sơ suất, để xem trở về ta xử lý thế nào.” Tôi nhanh chóng gật đầu thừa vâng.

Từ Thần quay đầu lén nháy mắt với tôi, trong lòng cũng vui lên, cả ngày ngọt ngào ở trà trang ngày, rốt cuộc cũng có thể cùng Từ Thần ra ngoài hóng mát mấy quả, vui thật là vui...

Chương 27

Chương 27 : GẶP NẠN

Sắc trời còn chưa rõ, đã thấy tiếng Từ Thần sột soạt, tôi vội vàng ngồi dậy, mặc áo ngoài đến thư phòng, chỉ thấy trong phòng có bày một vài hũ đựng trà bằng đất Từ Sa, Từ Thần đang khom người lau chùi. Anh thấy tôi đi vào, ra vẻ áy náy hỏi han: “Hợp Hoan, làm ồn đến cậu à?” Tôi nghe lời này thì cảm thấy hơi xấu hổ, thiếu gia nhà này đối với người dưới lúc nào cũng lo lắng khách sáo như thế. Tôi bước lên để phụ, anh thả vào trong lọ vài lớp lá trúc, sau đó bỏ lá trà vào, cuối cùng, dùng giấy Tuyên Thành gấp sáu, bảy lần bịt trên miệng. Thấy anh bận bịu đến nỗi ướt đầm cả lưng áo, trên mặt cũng lấm tấm mồ hôi, không nhìn được bên lấy khăn tay lau cho anh, Từ Thần không né tránh, chỉ vui vẻ nhìn tôi. Không khỏi vừa đau lòng lại buồn cười, tuy bình thường anh điềm tĩnh là vậy, rút cuộc cũng chỉ là một cậu thanh niên, muốn ra ngoài thăm thú, tiếc là cha mẹ chẳng ở đâu xa, trên đầu còn dính cái mũ thi Hương, Hướm mẫu quán anh rất nghiêm, một chút niềm vui cũng không có.

Sau khi ăn xong không lâu, Trương chương quỳ ngồi trên một xe ngựa đi tới, lái xe là một tay làm thuê, trông rất nhanh nhẹn dũng mãnh. Ông chủ Trương mở nắp lọ kiểm tra cẩn thận, rất hài lòng, thanh toán bằng ngân phiếu, để tay làm thuê cẩn thận khiêng số lọ lên xe, chuẩn bị khởi hành. Từ Thần và ông chủ Trương ngồi trong xe ngựa. Tôi suy nghĩ, quyết định ngồi ở trước cùng tay làm thuê. Thấy Từ Thần vươn tay ra từ trong, giữ chặt tôi, kéo tôi vào xe, chẳng qua tôi xét về thân phận mình nên mới muốn ngồi phía trước, nay Từ Thần đã có ý tốt vậy, tôi nhanh chóng nghe theo, hơn hờ ngồi bên cạnh Từ Thần. Đối diện là ông chủ Trương, trong mắt lộ vẻ ngạc nhiên, sau vờ như không thấy.

Ngồi trong xe ngựa quả thật rất thoải mái, bởi vì sợ bề lộ, nên đi rất chậm, có điều cũng chẳng gấp gáp gì, tính thành cách nơi này chỉ khoảng một ngày đi đường mà thôi, trước khi chập tối có thể đến nơi.

Từ Thần cùng ông chủ Trương vui vẻ trò chuyện về trà, quả nhiên có người tri kỉ thì sẽ nói rất nhiều, ngồi bên cạnh nghe nhìn, cũng chẳng thấy buồn chán. Đi được khoảng một canh giờ, vừa ra khỏi khu vực Gia Dương, đến ranh giới giữa hai huyện. Qua hết con đường này là đến huyện Tề Mạnh.

Tôi đang ngồi nghe cả hai nói chuyện, đột nhiên xe ngựa thẳng gấp, rèm bị vén sang, một cây đao đâm vào.

Ông chủ Trương và Từ Thần đang nói đều nghẹn lại, vẻ mặt kinh hoàng, đương nhiên tôi cũng không ngoại lệ. Chỉ thấy một gã đàn ông cao to, lạnh lùng nói: “Tất cả xuống đây cho tao!” Ông chủ Trương là người đầu tiên đi xuống, Từ Thần đỡ tôi, sau đó cũng nhảy xuống, bảy giờ mới phát hiện, tay làm thuê đã bị một cây đao kè ngay cổ, đứng ở đó không thể cử động, uông cho có vóc người nhanh nhẹn dũng mãnh như hãn, nhưng cũng không thể thành quả đưa để cây đao kia bỏ xuống.

Đứng trước xe là hai gã đàn ông, đều che mặt, nhìn thân hình không phải là loại cường tráng, nếu vật lộn, bọn người Trương chương quỳ cũng có thể thắng, đáng tiếc là trong tay đối phương có cầm đao, tuy đao kia không lớn, nhưng cũng không phải là đồ trưng cho vui.

Cầm đầu chính là gã ban nãy bắt bọn tôi xuống xe, gã lia đao từ trên xuống dưới đánh giá ba người chúng tôi, sau đó kè đao đặt lên cổ Trương chương quỳ, ông ta thoảng run rẩy, nhưng nhanh chóng bình tĩnh trở lại nói: “Hảo hán, tôi là người ở ngoài, tới đây buôn bán, có chút bạc trong người xin biểu kính hảo hán, chỉ cầu giữ lại tính mạng mà thôi.” Nói xong lấy ngân phiếu trong người đưa tới, gã cầm đao, xé tan, trừng mắt, hung dữ quát: “Mày đang muốn đầu ăn xin sao?” Trương chương quỳ hoảng hốt, vội vàng năn nỉ: “Tiểu nhân không phải là keo kiệt, tiền mạng bao nhiêu đều để mua trà, đại gia ngài không tin có thể xem những hũ gốm trong xe.” Gã cướp kia cũng không nhìn tới, hung hăng nói: “Anh em chúng tao lần đầu đánh cướp mà gặp phải tên keo kiệt như mày, đúng là xúi quẩy, trước tiên phải chặt của mày một ngón tay để đuôi xui xẻo mới được.” Tôi nghe xong, nắm chặt tay áo của Từ Thần, thật ra không phải vì sợ, nhưng rất sốt ruột. Bảy giờ đối phó với mấy gã hại nước hại dân này thật ra cũng chẳng phải việc gì khó, nhưng nếu tôi để lộ pháp thuật thì sẽ lộ thân phận của mình. Ở lúc vô cùng nguy cấp, trong đầu tôi lại hiện lên một suy nghĩ rõ ràng rằng: mặc cho mọi người trong thiên hạ đều biết tôi là yêu tinh, thì tôi cũng không muốn Từ Thần phát hiện. Tôi không biết tại sao mình lại có ý nghĩ như vậy, chỉ đang tìm cách làm thế nào cứu Trương trưởng quỳ mà không để người khác sinh nghi.

Gã cao to bên cạnh định đi tới dè tay Trương chương quỳ đặt lên khung xe, ông chủ Trương bắt đầu run lẩy bẩy nhưng cũng không dám cầu xin. Gã cầm đầu giơ đao lên, phản chiếu ánh sáng xanh, tim tôi đập mạnh như trống dồn, cái khó ló cái khôn niệm một cái quyết vang lên tiếng vó ngựa. Tiếng vó ngựa đột nhiên vang lên khiến ba tên cướp kia có chút thất kinh, tôi nghĩ chắc rằng chúng sẽ vội vàng hoảng hốt bỏ chạy, không ngờ gã cầm đầu chỉ chần chừ trong chớp mắt, vẫn đưa đao chém xuống. Tôi không ngờ gã lại nhẫn tâm đến vậy, vội vàng niệm một cái quyết hòng chương một cái đầu gã, do đang hoảng loạn, cái chương của tôi hơi lệch, chỉ làm gã hoa mắt, đao kia bị lệch hướng thẳng xuống cánh tay Trương chương quỳ. Nhìn thấy ông chủ Trương không phải là mất một ngón tay mà là cả cánh tay, Từ Thần bước một bước dài định đến đoạt đao, tôi vội vàng đánh thêm một chương muốn giúp anh một tay, không ngờ gã cướp kia bị đánh lui hai bước, đôi tay Từ Thần vừa đúng trúng vào lưỡi đao, phụt chốc mắt tôi ngập một màu đỏ, vội vàng tạo tiếng vó ngựa to hơn, hô cứu mạng thật lớn. Ba gã kia rút cuộc cũng buông Trương chương quỳ và tay làm thuê ra, hoảng hốt bỏ chạy. Tôi bỏ nhào tới nâng hai tay Từ Thần lên, chẳng biết sao nước mắt đã rơi đầy. Cuồng quýt xé ông tay áo cuộn tay Từ Thần, nắm thật chặt. May mà gã lúc đó đang hoảng nên cũng giảm lực đi nhiều, chỉ bị thương ngoài da, không đụng đến gân cốt. Trong lòng tôi vô cùng buồn bã xót xa mãi không dứt, trơ mắt nhìn Từ Thần bị thương, mà lại không có cách này, thật hổ danh làm yêu.

Thế mà Từ Thần ôn tồn bảo: “Không sao đâu.” Tôi vẫn còn hoảng hốt, tim đập dồn nói không ra lời, chỉ có nước mắt giọt ngấn giọt dài rớt xuống trên tay Từ Thần, Kiến Mộc bảo tôi là đứa thích khóc quả chẳng sai chút nào.

Bên kia ông chủ Trương và tay làm thuê đã bình tĩnh trở lại, vội vàng đi đến xem thương thế Từ Thần. Trương chương quỳ liên tiếp nói cảm ơn, mồ hôi đổ đầy đầu.

“Thiếu gia, chúng ta nên trở về đi thôi.” Tôi vừa nói xong, ông chủ Trương cũng lên tiếng phụ họa.

Từ Thần lại bảo: “Trở về nhất định mẹ sẽ rất lo lắng, tay tôi không có việc gì, vào huyện Tề Mạnh phía trước, tìm một tiệm thuốc băng lại là được.” Tôi nhìn mảnh vải thấm máu, cắn răng cầm tay Từ Thần, lúc này mới nhớ tới niềm một cái quyết để anh cầm máu giảm đau.

Ngồi trên xe ngựa, tôi vẫn cầm hai tay anh suốt, nước mắt cũng liên tục chảy không dứt, mãi đến khi Từ Thần thật không thể nhịn được, mở miệng: “Hợp Hoan, cậu muốn gây lút cái xe ngựa này hay sao?” Tôi mới phát hiện ra dưới chân Từ Thần đã ướt sũng một mảnh, cố gắng nhìn xuống không khóc nữa, lại nhìn trên mặt Từ Thần không có vẻ đau đớn, mới cảm thấy tạm yên tâm. Tôi huyện Tề Mạnh, tìm một tiệm thuốc bắc, để đại phu bó thuốc, sau khi băng bó cẩn thận, còn dặn đi dặn lại không thể nhúng nước.

Trì hoãn như vậy, gần trưa, chịu kinh hãi một trận vậy khiến tim đập chân run, tuy nước mắt đã ngừng chảy nhưng vẫn còn đỏ mọng lạnh, Từ Thần nhìn tôi, trong mắt đọng đầy thương tiếc, ngược lại còn nói an ủi, như thể chính tôi mới là người bị thương.

Đến khi tôi bình tĩnh trở lại, mới nhận ra ban nãy mình kích động thế nào, nước mắt chảy không dừng ra sao. Nghĩ đến đây, lòng dạ rối bời, không dám nghĩ thêm, quay đầu nhìn con đường ngoài xe, bên đường cỏ xanh xanh, chạy dài xa tít tắp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Chương 28 : THÂN MẬT

Khi trời nhá nhem tối, rốt cuộc cũng đến tỉnh, Trương chương quầy đang trong bộ dạng kinh hồn bất định, phút chốc liền hăng hái đứng dậy. Xem ra về lại địa bàn của mình, ông ta có tinh thần hẳn.

Đến cửa hàng của Trương chương quầy, tôi đỡ Từ Thần xuống xe ngựa, ông ta ưỡn bụng đứng trước cửa, vẻ mặt cảm kích, kéo Từ Thần nói: “Hương công tử, lần này nếu không phải cậu can giúp đao kia, cánh tay này của tôi đã phải ở lại huyện Gia Dương rồi, ở đây mặt tiền là cửa hàng, đằng sau là nhà tôi, cậu và người làm hãy cứ nghỉ ngơi ở nhà tôi, từ từ dưỡng thương, chuyện gì cũng nói sau.”

Từ Thần cười nói cảm ơn, nhưng muốn đến khách điểm. Ông chủ Trương nào đồng ý, nháy mắt ra hiệu với tay làm thuê nhanh nhẹn của mình, hai người hai bên đỡ tay Từ Thần, đưa vào trong. Từ Thần quay đầu nhìn tôi, tôi cúi đầu giả vờ chẳng thấy, theo quân gia đi vào trong, cười thầm trong bụng, thiếu gia, không cần anh khách khí đâu, nhà của ông chủ Trương chẳng lẽ lại không so được với khách sạn sao?

Từ Thần bị thương ở tay, không thể dùng sức, đương nhiên là dễ dàng được mời ra sau. Tôi thăm quan sát, nhà của ông chủ Trương cũng khá là xa hoa, cái sân to như thế, bốn phía là phòng ốc chạm trổ hoa lệ. Trong sân có một cái hồ nước, trồng hoa súng, nếu bây giờ là đầu thu thì có thể ngắm cảnh đẹp rồi.

Ông chủ Trương sắp xếp để Từ Thần nghỉ tại một phòng sau hồ, tôi ở phòng nhỏ sát bên, thuận tiện để ban đêm chăm sóc hầu hạ anh. Sau đó sai người chuẩn bị cơm, Từ Thần rất ngại, cảm ơn rất nhiều, thành ra chọc giận ông chủ Trương, kêu lớn: “Hương công tử có ơn cứu mạng, nào lại khách sáo như vậy. Cậu cứ từ từ nghỉ tạm, tôi đi một lát rồi sẽ trở lại ngay.”

Từ Thần quay đầu nhìn tôi, bất đắc dĩ cười, giải bày: “Chúng ta nghỉ ở khách điểm thì tự do hơn.”

Tôi làm như không nghe thấy, lấy khăn lau mặt cho Từ Thần, anh khẽ cứng đờ trong thoáng chốc, sau liền thần nhiên nhắm mắt. Chuyện thân mật này làm một hai lần thì khác hơn rất nhiều, người làm tự nhiên, kẻ nhận hào phóng.

Lát sau, Trương chương quầy dẫn theo một nha đầu đi vào, cùng hai gia nô bưng một bàn đồ ăn đi tới. Từ Thần vội vàng đứng dậy nói: “Trương chương quầy không cần khách sáo như vậy. Tôi tùy tiện ăn một chút gì cũng được mà.”

Ông chủ Trương vung tay lên bảo: “Bây giờ tay cậu không tiện, không đưa cậu ra sảnh trước ăn cơm được, tôi đành chọn một đĩa nha đầu lạnh lẽo tới hầu hạ cậu, so với thằng nhóc chạy vật thì tiện hơn nhiều.” Cái tiếng ‘thằng nhóc chạy vật’ là nói tôi, chẳng lẽ tôi không lạnh lẽo sao? Vì không muốn để phát hiện là nữ, tôi mặc đồ hơi thùng thình, hơi u ám một chút, nhưng mặt mày trông cũng lạnh lẽo lắm mà? Bây giờ thật hận không thể biến ra một cái gương để soi ngắm cho kĩ. Nha đầu kia khoảng chừng mười sáu, mười bảy tuổi, trông rất thanh tú. Tôi nhìn thôi cũng thấy có cảm tình ba phần. Thế mà Từ Thần lại nói: “Không cần đâu, tôi quen có Hợp Hoan hầu hạ rồi.” Ông chủ Trương bật cười ha hả, đáp: “Có dư thì có làm sao, cậu cứ dùng đi. Tiểu Hà, hầu hạ Hương công tử cho tốt. Hương công tử có cần gì thì cứ tới tìm hỏi.”

Tiểu Hà gật đầu đáp vâng dạ, ông chủ Trương khách sáo một hồi mới cáo từ.

Tiểu Hà mời Từ Thần ngồi vào bàn ăn, bước tới múc một chén cháo cho Từ Thần, nâng thìa, nhẹ nhàng đưa tới bên miệng anh. Từ Thần lúng túng, quay đầu nhìn tôi, trong lòng khẽ động, cuối cùng quyết định giả vờ hồ đồ. Từ Thần đỏ mặt nói với Tiểu Hà: “Cô nương, cứ để Hợp Hoan làm đi vậy.” Tiểu

Hà xấu hổ, đặt chén lên bàn, quay đầu nhìn tôi. Bây giờ có muốn giả vờ hồ đồ cũng không được, đầu gì cũng là người giúp việc của Từ Thần, đầu thế nói không. Tôi gắng gượng bung chén, đưa cháo đến miệng anh, Từ Thần vẻ mặt đầy ý cười, mắt nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi luống cuống, chỉ dám tập trung vào miệng anh, nhìn mấy cái rồi lại cảm thấy nhìn miệng người ta cũng không ổn, đặt mắt vào đâu thì mới được đây, bối rối đến mức lỗ tai tôi nóng bừng, chắc hẳn là mặt cũng đỏ ửng lên rồi. Tôi dứt cho anh xong chén này thì lòng dạ như tờ, mắt giật liên hồi. Còn Từ Thần lại khí định thần nhàn, thoải mái yên an. Tôi thờ dài, chẳng lẽ những ngày kế tiếp muốn tôi dứt, còn Tiểu Hà trắng mắt đứng nhìn hay sao?

Vắt và một hồi rốt cuộc cũng dứt xong, tôi thờ dài một hồi, đặt bát xuống, nhìn sang Tiểu Hà, đang đứng nhàn rỗi bên cạnh, bỗng muốn trêu chọc một phen, nói: “Tiểu Hà, cô giúp công tử cởi áo đi.” Tiểu Hà quả nhiên rất lạnh lẽo, tôi vừa nói xong, cô nàng liền tiến tới đỡ Từ Thần, sắc mặt anh lập tức đổi màu, còn tôi nhanh chóng đi tới bưng bát cơm. Tôi biết rõ cậu thiếu gia này tâm tính rất thiện lương, sẽ không bảo tôi bỏ bát cơm tôi hầu mình đâu. Tôi vừa ngồi vừa nhìn trộm anh, quả nhiên, khi Tiểu Hà giúp anh cởi áo, khuôn mặt thiếu gia kia đỏ như thoa son. Tôi nhin lăm mới có thể không phun hết cháo trong miệng ra. Cởi xong áo ngoài, Từ Thần bất luận thế nào cũng không cởi áo trong, thấp giọng nói: “Tiểu Hà, cô trở về đi, ở đây có Hợp Hoan chăm sóc rồi.” Dứt lời, ngồi lên giường nhìn tôi ăn cơm.

Nếu có người chăm chăm nhìn, lại thêm có tật giật mình, nên không thể tự nhiên, cơm này ăn hết ngon, đành qua quyết lấp cho no bụng. Tiểu Hà dọn bàn, kêu hai người tới bưng đi. Một lát sau, hai gia nô bưng một thùng nước nóng tới, bảo là ông chủ phân phó để Hưởng thiếu gia tắm rửa. Ta vừa nghe hai chữ tắm rửa liền lên tiếng: “Đại phu bảo không thể gặp nước.” Từ Thần ngồi trên giường, ung dung bảo: “Tay không gặp nước thôi, Hợp Hoan giúp tôi tắm vậy.” Tôi chỉ cảm thấy trong đầu ầm lên một tiếng, suýt nữa nhảy dựng, quay đầu nhìn Từ Thần, anh vẫn bình tĩnh nhìn tôi, cực kì tự nhiên. Nhưng tôi vô cùng mất tự nhiên đứng dậy, nhìn Tiểu Hà đang châm nước bên cạnh, thấy bảo cô nàng làm cũng không ổn. Ngoại trừ đứng ngăn người ra, thật không biết nên làm thế nào.

Tiểu Hà lui ra ngoài, còn thuận tay đóng cửa. Tiếng cửa đóng vang lên một tiếng cạch thì tim tôi cũng động ầm một tiếng. Từ Thần thân mặc trung y bước đến trước mặt tôi, cười hi hi bảo: “Hợp Hoan, mau giúp tôi cởi áo ra, nếu không nước nguội mất.” Tôi cắn răng không đáp, Từ Thần tiếp: “Hợp Hoan, sao cả đêm nay mặt cậu đỏ như vậy, nóng à? Không thì cậu cũng đi tắm đi?”

Tôi càng không nói được lời nào, so với lúc gặp bọn cướp thì trong lòng càng hoảng hơn.

Nửa buổi sau, Từ Thần bật cười, nói: “Hợp Hoan, tôi thấy dọc đường đi cậu cũng đỏ nhiều mồ hôi rồi, mau mau đi tắm đi thôi, tôi ra ngoài đứng chờ cậu, nửa canh giờ sau sẽ vào, nếu cậu không tắm xong thì...”

Tôi vội hỏi: “Thiếu gia, vẫn là anh tắm đi.”

“Ồ, cậu đồng ý giúp tôi à?”

Tôi lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, sau đó khe khẽ thì thầm: “Nửa canh giờ sau là tắm xong rồi.”

Từ Thần cười đóng cửa lại, tim tôi cuối cùng cũng bình ổn trở lại, ban nãy đập thật mạnh, lồng ngực đau thật đau.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Chương 29 : LẠI GẶP HOA ĐÀO

Tôi ngồi trong bồn nước, tâm trạng hồi hộp cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại. Nước, dù chảy qua người, nhưng cứ như đang len lỏi vào trong tim, vỗ về nơi không yên. Hồi nước mộng lung, đột nhiên tôi nhớ mình từng có lần nhìn thấy Từ Thần tắm rửa, nghĩ đến đó, đột nhiên trong lòng cảm thấy tình cảm như con sóng xuân xô đến. Tôi vội vàng dừng lại, mặc cho trong lòng cảm thấy có một niềm vui mơ hồ mộng lung nào đó, nhưng rồi tựa như cảm thấy sự mộng lung mơ hồ ấy là không nên.

Tôi không dám nghĩ nữa, đứng dậy mặc một bộ quần áo sạch vào, mở cửa. Ánh trăng sáng vàng vạc, Từ Thần lẳng lặng đứng bên hồ, không biết đang nghĩ gì, bộ trung y màu trắng bay bay theo gió, tôi giật mình, nhận ta khắp nơi đều vắng vẻ, chỉ có người này mà thôi. Từ Thần nghe tiếng động, quay đầu cười với tôi, thế mà tôi lại cảm thấy hơi say, quả là ngấm nước đến những cả người. Tôi vội vàng nói: “Thiếu gia, anh mau đi vào đi, cẩn thận kéo bị cảm.” Từ Thần bước tới, vẻ mặt tươi cười: “Còn nhanh hơn rửa rau nữa.” Tôi sửng sốt, khẽ ngượng ngùng, đúng là nhanh hơn thật. Lúc tâm loạn thì nên tắm rửa sạch sẽ, lên giường đánh một giấc ngon lành, tôi luôn nghĩ như vậy, thế là đóng cửa kĩ càng, trải giường cho Từ Thần cẩn thận, sau đó mời anh lên giường. Từ Thần nhìn bộ trung y của mình, muốn nói gì đó rồi lại thôi, tôi thì càng vờ không thấy. Khả năng giả vờ không nhìn thấy của tôi hiện nay đã lên tới trình độ điêu luyện lắm rồi. Vội vàng hạ rèm, nói thầm trong bụng: Thiếu gia, anh cứ để thế này mà ngủ đi, bảo tôi giúp anh cởi áo, sờ tới sờ lui, thật sự là làm khó thụ tình tôi quá. Tôi chỉ thích nhìn người khác đỏ mặt, còn bản thân mình hả, một bó tuổi này rồi, ít làm những chuyện xấu hổ tìm đập thì hơn.

Tôi đóng cửa cẩn thận, vào một cái phòng nhỏ phía tây nằm xuống, phòng nhỏ giường chật, nhưng thế này mới hợp với thân phận hiện tại, tôi cũng không quản nhiều, muốn mau ngủ cho nhanh, khỏi phải nghĩ ngợi lung tung. Tôi che đầu nhắm mắt, chỉ là tâm này lại không thư thả được chút nào, càng không muốn nghĩ thì càng nghĩ nhiều hơn. Tôi âm thầm cảm thán, bản thân mình từ lúc thành tên giúp việc thì thụ lủi rất nhiều, ngay cả tinh thần cũng không làm

được, xem ra thành tiên là chuyện rất xa vời, đột nhiên tôi chợt nhớ tới Kiến Mộc, có anh ở đây thì tốt rồi.

Nằm trên giường nhỏ lả qua lần lại đến nửa đêm mới một mõi thiếp đi. Hận nhất là trong mộng cũng không hề chấm dứt, khi tỉnh lại đầu đầy mồ hôi, tôi mờ mắt nhìn quanh, sáng rồi, mặt trời đã lên cao, bây giờ là canh mấy rồi?

Tôi vội vàng mặc quần áo đi vào phòng của Từ Thần sát bên. Vừa bước vào liền ngẩn người, sao mới ngủ một đêm mà Tiểu Hà đã thay hình đổi dạng mất rồi? Ít đi ba phần thanh tú, thêm vào bốn phần hào sảng. Nhìn sang Từ Thần, cả đầu đầy mồ hôi! Tôi đứng bên này không hiểu chuyện, bên kia Từ Thần như gặp được cứu tinh, cặp mắt sáng rờ. Như vừa trút được gánh nặng, gọi tôi: “Hợp Hoan, mau tới giúp tôi đổi thuốc, tôi muốn đi gặp ông chủ Trương.” Tôi cúi đầu đi tới, nhìn Tiểu Hà thêm lần nữa mới phát hiện không phải cô nàng thay hình đổi dạng mà đúng là đã đổi người khác. Cô nương nọ về mặt niêm nở, nắm lấy tay Từ Thần bảo: “Đề tôi giúp, Hường công tử.” Từ Thần vội vàng né tránh: “Vẫn là đề Hợp Hoan làm thì hơn. Đa tạ Ngọc Thanh cô nương, mới sáng sớm đã làm phiền, cô cứ đi nghỉ đi.” Dứt lời muốn rút tay, tôi nhìn anh, mới đầu thì không biết thế nào cho phải phép, sau dùng sức hai lần mới rút tay ra được, tôi thâm bội phục, sức của Ngọc Thanh nào mạnh đến vậy, anh rõ là người cẩn thận.

Ngọc Thanh đành bước ra cửa, trước khi đi còn ngoái đầu nhìn Từ Thần thêm một lần, tôi nhìn ánh mắt ấy cảm thấy thật quen thuộc, cố gắng lục trong trí nhớ, hình như rất giống ánh mắt của Lưu tiểu thư trong ngày hội đấu trà nọ, đột nhiên giật mình hiểu ra! À, thì ra ở đây có hoa đào nở nha. Từ Thần nhìn cô nàng đã rời đi, thở dài một hơi, mừng rỡ nhìn tôi: “Hợp Hoan, cậu tới rồi.”

Tôi nhìn anh, lấy khăn lau trán, cố tình hỏi: “Thiếu gia, sao lại đổi nha đầu thế, chẳng lẽ Ngọc Thanh cô nương vô lễ với anh, dọa công tử sợ đến vậy sao?”

Từ Thần cười như mếu, đáp: “Mới sớm tỉnh mơ cô ấy đã xuất hiện trước mặt tôi, lại ân cần quá mức, khiến tôi không tự nhiên, chúng ta mau chóng ra ngoài thôi, tôi sợ chút nữa cô ấy lại quay lại đây đây.”

Tôi đổi thuốc cho Từ Thần, ra ngoài sân, thấy ông chủ Trương đang ở sau quầy trong cửa hàng. Vài tên tiểu nhị đang đứng chỉnh lí vài thứ trong tiệm, ông chủ Trương đang gẩy bàn tính, thấy anh liền đứng dậy bước tới, Từ Thần và ông ta khách khí chào hỏi nhau một phen. Ông chủ Trương mừng rỡ ra mặt, đôi mắt nhìn Từ Thần xen lẫn vài phần ngợi khen, chẳng lẽ trà bán được lắm à? Quả nhiên, sau đó ông ta nói: “Hường thiếu gia, mới sáng sớm mà đã bán được ba cân trà (~1,5 kg), có điều ai tới cũng uống thử, chỉ sợ tốn không ít.” Từ Thần cười bảo: “Ngài cứ pha sẵn cho mọi người nếm thử đi, tính cho tôi là được.” Trương chủ quầy cười càng thêm tươi, Từ Thần nói với tôi: “Chúng ta đi ra ngoài được không?” Tôi chưa đáp, ông chủ Trương đã luôn miệng: “Được, được, mau đi đi, đi dạo trong tỉnh thành, Hường công tử cũng có thể tìm được những thứ thú vị cho lão phu nhân ở nhà.”

Từ Thần kéo tôi cùng đi, tôi đương nhiên rất vui.

Dọc đường không kịp ngoảnh nhìn tây, Từ Thần cũng cười nhiều nói nhiều hơn, lộ ra bản tính trẻ con. Tôi nghiêng đầu nhìn anh, cảm thấy khi anh cười rõ lên trông rất đẹp. Ngắm đến ngẩn người, Từ Thần cảm giác được, cũng nghiêng đầu nhìn tôi, hỏi: “Sao vậy?” Tôi nhìn lên người ta nhưng bị phát hiện, vội nói: “Tôi sợ anh mệt.” Từ Thần cười đáp: “Tôi không mệt, có điều cậu còn chưa ăn sáng đấy, chúng ta tìm chút gì ăn đi.” Tôi nghe mà thấy trong lòng ấm áp, sau đó đến bên một cửa hàng bán khăn ven đường, hỏi: “Xin hỏi ở gần đây có món gì đặc biệt không?” Ông chủ bán hàng ôn tồn, cười chỉ về khu phố phía nam, giới thiệu: “Nổi tiếng nhất là bánh bao ở đó. Người nơi khác tới không thể không ăn thử.” Tôi cảm ơn, sau đó cùng Từ Thần đi tới, ước chừng khoảng một tuần trà, quả nhiên thấy một quán ăn nhỏ, biển hiệu đỏ thẫm: Đám bảo hài lòng. Tôi và Từ Thần cười không ra tiếng, bước vào.

Tuy đã quá giờ điểm tâm, nhưng trong tiệm vẫn kín chỗ, muốn tìm chỗ ngồi cũng khó khăn.

Đến khi vất vả lắm mới tìm được chỗ ngồi, đợi bánh hấp xong, tôi vừa nhìn qua đã thấy đói cồn cào. Bụng kêu rồn rột, tôi xấu hổ nhìn sang Từ Thần, chả hiểu sao lại cảm thấy trong ánh mắt kia như có ý sùng nịch, chớp mấy cái, quả nhiên là đói đến mờ mắt rồi. Tôi cười bảo: “Thiếu gia, chắc sáng nay ngài đã được Ngọc Thanh hầu hạ chu toàn lắm rồi, tôi không khách khí nữa.” Từ Thần đỏ mặt, nói: “Nếu lần sau cậu còn dám giao việc cho người khác, để xem tôi phạt cậu thế nào.” Tôi cười khúc khích trong bụng, giả vờ tròn mắt sợ hãi: “Ồi, thế ngài định phạt tôi thế nào?” Từ Thần dừng một chút, hung hăng bảo: “Bằng cách bắt cậu buổi tối ngủ ở phòng tôi, bụng trà rót nước, dứt cơm thay áo.” Lời này quả là có hiệu lực, tôi cười hi hi, hứa hẹn: “Thiếu gia, sau này tôi nhất định không để Ngọc Thanh có cơ hội nữa.” Nói xong, không chịu nổi liền mạng bánh bỏ vào miệng, cẩn thận nhai nuốt, quả nhiên, cái tên ‘Đám bảo hài lòng’ không sai một chữ.

Ăn no, Từ Thần lại đưa tôi đi dạo, trong thành cảnh xuân tươi, chỉ nhìn cũng vui mắt. Đi một lát rồi lại nghỉ ngơi một chút. Mãi đến khi mặt trời lặn mây về tây, ăn xong bữa tối ở một tiệm ven đường mới thỏa mãn quay về.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Chương 30 : HOA RƠI HỮU Ý

Quay về Trương gia, vừa rửa mặt, Ngọc Thanh liền đi vào, vẻ mặt nôn nóng, sẵn giọng: “Hường công tử, sao lại về muộn như thế, làm tôi lo quá.” Tôi

nhìn Từ Thần, không nhìn được cười. Từ Thần về mặt mắt tự nhiên, chậm rãi bảo: “À, sắc trời đã tối, tôi đi nhiều nên cũng hơi mệt, Ngọc Thanh cô nương cũng nên đi nghỉ đi.” Ngọc Thanh nghe xong, sự thất vọng hiện lên rõ ràng trên gương mặt, nhất là ở đôi mắt như nước mùa thu. Từ Thần làm như không thấy chỉ quay lưng đi trải giường, anh bị thương bị băng như vậy sao tôi để mặc được, tên sai vật không lạnh lợi là tôi liền chạy tới, làm giúp, Ngọc Thanh cũng nhanh tay lẹ mắt vội bước tới. Chao ôi, một cái giường ba người chen nhau lấy chán mềnh, là chen thật đấy, Từ Thần vội vàng tránh qua phía tôi, hốt hoảng thế nào lại dẫm vào đầu ngón chân tôi, tôi hô đau, chân mềm nhũn ngã về phía Ngọc Thanh, Từ Thần vội tôi đỡ, tôi kéo, anh bị tôi làm mất đà, té xuống một cái ra trò, ba kẻ nửa người nằm trên giường, Từ Thần che cho tôi, Ngọc Thanh bị đè ở cuối cùng.

Từ Thần vội đỡ tôi dậy, gắng chịu cái chân đau đứng lên nhìn Ngọc Thanh, mặt đỏ bừng, mắt cũng hoe hoe đỏ, hung dữ trừng tôi, hồi lâu tôi mới hiểu, bây giờ tôi đang mặc trang phục của nam tử, đè lên người cô ta, cho dù không phải phi lễ thì cũng là thất lễ với người ta. Vội vàng nhận lỗi, về mặt thành khẩn. Chỉ sợ Ngọc Thanh hào phóng tặng tôi vài cái tát.

May mà có Từ Thần trước mặt, Ngọc Thanh cô nương nhất định muốn tạo ra vẻ đoan trang nhã nhặn, thế là mặt đỏ, mắt cũng hồng, chỉ có thể oán hận trong bụng, trừng tôi vài cái sau đó không nói lời nào, ngượng ngùng bỏ đi.

Tôi nhìn lại, Từ Thần cười rất vui, trong mắt cũng lóe lên tia tươi chọc, trong lòng cả kinh, chẳng lẽ anh muốn đẩy tôi đến với Ngọc Thanh, để mình được thoát thân sao? Tôi vội vàng ân cần gấp đôi, trải giường xong, giúp anh cởi áo, cả ngàn năm lần đầu tiên thấy đàn ông cởi áo, lại còn là người tuấn lãng như thế, đúng là thử thách định lực của nhau! Tim đập tay run tôi cố nhịn, may mà tôi cũng đã tự mặc quần áo nam của tên hầu một thời gian, nên đối với quần áo của đàn ông quen lắm rồi, cởi rất nhanh.

Khi cởi xong, muốn chạy như bay bỏ đi, Từ Thần giữ tay tôi lại, may mà tay anh đã bị băng bởi một lớp vải, nếu không tim bản thụ tinh đây cũng đập thêm một trận. Anh khe khẽ bảo: “Sáng mai cậu tới đây sớm một chút.” Nghe xong, ý này thế là rõ, sợ Ngọc Thanh tới trước đây mà. Tôi thầm nghĩ: Anh rường thành như vậy, nếu không có bông đào nào bay tới mới là kì lạ!

Tôi cúi thấp đầu đáp vâng, rồi nhanh chóng về lại phòng nhỏ của mình. Nằm trên giường trần trọc một hồi, mới ngủ thiếp được.

Sáng sớm vừa tỉnh giấc, tôi liền đi đến phòng Từ Thần, may mà Ngọc Thanh chưa xuất hiện. Từ Thần thấy tôi vào, thờ dài nhẹ nhõm một hơi, tôi cười thầm, lại tiếp tục giúp Từ Thần mặc áo ngoài, đến khi đang cài nút trên cổ áo, vừa dời mắt lên, lại phát hiện Từ Thần đang lẳng lặng nhìn mình, tôi vội vàng cup mắt, thì phát hiện hai ngày rồi Từ Thần chưa cạo râu, dưới cằm một mảnh màu xanh nhạt, người thanh tú lại mang theo vài phần hấp dẫn. Làm tôi có chút không muốn nhìn chỗ khác. Mãi hồi sau, thấy hầu kết của Từ Thần khẽ động, mới kéo tôi về từ nơi phương trời xa xăm, tự trách mình một trận. Ai ôi, tu hành một ngàn năm nhưng thấy cảnh đẹp liền động tâm, hồn bay phách lạc, rõ là xấu hổ.

Tôi không nhìn được mặt đỏ ửng, vội vàng xoay người để không bị Từ Thần phát hiện. Lần này quay đầu thì nhìn thấy ngoài cửa có một người thanh tú xinh xắn đang đứng, đúng là Ngọc Thanh. Ánh mắt kia nhìn tôi lạnh lùng, chẳng lẽ còn nhớ chuyện đêm qua sao? Tôi chột dạ, cười nói: “Ngọc Thanh cô nương, chào buổi sáng.” Ngọc Thanh lạnh lẽo đáp lại, mang một cái khay đi tới. Tôi ngó qua, cháo trắng dưa cải, còn có bánh bao. Món nào cũng tinh xảo. Ngọc Thanh cười nói với Từ Thần: “Hương công tử, cái này là tôi đặc biệt làm vì anh, anh nếm thử xem có vừa miệng không?”

Từ Thần nói cảm ơn, tôi đang muốn đi rửa mặt mặt cho Từ Thần, thấy Tiểu Hà đang đứng trước cửa gọi tôi một tiếng ngọt xớt: “Hợp Hoan, anh tới đây chút đi.” Tôi nhanh chóng bước tới, xem thử tiểu cô nương này muốn nhờ vả chuyện gì. Tiểu Hà cúi đầu đi trước, đến cạnh hồ nước thì dừng chân, quay lại cười hỏi: “Xin hỏi công tử nhà anh đã lấy vợ chưa?” Một câu này làm tôi cực kì hoảng sợ! Trong lòng tôi luôn cho rằng các cô nàng ở huyện Gia Dương thật coi mờ, nào ngờ gái tinh lị lại càng ghê gớm hơn! Tôi cố gắng bình tĩnh, trả lời: “Thiếu gia chưa có kết hôn. Không biết Tiểu Hà cô nương có gì chỉ bảo chăng?” Tiểu Hà nghe xong, mặt mày hớn hơ, lại hỏi: “Thế, công tử bình thường thích cái gì?” Tôi nhớ lại, đáp: “Thiếu gia à, bình thường ngài ấy thích ngâm thơ vẽ tranh viết văn, ừm thì, tài tử phong lưu thích làm gì thì thiếu gia nhà tôi đều làm được.” Tôi khen Từ Thần một hồi, sau lại nhìn Tiểu Hà xem cô còn gì để hỏi không. Tiểu Hà cười tươi, mắt cũng cười, vẽ hài lòng, đưa cho tôi một thỏi bạc, bảo: “Cảm ơn tiểu ca. À, mấy lời vừa rồi nhờ tiểu ca đừng nói lại với công tử.” Tôi nhìn thỏi bạc trong tay, thấy cảnh này thật quen. Các cô nương này rõ thật hào phóng, tiếc là thụ tinh tôi có tiền cũng chẳng có chỗ dùng, nếu không chỉ cần đi theo Hương công tử, cho nở một nụ đào là phát tài rồi. Tôi cười khờ mang bạc trả lại Tiểu Hà, bảo: “Chuyện này là tất nhiên, nhất định tôi sẽ giữ bí mật.”

Tiểu Hà thấy tôi không tham tiền của rất ngạc nhiên, nhìn tôi có vài phần tán dương. Tôi hơi tự đắc một chút, nhớ tới Từ Thần đang chờ mình hầu hạ, vội vàng vào phòng.

Vừa vào cửa thấy Ngọc Thanh đang bưng chén, lau miệng giúp Từ Thần, anh lúng ta lúng túng, thấy tôi vào như gặp cứu tinh, đứng dậy gọi: “Tôi ăn xong rồi, Hợp Hoan, cậu cũng tới ăn đi này.”

Tôi nhìn Ngọc Thanh, có vẻ không vui, sự yêu thích và niềm nở hiện rõ trên gương mặt của cô ta, tôi thờ dài, cầm bánh bao lên, không ăn không biết, ăn vào thì đúng là nhảy dựng! Tài nấu nướng của Ngọc Thanh cô nương này thật là..., khó ăn kinh khủng! Nhất là đã ăn bánh bao của ‘Đám bảo vừa lòng’ rồi, so sánh, chao ôi, tôi căn rằng không dám nhai từ từ mà nuốt vội, sợ đầu lưỡi nhận ra vị thì sống chết gì cũng không nuốt trôi. Tôi thật hối hận sao không ra phổ cùng Từ Thần chứ. Ở đây đưa mắt nóng bỏng, không khí ngọt ngào, cơm lại không thể ăn.

Từ Thần ngồi bên không lên tiếng, Ngọc Thanh bên cạnh anh luôn miệng hỏi đông hỏi tây, anh rất biết kiềm chế, câu nào cũng trả lời, trả lời rất ngắn gọn, dùng nhiều nhất là chữ ‘Ừ’. Tôi thờ dài trong bụng: Ngọc Thanh cô nương, Hương công tử đã có người trong lòng, cái gọi là ‘hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình’, hay ‘đa tình cho lắm, vô tình chẳng hay’, là tình hình trước mắt đấy. Có điều tôi chỉ nghĩ, nhìn không nói. Tôi không giống lão thổ địa nói trắng ra đã kích người khác, tự bản thân mình hiểu thấu, mới là tốt nhất.

Tôi vừa ăn xong, Từ Thần liền vội nói: “Hợp Hoan, chúng ta lên phố mua chút đồ.” Tôi giờ cũng không chờ lâu hơn được, vội đáp lại một tiếng, đứng dậy đi theo.

Ngọc Thanh vội vàng bàn bạc: “Hương công tử, tôi rất quen thuộc nơi này, để tôi đưa hai người đi.”

Từ Thần cuống quýt trả lời: “Chúng tôi có chuyện riêng, không tiện lắm, để lần sau vậy.”

Dứt lời, vội vàng kéo tôi chạy thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Chương 31 : CHUYỂN THỦ (dao nhỏ)

Ra đến phố, tuy người người chật ních, nhưng tôi liền cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn, Từ Thần hỏi một người đi đường, tìm chỗ nào bán dao kéo, tôi rất tò mò, không biết vị thiếu gia này mua dao làm gì? Chẳng lẽ trải qua chuyện lần trước nên bây giờ muốn đề phòng? Tôi chợt hiểu, đi theo sau.

Tiệm bán dao kéo này rất dễ nhận ra, trước cửa tiệm trưng một cây đao lớn, chừng hơn một trượng. Nhưng là hàng giả thôi. Vào cửa, bên trong bày rất nhiều cây đao không lớn lắm, toàn bộ là hàng thật, lấp lóe ánh sáng, làm tôi cũng rét run. Từ Thần chọn một cây đao dưa hấu (tên loại đao), và một thanh chủy thủ. Sau đó đưa cây chủy thủ cho tôi, nói: “Cái này cho cậu.” Tôi nhìn nhìn, có hơi thất vọng, lần đầu tiên Từ Thần cho tôi một món gì đó, thì lại là một con dao nhỏ này. Tuy trông cũng được, nhưng mà phần lớn các thiếu nữ đều thích những món không thực dụng. Còn cái này thì thực dụng quá đi, thế nên, tóm lại không phải món mà con gái thích. Tôi ngẩn người cầm con dao trong tay, nhớ ra thân phận hiện tại của mình là tên giúp việc, chủ nhân cho gì cũng là đại ân, cứ nhận lấy thôi. Không lên tiếng, cất vào trong tay áo. Thật ra, tôi, chắc chắn bị cướp nổi đầu, nhưng ý tốt của Từ Thần, thôi thì cứ nhận vậy.

Tôi nhìn lên Từ Thần đang cầm một cây đao dưa hấu, lấy cái này để phòng thân thì có hơi làm quá đó, sợ ngược lại sẽ bị coi là ăn cướp mất, nếu bị bắt lên quan thì càng không ổn. Lại nói, người như Từ Thần, muốn phòng thân thì cũng nên dùng bảo kiếm mới có vẻ phong lưu phóng khoáng, chứ dùng cây đao này tuy cũng gọn nhưng mà trông thật tuột hứng, thế nên tôi lo lắng hỏi thăm: “Thiếu gia, anh muốn dùng đao này làm gì?” Từ Thần cười cười, trong mắt lóe tia thần bí, không đáp.

Tôi nhìn xuống không hỏi nữa, Từ Thần cho người bán bọc cây đao sáng loáng kia lại, không để lộ ra, tôi thấy tay anh không tiện nên không khách khí tự cầm, nói thật, có một đao một dao trong tay, đi trên đường bước chân rất nặng, thở gấp.

Đi dạo phố một vòng lớn, quả thật tôi hơi mệt, ngày hôm nay trời lại nóng, cũng không muốn phơi mình lúc trời trưa nắng gắt. Ngày xưa làm cây thì không thể di chuyển được, đành gắng gượng chịu đựng, nay đã thành người còn không mau tránh sao? Tôi neho mắt nhìn Từ Thần, trán anh cũng lấm tẩm mồ hôi, sắc mặt ửng đỏ, tôi nhẹ nhàng lên tiếng: “Thiếu gia, chúng ta về thôi.” Từ Thần gật đầu, nói: “Chúng ta ăn cơm xong rồi hãy về.” Trong đầu nhớ tới ánh mắt nóng bỏng của Ngọc Thanh, vội gật đầu đồng ý, sau đó tìm một tiệm ăn gần đây, thuê một nhả gian, chọn vài món. Sau khi thức ăn được đưa lên, Từ Thần nhìn tôi, không cần nói cũng biết, bây giờ không có ai, cái chuyện dứt com ngoài tôi thì còn ai. Tôi cứng đầu, vừa mớm com cho Từ Thần vừa nghĩ ngợi lung tung, mình làm chuyện này thì không thoải mái, nhưng để người khác làm thì lại càng không vui. Suy nghĩ của phụ nữ thật khó hiểu, nhử mảy tìm đập nửa ngày, cuối cùng cũng nảy ra quyết định, thừa dịp Từ Thần say ngủ, sẽ làm cái phép giúp tay anh mau lành. Thật ra trước đây tôi nghĩ anh bị thương không nặng, tốt nhất là để lành tự nhiên, nhưng không ngờ tuy không nặng nhưng ở chỗ bất tiện, mỗi ngày hầu hạ, nhìn không dám nhìn, động cũng chẳng dám động, thật đúng là làm khổ người ta.

Ăn xong bữa cơm này, đầu tôi cũng ướt đầm mồ hôi.

Từ Thần khoan thai đứng lên đến trước cửa sổ nhìn xuống lầu, vui vẻ nói: “Hợp Hoan, cậu nhìn nè, cây liễu này rất giống với cái cây ngoài tường của Thẩm Tâm trà trang.” Tôi chẳng thấy thế, cho rằng liễu nào mọc lên chẳng như nhau. Có điều cũng không muốn làm Từ Thần mất mặt, làm bộ đi đến lò đầu nhìn. Dưới lầu là một hàng cây xanh, lung lay thướt tha trong gió, quả thật rất giống với cây liễu ở Thẩm Tâm trà trang, tiếc là, cây liễu ngoài trà trang mọc nơi trà sơn u tĩnh thanh nhã, còn cây liễu nơi đây lại nhiễm vẻ phồn hoa, tự dung cũng khó mà có linh khí. Đến khi tôi quay đầu, lại thấy Từ Thần đã vòng tay sau lưng tôi, đặt trên bệ cửa sổ, dăm rằng nếu tôi nhúc nhích một tí thì sẽ bị ôm trọn, anh, hô hấp khê phả trước mặt, mảng râu xanh nhạt kia làm tôi choáng váng một hồi. Từ Thần cúi đầu nhìn tôi, sau đó thu tay về, hỏi: “Sao trông cậu mơ mơ màng màng vậy, buồn ngủ à?” Tôi luống cuống, trả lời: “Không phải, tôi thấy thiếu gia đề râu, đột nhiên thấy không giống anh bình thường.” Từ Thần ngại ngùng cười nhẹ một tiếng, sau đó bảo: “Vậy cậu dùng dao cạo giúp tôi đi.” Lời này nghe xong như sấm động bên tai! Chuyện này, chuyện khó như vậy, tôi, làm sao nói? Nếu mà không cần thật làm bị thương gương mặt kia, thử tưởng tượng một chút, liền đau lòng mãi thôi, còn đau hơn lúc găm lên ngọc trai của tôi nữa. Chẳng lẽ Từ Thần đưa tôi con dao nhỏ kia không phải để tôi phòng thân mà cạo râu giúp anh à? Thế là tôi bình tĩnh đáp lời: “Thiếu gia, nếu tay anh không tiện như vậy, thôi thì cứ để đi, không phải đàn ông đều thích để râu à? Ừm, để coi, chắc phụ nữ cũng thích đó, để tôi về hỏi Ngọc Thanh thử xem sao.”

Vừa nghe thấy hai chữ Ngọc Thanh, Từ Thần thu lại nụ cười đi uống trà, không nhắc đến chuyện cạo râu cắt cỏ gì nữa. Tôi cũng vui vẻ trở lại, trêu chọc Từ Thần quả thật rất vui.

Sau khi ăn cơm, trưa nắng quay về lại Trương gia, thật chứ, nắng chiếu gay gắt như vậy, làm tôi mệt quá, oán thầm Ngọc Thanh trong bụng, nếu không phải cô ta làm Từ Thần sợ hãi, việc vì tôi phải loay quanh tán bộ ở ngoài cả ngày. Thiệt tình, có vẻ ngoài đẹp mắt thì tốt, nhưng quá đẹp thì lại thành

chẳng tốt nữa rồi. (đẹp và tốt trong tiếng Trung đều là hảo)

Sau khi Từ Thần đi ngủ, tôi cũng tranh thủ chợp mắt một chút. Trong mộng tự dung lại mơ thấy mình cạo râu cho Từ Thần, lo lắng mướt mồ hôi, khi tỉnh lại cực kì chán nản, ban ngày tránh được thì lại chui vào giấc mơ của người ta. Đúng là giận điên lên được!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Chương 32 : TRỊ THUƠNG

Tôi nhẹ nhàng bước vào phòng Từ Thần, anh đang nằm trên giường, có lẽ do đi mệt, choáng nắng, nên ngủ rất say. Tôi nghe tiếng thở khe khẽ của anh, giật mình, bây giờ tuy chữa thương cho anh, nhưng cũng không thể làm khỏe hẳn ngay lập tức, nếu không thì quá bất thường. Nghĩ vậy, tôi đến bên giường, quan sát thật tỉ mỉ, mới phát hiện khi ngủ anh trông cũng rất đẹp, lông mi dài thật dài, nếu như lướt đến trên mặt mình, tôi tưởng tượng, mê mẩn.

Nhẹ nhàng cầm tay anh, định niệm quyết, bỗng nghe một âm thanh nóng nảy: “Hợp Hoan, cậu làm gì thế hả?”

Tôi hoảng hốt ném tay Từ Thần xuống, anh cũng giật mình tỉnh giấc. Tôi quay đầu nhìn, là cô nàng Ngọc Thanh! Cô ta đến đúng dịp thật, sao không đi ngủ trưa đi, Trương gia cũng không có việc gì để làm à.

Ngọc Thanh bước tới đối diện, tôi đứng lên đáp: “Tôi muốn kiểm tra tay thiếu gia.” Ngọc Thanh ồ một tiếng, nói: “Vừa rồi tôi thấy cậu khom người, còn tưởng muốn nằm bò lên người công tử.” Vừa dứt lời, mặt tôi mau chóng đỏ bừng, lập tức giải thích: “Cái đó, Ngọc Thanh cô nương nhầm rồi. Tôi chỉ cầm tay thiếu gia để kiểm tra thôi.” Ngọc Thanh lại ồ thêm một tiếng, không nói nữa, tự mình cầm tay Từ Thần lên bảo: “Công tử, hôm nay chưa bôi thuốc phải không? Để tôi bôi thuốc giúp anh nhé.” Tôi vội vàng nói nhờ cô, giữ mình trong sạch quan trọng hơn. Từ Thần thấy tôi muốn rút lui, làm vẻ không liên can, không còn cách nào đành đồng ý. Tôi đứng một bên quan sát, kinh ngạc trong bụng, chả biết nha đầu Ngọc Thanh này chuyên trách cái gì mà so ra còn kém hơn cả tên sai vặt nửa vôi như tôi đây, nhìn động tác của cô nàng, chỉ nghĩ được hai từ: vụng về. Nếu gặp Hường mẫu và Tống mụ thì đã đuổi cô từ lâu, Trương chương quậy thật tốt bụng, tôi sợ vậy mà cũng giữ lại, làm khó ông ta rồi.

Chờ Ngọc Thanh băng cho Từ Thần thành tay gấu xong, tôi vất vả nhin cười, nói cảm ơn không dứt, mong cô sớm về ngủ bù. Tiếc là cô nàng chẳng nhìn tôi một cái, nên không nhìn ra sự chờ đợi trong mắt tôi, mà trong ánh mắt của cô chỉ toàn hình bóng Từ Thần mà thôi. Tôi đang chán nản, thấy Tiểu Hà đứng ở ngưỡng cửa vui vẻ vẫy vẫy tay với mình, lại tìm tôi sao? Chẳng lẽ, chẳng lẽ lại vừa ý tôi rồi? Từ say cái lần tự mình đa tình ở Hội đấu trà lần trước, tôi rất cẩn thận, không dám tùy tiện nghĩ vậy nữa. Thế là, tôi kiềm chế nghi ngờ của mình, sau đó đi đến xem thử cô có gì muốn nói không. Tiểu Hà đưa tôi tới một sương phòng, mời ngồi, bưng quả bánh, rót trà nóng. Lại còn cười rất tươi với tôi. Vốn cẩn thận vừa dè dặt. Tôi thấp thỏm không yên tâm, hỏi: “Tiểu Hà, cô tìm tôi có chuyện gì?”

Tiểu Hà cười bảo: “Tôi ấy à, chỉ là muốn tìm anh tâm sự thôi, Trương phủ tuy lớn nhưng không có nhiều việc, lão gia phụ nhân đối với người làm rất tốt bụng.” Nhìn Ngọc Thanh là tôi hiểu rồi. “Lần đầu tiên lão gia nhà chúng tôi đến Huyện Gia Dương thì gặp thiếu gia nhà anh, lại còn nhờ thiếu gia nhà anh cứu giúp, đúng là duyên phận.” Tôi nghĩ cái duyên phận này cũng từng nói qua rồi. Gật đầu bảo phải.

Tiểu Hà và tôi nói đông một câu, tây một chuyện rất ăn ý, cắn hột dưa, uống trà, nhìn tiểu mỹ nhân, trong lòng thấy rất vui, thời gian trôi qua thật nhanh. Đến khi Ngọc Thanh gọi, tôi mới nhận ra, mình tới đây không phải để làm khách. Tôi còn một vị chủ nhân, anh bảo Ngọc Thanh tới gọi tôi về.

Thật là xấu hổ, đúng là làm hạ nhân không quen, vô trách nhiệm quá.

Từ Thần nhìn tôi, có chút không vui, tôi chột dạ tiến tới quạt cho anh, hỏi: “Thiếu gia, anh gọi tôi?”

Từ Thần ừ một tiếng, nhìn Ngọc Thanh rồi bảo: “Xin mời cô nương trở về đi, nơi này đã có Hợp Hoan chăm sóc rồi.” Lệnh đuổi khách rõ ràng vậy, tôi thật bội phục không biết sao Hường công tử có thể nói ra. Đợi Ngọc Thanh ra khỏi cửa, Từ Thần hung hăng nhìn tôi nói: “Nếu cậu còn cách quá một trượng, tôi sẽ không khách khí nữa đâu.” Tôi bị dọa giật mình, chỉ là mới đi có một chút chứ mấy, ừ thì, không phải một chút. Từ Thần nhìn ánh mắt tủi thân của tôi, dịu giọng: “Cậu có biết tôi ở đây sống một ngày bằng một năm, còn dám chạy khắp nơi.” Bây giờ mới nghĩ ra, đại khái là lần này tôi lại tự mình đa tình, Tiểu Hà gọi tôi ra đơn giản chỉ vì để tạo chút cơ hội cho Ngọc Thanh mà thôi. Chao ôi, sau này tôi nhất định phải cẩn thận hơn. Kiểm điểm chuyện này, tôi nghiêm túc đáp ứng, quyết không rời khỏi Từ Thần quá một trượng. Bây giờ anh mới cười cười, dùng tay gấu vỗ vỗ đầu tôi. Trong lòng khẽ động, cảm thấy anh cười như có thâm ý gì khác.

Qua giờ Tý (0h – 2h sáng), đoán chắc giờ Từ Thần đã ngủ say, thế là tôi rón ra rón rén tiến vào phòng anh, làm yêu tinh được cái là có thể nhìn ban đêm rõ như ban ngày, nhanh chóng bước nhẹ đến giường Từ Thần, quan sát cẩn thận, tin chắc bây giờ anh đang gặp gỡ Chu công rồi, mới cầm tay niệm quyết, để vết thương của anh lành đi bày phần, thật ra muốn anh khỏe hoàn toàn, nhưng, lại sợ có kẻ thông minh phát hiện, nghĩ ngợi lung tung tìm kiếm cho ra nhẽ. Thế nên đành để lại một chút, không quá mức. Bây giờ tôi cũng không dám tranh thủ nhìn anh thật kĩ, tiếng quát to ban ngày vẫn còn làm tôi sợ hãi.

Tôi đắc ý rời khỏi, chưa đến năm ba ngày sau, anh sẽ khỏe lại thôi. Giai đoạn gần gũi hầu hạ khổ cực cũng có thể kết thúc. Haha. Nằm trên giường rồi mới phát hiện, tâm tình không vui thì không ngủ được, mà quá vui cũng chẳng xong, chào ôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Chương 33 : CẦU HÔN

Vừa mới sáng sớm mà nắng đã chói chang, tôi nhìn mặt trời như đang dần lên cao, trong lòng quyết định hôm nay nhất định sẽ không ra ngoài phơi nắng cùng Từ Thần nữa, cho dù ánh mắt Ngọc Thanh nóng đến đâu chẳng nữa nhưng mặt trời thì có thể nướng được tôi đấy. Thế nên vừa ăn bữa sáng xong, Từ Thần đề phòng Ngọc Thanh nên muốn kéo tôi ra ngoài thì tôi liền giả bộ phờ phạc rũ rượi, nói: “Thiếu gia, hôm nay tôi cảm thấy choáng lảo, không muốn ra khỏi cửa đâu.” Trên mặt Từ Thần liền lộ vẻ nôn nóng, đưa tay đến trán tôi. Tôi hơi tránh, không phải do xấu hổ, mà vì chả có dấu hiệu phát sốt gì cả. Thấy Từ Thần quan tâm vậy nên tôi cũng hơi áy náy, có điều, vẫn quyết tâm không muốn ra ngoài để chịu trận. Từ Thần nghĩ nghĩ rồi bảo, có thể do hôm qua phơi nắng, hôm nay nên nằm nghỉ ở nhà thật tốt.

Tôi nghe xong liền vội nói: “Đầu đến mức yếu ớt vậy chứ, người không rõ có khi lại cho rằng tôi là thiếu gia mất.” Từ Thần cười: “Cậu có yếu ớt cũng không sao, cũng có thành thiếu gia được đâu.” Tôi nhìn anh, không phục, làm thiếu gia thì sao chứ, còn không phải bị một tiểu nha đầu ép đến mức tránh không kịp sao, tôi thấy Ngọc Thanh cười khúc khích. Từ Thần theo ánh nhìn của tôi, thấy đôi mắt nồng nàn tình ý của Ngọc Thanh, vẻ mặt lập tức có phần mất tự nhiên. Tôi nhìn Từ Thần rồi lại quay qua Ngọc Thanh, cảm thấy mình rõ là người thừa, có điều đã hứa với anh không rời quá một bước, đương nhiên sẽ giữ lời, cho có bị mang tiếng không biết điều thì cũng phải một tên giúp việc lạnh lợi mới được.

Đang vui, Tiểu Hà tiến vào, cười nói với tôi: “Họp Hoan, chỗ tôi có mấy cái túi hương, anh tới xem giúp tôi cái nào được nhất đi?” Từ Thần nghe xong, liền quay người nhìn chăm chăm vào tôi, trong ánh mắt mang theo ba phần uy hiếp rất rõ, tôi ngẫm hiểu. Có điều, nếu nói trực tiếp thì tôi không nỡ làm tổn thương tâm lòng của tiểu cô nương nhà người ta, tuy là nữ tử nhưng cũng hiểu phải thương hương tiếc ngọc chứ. Nhanh chóng nghĩ cách, hỏi lại: “Cô muốn thêu túi hương tặng tôi à?” Giương mặt Tiểu Hà lập tức ửng đỏ. Tôi càng muốn trêu cô, nhìn về phía Từ Thần và Ngọc Thanh, dù gì cũng đang nhân rồi không chuyện làm, sao lại không đùa một chút cho vui. Tôi lại nói với Ngọc Thanh: “Ngọc Thanh cô nương, không bằng cô cũng thuê một túi hương cho thiếu gia nhà tôi đi.” Hay lắm, thế là từ tôi ra, bốn người trong phòng hết ba kẻ đồ mặt, tôi hí ha hí hửng đẩy Tiểu Hà: “Mau đi lấy đi, để tôi và thiếu gia chọn mỗi người một cái, phiền cô cùng Ngọc Thanh thêu nhanh nhanh một chút, vài ngày nữa là chúng tôi phải về rồi.” Ngọc Thanh nghe thế, hỏi hộp hỏi: “Hương công tử, anh không ở thêm vài ngày nữa sao?” Từ Thần vội đáp: “Mấy ngày nữa là tôi đi rồi.” Ngọc Thanh liền lộ vẻ cô đơn. Tiểu Hà mang rất nhiều mẫu đến, tôi thuận tay lấy mẫu hình hoa sen, lại có tình thay Từ Thần chọn mẫu yên ương để đưa cho Ngọc Thanh. Từ Thần cảm tức trừng mắt cái, tôi giả vờ không nhìn thấy. Ngọc Thanh cúi đầu nhìn mẫu yên ương, cùng Tiểu Hà lấy kim chỉ ngồi trong phòng thêu thùa. Tôi nhìn Từ Thần, ánh hồng trên mặt vẫn chưa tan, găng mím chặt miệng, cười đến đau bụng.

Từ Thần nhìn bộ dạng vui vẻ rảnh rỗi của tôi tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không thể làm gì, nói: “Họp Hoan, cùng tôi đi ra trước xem ông chủ Trương bán trà sao rồi.” Tôi vui tươi hơn hờ đi đằng sau, quay đầu nhìn hai cô gái, liền cảm thấy làm tên giúp việc thật là tốt, không cần ngồi đó làm chuyện nữ công.

Ông chủ Trương nhìn thấy Từ Thần, hí mắt, vừa cười vừa nói: “Hương công tử, cậu xem trà này không đủ tôi bán vài ngày.” Tôi nghe xong kinh ngạc hỏi: “Bán đắt vậy à?” Ông chủ Trương lại tiếp: “Đúng thế, còn thừa không nhiều. Vị trà ngon, lại rẻ hơn danh trà của những vùng khác. Quán gia La phủ của Đông Thanh hôm trước tôi mua một cân, hôm nay La đại nhân lại sai ông ta tới mua thêm mười cân nữa.

Tôi và Từ Thần nhìn nhau cười, anh nói: “Thế thì không cần phải lo bán không hết, vậy tôi không cần chờ đến cuối tháng, ở đây quây rầy ngại suốt mấy ngày, quả thật rất áy náy, tôi muốn ngày mai sẽ về lại huyện Gia Dương.” Ông chủ Trương vừa nghe, xanh mặt nói: “Hương công tử không cần khách sáo, sau này chúng ta sẽ còn lui tới thường xuyên, khác gì người một nhà, ở có mấy ngày mà ngại gì chứ?” Từ Thần trả lời: “Tôi còn muốn chuẩn bị thi Hương, thật tình là không dám ở lại lâu. Nếu ông chủ Trương thấy trà nhà tôi ngon, thì sang năm tới sớm một chút. Tôi cũng mong trà Vân Vụ bán có tiếng trên tỉnh.” Trương chường quây bảo: “Đương nhiên đương nhiên.” Sau đó kéo Từ Thần thì thầm: “Mời Hương công tử vào trong phòng nói chuyện với tôi một chút.” Từ Thần nhìn tôi, cũng cảm thấy ý của ông chủ Trương không muốn để mình vào trong, thế là đứng chờ trước cửa. Có điều tôi muốn nghe anh nói gì thì có gì khó đâu? Đứng ngoài cửa, ngưng thần lắng nghe.

Ông chủ Trương nói: “Hương công tử tuân tú lịch sử, nhân phẩm hơn người nhưng chưa kết hôn, tôi có ý làm mai, không biết ý Hương công tử thế nào.”

Từ Thần đáp rất nhanh: “Đa tạ, nhưng hiện tại tôi không có quyết định kết hôn.”

Ông chủ Trương cứng đờ, lại nói: “Cậu nghe xong rồi quyết định cũng được. Cô nương này là cháu gái của tôi, cha mẹ mất từ sớm, trưởng thành bên cạnh tôi, tuy có hơi nuông chiều nhưng có tri thức hiểu lễ nghĩa, phân biệt thị phi.”

Từ Thần không lên tiếng, ông chủ Trương lại tiếp: “Nó là một đứa thành thật, từ khi gặp cậu, đã ngưỡng mộ trong lòng.” Trong phòng Từ Thần vẫn không nói gì, tôi không xem cũng biết nhất định là đang cúi đầu đỏ mặt. Có điều cô ta từng thấy Từ Thần, thế sao chúng tôi chưa từng gặp qua?

“Nó biết công tử bị thương ở tay nên không tiện, liền muốn thành nha đầu để hầu hạ, rõ là một lòng say mê, tôi cũng muốn thành toàn cho nó.”

Tôi nghe xong, coi như đã rõ, xem ra nếu không phải Tiểu Hà thì là Ngọc Thanh. Ngẫm nghĩ một tẹo, nhất định là Ngọc Thanh rồi.

Trong kia, Từ Thần vẫn im lặng như hũ nút, không nói tiếng nào.

Nửa ngày sau, Từ Thần mới ấp úng nói một câu: “Tôi đã sớm có người trong lòng rồi, chỉ đợi sau khi thi Hương sẽ cưới cô ấy.”

Tôi cả kinh trong lòng, lại cảm thấy chua xót, một cổ buồn bực dâng lên.

Sau khi nghe xong Trương chương quỳ cũng không nói gì hồi lâu, sau mới trầm giọng: “Vậy thì đành thôi, vẫn là do duyên chưa tới.”

Từ Thần nói mấy lời khách sáo cảm tạ, đỏ mặt đi ra, tôi làm ra vẻ cái gì cũng không biết. Cúi đầu đi theo anh trở về hậu viện.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Chương 34 : MUA VẢI

Từ Thần và tôi cùng quay lại hậu viện, vừa bước vào, anh liền cúi đầu không nói tiếng nào, Tiểu Hà và Ngọc Thanh cũng thật kì lạ, bình thường Từ Thần chưa bao giờ tỏ vẻ thiếu gia, rất hòa nhã, khách khí với các cô ấy. Bỗng dưng hôm nay lại âm thầm coi các cô như không khí như thế thì ngộ thật. Cái gương trong lòng tôi đương nhiên cũng thấu suốt hết, nhưng tiếc là tâm tình bây giờ đang không vui, không thể tán phét gì nổi. Vì thế, căn phòng càng yên tĩnh đến mức ngột ngạt khiến lòng người phát hoảng.

Tôi nhìn Từ Thần, thở dài một hơi, anh quay đầu nhìn tôi, bỗng nhiên nói: “Cậu còn choáng à?” Tôi lắc đầu, hiện giờ đầu không choáng nhưng trong bụng cũng choáng váng lắm rồi.

Từ Thần đứng dậy kéo tay tôi, nói: “Ngày mai chúng ta đi rồi, suýt nữa quên rằng phải đến trường thi xem thử, mau đi với tôi nào.”

Nghe thế, Tiểu Hà và Ngọc Thanh đều đồng loạt ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc. Tôi không muốn nói nhiều, nhanh chóng bước theo Từ Thần.

Hôm nay Từ Thần rất thông cảm vì đầu tôi đang bị đau, thuê một cái kiệu, ngồi ở trong với tôi, lòng mới thư thái một chút, nhìn ra phố xá bên ngoài, thật là sầm uất.

Đến trước cửa trường thi, Từ Thần vẫn chưa hạ kiệu, vén màn kiệu nhìn cổng chính, sau đó cho kiệu tiếp tục đi về trước.

Tôi không hiểu hỏi: “Thiếu gia, bây giờ chúng ta đi đâu thế?”

Từ Thần đáp: “Không phải Trương gia là được rồi.”

Tôi bật cười, Hương công tử đúng là số khổ, không dễ dàng gì mới tìm được một cơ gát mẹ mình để ra ngoài rong chơi, lại bị hoa đào kia làm thất bại đến nỗi không còn chỗ nào để đi, còn phải về nhà trước thời hạn. Từ Thần nhìn tôi cười, nửa câu nửa đùa nói: “Cậu còn muốn Ngọc Thanh cô nương theo túi nương mang tặng, tôi thấy cậu và Tiểu Hà cũng hợp ý nhau lắm, hay là đem để lại cho Tiểu Hà nhé.”

Tôi biết rõ Từ Thần đang dọa mình, có điều vẫn nhin cười, làm ra bộ đáng đáng thương lấy lòng anh: “Tôi sai rồi, dù có thích Tiểu Hà, cũng không dám bỏ thiếu gia đâu.”

Từ Thần mỉm cười, khóe miệng khẽ nhếch, sắc mặt như tấm gió xuân, lại khiến tim này choáng thêm một trộm.

Ngồi trong kiệu đi dạo một vòng lớn quanh thành, kiệu phu cuối cùng không chịu nổi, hỏi Từ Thần muốn đi đâu, anh nhìn tôi một cái, rồi nói: “Vậy thì tìm một hiệu tơ lụa đi.” Xem ra là muốn mua vài may áo cho người mẹ ở nhà đây. Kiệu vừa qua một cầu nhỏ, ngừng trước một cửa tiệm, Từ Thần và tôi cùng bước xuống, đi vào, gấm vóc chất đầy, nhìn không hết. Trong cửa hàng đều là các cô gái đang mua sắm, bỗng có hai nam tử tiến vào đương nhiên rất nổi bật. Hướng hồ lại là hai người rất xuất chúng, tôi tự nhận thấy thế. Ông chủ tươi tắn chào mời, nói: “Công tử, mời cậu cứ xem thoải mái, hàng chỗ tôi là tốt nhất đó, Hàng Châu Tô Châu đều có cả.”

Từ Thần không ngờ trong tiệm nhiều khách nữ đến vậy, lại cứ hay liếc mắt về chúng tôi, liền cảm thấy không tự nhiên, đưa cho tôi một tấm ngân phiếu rồi báp: “Hợp Hoan, cậu chọn mấy thứ đi, tôi ở bên ngoài chờ.”

Nói xong bước nhanh ra ngoài. Tôi ngẩn người, tự nhủ, làm sao tôi biết mẹ anh thích cái gì?

Nhìn tới nhìn lui, hoa cà mắt, cuối cùng cũng chọn được một khúc vải xám bạc, hoa văn màu tím hoa cúc, tôi nghĩ, cái này rất thích hợp với tuổi của mẹ anh. Mà còn mắc nữa. Tôi mang vải ra, Từ Thần đang đứng trên cầu nhỏ, nắng nhẹ cành liễu, gió thổi tay áo, ánh mắt làm tôi không nhìn rõ mặt anh, trong đầu đột nhiên nghĩ đến cảnh Hứa Tiên bên cầu Đoạn Kiều*. Ngây ngẩn, tim bỗng nhiên đập mạnh, loạn nhịp.

*Hứa Tiên bên cầu Đoạn Kiều – Trong truyện Thanh Xà Bạch Xà, nói về mối tình giữa yêu và người.

Từ Thần bước nhanh tới, nhận lấy số vải trong tay tôi, nhìn thoáng qua, thấp giọng nói: “Mua thêm hai khúc cho thiếu nữ trẻ tuổi ấy.”

Tôi suyt nữa buột miệng hỏi: “Cho ai?” Lại cố dẫn xuống, cúi đầu quay lại cửa hàng, nhìn số vải màu sắc tươi tắn, chẳng có tâm thương thức thích thú, trong lòng có một chút chua xót không biết tên.

Tôi chọn hai vóc gấm màu hồng nhạt và trắng bạc. Từ Thần hơi ngạc nhiên: “Không mua màu lục à?”

Tôi đột nhiên nghĩ đến nữ tử bạn một thân màu lục biêng biếc trong bức tranh anh vẽ ngày trước, suy đoán trong bụng nhất thời như viên đá rơi xuống, vỡ tan, khiến lòng thật đau xót.

Tôi muốn quay đầu đi đổi, Từ Thần giữ chặt cười nói: “Không cần đổi, cái này cũng đẹp mà.” Tôi nhìn nụ cười của anh, trong miệng đắng nghét.

Từ Thần ngồi lắc lư trong kiệu với tôi gần cả canh giờ, ăn cơm trưa xong với quay trở lại Trương gia, mới hiểu chẳng qua Từ Thần muốn ra ngoài để giết thời gian, không định trở về. Tôi cũng lười vạch trần, bây giờ đầu óc lộn xộn, dù sao ngồi trong kiệu nên không bị mặt trời hun nóng, lắc la lắc lư cũng khiến thư thái hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Chương 35 : LÀM RÕ

Lúc về cửa tiệm thì không thấy ông chủ Trương đâu, quay lại phòng cũng chẳng thấy Ngọc Thanh và Tiểu Hà. Tôi thấy hơi ngạc nhiên, nghĩ một chút, nhất định là ông chủ Trương đã truyền đạt với Ngọc Thanh rằng Từ Thần, như sấm sét giữa trời quang, đã có một người trong mộng.

Từ Thần để tôi đi nghỉ, sau đó về phòng thu dọn đồ đạc của mình. Chu miệng về căn phòng nhỏ của mình, làm giúp việc thì có gì mà thu dọn, chỉ có hai bộ quần áo mà thôi, tôi bọc lại, cầm con dao nhỏ ngồi sùng sờ trên giường một hồi lâu.

Hồi sau, đột nhiên nhận ra, có nghĩ ngợi lung tung cũng chẳng được gì, giấc ngủ vẫn quan trọng nhất.

Ngủ đủ giấc, quả nhiên tâm tình cũng thoải mái hơn nhiều. Tôi vào phòng của Từ Thần, vừa bước qua cửa, đã nghe thấy tiếng Ngọc Thanh: “Hương công tử, thương thế của anh đã tốt hơn nhiều, đúng là ông trời phù hộ!” Tôi nghe những lời này cảm thấy cực kì hoảng sợ, làm sao tôi dám nhận cái danh ‘ông trời’ này chứ? Trong lòng cuồng cuồng niệm A di đà Phật, tội lỗi tội lỗi!

Ngọc Thanh tiếp tục bằng Từ Thần thành tay gấu, thật ra tôi cũng rất muốn nói với cô, tay Từ Thần tốt rồi không cần bao như vậy. Nhưng cứ nghĩ đến một lòng tình si của Ngọc Thanh sắp như nước chảy hoa rơi xuân trôi qua, liền nhìn xuống, muốn để cô có thể vì Từ Thần tận tâm tận ý, cũng chẳng còn nhiều dịp. Từ Thần thấp giọng nói cảm ơn, tôi nghe ra lần này không hề miễn cưỡng, mà cực kì chân thành, còn mang ý muốn xin lỗi, không biết có phải tôi đa tâm hay không, đến lỗi tai cũng xía vào chuyện không đâu.

Ngọc Thanh u oán ngẩng đầu nhìn Từ Thần, đôi mắt này triệt để đánh tan hoàn toàn vẻ tự nhiên của anh, anh bắt đầu lúng túng, tôi lại thờ dài vì Ngọc Thanh: Tốt xấu gì cô cũng phải biết kiềm chế một chút, còn không biết rõ tính hay ngượng của chủ nhân nhà tôi sao, ai cha, ánh sáng trong đôi mắt kia cũng đủ để hù dọa công tử đấy.

Đương nhiên Ngọc Thanh không nghe được lời thờ dài trong lòng tôi, vẫn u u oán oán nhìn Từ Thần, oán oán u u nói: “Hương công tử, chắc hẳn anh đã biết tôi là tiểu thư Trương gia rồi?” Từ Thần gật gật đầu, mặt đỏ ửng, Ngọc Thanh tiếp: “Nghe chú nói, công tử đã có người trong lòng, không biết ngọc tư tiên dung thế nào, mà có thể được công tử xem trọng?” Tôi ở ngoài cửa nghe mà căng thẳng trong bụng, sao Ngọc Thanh lại hỏi những câu tận đáy lòng tôi? Nhéo thắt lưng quên hô hấp, yên lặng chờ Từ Thần trả lời. Ai ngờ Từ Thần cả buổi không nói, khiến tôi ghen đến suyt nữa ho khan thành tiếng.

Hồi lâu anh mới khẽ thì thầm: “Thích, cũng không có lý do gì, chỉ là gặp một lần liền biết rõ nhất định là nàng ấy. Tôi, cũng không thể nói rõ ràng.”

Tôi cực kì thất vọng, cái gì cũng không lộ ra sao? Có điều kín kẽ như Hương công tử, có thể nói một câu dài như vậy, thật đúng là làm khó rồi.

Hiển nhiên Ngọc Thanh cũng không hài lòng với câu trả lời của anh, mãi không nói được gì. Tò ở ngoài cửa lắng nghe, cảm thấy tuồng này hát quá chậm, đúng là làm người ta nôn nóng.

“Đêm đó Hường công tử đứng dưới ánh trăng bên hồ sen như tiên nhân, tôi, tôi, Hường công tử cười tôi si tâm vọng tưởng sao?” Từ Thần lại càng lúng túng, vội nói: “Cô nương đừng nói như thế, tôi đã từng trải qua mùi vị của nhất kiến chung tình, sao lại có thể cười cô được chứ. Mọi người đều có duyên phận của chính mình, với gia thế, nhân phẩm cô như vậy, nhất định sẽ có một nhân duyên mỹ mãn.”

Ngọc Thanh thờ dài xa xăm, xoay người sang chỗ khác, ngừng một chút lại nói: “Nếu có thể dễ dàng buông xuống, tại sao lại có câu đầu nước sông có ba nghìn gáo, chỉ múc một gáo nước mà thôi* chứ.”

*Từ “nhược thủy” chỉ sông yếu, sông cạn, thuyền khó đi qua trong ‘Hồng Lâu Mộng’ ý chỉ bề tình biển yêu. Cổ Bảo Ngọc nói với Lâm Đại Ngọc : “Mặc cho nhược thủy tam thiên, ta chỉ lấy một gáo nước”, sau này trở thành lời thề tình yêu son sắt giữa hai người nam và nữ.

Từ Thần không đáp, tôi cũng im lặng. Lời này chính là nói đến trong lòng của từng người, ai cũng có suy nghĩ riêng.

Chờ một lát, thấy trong đó chẳng có hát gì nữa, nghĩ cũng không thể nghe lên chuyện riêng của Hường công tử, đành mạnh chân giậm mấy bước tiến vào trong phòng, Ngọc Thanh cười với tôi, hơi khó khăn, sau đó vội vàng rời đi. Từ Thần nhìn Ngọc Thanh như muốn giữ lại, nhưng rồi lại thôi. Rốt cuộc mặc cô rời đi. Kì thật tôi cảm thấy như Từ Thần rất tốt, nếu không có kết quả thì đừng để người khác hi vọng gì.

Tôi từ từ bước tới, thấp giọng hỏi: “Thiếu gia, tôi giúp anh dọn dẹp nhé.” Từ Thần gật đầu nói ừ, tôi xếp gọn quần áo Từ Thần, lại thấy ba khúc vải đã mua, lướt qua, ngón tay khẽ run, cũng có mấy phần thương tiếc cho Ngọc Thanh.

Com chiều, ông chủ Trương có ý mời tôi và Từ Thần lên tiền sảnh cùng phu nhân của ông dùng cơm, trên bàn tiệc có ba cậu con trai, có cả Ngọc Thanh nữa. Bữa cơm chiều nay rất thịnh soạn, Trương phu nhân rất nhiệt tình, suốt bữa khen Từ Thần không dứt, thường thường chỉ cho ba cậu con trai của bà mà bảo: Đây là tấm gương cho mấy đứa đó. Khiến Từ Thần xấu hổ, Ngọc Thanh càng thương cảm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36

Chương 36 : QUẢ ANH ĐÀO

Hôm sau trời vừa rạng, Từ Thần đã tới gõ cửa phòng, tôi vội vàng thức dậy rửa mặt giúp anh, mấy ngày nay hầu hạ gần gũi thế này, không dám nói là tâm lắng như nước, nhưng ít ra trên mặt không nổi sóng. Chuyện mặt mũi không quan tâm từ lâu rồi.

Ông chủ Trương vẫn rất hòa nhã, tuy rằng Từ Thần đã từ chối ý tốt của ông, nhưng vẫn đối với Từ Thần rất tốt. Có lẽ là vì chuyện làm ăn sau này, nói chung, qua bữa sáng, sống chết cũng không chịu để kẻ hầu của ông ta đưa tôi và Từ Thần về lại huyện Gia Dương. Từ Thần sợ nhất là nợ ân tình của người khác, nên cứ đứng trước cửa tiệm của ông chủ Trương từ chối hồi lâu, hai người đàn ông lớn thế mà lúi lúi kéo kéo thật mất mặt. Tôi đứng bên cạnh nhìn cũng thấy ngượng ngùng, nhịn không được nói nhỏ vào tai Từ Thần: “Thiếu gia, anh lên cho gã hầu đó chút bạc là xong rồi, coi như chúng ta thuê xe.” Từ Thần thấy vẻ mặt sốt sắng của ông chủ Trương, từ chối cũng không dễ, đành chào tạm biệt với ông ta, rồi kéo tôi lên xe ngựa. Tôi lên xe ngựa rồi mới thấy quả không sai, ông chủ Trương có tính trải một cái chiếu trúc trên xe, ở giữa đặt một chiếc bàn trà nho nhỏ, có bình trà, hoa quả và bánh ngọt, còn có vài cuốn sách nữa. Đúng là kẻ làm ăn, suy nghĩ chu đáo đến thế.

Xe ngựa thông thả đi trên đường, treo chiếc chuông leng keng, kiếp phù du hiếm khi được vài lần rảnh rỗi như thế. Tôi nhìn chiếc chiếu trúc màu xanh, cảm giác mát mẻ, không kiềm lòng ngả người nằm ra, thích chí nhắm mắt lại, ưỡn ngực duỗi người, đến khi tôi thở mạnh một hơi mở mắt ra, phát hiện, gương mặt Từ Thần ửng đỏ đang liếc mắt nhìn mình, cúi đầu vớ lấy một quyển sách, tay kia vẫn đang băng, quá là không tiện, tôi vội vàng ngồi dậy đưa cho anh, hơi ngượng, trước mặt chủ nhân mà vờn vai duỗi người như thế thì quá là càn rỡ, rót cho anh một chén nước, Từ Thần không uống, nhẹ nhàng đặt lên bàn, nói: “Cậu nằm cũng không sao, đâu có người ngoài.” Tôi đỏ mặt, vừa rồi vui quá mà quên mất, tuy cái nam trang nhưng tóm lại vẫn là con gái, ừ, phải chú ý một chút mới được.

Dọc đường Từ Thần âm áp nhỏ nhẹ trò chuyện cùng tôi, kể lại vài chuyện thú vị khi còn nhỏ, tôi mỉm cười lắng nghe, lại có một cảm giác xót xa mơ hồ nào đó, những chuyện vui vẻ của anh thật ít, cha vừa qua đời thì cứ như đi ở ẩn vậy.

Mặt trời lên cao, xe ngựa vừa đi qua một thị trấn nhỏ, ven đường là rừng anh đào trải dài đến mấy dặm, như là trần châu mã não tô điểm cho cây, nuốt nước miếng, tôi muốn dừng xe xuống mua một ít, nhưng sợ nhớ ra, bây giờ mình là một tên sai vặt chẳng có lấy một cắc bạc, huống chi chủ nhân cũng chẳng có ý dừng xe. Tôi liếc mắt nhìn quả anh đào trên cây rồi ngoác qua Từ Thần, hi vọng anh có thể hiểu ý mình. Có lẽ là sự mong đợi trong mắt tôi mạnh mẽ quá mức, ám chỉ thế mà cũng rõ ràng. Từ Thần mỉm cười, kêu dừng xe, đi vào vườn cùng tôi, tìm đến nhà vườn, mua một giỏ. Tôi dùng nước giếng rửa cẩn thận, đặt trên bàn, như là một đồng ngọc trai đỏ, làm người ta thêm nhỏ dãi.

Từ Thần nhìn bộ dáng thêm thường của tôi, vừa cười vừa nói: “Cậu có chuyện để làm trên đường rồi.” Tôi vui vẻ, bóc một quả bỏ vào miệng, trong vị

ngọt có hơi chua chua, ngon cực.

Ăn được mấy quả, mới phát hiện Từ Thần ngồi nhìn mình không ăn, tôi ngẩn người, hỏi: “Thiếu gia, sao anh không ăn.”

Từ Thần cười cười, đưa tay qua lấy, tôi nhìn tay gấu của Từ Thần, mấy ngón tay được Ngọc Thanh quán lại một chỗ, cầm quả anh đào nho nhỏ ba lần đều trượt, không khỏi bật cười. Tôi đến cạnh, bóc lấy một quả đưa đến miệng anh, Từ Thần ngẩn ra, vẻ mặt hơi mất tự nhiên, có lẽ là thấy đàn ông con trai ăn món vật thể này nên mắc cỡ, tôi cười, chăm chăm bỏ quả anh đào vào miệng anh.

Bảo sao mà không đúng dịp không thành chuyện, đúng lúc này xe ngựa xóc khê! Tôi lỏng tay, quả anh đào kia không lọt vào miệng mà lại theo cảm rớt xuống cổ áo, dạo gần đây thời tiết đang nóng dần, cổ áo cũng nổi rộng ra nhiều, quả anh đào nho nhỏ đang ở trên cổ áo Từ Thần, vừa dùng một chút, xe ngựa lại hơi rung lên, thế là không dùng mà trượt vào trong, tôi há hốc gương mặt nhìn, Từ Thần cũng vô cùng lúng túng, đứng dậy xoay người, quả anh đào rớt ra, lăn đến chân tôi, bèn đưa tay nhặt lên, đột nhiên nhớ lại con đường của cửa nó, cảm thấy tay cũng nóng, mặt cũng nóng lên. Xe ngựa nhỏ như thế, muốn tránh một chút cũng không được, tôi cúi đầu chăm chú ăn anh đào, không dám nhắc lại chuyện dứt thiếu gia nữa. Từ Thần cũng cúi đầu đọc sách, không nói tiếng nào.

Đến trưa, xe ngựa dừng lại ở một trấn nhỏ để ăn cơm, Từ Thần bảo tôi cởi băng ở tay anh ra, tôi không hiểu nhìn anh, Từ Thần bảo: “Lát nữa về nhà mẹ nhìn thấy bộ dạng thế này nhất định sẽ gặng hỏi, dù sao cũng gần lành rồi, tháo ra đi.” Tôi nghe thấy cũng có lý, tháo băng giúp anh, Ngọc Thanh cột cũng chặt quá chừng. Mất nửa ngày tôi mới tháo ra, cẩn thận nhìn bàn tay Từ Thần, quả nhiên khả năng của tôi chưa tệ lắm, cũng sắp lành rồi.

Sau khi tháo băng Từ Thần thở dài một hơi, nắm chặt, rồi lại duỗi duỗi các ngón tay, tôi vội hỏi: “Thiếu gia, các ngón tay của anh còn linh hoạt không?” Từ Thần cười: “Cảm thấy hơi chặt một chút, mấy ngày nữa thì không sao.” Tôi cũng thở dài một hơi, Từ Thần hỏi: “Thế nào, cậu sợ phải dứt tôi ăn mỗi ngày sao?” Lời vừa nói ra, tôi lập tức nghĩ đến quả anh đào kia, vội vàng ho khan quay đầu đi, nhìn chân mình.

Ăn cơm xong lên xe, Từ Thần nằm thẳng người lên chiếu, kéo tôi nằm xuống: “Giờ là lúc thích hợp nhất để ngủ một giấc.” Tôi cứng ngắc nằm trên chiếu, nhìn qua Từ Thần nằm bên cạnh, tuy cách một cái bàn trà, nhưng lại cảm thấy như gần trong gang tấc, phảng phất cảm nhận được hơi thở của anh. Vội vàng xoay người nằm nghiêng, nhắm mắt lại, cố gắng để suy nghĩ lung tung ấy, trong đầu lại bất ngờ nhảy ra một câu: cùng giường chung chăn. Trên mặt nóng ran, tim đập dữ dội. Hồi lâu sau, mới từ từ lặng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Chương 37 : TẶNG ĐÀO

Lắc lư cả một đường, đến chạng vạng mới về đến Thẩm Tâm trà trang, Từ Thần lập đi thăm mẹ, tôi đưa gã hầu kia đi tìm Tổng mục, để an bài chỗ ở cho anh ta. Ăn cơm tối xong, về lại phòng, rời khỏi núi Kì Bàn chỉ mới vài ngày, mà tôi cũng thấy hơi nhớ, rất muốn thăm lão thổ địa.

Tranh thủ lúc này không có việc gì, tôi đến đài ngắm sao, thấy bóng lão thật cô đơn, vội vàng đi tới uống rượu với lão, tán dóc nửa ngày, thấy lão cười lại mới trở về trà trang. Khi về tới phòng, phát hiện Từ Thần đang đứng trước cửa, vẻ mặt sốt ruột. Tôi vội hỏi: “Thiếu gia, anh làm sao vậy?” Từ Thần giữ chặt tay áo tôi: “Cậu đi đâu vậy, tôi tìm khắp nơi cũng không thấy đâu.” Đương nhiên tôi không thể bảo mình đi gặp lão thổ địa, nên nhẹ giọng trả lời: “Tôi hơi choáng, ra ngoài trang dạo một vòng.” Từ Thần hơi sáng giọng: “Một mình cậu hả... sau này ban đêm không được đi, tôi tới lấy vải để tặng mẹ thì phát hiện cậu không có trong phòng, lo lắng cả buổi trời.”

Trong lòng hơi xúc động, vào phòng lấy mấy xấp vải kia ra, Từ Thần chọn xấp màu xám bạc, còn lại để vào tay tôi: “Cậu giữ trước đi.” Sau đó ra ngoài tiền sảnh. Tôi cảm hai xấp kia, thờ dài rồi mang cất kỹ.

Hôm sau, Từ Thần gọi tôi, bảo là đến một nơi này. Trong tay còn mang theo một cái bọc gì đó, không biết là thứ gì. Tôi cũng không hỏi nhiều, liền đi theo anh. Đi không bao lâu, đến một quán trà ở huyện Gia Dương, Từ Thần đứng trước quầy, hỏi tay tiểu nhị: “Xin hỏi ông chủ Triệu có ở đây không, tôi là Hương Từ Thần ở Thẩm Tâm trà trang, có việc muốn gặp ông ấy.” Tay tiểu nhị bảo chờ một chút, rồi sau đó vào trong phòng, không lâu sau, đi ra mời Từ Thần vào. Từ Thần kéo tôi vào trong. Chỉ thấy ông chủ Triệu đang ở đó, thấy chúng tôi liền đứng dậy nghênh đón: “Hiếm khi có Hương công tử đến! Không tiếp đón từ xa!”

Từ Thần chấp tay đáp lễ, ngồi xuống. Anh hỏi chuyện làm ăn của ông chủ Triệu, rảnh rồi trò chuyện mấy câu, sau đó nghiêm mặt, nghiêm túc nói: “Ông chủ Triệu, mấy ngày trước, tôi lên tỉnh một chuyến. Dọc đường có gặp một băng cướp.”

Mặt ông chủ Triệu biến sắc, kinh hãi: “Hương công tử lên tỉnh? Gặp cướp nữa sao?”

“Đúng thế. Vốn là cho rằng dân tỉnh huyện mình thuần phác, không ngờ có kẻ cướp bóc.”

Gương mặt ông chủ Triệu kinh hãi, Từ Thần nói thêm: “Lần trước không đủ trà bán cho ông chủ Triệu, vẫn thấy áy náy mãi trong lòng, nghĩ nhà ông cách

kinh thành khá xa, lại thêm phải đến từng trà trang thu trà, nên tôi mới mua một cây đào ở tỉnh về, tặng ông chủ Triệu để phòng thân.” Nói xong mở bao ra, thanh đào lóe ánh sáng xanh, chiếu lên gương mặt xanh mét của ông chủ Triệu.

Tôi sừng sốt, Từ Thần tặng quà cũng không giống người thường. Hồi lâu sau ông chủ Triệu mới lấy lại tinh thần, muốn từ chối, Từ Thần đã đứng dậy kéo tôi ra ngoài, nói: “Ông chủ Triệu, không cần khách sáo, chẳng đáng mấy đồng, chẳng qua ông và tôi thường qua lại làm ăn với nhau, chút tấm lòng thôi ấy mà. Nhất định phải nhận!” Ông chủ Triệu ngượng ngùng không nói ra lời, Từ Thần chấp tay cáo từ. Ông chủ Triệu cũng không giữ, chỉ đứng ngây một chỗ.

Rời khỏi quán trà, tôi thấy Từ Thần vui vẻ ra mặt, không nhìn bèn hỏi: “Thiếu gia, anh tặng quà mà cũng có khuyến mãi hù dọa.”

Từ Thần cười: “So với ông chủ Triệu, tôi còn kém xa.” “Thế nghĩa là sao?”

“Ngày hôm đó, đám cướp chúng ta gặp hơi kì quái, cẩn thận nghĩ lại một chút, liền có sơ hở.”

“Nếu như cướp, đương nhiên vì tiền của, nào có chuyện lại coi thường ngân phiếu, hơn nữa theo khẩu âm đám cướp kia là bản địa, đương nhiên biết trà trong xe trị giá chút bạc. Cũng không thèm nhìn tôi, chỉ muốn giữ lại ngón tay của ông chủ Trương, dù nghe thấy người đến, cũng không nhanh chóng chạy thoát thân, phải làm cho xong việc. Nếu là kẻ cướp, thấy có tiền của rồi thì đi, chẳng có ý gây thêm chuyện, huống chi còn mạo hiểm để bị bắt. Nghĩ tới nghĩ lui, tôi cảm thấy chuyện này là nhắm vào ông chủ Trương, muốn dạy cho ông ta một bài học. Dọa để ông ta không dám đến huyện Gia Dương nữa.”

Tôi giật mình hiểu ra, “Cho nên anh nghĩ tới ông chủ Triệu?”

“Cũng không dám khẳng định chắc chắn, nên mới mang đào thử ông ta một lần, có điều cậu nhìn sắc mặt ông chủ Triệu rồi đó, có lẽ chính là ông ta.”

Tôi hơi bất an, hỏi: “Vậy liệu ông ta có gây bất lợi cho anh không?”

Từ Thần thân nhiên cười: “Ông ta nên biết, nếu tôi có ý muốn hại, cần gì tặng đào, đi báo quan là được.”

Cũng đúng. Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhìn Từ Thần, trong lòng sinh ra vài phần nể phục.

Trời nóng dần, trên đường cũng thưa người, Từ Thần vừa đi vừa nhìn, nói: “Hôm nay sợ là chuyển ra ngoài trước kì thi Hương cuối cùng.” Tôi nghe xong, tính lại ngày giờ, đúng thật, sắp đến thi Hương rồi, chắc chắn Hướng mẫu sẽ không để anh ra ngoài dễ dàng. Nghĩ đến chuyện tôi giả làm tăng nhân để giúp anh chuyện công danh hai năm trước, thấy hơi buồn cười.

Từ Thần quay đầu nhìn tôi một chút, khẽ khàng nói: “Mấy năm trước tôi sợ nhất là mẹ bảo thi Hương, nhưng năm nay thì rất trông mong đến ngày trúng tuyển.

Tôi nghe lời anh đầy hàm ý bên trong, rồi nhớ đến lý do anh từ chối trước mặt ông chủ Trương, bỗng có cảm giác xót xa. Rầu rĩ không vui. Hình như Từ Thần phát hiện ra, hỏi vì sao tôi không vui, cũng chẳng nói được gì, đành bảo trời nóng nên chóng mặt, dạo này tôi choáng cũng nhiều, nói ra rất thuận miệng, xem ra sau này sẽ còn phải chóng mặt dài dài. Từ Thần vội gọi một cái kiện cùng tôi quay về trà trang.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Chương 38 : MINH BẠCH

Chớp mắt đã qua tháng sáu, mọi người đều đổi sang quần áo mùa hè, đương nhiên tôi cũng không thể cứ mặc áo hai lớp, nhưng khi thay chiếc áo đơn Tổng mục đưa cho, mới phát hiện, ngực nhô cao, hông rất lõm, tự tôi cũng cảm thấy, kì kì, rất duyên dáng. Đồ mặc, tôi suy nghĩ một chút, tìm một mảnh vải dài, quấn quanh, khi nhìn lại, đã bằng phẳng như trông com rồi, không dám nhận là cao lớn vạm vỡ, nhưng quần thể thì không có chạy đi đâu được. Tôi rất hài lòng với kết quả này, chỉ là cảm thấy không thoải mái. Tự an ủi chính mình, mùa hạ trong núi gần, tiết trời cũng không quá nóng bức, kiên nhẫn chịu đựng một chút cũng sẽ qua, mà ba năm khô hạn năm xưa cũng qua được, xem cái chút nóng nực này vào mắt sao? Nghĩ vậy, tự khích lệ bản thân, thấy miếng vải quấn quanh ngực kia không quá khó chịu nữa.

Quả nhiên, mấy tháng giữa hè, Từ Thần bị Hướng mẫu quản chặt trong thư phòng, ba ngày hai bữa đến kiểm tra, càng thường xuyên bảo tôi báo cáo lại động tĩnh của thiếu gia. Đương nhiên tôi chỉ nói tốt, thật ra, Từ Thần cũng không thấy thế là khổ, thường xuyên tranh thủ rảnh rỗi vẽ tranh, viết mấy bài thơ nhỏ, thông thả tự đắc. Tất nhiên tôi cũng giả vờ không thấy. Có điều thấy Từ Thần bình thường thông minh, lại ung dung như thế, chắc thi Hương lần này không phải là vấn đề.

Cuối cùng cũng tới ngày thi Hương, Hướng mẫu đương nhiên lại bỏ tiền đưa Từ Thần đi đến chùa Trữ Hòa thấp nhang.

Sau khi trở về, Hường mẩu sai tôi đi sắp xếp quần áo sách vở, chuẩn bị một số món, thành mấy cái bao rất lớn. Tôi nói thầm trong bụng, chẳng qua đi thi thôi mà, mang nhiều bạc một chút là được, lằng nhằng thế là muốn chuyển nhà chắc? Nhìn qua Từ Thần, mặt anh vẫn bình tĩnh, không ừ hừ gì cả. Ai dè Hường mẩu vừa đi, Từ Thần liền mở mấy cái bao kia, âm thầm bỏ ra rất nhiều thứ, chỉ còn vài bộ quần áo ở trong. Trong đầu lập tức nghĩ ra một câu: Bằng mặt không bằng lòng, không biết dùng ở đây đúng không nhỉ?

Ngày hôm sau dùng bữa sáng xong, sắp xếp ổn thỏa, Hường mẩu đưa Từ Thần ra cửa lớn, sau đó tha thiết mong đợi nhìn Từ Thần, ngàn câu vạn chữ ngưng thành một từ: “Cẩn thận.” Từ Thần xúc động gật đầu, nói với Hường mẩu: “Mẹ cũng phải giữ sức khỏe, con tự biết cẩn thận.” Hường mẩu quay đầu nhìn tôi, nói: “Cậu phải lanh lợi hơn một chút, có chuyện gì phải nghĩ trước thiếu gia.” Tôi vội vàng gật đầu đáp vâng, thật ra, chuyện gì Từ Thần cũng nghĩ trước tôi, tuy là yêu tinh nhưng tôi không thông minh được như anh, thật hổ thẹn, hổ thẹn quá.

Kì chia tay này cũng không dầy dụa quá lâu, Hường mẩu vừa lo lắng lại mong nõi, so với vẻ lạnh nhạt của những ngày trước đây, sinh động hơn nhiều.

Từ Thần cùng tôi ra chợ, thuê một xe ngựa, sau đó hướng lên tỉnh.

Thời tiết mấy ngày này không phải nóng như lửa, nhưng cũng khá oi bức. Lần này không phải đi chậm chậm như hồi mang trà, xe ngựa chạy rất nhanh, được một lúc là tôi chóng mặt vô cùng, lần này là choáng thật, trước mắt xuất hiện rất nhiều đám mây. Tôi cố nén, miêng vài quần chặt quanh ngực và thắt lưng vô cùng đau đớn. Sắp đến chính Ngọ, không khí trong xe càng ngột ngạt, tôi cố gắng dằn con khó chịu xuống, nhưng đám mây trước mắt càng lúc càng lớn, mãi đến khi như có một đám bông vải ập lên mặt, tôi thở hắt ra một cái rồi mất tri giác.

Chẳng biết bao lâu sau, tôi từ từ tỉnh lại, trên trán rất mát, thật sáng khoái. Tôi mở mắt ra nhìn, giắt này mình. Từ Thần ở ngay trước mặt gần đến có thể thấy rõ từng cọng lông mi, trong tay cầm một cái khăn ướt đắp lên trán tôi. Tôi vội vàng đứng dậy, con kinh hoàng lớn hơn đập vào mặt: áo ngoài tôi sao bị đã mở ra hết! Ô trong, miêng vài quần cũng được mở ra, lộ ra chiếc áo lót. Tuy mặc đồ của tay sai vật, già làm nam, nhưng đường cong của thiếu nữ liếc mắt một cái là nhìn ra ngay, tôi vừa quýnh vừa xấu hổ vừa kinh hãi lại giận dữ, như có một đám mây trắng bay tới trước mặt, cũng may sức tôi còn đủ dùng nên không bị ngất lần nữa, tôi kéo áo ngoài, mặc lại, trừng mắt nhìn Từ Thần. Không hạn được, không hạn được, quả thật không hạn được sao? Gương mặt anh trong trẻo và quan tâm, không hề có nửa điểm suy nghĩ bậy bạ. Thân nhiên nhìn, ánh mắt dịu dàng, như mọc ra từ quần chặt tầm mắt của tôi. Nhất thời quên cả tức giận lẫn hối tội, tôi ngồi ngây ra đấy. Từ Thần lẳng lặng nhìn, đưa tay cầm lấy mấy ngón tay của tôi, khẽ run rẩy, nhưng không cách nào rút về.

“Hợp Hoan, vừa rồi em bị nóng, không cách nào mới mở áo em ra. Thật ra, lần đầu tiên gặp tôi đã nhận ra em rồi.”

Tôi lại kinh hãi lần nữa, lần đầu tiên gặp đã nhận ra tôi, thế tại sao không nói?

“Hợp Hoan, tôi... em không nên nghĩ nhiều, hãy nằm nghỉ ngơi trước đi.”

Bây giờ ruột gan rối bời thế này thì càng lòng dạ nào mà nghỉ ngơi? Nhìn xung quanh, tuy đang ở trên xe ngựa, nhưng đang đứng dưới một bóng râm, Từ Thần ngồi bên cạnh nhìn tôi, nhẹ nhàng quạt cho. Trong không khí tĩnh lặng chỉ nghe tiếng gió, lòng tôi rối như gòn nhưng lại có một chút thích thú mơ hồ. Từ Thần dù chỉ cách tôi một gang, nhưng bản thân lại không có dừng khí ngẩng đầu nhìn, như có nghìn câu vạn chữ trong lòng thế mà cảm thấy nói gì cũng không thích hợp. Nhưng chẳng nói gì cũng lúng túng quá, tình thế khó xử thế này, không biết làm sao, mà trước nay cũng chưa gặp bao giờ.

“Ngày đó, em mặc áo xanh, cầm túi thơm màu đỏ, tôi nhớ rất rõ.” Cuối cùng Từ Thần cũng nhẹ giọng nói một câu, tôi nghe mà như bị giáng một cú thật nặng, áo xanh! Trong lòng có chút mừng vui khôn tả thoáng qua, nhưng không dám xác định. Suy đoán, thấp thỏm, nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng tôi bất kể, nghiêng răng tức giận nhìn Từ Thần tức giận, không phải, đây không phải mơ, gương mặt anh như tranh vẽ, tình nồng mà đậm sâu. Tôi không dám nhìn kĩ nhưng cũng chẳng thể bỏ không nhìn. Tim đập to như thế, không biết Từ Thần có nghe thấy không, hoảng hốt đề lên ngực, muốn nói những cảm thấy giọng mình như có như không tựa vầng mây xa khuất: “Vì sao anh vẫn không nói ra?”

“Tôi muốn trước hết giữ em bên cạnh, đợi khi đậu thi Hương rồi...”

Tim lại nhảy như điên, tôi không muốn anh nói tiếp, nhưng trong lòng lại mơ hồ mong đợi anh lên tiếng.

Từ Thần ngừng câu, cầm lấy tay, nhìn tôi đắm đuối. Tôi bị hút vào trong đôi mắt của anh, đau khổ triền miên, say mê mà sâu lắng. Hôm nay, tôi mới hiểu rõ, thì ra có người mình thích nói thích mình, thế gian có hạnh phúc nào qua được phút giây này! Nghìn lời vạn chữ đều không cần nói, bởi vì bất cứ ngôn từ nào cũng không giải bày hết cảm nhận lúc này.

Tôi và Từ Thần lặng lẽ nhìn nhau, cầm tay nhau, bàn tay ấm áp mạnh mẽ, tôi muốn rút ra, lại bị anh giữ chặt, cảm thấy trên mặt rất nóng, đầu óc lừng lờ.

Rất lâu sau, một tiếng ngựa hí vang làm tôi tỉnh lại, Từ Thần phải lên tỉnh, bây giờ tôi trì hoãn, sợ sẽ trễ giờ. Từ Thần cũng hơi ngần ra, tựa như vừa tỉnh lại từ trong mộng, trên mặt ửng đỏ, buông tay tôi ra, nhẹ giọng bảo: “Hợp Hoan, em khỏe hơn chút nào chưa?”

Đầu tôi bị choáng đã khỏe hơn nhiều, nhưng trong lòng như có mây bay tứ tung, trầm chìm tung cánh, tim đập thình thịch trong ngực.

Tôi vâng vát trả lời: “Chúng ta mau đi nhanh, đừng để lỡ việc chính.”

Từ Thần ừ một tiếng, sau đó nói với tay đánh xe bên ngoài nói: “Sur phó, xin hãy tiếp tục lên đường.”

Xe ngựa vừa chạy, Từ Thần vội vã nói với tay đánh xe: “Không nên gấp, cứ chạy chậm chậm thôi.”

Tôi nhìn gương mặt ân cần quan tâm và dịu dàng của Từ Thần, muốn cản nhưng lại cảm thấy không bỏ được. Chưa có ai chăm sóc lo lắng cho tôi như

thể, từng chút từng chút một, thấm tận vào tim.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Chương 39 : HAI BÊN CÙNG VUI

Trời xẩm tối, tôi và Tử Thần mới lên tới tỉnh.

Xe ngựa nối dài dằng dặc trên đường, dòng người về nhà như đàn chim về tổ, tiếng rao hàng ỉ ỏi nhốn nháo, cảnh tượng người đi đường vội vã, đây là hồng trần, dung tục mà ấm áp. Nó quấy nhiễu sự tĩnh tu trong lòng tôi, khiến trái tim ngày càng ngọt, chỉ cần nghĩ đến một người là liền cảm thấy tràn đầy niềm vui, không còn cô đơn nữa. Chao ôi! Hồng trần cuộn cuộn, muôn vạn thứ cám dỗ, cuối cùng cũng có thứ mê hoặc tôi thể này.

Tử Thần tìm suốt bảy nhà trọ, chỗ nào cũng đầy khách. Ngày mai là thi Hương, rất nhiều thí sinh từ nơi khác tới từ mấy ngày trước ở lại. Vì huyện Gia Dương rất gần trên tỉnh, nên hôm nay chúng tôi mới lên đường, không ngờ trên đường chậm trễ, xe ngựa cố tình đi chậm, thế nên rơi vào hoàn cảnh tới nơi mà không có chỗ trọ.

Tử Thần chẳng hề gấp, nắm tay tôi trên đường dắt đi tiếp tục tìm. Tôi giãy mấy lần mà không được, thậm chí sốt ruột. Bây giờ tôi cái nam trang, không muốn người ta coi là đồng tính, thế mà Tử Thần lại không để tâm đến ánh mắt người khác, may mà trời ngày càng tối, tôi cũng mặc anh. Tay Tử Thần vừa ấm áp lại dịu dàng, nắm tay tôi thật chặt, trong lòng từ từ có một cổ ngọt lịm.

Cuối cùng cũng tìm được một phòng tại một nhà trọ nhỏ, lúc Tử Thần nghe bảo chỉ còn một căn duy nhất thì nhú mày, do dự nhìn tôi, khiến tôi cũng thật lúng túng, ngượng ngùng bảo: “Không được thật, hay đến nhà ông chủ Trương thì thế nào?”

Nói xong tôi cũng hơi hối hận, Tử Thần vừa nghe, nhanh chóng trả tiền, dắt tay tôi lùi.

Ánh sáng của cây đèn dầu trong phòng nhỏ như hạt đậu, cực kì sơ sài. Tử Thần thấy chỉ có chiếc giường, chân tay hơi lúng túng. Tôi càng luống cuống hơn cả anh.

Sưng sốt hồi lâu, khó khăn lắm tôi mới thốt ra được một câu: “Thiếu gia, tôi có thể nằm sấp trên bàn, ngày mai anh phải đi thi, vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt.” Tử Thần cúi đầu nhìn tôi, dịu dàng nói: “Sao tôi nhớ em như vậy được.” Tôi nghe xong, mặt mũi đỏ bừng ngay lập tức. Anh nói không hàm xúc như vậy, một cái ‘không nhớ bỏ’ thôi mà ngay tức khắc khiến tôi cảm thấy trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn nghe tiếng hít thở và tim đập mà thôi.

Tử Thần cũng buột miệng nói, sau đó hơi ngại ngùng, dừng lại một chút rồi thấp giọng bảo: “Hợp Hoan, không phải em muốn giúp tôi tìm hiểu tâm ý một người sao? Không biết bây giờ đã tìm ra chưa?”

Tôi càng thêm ngượng, lúng ta lúng túng trả lời: “Anh chuyên tâm vào cuộc thi, thi xong đương nhiên tôi sẽ nói cho anh biết.”

“Em không nói với tôi, chỉ sợ ngày mai chẳng có tâm nào mà thi cử.” Giọng Tử Thần ngay sát bên tai, mang theo ý không đồng ý cũng chẳng bỏ qua. Tôi càng e lệ, cúi đầu không dám trả lời. Tử Thần lại tiếp tục lên tiếng: “Nếu em không nói với tôi, sao tôi dám ở chung một buồng với em suốt đêm? Nếu em thích tôi, dù ở chung một phòng cũng chẳng ngại, bởi vì...” Tử Thần dừng lại một chút, nói vô cùng nghiêm túc: “Sau này tôi nhất định sẽ cưới em.”

Vừa nghe xong, tôi ngượng đến mức không thể bỏ chạy lập tức, rồi như bị đóng đinh ở ngón chân, chẳng thể động đậy. Có một men say chậm chậm bay lên từ tận đáy lòng như ngâm cả người trong mật, chỗ nào cũng ngọt ngào cũng thích thú. Tử Thần đưa tay lướt nhẹ qua trán tôi, nói: “Hợp Hoan, nếu em không nói, tối nay tôi không thể ngủ được, ngày mai cũng chẳng có tâm trí nào thi cử, sau này sẽ bị bệnh mất.”

Tôi nghe xong, vội ngẩng đầu, lại thấy trong mắt Tử Thần lóe lên tia bồn chồn và trêu đùa, cười vui sướng như đứa trẻ, lại mang khí khái nam tử và vẻ tự tin. Tôi xấu hổ, nhưng thật sự cũng không tìm ra từ nào để bày tỏ tâm ý mình, anh lại cứ trêu chọc suốt, kéo tay tôi nói: “Hợp Hoan, sao em không nói, em muốn tôi sốt ruột đến sinh bệnh sao?” Mắt Tử Thần sáng như ánh đuốc, quyết không buông tha. Nếu không nói, xem ra anh sẽ truy hỏi tới cùng, tôi cắn chặt răng, thấp giọng lí nhí: “Em cũng không ngại ở chung phòng với chàng.” Tử Thần nghe xong, không nói gì hồi lâu, mãi lúc sau, anh mới nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, nói vào tai tôi một câu: “Lớn thế này, câu nói hay nhất tôi từng nghe chẳng qua được câu này.”

Giờ này phút này, trong căn phòng sơ sài nhỏ xíu như có một ánh sáng lung linh kì ảo được vẽ nên, mọi âm thanh đều tĩnh lặng. Rất lâu sau, tôi nhẹ nhàng hỏi anh: “Lúc ở trà trang sao chàng nhận ra được em?”

Tử Thần cười cười, đáp: “Từ đầu thi tôi cũng chẳng chắc lắm, chỉ là ấn kí trên trán của em rất hiếm có, cho nên mới hỏi em có chị em gái gì không, sau đó nhìn kĩ lại, thì nhận ra.”

“Sao người khác không nhận ra?”

“Vi tôi không phải người khác, trong lòng tôi có em, đương nhiên thấy em sẽ không giống thế.”

Tôi say đến nói không nên lời, hình như phải đoan trang thận trọng, thế mà dù thế nào khỏe miệng cũng không nhịn được mà khẽ nhếch lên, niềm vui trong lòng quá đong đầy, ngập tràn ra ngoài, khiến không khí trong phòng cũng mang một hương vị thật ngọt ngào.

Từ Thần dắt tay tôi đến bên giường, sóng vai ngồi cùng tôi ở trên, đôi mắt trong suốt sáng ngời, thì thầm khẽ nói: “Hợp Hoan, tối nay ở trên giường, tôi và em cùng ngủ hai đầu.” Tôi nghe thế vừa sợ vừa thẹn, vội vàng nói: “Em nằm sắp trên bàn cũng được.”

Từ Thần cười nhìn tôi, đẩy đẩy trán: “Sao em lại còn thua cả các sư thái ở Trữ Hòa tự thế? Tôi sao lại ép em được, em chỉ coi như nằm trên xe ngựa cùng tôi là được mà, lại muốn dài dòng à, mai tôi thi không tốt, là sẽ hỏi tội em đấy.” Tôi biết anh cố ý chăm sóc mình, chỉ là, gần gũi thế nhất thời sao mà tôi tiếp nhận được chứ, dù đó là người tôi thích trong lòng, nhưng cũng thật khó. Tôi nhìn Từ Thần một chút, anh dịu dàng ân cần, hoàn toàn mang vẻ vô tư trong sáng. Nén sự thẹn thùng, cuối cùng cũng gạt.

Vẫn mặc nguyên áo nằm trên giường, ánh sáng nhạt nhòa trong căn phòng sơ sài nhỏ xíu, lúc sáng lúc tối, tựa như tâm sự trong lòng tôi, khi hoảng khi vui. Hô hấp của Từ Thần đầu giường bên kia hơi dồn dập, nhất định anh cũng khó chìm vào giấc ngủ, nghĩ đến cuộc thi ngày mai, tôi lặng lẽ đọc một cái quyết, để Từ Thần thiếp giấc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40

Chương 40 : DỰ THI

Sớm hôm sau, Từ Thần đến trường thi, tôi ở bên ngoài chờ đợi trong chán chường, rất sốt ruột.

Rõ ràng ba ngày không được ra, tôi ở ngoài đợi một ngày dài như một năm, thật sự không thể kiên nhẫn, quyết định ẩn thân vào trường thi, ai ngờ vừa vào đã giật mình, những phòng thi đánh số chen chúc như cái lồng, chưa nói trông quái dị, mà có những gã mập vô cùng, thế mà lại chỉ mặc y sam (áo lót, mỏng, màu trắng của nam, thường thấy trên phim ảnh), khiến tôi thấy mà đổ mồ hôi lạnh cả người, suýt nữa tưởng đó là đồ tể. Tôi nhìn từng số, cuối cùng cũng tìm thấy Từ Thần. Trên đầu anh hơi lấm tấm mồ hôi, nhưng không có vẻ gấp gáp bối rối, lại vẫn phong thái như ngâm thơ vẽ tranh ngày thường. Tôi nhìn qua phần lớn cả trường thi, chỉ có mỗi anh, trẻ tuổi tuấn lãng như thế, không kiềm lòng mà có chút đắc ý tự hào. Đã tăng hình rồi, thế thì không thêm kiên nhẫn gì nhìn kĩ một lần, mà sao nhìn hoài không chán?

Ba bài thi đã xong, cuối cùng Từ Thần cũng rời khỏi trường thi, vất vả mấy ngày làm anh hơi tiêu tụy một chút, dưới cằm lún phún mấy cọng râu, giống như đã già đi mấy tuổi, càng có vẻ chính chắn. Từ Thần thấy tôi, khỏe miệng nở nụ cười, bước nhanh tới, nắm tay tôi thật chặt, tôi chỉ thấy xấu hổ, bèn hỏi: “Mấy ngày chàng không nói chuyện, cảm giác rồi à?” Từ Thần cười thành tiếng: “Mấy ngày không gặp em, trở nên lợi lại thế sao?”

Tôi càng ngượng, xoay người đi nơi khác. Từ Thần cười khê: “Em có từng nhớ tôi.” Tôi vừa nghe, vội vàng né ra mấy bước, không dám để Từ Thần nhìn thấy sắc mặt của mình, chắc chắn còn hồng hơn hoa đào. Anh, từ lúc vạch trần thân phận tôi, sao lại thay đổi, to gan như thế chứ, tôi hơi không phục, lúc trước còn có thể chộc ghẹo được anh mấy câu, bây giờ lại như rơi vào thế hạ phong. Tôi dậm chân, xoay người cười một tiếng, nhìn ra sau Từ Thần, nói: “Ngọc Thanh cô nương, cô cũng tới à.” Từ Thần nghe vậy, nụ cười tắt ngấm, như gặp đại địch, quay người lại nhìn, tôi cười đến gập cả người.

Từ Thần biết bị tôi chọc, không giận, cười ha hả, sau đó dịu dàng đẩy trán tôi: “Cô nhóc này, nếu còn lấy chuyện này ra trêu tôi, xem tôi xử lí em thế nào.” Tôi chỉ cười không đáp, Từ Thần cùng tôi đi lại thăm những nơi trước đây, mãi khi trăng lên mới thỏa mãn trở về nhà trọ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Từ Thần thuê xe ngựa trở về huyện Gia Dương, Từ Thần lo cho sức khỏe tôi, trên đường đi được một chút lại nghỉ một tí, thật ra, nếu không phải do thời tiết quá nóng, tôi quần vải quá chật đến vậy, thì nào có yếu ớt như thế. Chỉ là tôi không thể ngay lập tức trở về thân phận con gái, bởi vì không thể tưởng tượng nổi, khi Hường mẫu biết rõ thân phận tôi sẽ phản ứng thế nào, Từ Thần chưa nói, tôi cũng nhịn không hỏi.

Khi về huyện Gia Dương, nắng đã tắt, sắc trời mờ mịt, Từ Thần trả tiền xe, bước chậm chậm cùng tôi. Chạng vạng, gió núi thổi tung quần áo, mát mẻ dễ chịu, giảm hẳn cái nóng ban ngày. Từ Thần nhìn về phía vườn trà và rừng núi xa xa, rồi lại quay về phía tôi, tình cảm nồng nàn nói: “Còn câu gì hơn!” Mặt tôi nóng lên, cúi đầu nhìn con đường lát đá nhỏ, không biết nên nói gì. Mãn đêm trong núi từ từ phủ xuống, như phun ra một màn sương dày, Từ Thần nắm tay tôi, thấp giọng khe khẽ: “Hợp Hoan, em hãy chờ tôi ít lâu, nếu đậu, tôi sẽ nói chuyện với mẹ.” Trong lòng tôi có một nỗi sầu muộn, chỉ sợ, mẹ anh sẽ không đồng ý, chỉ là giờ phút này không muốn nghĩ quá nhiều, quá xa, tôi không thể dập tan niềm hạnh phúc hiện tại, như say lòng người.

Quay lại Thâm Tâm trà trang, Hường mẫu vẫn rất kích động, lôi kéo Từ Thần hỏi tình hình thi cử suốt, Từ Thần cười để Hường mẫu đỡ lo, theo tôi, anh vô cùng nắm chắc, tự tin.

Trở về thư phòng, Từ Thần nhẹ nhàng mở cửa dưới trăng, nói: “Hợp Hoan, em nhìn đêm nay trăng sáng thật động lòng người.” Tôi bước tới, đứng trước cửa sổ cùng Từ Thần, cuối cùng cũng hiểu cái gọi là ngày vui cảnh tươi, trước hoa dưới trăng, là nói cảnh tôi và anh, tâm ý tương thông, lưỡng tình tương

duyet.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Chương 41 : THI ĐẤU

Trời thu hợp lòng người, hoa quế thoang thoang hương.

Đã có kết quả thi Hương, quả nhiên Từ Thần đã đậu, tuy rằng không phải thủ khoa, nhưng cũng trong thứ hạng đầu. Hường mẫu mừng đến nỗi không khép được miệng, tôi chưa từng thấy bà vui như vậy bao giờ, ban đầu còn không thích ứng được. Thật ra, bà cười như gió xuân, rất động lòng người, tướng mạo của Từ Thần đa phần cũng được truyền từ bà. Tiếc ngày thường nghiêm mặt, thật xứng cho dung mạo xinh đẹp.

Như thế chuyện đậu kì thi đã được dự liệu từ trước, nghe tin anh chỉ cười nhạt, hồi lâu lại cười thật sâu. Tôi hơi hồ đồ, không biết là thế nào. Gần đây anh thường hay ngồi một chỗ suy nghĩ, tôi đoán chắc là nghĩ đến hội đấu trà, chuyện ấy luôn là tâm nguyện của anh, Hường mẫu cũng đồng ý sau khi anh đậu rồi thì có thể làm chuyện mình thích, cuối cùng Từ Thần cũng có thể được thả lỏng, tự do khoái hoạt, tôi nhớ đến nụ cười của anh, chỉ mong mỗi ngày anh đều cười, tôi cũng có thể ven hồ hưởng ánh trăng mà được ngắm cảnh đẹp.

Sáng hôm nọ, bỗng nhiên Từ Thần kéo tôi, nói: “Hợp Hoan, tôi muốn bàn với mẹ một chuyện, em đi với tôi.”

Tôi ngần người, thật ra không muốn đi, nhưng nhìn vẻ mặt hân hoan và thần bí của Từ Thần, không đành lòng từ chối. Đến tiền sảnh, Hường mẫu vừa dâng hương, tụng kinh xong, đang ngồi uống trà.

Từ Thần cười bước tới, ngồi cạnh Hường mẫu, rồi lại quay đầu nhìn tôi cười,

Hôm nay coi như Hường mẫu đã ân cần hơn ngày thường, đúng là người gặp chuyện vui thì tinh thần cũng thoải mái. Từ Thần hơi hồi hộp, vô cùng khẩn thiết cầu xin Hường mẫu: “Mẹ, con có chuyện muốn xin mẹ.”

“Ồ?”

Từ Thần ngừng một chút, như thể rất khó mở lời, do dự rồi nói: “Năm nay con đã hai mươi, thiết nghĩ, mong nhờ mẹ làm chủ, cùng con đón dâu.” Giọng Từ Thần càng lúc càng thấp, nói xong lời cuối, tôi nghe mà mặt đỏ lựng, mà Từ Thần nói ra cũng đỏ bừng cả mặt. Hường mẫu giật nảy mình, đặt chén trà xuống, hỏi: “Từ Thần, sao đột nhiên con lại nhắc tới chuyện này, chẳng lẽ đã chọn người thích hợp rồi sao?”

Từ Thần gật đầu, sau đó lên giọng: “Con và cô ấy tình ý tương hợp, chỉ chờ qua kì thi sẽ xin mẹ thành toàn.”

Hường mẫu càng sững sốt: “Từ lúc nào mà con có người trong lòng rồi, sao mẹ chẳng hề hay biết? Mấy ngày này con đều ở nhà vất vả học tập, cũng không thường có khách xa để, chẳng lẽ là trong tiết Tư Mộ lần trước?”

Từ Thần lắc đầu, tôi bên cạnh lúng túng mãi thôi, Từ Thần và mẹ nhắc đến chuyện này, nhưng cứ khẳng định để tôi bên cạnh.

Hường mẫu lại hỏi: “Là tiểu thư nhà nào? Con có biết, bây giờ đã là thân phận cử nhân, nếu chịu tiến thêm một bước, đậu tiến sĩ, tiểu thư trong kinh thành còn nhiều hơn, cần gì đính hôn trong cái huyện Gia Dương nhỏ xíu này?”

Từ Thần vừa nghe liền hơi nôn nóng, nói: “Mẹ, cô ấy không phải tiểu thư gì cả, con cũng không cần cô ấy có thân phận gia thế gì, chỉ cần một người tâm đầu ý hợp, bầu bạn cả đời.”

Hường mẫu nhìn Từ Thần, hỏi: “Rốt cuộc đó là con gái nhà ai?”

Từ Thần đi đến cạnh tôi, tôi hơi sững sờ, tim đập như sắp, ánh mắt anh bình tĩnh, nắm chặt tay tôi, sau đó nhẹ nhàng mở chiếc mũ trên đầu, rút trâm, mái tóc dài đen nhánh xổ ra, trái tim tôi như bị bóp chặt trong lòng bàn tay, chặt đến phát run.

Hường mẫu kinh ngạc đứng phắt dậy, bất ngờ nhìn tôi, trong mắt hiện vẻ sững sốt, tán thưởng, cả vẻ lạnh lẽo như băng, thêm tia oán hận.

Nháy mắt lòng tôi lạnh đi, hết thấy đều không ngoài dự liệu.

Từ Thần nắm chặt tay tôi, khẽ run, muốn rút ra, nhưng anh không thả, Hường mẫu nhìn tay của tôi và anh, hừ lạnh, nói: “Từ Thần, con đọc nhiều sách như vậy, đậu cử nhân, còn chuyện như vậy sao?”

Từ Thần thoáng sùng sốt, hỏi lại: “Mẹ, không phải mẹ từng bảo sau khi con đậu rồi, sẽ để con làm chuyện mình thích sao?”

Hương mầu bưng chén trà lên, không nhìn tôi và Từ Thần nữa, lạnh lẽo nói: “Lúc đó ta không ngờ xảy ra chuyện này, các con đi xuống đi, sau này Hợp Hoan sẽ đi theo mẹ, chuyện cưới xin đương nhiên mẹ cũng sẽ lo cho con.”

Ngón tay của Từ Thần hơi run, giọng nói của nóng nảy: “Mẹ, đời này không phải cô ấy thì con không cưới ai cả!”

Hương mầu nghe vậy dần mạnh chén trà, nước trà bắn tung tóe trên bàn, giọng bà run run: “Anh muốn để người ta cười nhạo sao? Chẳng qua nó chỉ là con hầu, sao xứng với anh được, anh không biết tự trọng như vậy, uống công mẹ dạy dỗ, nếu anh không muốn mẹ tức chết, thì đừng có nhắc lại chuyện này.”

Tôi thở dài, cực kì tinh táo, quả nhiên bà không dễ dàng đồng ý. Chỉ là Từ Thần, vẫn không hiểu rõ tình tình của mẹ mình, vẫn mơ mộng hão huyền. Tôi kéo tay Từ Thần, nói: “Phu nhân, tôi không dám vọng tưởng, cứ để tôi khuyên nhủ thiếu gia.” Từ Thần còn muốn tranh luận, tôi kéo anh lui ra, tâm sự anh nặng nề suốt đường đi, im lặng không nói. Ngược lại tôi thân nhiên tiếp nhận, đã sớm nghĩ đến kết cục này từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Chương 42 : ĐIỀU KIỆN

Trở về thư phòng Từ Thần buồn bực mãi không vui, mây ừ mây chau, tôi chịu đựng mất mát khuyên nhủ anh, anh không hề có ý cười, chỉ nhìn tôi thật sâu, rất không cam lòng. Tôi đành cười khổ bảo: “Em chỉ mong được ở cùng chàng chung một nơi, chẳng cầu nhiều hơn.”

Mắt Từ Thần ánh lên, nhìn tôi: “Nhưng tôi muốn nhiều hơn.” Tôi cúi đầu không biết nói gì hơn. Từ Thần ngầy người ngồi một mình lúc lâu, đột nhiên lại đứng dậy đi tìm Hương mầu, tôi nhìn bóng lưng của anh, nói thầm trong lòng: Từ Thần, cuối cùng anh vẫn không hiểu, anh tuy rằng là con trai là bà, nhưng lại gánh vác nhiều, không thể làm theo ý mình.

Từ Thần vừa đi được một lúc, tôi đang ngồi nghĩ miên man, không ngờ nhanh đến thế, Tổng mục dẫn theo mấy người ra sân sau, bảo là phu nhân phân phó đưa tôi đến ở Trại Hòa tự tạm!

Tôi nhìn sắc mặt của Tổng mục, một bộ khinh thường và chán ghét, trong nháy mắt kích thích thói kiêu ngạo trong lòng, rất muốn cười gió, bỏ đi. Nhưng nghĩ đến Từ Thần, từ từ kiềm chế sự ngạo mạn kia, nén giận, đi theo bọn họ, rời khỏi Thẩm Tâm trà trang.

Tổng mục đứng ngay trước cửa, lạnh lùng nhìn tôi: “Bộ dáng đúng là như thứ yêu tinh, mê hoặc thiếu gia.”

Bà ta tuy không biết tôi là yêu tinh, nhưng khinh bỉ coi tôi là giống yêu chuyên đi dụ dỗ, tôi hừ lạnh trong lòng, tôi chính là yêu tinh, nhưng không hề có ý nghĩ hại người, cũng không làm chuyện xấu, làm người hay cây, đều là ý của trời, may mắn được là người mà có thể nhiếp mớ người ta chẳng may làm yêu sao? Ủy khuất và phần nợ sục sôi trong lòng, nhưng lại nuốt xuống, chỉ vì Từ Thần mà thôi.

Tổng mục xếp tôi ở trong thiền phòng của Phù Vân sư thái, thì ra Phù Vân sư thái chính là chủ của Thái Bạch.

Tôi cũng không có gì bất an, ngược lại tâm lý đã bình tĩnh hơn, rời khỏi Thẩm Tâm trà trang, không phải thấy vẻ căm hận của Hương mầu và thống khổ của Từ Thần, đối với tôi lại là chuyện tốt. Tổng mục cười tí mắt với Phù Vân sư thái: “Đây là con hầu nhà chúng tôi, tại sức khỏe không tốt, phu nhân lo cho nó, để nó tới đây nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, mong sư thái chăm sóc một chút, đợi khi nào khỏe hơn, sẽ đưa về sau.” Phù Vân sư thái vội nói: “Phu nhân đúng là người lương thiện, kẻ dưới mà cũng săn sóc đến thế. Phu nhân luôn bố thí cho chùa, chuyện nhỏ này đương nhiên hãy cứ yên tâm.” Phù Vân sư thái quay đầu nhìn tôi, vẻ kinh ngạc thoáng qua, sau đó hòa ái, cười bảo: “Thì ra là một tiểu cô nương, chẳng trách hôm đó Thái Bạch ưu ái cô như thế.” Tôi nghe xong dờ khóc dờ cười, tôi chẳng ham sự ưu ái đó đâu. Cứ lơ tôi luôn là tốt nhất.

Tổng mục rời đi cùng những người khác, trước khi đi còn ghé vào tai tôi, hung tợn nói: “Ngoan ngoãn mà chờ đi!”

Tôi nhìn bọn họ rời đi, thở phào một cái, cuối cùng có thể thanh tĩnh tự do. Nhưng trong lòng có gì đó thật trống vắng, hoang mang lo sợ.

Phù Vân sư thái thấy tôi thất thần, khẽ mỉm cười, đưa tôi một quyển kinh Phật, bảo: “Tiểu cô nương, lòng yên tĩnh vạn sự rõ ràng, cứ nghỉ ngơi cho tốt, thân thể mới khỏe mạnh.”

Tôi nhận quyển kinh Phật, chậm rãi đọc, dần dần thần trí thanh tĩnh. Trong lòng tĩnh lặng như hồ sâu, chẳng gợn sóng.

Mấy ngày sau, không biết Từ Thần ra sao, nhàn rồi tâm lại loạn, ở trong thiền phòng bắt đầu tĩnh tu. Không phải tôi không muốn nhớ, nhưng nghĩ thái độ kiên quyết của Hương mầu như thế, lại thêm tôi và Từ Thần người yêu khác biệt, càng nghĩ càng loạn, càng nghĩ càng sợ, cuối cùng quyết định đè nén nỗi

nhớ và ảo tưởng, xem nó như một giấc mộng, một tình kiếp mà thôi.

Hoàn toàn không ngờ, đến ngày thứ tư, một cái kiệu đưa Hường mẫu tới.

Bà vào thiên phòng, quan sát tôi một hồi, thấy tôi không có vẻ thương tâm muốn chết hay đau khổ làm ảm lên nên tựa hồ rất ngạc nhiên, tôi im lặng lạnh nhạt nhìn bà, cúi người thi lễ một cái. Bà ta nhú mày, muốn nói gì đó rồi lại thôi. Hồi lâu sau, cuối cùng cũng bỏ dáng vẻ kia, giọng hơi hiền hòa, bảo: “Cô, trở lại gặp Từ Thần đi.”

Tôi vừa nghe đến Từ Thần, trái tim bình tĩnh bất ngờ dậy sóng, mơ hồ có một dự cảm xấu, hồi hộp hỏi lại: “Từ Thần thế nào rồi?”

Hường mẫu nghe tôi gọi thẳng tên Từ Thần, hình như rất không vừa lòng, nhưng rút cuộc cũng nhin, đáp: “Mấy ngày nay nó không hề ăn cơm, muốn gặp cô.”

Tôi nghe vậy, đau đớn trong lòng. Từ Thần, sao chàng lại ngốc đến thế? Tôi quỳnh lên, nước mắt trào ra, không nhìn rõ gương mặt của Hường mẫu. Có lẽ do thấy nước mắt tôi, nên bà cũng hơi cảm động, nhẹ giọng bảo: “Cô cũng biết, gia thế nhà chúng ta như vậy, với cô, chênh lệch quá nhiều. Nếu cô muốn tốt cho Từ Thần, chi bằng, khuyên nó một chút, để nó tiếp tục tham gia thi, nó thông minh lại trẻ như thế, cô nỡ lòng nào để nó lãng phí ở một huyện Gia Dương nhỏ nhỏ thế này?”

Tôi không muốn tiếp chuyện của bà, nghĩ thầm: Chàng muốn thế nào thì thế ấy, hà cớ gì bà lại cứ sắp xếp cho chàng? Bà là mẹ của chàng thì sao chứ? Bà có suy nghĩ của mình, còn chàng cũng có ý định riêng, sao lại khổ sở ép buộc, không thể bỏ qua như thế?

Nhưng, dù bà có thế nào, thì cũng là mẹ của Từ Thần, dù một bụng tức giận, tôi cũng chỉ có thể chọn cách trầm mặc không đáp.

Hường mẫu thấy tôi không đồng ý với mong mỏi của mình, nói thêm: “Cũng không phải ta không đồng ý chuyện hai người, chỉ là không muốn Từ Thần bị ràng buộc vì cô, không phải bênh vực con trai, nhưng với khả năng và học vấn của nó như thế, há có thể ở dưới người khác? Làm lỡ chuyện của nó như vậy, sau này ta biết ăn nói thế nào với cha nó đây? Nếu nó có thể đậu tiến sĩ, ta cũng không ngăn cản chuyện cô và nó nữa, dù không thể thành chính thất, cũng là người nhà họ Hường.”

Thì ra, bà thêm vào điều kiện thỏa hiệp như thế. Tôi thấu hiểu, chẳng hề có chút gì cảm kích với cái gọi là lòng tốt của bà, vốn tôi không cần những danh phận như vậy, suy nghĩ mấy ngày nay lại khiến tôi có lí trí hơn về những chuyện tương lai, cho nên không có vẻ gì là mang ơn đội nghĩa, lạnh nhạt bảo: “Tôi chỉ mong được gặp Từ Thần một lát, những chuyện khác, Từ Thần có chủ kiến riêng của mình, tôi không muốn áp đặt, cũng chẳng muốn gượng ép chàng.”

Hường mẫu hơi sừng sốt, có lẽ bà cho rằng nhả ra cái tương lai cho tôi như thế, tôi nên cảm động đến rơi lệ mới đúng, không ngờ lại chẳng màng, khiến bà rất thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Chương 43 : TÌNH TU

Về lại Hường gia, tôi vội vàng đến thư phòng, Từ Thần nghe thấy tiếng bước chân của tôi, khẽ gọi: “Hợp Hoan, là em sao?” Giọng anh run nhẹ, tôi cảm thấy lồng ngực đau xót, đến trước giường anh, bốn ngày không gặp, trông anh gầy đi nhiều, trong mắt ánh lên vẻ bất ngờ và vui sướng, gương mặt tuấn tú hơi tiêu tụy, càng nổi bật đôi mắt trong suốt lấp lánh ánh nước, càng thêm thâm tình. Tôi chìm đắm, nghẹn ngào không nói nên lời, đau khổ mấy ngày nay và một chữ ‘quên’ buộc kiềm nén theo nước mắt chảy ra, tuôn trào. Từ Thần nhẹ nhàng đến bên lau nước mắt cho tôi, nói: “Sao lại khóc? Không lẽ, Thái Bạch cắn em à?” tình cảnh này mà anh còn tâm trạng nói đùa! Tôi nhìn về mặt và mặt chọc ghẹo của anh, không nhịn được cũng bật cười, Từ Thần nhìn tôi, bảo: “Hôm nay tôi may mắn biết được cái gì gọi là hoa lê đầm mưa, đói mấy ngày cũng đáng.”

Tôi nghe thế, vừa xót vừa thương, trách: “Sao lại ngốc như thế, sao lại tự hành hạ bản thân để uy hiếp người khác như vậy?”

Từ Thần cười hi hi, nói: “Chẳng qua là ít lại mấy bữa cơm thôi, sao phụ nữ các em khóc như đau ốm thất cổ thế kia, tôi không làm nổi đâu.”

Tôi không nhịn được, thấy Từ Thần không có việc gì, vừa bót buồn một chút, nhưng nhớ đến điều kiện của Hường mẫu trong lòng lại cảm thấy cực kì cay đắng, như có gì đang giằng co, trầm mặc không biết nói thế nào, ngẫm nghĩ nửa ngày mới bảo: “Từ Thần, lời của mẹ chàng rất có lý, thân phận của chàng và em quá khác biệt, quả thật rất không xứng với nhau, chuyện này đừng nhắc lại nữa.”

Từ Thần vừa nghe, nghiêm mặt, cầm chặt tay tôi, bộ dạng bất an hỏi: “Mẹ tôi đã nói gì?”

Tôi thờ dãi, bất chấp nói: “Bà cũng chẳng làm gì em cả, em chỉ thấy lời bà nói rất thực tế, nên tôi khuyên nhủ chàng.”

Từ Thần hơi tức giận: “Hợp Hoan, chẳng qua mới rời khỏi tôi bốn ngày, thế mà em đã thay lòng rồi sao?”

Đột nhiên trong ngực cảm thấy thật đau, tôi vẫn chưa thay lòng, nhưng nghĩ đến điều kiện của Hường mẫu, tôi thà để mình chịu đau lòng, cũng không thể ép anh làm trái nguyện vọng của mình, mất tự do.

Từ Thần thấy tôi cúi đầu không nói, càng nôn nóng, khê khằng cầm ngón tay run rẩy, gần từng chữ: “Hợp Hoan, em không muốn ở cùng tôi? Chung quy cũng do tôi tự mình đa tình sao?” Tôi nhìn đôi mắt tha thiết của anh, cuối cùng không đành lòng thấy anh đau khổ, nói: “Dù em nguyện ý ở chung với chàng thì thế nào, mẹ muốn chàng phải tham gia thi mới đồng ý. Em hiểu rõ tâm ý chàng, em không muốn chàng khó xử.”

Từ Thần không nói gì một hồi lâu, mãi sau mới lên tiếng: “Vốn mẹ đã đồng ý nếu đậu thi Hương rồi sẽ bỏ qua, nếu tôi biết mẹ lại thay đổi như thế, tôi, phải...”

“Chàng có biện pháp nào?”

Từ Thần nhìn tôi, mắt sáng quắc: “Tôi phải đem gạo nấu thành cơm.”

Tôi rút tay ra, xoay người đi, gương mặt tay cũng nóng ran. Từ Thần không buông tay xoay vai tôi lại, khàn giọng nói: “Hợp Hoan, tôi bằng lòng làm bất cứ chuyện gì vì em. Nhưng em không được thay đổi, em có biết, lúc ngâm tôi trong mật, khi lại đặt tôi vào hầm băng, bị em đùa dợa như thế, chẳng lẽ em nhẫn tâm sao?”

Sao tôi lại không biết, nhưng so với Từ Thần tôi càng lo lắng, ngoại trừ thân phận cả hai, tôi còn là yêu. Vốn muốn một lòng hi vọng tu thành chính quả, nay lại mong muốn như những thiếu nữ bình thường. Nhưng tôi nào có thể nói ra suy nghĩ này với ai, nuốt sầu lo, chỉ có thể cố gắng nở nụ cười với Từ Thần. Anh ngờ ngẩn nhìn tôi bảo: “Hợp Hoan, nếu có thể được nhìn em cười cả đời, chờ đợi mấy tháng thì có là gì?”

Tôi cảm thấy khổ sở trong lòng, bảo: “Chàng đồng ý với mẹ lên kinh ứng thí, chỉ sợ thi rồi sẽ ra làm quan, không phải chàng rất chán ghét quan trường sao?”

“Tôi đồng ý đi thi, nhưng không bằng lòng làm quan, đến lúc đó tôi giả vờ bệnh cũng được, hoặc về nhà tận hiếu với mẹ cũng xong, nói chung sẽ tìm có rồi đi. Tôi chỉ mong được cùng em ở nơi non xanh nước biếc làm một đôi thần tiên quyền lữ, được không?”

Trước mắt tôi hiện lên vườn trà, đồ quỳên, suối Cam Lộ, còn cùng Từ Thần tay nắm chặt tay, lòng ngực được lấp đầy bởi khát khao lẫn sự ấm áp, tôi và anh hai mắt nhìn nhau, hoàn toàn quên lời muốn nói.

Hường mẫu rất hài lòng với kết quả khuyên nhủ của tôi, cũng khách khí hơn rất nhiều, nhưng dù sao vẫn không yên tâm, bảo Tống mụ đưa tôi trở về Trữ Hòa tự, hẹn sau khi Từ Thần đậu rồi sẽ đón về, tôi cười khô trong lòng, cũng không nói gì, Từ Thần không chịu buông tay, không muốn xa cách. Tôi gượng cười bảo: “Chẳng qua mấy tháng ngắn ngủi thôi mà.” Từ Thần lại yếu ớt nói: “Tôi hận không thể cùng em sớm sớm chiều chiều, sợ em rời đi mấy ngày lại đổi ý, chỉ bằng lúc nào cũng thấy em ở trước mặt mới yên tâm, tránh em lại thay đổi thất thường.” Tôi nghe mà dở khóc dở cười, giả vờ tức giận: “Em ở trong đó không phải là sự thái thì cũng là Thái Bạch, bảo em sao mà thay đổi thất thường được?” Từ Thần nghe thế vẫn không thoái mái lắm, về mặt lo lắng, thấp giọng bảo: “Hợp Hoan, tính tình em luôn lãnh đạm, sợ sau mấy tháng em sẽ quên tôi mất, làm thế nào cho phải đây.”

Tôi im lặng chống đỡ, bất chấp rời đi, trong lòng vẫn luôn biết, Từ Thần, sao em có thể quên được chàng, từ ngày tu thành hình người, gắn bó với chàng bằng trăm tơ nghìn sợi, thành một cái kén, trái tim ở trong, sợ cuộc đời này không thể thoát được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44

Chương 44 : GẶP GỠ TRONG ĐÊM

Quả nhiên Từ Thần rất lo lắng, thường sai người mang đủ loại thức ăn, quần áo, đồ dùng, cách ngày lại viết bài từ đưa tới cho tôi. Lâm giang tiên, Giang thành tử, Diệp luyện hoa, Bốc toán tử (tên các lần điệu, bài ca...) với nỗi buồn triền miên, ngày trôi qua không còn quá nặng nề như trước. Tôi xem vừa buồn cười lại càng say mê. Anh, bụng đầy văn chương thế mà lại dùng ở chỗ này, đúng là không làm việc đáng hoàng. Có điều, trong lòng lại rất thích anh làm chuyện không đáng hoàng như thế. Mỗi ngày tôi như tắm gió xuân, như uống Cam Lộ, như mê như say. Tuy có thể tàng hình đi gặp anh, nhưng lại nhìn xuống, sợ gặp anh rồi không kiềm chế mà hiện thân, sợ gặp anh rồi không rời đi được. Tôi chỉ có thể đọc đi đọc lại những bài từ của anh, khắc sâu tận đáy lòng.

Ngày thường tôi đọc kinh tĩnh tu trong thiền phòng, rảnh rỗi thì nói chuyện phiếm, bàn việc thiện với các sư thái, mỗi khi nghĩ tới Từ Thần, liền cảm thấy ngọt ngào, trong núi tịch mịch cũng chẳng là chuyện gì khó khăn, tôi đã trải qua ngàn năm, nghĩ đến tương lai, mấy tháng ngắn ngủi này chỉ như cái nháy mắt, mà trong lòng lúc này đều tràn ngập hi vọng, như có sức mạnh chờ đợi vô hạn.

Chẳng mấy chốc đã đến tiết Nguyên Tiêu, đèn hoa rực rỡ, hát nhân nguyệt đoàn. Tôi ngắm chợ đèn hoa dưới chân núi xa xa, trong lòng thấy hơi hiu quạnh, không biết tới nay Từ Thần có nhớ đến mình chăng. Đứng trong gió, nỗi nhớ như thủy triều dâng.

Đột nhiên, đằng sau có vài tiếng động, tôi cả kinh, chẳng lẽ có kẻ tới trộm đồ ăn?

Xoay người nhìn lại, thấy trên đường núi sáng ánh đèn lồng, hình như viết chữ Hường. Tôi căng thẳng, như có linh tính, quả nhiên, là Từ Thần. Tôi chạy xuống sân, nhào tới. Từ Thần gắt gao ôm chặt vào lòng, dùng tay nhẹ nhàng vuốt tóc tôi: “Hợp Hoan...”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, mấy tháng không gặp, trên người anh vẫn là hương vị tôi quen thuộc như cũ, nhưng cũng có một chút xa lạ. Tình tảo trở lại, phát hiện bị Từ Thần ôm chặt trong lòng, lập tức cảm thấy e lệ, tôi khẽ giãy giụa, càng bị ôm chặt hơn.

Như trăng trong nước, chiếu rực rỡ khắp nơi, gió núi thổi, cảm giác nhẹ nhàng, thoải mái.

“Hợp Hoan, em có nhớ tôi?”

Từ Thần thấp giọng khe khẽ hỏi bên tai, trong lòng rung động, nếu nói không nhớ là giả, bảo nhớ thì không thể thốt nên lời, những lời ân ái tôi nghe còn thấy ngượng ba phần, bảo chính mồm nói ra thì quả thật, rất làm khó nhau. Không biết làm sao duỗi tay nheo bên hông của anh một cái, Từ Thần ai ôi một tiếng, cười bảo: “Đúng là yêu càng đậm, đánh càng đau, em trách tôi không thăm em à?”

Tôi vội nói: “Em cũng không trách chàng.”

“Nếu em trách thì tôi mới vui, em không trách chẳng lẽ không muốn tôi đến thăm em sao? Uống công đêm khuya tôi trốn mẹ đến đây.” Giọng Từ Thần có hơi trầm xuống, tôi vội nói: “Chàng biết không phải mà, nhất định phải làm khó em sao?”

“Hợp Hoan, em biết lòng tôi cứ thấp thỏm, sợ em thay đổi, mấy tháng không gặp, rất muốn nghe em chính miệng ra mới yên tâm.”

Tôi lên hít thở, ở trong bóng tối hồi lâu, vẫn không nói được những lời nóng bỏng kia. Áp úng cả buổi, cũng không nói.

Từ Thần sốt ruột, cúi đầu khẽ cắn vào vành tai tôi, tim đập thật mạnh, liên tục tránh né, nói: “Chàng biết rõ mà còn cố hỏi, em không chờ chàng đến gặp em.”

Từ Thần thở dài một hơi: “Không uống công mỗi ngày tôi đều viết bài từ cho em, may sao không lâu nữa đến kì thi, nếu không thì tôi đúng là văn nhân hết thời.” Tôi bật cười, bảo: “Sau này em sẽ mang những bài từ kia đóng thành tập, chắc chắn có thể kiếm không ít bạc.”

Từ Thần cười thành tiếng: “Em quan tâm đến việc chuyện nuôi gia đình rồi cơ à?”

Tôi vừa nghe thế mặt lại ửng đỏ, đúng là càng có tình càng lo, bây giờ trước mặt Từ Thần tôi rơi vào thế hạ phong mất rồi. Cúi đầu không nói, nhưng cũng dạt dào sướng vui.

Từ Thần lại nói thêm: “Hợp Hoan, hôm nay mẹ đi chợ xem đèn, tôi lên ra ngoài, em hãy chờ tôi chút thời gian, tôi sẽ đón em lên kinh cùng.”

Tôi ngẩn người, hỏi: “Không phải mẹ chàng đã bảo thi đậu rồi mới cho chàng đến đón em sao?”

“Tôi đi rồi, sao yên tâm về em?”

Đương nhiên tôi mong muốn được ở bên Từ Thần, gật đầu, bảo: “Vậy chàng mau về đi, đêm khuya trời trở lạnh. Đi đường cẩn thận một chút.”

Từ Thần ừ một tiếng, nhưng không nhúc nhích, tôi đẩy tay anh, anh lại thở dài một cái rồi ôm tôi, nhẹ nhàng hôn lên mặt. Tôi sững sốt một chút, cả người nóng hổi, giãy ra rồi chạy về thiền phòng, trong lòng kinh hoàng mãi không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Chương 45 : CHẠY TRỐN TRONG ĐÊM

Lại một tháng nữa trôi qua, Từ Thần cho người đưa một bài thơ giấu đề tôi, tôi đọc cẩn thận, nhận ra bốn chữ: “Tối nay bỏ trốn”! Dù lén lút không có ai, mặt tôi vẫn nóng như bị lửa đốt, cầm tờ giấy mà muốn phồng cả tay. Rồi lại nghĩ về ý nghĩa trong những chữ này, trong lòng thật giận Từ Thần, anh hiểu rõ tính tôi, thế mà cứ dùng những từ như thế để kích thích, khiến tôi khó xử như thế, đúng là hận không thể cắn anh một cái cho hả giận. (dạ chạy – bỏ

trốn – còn mang nghĩa ‘bỏ nhà theo trai’.)

Giờ hội (10-12 giờ đêm), Thái Bạch sửa um một tràng, giặt mình, hẳn Từ Thần đã tới rồi. Nhưng nhớ bốn chữ anh viết, trong lòng thấy bực bội, cố tình không thèm để ý tới, khiến anh sốt ruột đến quỳnh lên. Tôi ngồi dưới đèn, không ra mở cửa. Lát sau, Thái Bạch ngừng sửa, tôi mới bước ra, vừa đến sân, thấy Từ Thần cầm đèn lồng đang chờ ở đó, sốt ruột đến độ suýt nữa là dậm chân, tôi buồn cười vô cùng. Giả vờ không biết anh chờ đợi khổ sở. Hỏi: “Sao khuya thế?”

Từ Thần thở dài nói: “Mẹ muốn tôi lên kinh với Lưu quân gia, tôi đành phải đêm khuya mò đến, chúng ta lên chợ nghỉ tạm một đêm, ngày mai lên đường đến khi mẹ biết tôi tự đi, cũng hết cách gì.”

Từ Thần kéo tay tôi chạy, cảnh này thì dù không phải chạy trốn, nhưng cũng giống bỏ nhà theo trai lắm.

Từ Thần kéo tay tôi đi chậm chậm trên con đường núi, ánh nến yếu ớt, trời đầy sao trắng thật tròn, vô cùng viên mãn, cũng như tâm tình tôi trong giây phút này vậy. Tôi mặc Từ Thần nắm tay mình thật chặt, tuy đường núi gồ ghề, có thể nhìn được ban đêm, nhưng cảm thấy có Từ Thần phía trước, dù tôi có là một cô gái mù thì cũng sẽ được an toàn.

Đến thị trấn, Từ Thần tìm một nhà trọ, hình như ông chủ nhận ra anh, rất nhiệt tình. Lại quan sát tôi từ trên xuống dưới, tôi coi lại quần áo của mình, bây giờ đang mặc y phục nữ, chỉ sợ, ngày mai chúng tôi vừa rời đi, thanh danh tốt của Từ Thần coi như xong. Tôi cười tự giễu trong bụng, lại thêm có chút thích thú, mặc ông chủ nhìn mình thế nào, cười híp mắt rất hòa nhã. Từ Thần quay đầu nhìn gương mặt tôi, trông anh cũng rất vui vẻ thản nhiên. Tôi lại nghĩ, nếu ngày mai chuyện này đến tai Hường mẫu, không biết bà sẽ có biểu cảm thế nào? Mà cũng chẳng quan được nhiều đến thế, tôi để tùy ý Từ Thần dắt lên lầu, may mà anh đặt hai phòng. Nếu không, chỉ sợ chuyện tối nay sẽ truyền ra ngay. Cười thầm trong bụng, cùng Từ Thần tự mỗi người nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, Từ Thần ra chợ thuê một chiếc xe ngựa, ôm eo tôi bế lên. Tôi kinh ngạc đến nhảy dựng, trong cái thị trấn nhỏ xíu này, người biết anh rất nhiều, rêu rao như thế khác nào muốn tuyên bố cho mọi người biết sao? Tôi chẳng để tâm đến chuyện rụt rè e lệ, ngược lại thấy ngọt lịm trong lòng.

Xe ngựa băng băng trên đường, Từ Thần nắm tay tôi than thở: “Bây giờ thanh danh của em không tốt mất rồi, nếu chẳng chịu gả cho tôi, e rằng phải ở Trữ Hòa tự niệm phật mà thôi.” Nói xong cười khà khà, trông thật là khoái chí. Lúc này tôi mới hiểu, thì ra là ý của anh, nhưng một mực cam tâm tình nguyện, không hề có chút ủy khuất nào.

Tôi cúi đầu không muốn để anh biết sự tình nguyện của mình, nhưng Từ Thần lại hiểu nhầm, cẩn thận quay lại hỏi tôi: “Hợp Hoan, em giận à? Đường nhiên tôi muốn cưới em, em không tin tôi sao?”

Hiển nhiên tôi tin Từ Thần. Ngẩng đầu nhìn ánh mắt anh, thấp giọng khe khẽ: “Từ Thần...”

Từ Thần thấy tôi không có vẻ tức giận, cười thật tươi, tôi nhớ lại đêm Nguyên tiêu kia, lập tức đề phòng tránh ra, anh cũng không công thành chiếm đất, chỉ nhìn tôi, mỉm cười.

Kinh thành cách huyện Gia Dương khoảng năm ngày đi đường. Trên đường Từ Thần và tôi đi một tí lại nghỉ một chút, thăm thú phong tục tập quán nơi nơi, chẳng hề vội vàng, chỉ sợ trong hàng nghìn hàng vạn thí sinh vào kinh thành chỉ có anh ung dung như thế, chẳng vì công danh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46

Chương 46 : ĐỒNG VIỆN

Cứ thản nhiên nhàn tản thế suốt năm ngày, cuối cùng cũng đến kinh thành. Có lẽ gần đây tôi đã quen với bầu không khí, cảnh thiên nhiên vắng vẻ, vừa vào kinh, thấy còn sầm uất gấp trăm ngàn lần so với trong sách, trọn mắt há hốc mồm, thần thức vô cùng. So với núi Kì Bàn đương nhiên khác biệt một trời một vực, như mây với bùn.

Lần này Từ Thần không ở nhà trọ, thuê một viện nhỏ. Trong sân của viện trồng một gốc ngô đồng, từng khóm từng khóm hoa tím nở rộ khắp cây, mùi thơm ngát xông vào mũi. Từ Thần vừa thấy đã rất thích, thuận miệng đặt tên là Đồng viện. Chủ cho thuê giới thiệu, giao phó xong thì chào tạm biệt, Từ Thần ở phòng trong vội vàng vàng dọn dẹp một phen, tôi đứng dưới tầng nhìn bóng anh dọn dẹp như vậy, bỗng dừng nghĩ đến sau này anh cũng lo liệu chuyện nhà như thế, còn tôi, thành người phụ nữ giúp chồng dạy con, sẽ là quang cảnh thế nào, không khỏi nóng mặt, như có gió tháng ba thổi từ đáy lòng, cả người biếng nhác.

Từ Thần quay lại thấy tôi lười nhác dựa vào thân cây, ngẩn ra, hơi chút thất thần. Sau đó từ từ bước tới, đứng lại trước mặt tôi, thấp giọng bảo: “Em đứng dưới tàng cây tựa như tiên tử, dù có vẽ lên cũng khó được ba phần thần thái này.” Đúng là lời khen của phần tử trí thức, quả nhiên có cách, không hề tầm thường, nghe thấy rất thoải mái. Tôi hơi ngượng nhưng cũng rất hân hoan, trong vườn, hai người, ánh mắt, lời nói thế kia, nhìn kiểu nào cũng rất

giống vợ chồng.

Chẳng qua tôi vừa mới nghĩ hơi xa một chút, liền cảm thấy choáng váng, vội vàng dừng lại, nói: “Em đi nấu cơm.” Rồi nhanh chóng vào phòng bếp.

Từ Thần ở sau bật cười: “Tài nấu nướng của em thế nào tôi phải được có kiến thức một phen mới xong.”

Tôi xoay người giả vờ tức giận: “Chuyện này là hiển nhiên, chốc nữa cho chàng có kiến thức một chút, biết cái gì gọi là cao lương mỹ vị.”

Từ Thần ra vẻ mong chờ, đưa tay ra mời, nói: “Mời nương tử trở tài.”

Ngay lập tức chân tôi mềm nhũn, suýt nữa ngã, chạy vào phòng, bị xung hô của Từ Thần hù đến đổ mồ hôi hột. Sau kinh động vừa giận vừa vui.

Giận thì giận, nhưng bây giờ phải làm ra một bàn thức ăn ngon, những món bình thường tôi không thêm làm, thật ra thì, không biết. Ừm, thôi thì tôi cứ thắng nhờ bất ngờ vậy. Suy nghĩ hồi lâu, vắt hết óc gắng gượng lắm mới chế ra được ba món. Sau khi thấp thòm một phen, sinh lòng can đảm, cắn răng bung ra ngoài.

Từ Thần đang rảnh rỗi cầm quyển sách ngồi trước bàn, ánh mắt lại đặt trên cây ngô đồng.

Nghe tiếng bước chân của tôi, Từ Thần chưa quay đầu lại, đã nói: “Cái chốc nữa của ngày hôm nay, tựa như còn dài hơn cả một canh giờ.” Tôi hơi đuối lý, không đáp, thật ra không phải là một canh giờ, chỉ mới nửa canh thôi. Tôi đặt ba đĩa thức ăn xuống bàn, vô cùng mong đợi nhìn Từ Thần.

Từ Thần vừa thấy, biểu tình dường như rất hoảng hốt, chẳng lẽ bị tài nấu nướng của tôi làm hết hồn sao? Từ Thần quan sát ba món ăn tôi nấu thật cẩn thận, rồi nhìn tôi hỏi: “Hợp Hoan, em đúng là thiên tài, món này, cá và thịt có thể nấu chung được sao?”

Tôi gạt đầu, Từ Thần lại nhìn sang đĩa thứ hai: “Cái đen cái trắng này là gì thế?”

“Đen là đậu phộng, trắng là đậu hũ, có điều đậu phộng hơi quá lửa một chút.”

Từ Thần gạt đầu, không hỏi món thứ ba. Sau đó cầm đũa, hình như rất do dự, cuối cùng gấp đũa vào món mà tôi đặc ý nhất.

Chờ hồi lâu, thấy anh chưa phun ra, cũng không nói khó ăn, trái tim lơ lửng này giờ mới được giải phóng.

Mấy món này, thật ra tôi thấy không cũng không có gì, đây gọi là con nhà mình, mẹ không chê. Tôi cứng đầu ăn ngon lành. Vẻ mặt của Từ Thần rất kì quái, vội vã ăn không nói lời nào. Tôi thấp thòm hỏi han: “Mùi vị thế nào?”

Từ Thần ngẩng đầu nhìn tôi, nói: “Quả nhiên là bình sinh hiếm khi được ăn món ngon một lần. Mùi vị rất đặc biệt, rất khó quên.”

Tôi suy nghĩ kĩ càng, bề ngoài câu nói giống như là khen nhưng bên trong lại không giống, thôi, không nghĩ nữa, ăn no là được rồi.

Ăn cơm xong, Từ Thần ngồi bên bàn dưới tàng cây, uống trà với tôi. Mùi hoa rất nhạt, như có như không theo gió tán đi. Từ Thần nhìn bầu trời đầy sao, nói: “E rằng chúng ta phải ở kinh thành một hai tháng. Mười mấy năm chưa trở lại, cảnh còn người mất. Ông ngoại và cha đều đã không còn.”

Tôi thấy Từ Thần buồn bã, nghĩ đến đủ chuyện quá khứ và tương lai của Hường gia, trong lòng có sự bất an, đưa tay cầm lấy tay anh, bảo: “Em chỉ mong cùng chàng sớm rời khỏi nơi này, em luôn cảm thấy lo lắng không yên, tựa như có rất nhiều chuyện xấu đang chờ chúng ta.”

Từ Thần cầm ngón tay tôi, nhìn sâu vào mắt, tay hơi dùng lực, bảo: “Hợp Hoan, dù sau này có xảy ra chuyện gì, tôi cũng không thay đổi. Tôi đến đây, chẳng qua để đáp ứng mẹ. Sau này, chúng ta sẽ bên nhau một đời một kiếp.”

Tôi thấy vẻ kiên định của Từ Thần, tuy gạt đầu đáp lại, nhưng trong lòng vẫn rất bất an, vì tôi hiểu rõ, trên đời có rất nhiều chuyện không được như ý nguyện ban đầu, thân bất do kỷ. Chỉ mong tôi và Từ Thần có thể được viên mãn. Mà tôi, nếu có thể bên anh suốt cả đời, kiếp này coi như không uống. Cúi đầu nhẹ nhàng dựa vào ngực anh, gió đêm khe khẽ thổi tóc rối tung, Từ Thần dịu dàng vén tóc ra sau tai, tôi nhắm mắt lại, không nghĩ nhiều nữa, tình này người này, đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Chương 47 : TÚ CẦU

Kì thi Hội được Lễ bộ tổ chức ở trường thi, tôi chờ ở Đồng viện, rảnh rỗi không chuyện gì thì xem sách, ngẫu nhiên đọc được một câu: Hối hận vì bảo

hôn phu tìm kiếm phong hầu. Trong lòng giật mình, nhanh chóng trở thành bất an. Đổi sách khác, lại thấy những chuyện như con nhà quan lớn thường hay có thói quen cướp người, tâm càng loạn. Đặt sách xuống, tôi đến dưới tàng cây ngô đồng, nhìn hoa tím nở đầy, trong lòng hi vọng Từ Thần đậu rồi thì có thể về bên tôi, nhưng sợ anh đậu xong, nếu bị người khác cướp mất làm chồng, chẳng phải tôi đi may áo cưới cho kẻ khác sao? Tuy rằng tôi là người hào phóng, nhưng trong chuyện này thì hơi hẹp hòi, có điều, đến Thánh nhân còn chẳng hoàn mỹ nữa là, huống chi tôi chỉ là một thụ tinh nho nhỏ mà thôi.

Thấp thỏm, mâu thuẫn suốt mấy ngày, Từ Thần không ở bên, càng thấy một ngày trôi qua thật khó khăn.

Thì ra trong lòng người khó có được chữ ‘Tĩnh’, tôi bắt đầu hiểu sự lo lắng của Kiến Mộc ngày đó, anh không muốn tôi có tình cảm với người phạm, sợ ảnh hưởng đến tu hành. Nhưng mà chuyện đời khó ngờ, lòng người khó đoán, tôi hoàn toàn không ngờ bản thân mình đã yêu đương say đắm, chẳng muốn thoát ra. Tôi bằng lòng vì anh mà vứt bỏ mọi tu hành. Dầu không thành tiên, được ở bên anh cùng một chỗ còn hơn cả tu hành đắc đạo. Tôi chỉ mong anh được bình an sống cùng tôi suốt quãng đời còn lại, những chuyện khác, đều không để trong lòng nữa.

Cuối cùng cũng chờ Từ Thần quay về, anh không kể tình tình thi Hội, tôi cũng không hỏi. Mỗi ngày đều cùng Từ Thần ở trong vườn uống trà đọc sách, yên lặng chờ kết quả.

Nháy mắt đã đến tháng tư, cách ngày công bố kết quả không còn mấy ngày. Tôi nhìn thấy hoa hạnh xuân sắc ngoài tường, lòng nhộn nhạo, muốn cùng Từ Thần ra ngoài ngắm cảnh xuân.

Từ Thần cũng cười: “Em ấy à, sao lại không chịu được tình mịch bằng tôi thế?” Tôi chu miệng, không nói. Nếu so về khoản này, ai hơn một cái cây được chứ?

Từ Thần cười cùng tôi ra khỏi cửa, đột nhiên ngừng lại ngay trước cổng, nhìn tôi, sau đó nói: “Hợp Hoan, em nên mặc nam trang thì hơn, bây giờ chúng ở xa xứ, em thì diện mạo như thế, nên cẩn thận một chút.”

Tôi nghe thế, cười thầm trong bụng, ý của Từ Thần, dĩ nhiên là khen, tuy biết dung mạo của mình, nhưng nếu được chính miệng người mình thích khen, đương nhiên sẽ có cảm giác rất khác. Tôi vui vẻ cải nam trang.

Nói chung, ra khỏi viện thì là một cảnh tượng hoàn toàn khác. Nơi nơi sầm uất, hoa cả mắt.

Tĩnh tình Từ Thần cũng lãnh đạm, đi không bao lâu, vào một quán trà, Từ Thần đương nhiên rất cẩn thận, đưa tôi vào trong, lên lầu hai, tìm một bàn đối diện đường, gọi một ấm Long Tĩnh. Tôi tinh tế thưởng thức, mùi vị của trà Vân Vụ của núi Kì Bàn so ra cũng không hề thua kém, tán thành suy nghĩ của Từ Thần vài phần, sau này, tôi đương nhiên phải giúp anh những chuyện toàn tâm toàn ý muốn làm.

Không lâu sau, nghe thấy tiếng chiêng trống từ xa truyền tới, tôi hơi ngạc nhiên, đứng dậy thăm dò. Từ xa chỉ thấy một cái đài cao, lụa đỏ phát phơ, một đám người vây xung quanh, còn có một số kẻ khác đang đi tới. Chẳng lẽ, ở kinh thành cũng có hội đấu trà sao?

Tôi quay đầu cười với Từ Thần: “Chúng ta đến đó xem thử đi.” Từ Thần thấy tôi hiếu kì, không đành lòng gạt đi, thế là buông chén trà trong tay, đi xuống lầu cùng tôi.

Đến khi tới gần, mới phát hiện đây là một cái lầu mới dựng, giữa đài có một cái đình nhỏ vây bằng vải trơn, treo lụa đỏ chung quanh. Tôi xoay người hỏi một nam tử bên cạnh: “Xin hỏi đây là?”

Gương mặt người đàn ông kia đang rất hưng phấn, hào hứng trả lời: “Cậu không biết à, đây là cửa hiệu tơ lụa lớn nhất kinh thành, tiểu thư của Kim Ti Tú hôm nay muốn tìm hôn phu. Hễ là cử tử vào kinh, ba mươi trở xuống, chưa kết hôn đều có thể tới, chút nữa Trương tiểu thư sẽ tự mình ném tú cầu để chọn.” Sau khi ngạc nhiên tôi trầm trồ khen: Đúng là nước chảy thấp, người hướng cao, tục lệ trong kinh hay hơn so với ở tỉnh, với Gia Dương càng trên một bậc, có thể tự mình đứng trước mặt người khác, tự mình chọn người chồng mình vừa gặp đã yêu, phong tục này, hay quá đi mất! Tôi thấy rất tuyệt vời, bởi vì là con gái, đang tình nồng ý sấu, đều coi kẻ có tình trong thiên hạ đều là thân thiết.

Tôi rất hứng thú, không chịu rời đi, Từ Thần kéo tay áo tôi ra khỏi đám đông, tôi hơi bất mãn, quay đầu trừng anh, vất vả lắm mới được thấy được mở mạng kiến thức về chuyện ném tú cầu chọn hôn nhân, sao lại làm hỏng chuyện tốt của tôi chứ?

Về mặt Từ Thần đau khổ, bảo: “Tiểu thư của tôi ơi, người ta bảo cử tử vào kinh đều có thể đến được, nếu như không may trúng phải tôi hoặc em, thì làm sao đây, chuyện này không dính phải thì tốt hơn, em nhìn từ xa không sao được?”

Tôi nào chịu, cơ hội ngàn năm có một này đương nhiên không thể bỏ qua. Tôi quay đầu nhìn Từ Thần, phong thái thế này quả thật cũng có nguy cơ bị chọn trúng thật, sao có thể cam lòng chấp tay nhường cho kẻ khác được chứ? Tôi, vẫn nên cẩn thận chút thì hơn, có ý đồ riêng cười đầy Từ Thần ra sau, bảo: “Chàng ở ngoài chờ em, còn em thì chắc chắn sẽ không bị chọn trúng đâu, chờ em xem kịch hay xong sẽ tìm chàng.”

Từ Thần thấy tôi hăng hái thế, quả thật không còn cách nào, vừa giận vừa cười ra khỏi đám đông. Tôi hăng hái đứng trong đoàn người, vron cổ, rất hiếu kì.

Qua hơn nửa canh giờ, xung quanh càng lúc càng nhiều người, đều là những nam tử trẻ tuổi, mang giọng địa phương, ồn ào rộn rã nghe rất là náo nhiệt.

Cuối cùng cũng đến màn chính, một thiếu nữ đeo khăn che mặt thướt tha tiến tới, tôi không kịp nhìn kĩ dáng người, vừa liếc mắt một cái thì thấy cái mạng che mặt kia thật hấp dẫn. Cái mạng che mặt màu đỏ kia thật là tuyệt vời, không nhìn rõ nhưng thấy lơ mơ, đúng là giấu hoa trong sương, giấu trăng dưới nước, mờ mờ ảo ảo thế càng tăng thêm ba phần nhan sắc, không hổ là đại tiểu thư của hiệu tơ lụa nổi tiếng. Cũng không biết cái mạng che mặt kia làm bằng gì, tôi thấy tò mò, muốn nhích lên thêm chút nữa. Có nó thì sau này không cần mặc đồ nam nữa, ra ngoài mang cái mạng đó thôi là được. Tôi tính sẵn trong bụng.

Đám đàn ông ở dưới đang yên lặng, bỗng chốc não nhiệt sôi nổi hẳn, có thể nói là nhảy cẫng lên ấy chứ. Tôi thấy rất buồn cười, bây giờ tìm vợ dễ thế sao?

Tiểu thư kia che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt vô cùng xinh đẹp nhìn mọi người dưới đài. Hồi lâu sau, nâng cánh tay, giơ quả tú cầu lên.

Lũ nam tử ở dưới lại yên lặng trở lại, chỉ thấy quả tú cầu kia đang phóng thẳng về chỗ tôi. Tôi vô cùng sợ hãi, sao lại thế được? May sao, tôi chỉ kinh hãi một chút thôi, quả tú cầu kia bay qua đỉnh đầu, rớt ngay đằng sau lưng. Tôi thờ phào nhẹ nhõm, xoay người lại nhìn. Cách tôi khoảng ba bước, một chàng trai cao lớn đang ôm quả tú cầu trong bụng, đứng chau mày. Ừ thì công nhận, mắt nhìn của Trương tiểu thư không tệ. Dù anh ta đang nhíu mày nhưng cũng rất đẹp. Bộ quần áo trên người xa hoa, vô cùng uy nghi. Tôi thấy hơi kì lạ, đáng lẽ phải mừng như điên mới đúng? Sao lại nhíu mày? Xung quanh anh ta kẻ thút thít người phẩn khởi. Đúng là vô cùng huyền ảo. Trong khi chàng trai kia lại vô cùng thờ ơ, nhìn lên đài cao.

Tôi trở mắt nhìn sững sờ, hay là vui quá nên vậy? Người nhà của cô tiểu thư kia đến tới, đi đâu là một cụ già trông rất phúc hậu, cười ha hả thật hiền, nói với chàng trai kia: “Vị công tử được tiểu thư nhà tôi chọn trúng, mời theo lão về phủ một chuyến.”

Chàng trai kia vừa nghe, không hề có xú gì vui vẻ. Bảo: “Ta chỉ đi ngang qua đây, nghe nói tiểu thư nhà họ Trương rất xuất chúng, định tới nhìn một cái vậy thôi, không có ý tham gia. Xin mời tiểu thư nhận lại tú cầu, chọn lại lần nữa.”

Ông cụ vừa nghe xong, sắc mặt trắng nhợt, hô lên: “Công tử nói thế là sai rồi! Trương gia đã nói trước ném tú cầu chọn người, nếu công tử chỉ tình cờ, có gì lại đứng ở đây mà xem?”

Chàng trai kia cũng không có vẻ gì áy náy, lạnh lùng trả tú cầu lại cho ông cụ.

Xung quanh ồn ào lao xao hẳn lên, vẻ mặt của ông cụ càng khó xem. Tay run run cầm quả tú cầu, tức giận không nói nên lời.

Tôi thấy không thể chấp nhận được, tiến lên hỏi chuyện chàng trai kia: “Xin hỏi công tử cũng biết tú lâu hôm nay để chọn chồng mà phải không?”

Chàng trai kia nhìn tôi một cái, gật đầu không đáp.

Tôi lại tiếp: “Nếu Trương gia đã nói rõ ràng từ trước rằng dùng tú cầu để chọn chồng, chỉ cần cử tử vào kinh đều có thể đến, nếu anh không có ý này thì nên đứng xa mà nhìn, tại sao đứng trong những người tham gia mà còn không nhận? Đàn ông mà sao lại làm chuyện bội tín như vậy?”

Nam tử kia cười một tiếng: “Nói như vậy, thế thì ta không phải cử tử, không phù hợp với điều kiện nhà ông ta rồi.”

Tôi cứng họng, anh ta, thật vô lại, ông cụ nghe anh ta không phải là cử tử xong thì càng tức giận, râu mép cũng vểnh lên, không nói nên lời. Tôi chớp lấy tay áo anh ta, khẳng khái: “Dù thì anh đã được tú cầu ném trúng rồi, phải thành thân với Trương tiểu thư.” Đối với kẻ vô lại thì cũng phải vô lại theo, tôi luôn cho là thế.

Chàng trai kia muốn giật tay áo về, đương nhiên tôi không chịu nhường, anh ta nhìn tay tôi nói: “Quan hệ gì tới cậu? Nếu cậu muốn, thì đi mà cưới Trương tiểu thư cũng được kia.”

Tôi nghe thế, trình độ vô lại của tên này thật là cao, oán hận nói: “Tôi chắc chắn không thể cưới Trương tiểu thư được.” Anh ta nhún mày: “Cậu không cưới được, đương nhiên ta cũng không thể.” Đúng là vô lại rất có nghề. Tôi tức đến nghẹn giọng, tìm lại đập mạnh, nghiến răng nói: “Vậy tôi với anh đánh cuộc với nhau, nói một lí do không thể cưới Trương tiểu thư, mọi người làm chứng cho, ai thua thì phải cưới cô ấy.”

Anh ta cười một tiếng, đáp: “Được, có điều, lý do của ta chỉ nói cho Trương phụ thôi, xem thử ai thua.”

Tôi cười há há, coi như là đồng ý, sao đó đưa tay lên rút trăm cái, mái tóc dài xỏ dài đến tận eo. Chung quanh đều yên tĩnh trở lại, mơ hồ còn nghe thấy tiếng hít thở, tôi nhìn cười, đáp trả với anh ta: “Thế nào? Đây có phải lý do mà mọi người đều phải chấp nhận không?” Chàng trai kia ngoác nhìn tôi, mãi lúc lâu mà vẫn không trả lời. Tôi không đủ kiên nhẫn, cao giọng: “Chấp nhận thua cuộc đi, anh phải ngoan ngoãn cưới Trương tiểu thư, mọi người đều thấy cả rồi đây.”

Như thế vừa bùng tỉnh, sắc mặt anh ta trở lại bình thường, ghé vào tai Trương phụ nói mấy câu. Vẻ mặt Trương phụ tái mét hơn, sau khi bốt kinh hoàng lại nói: “Các vị, chuyện hôm nay coi như xí xóa. Mời mọi người giải tán cho.” Nói xong vội vàng bỏ đi. Tôi và mọi người ngoác nhìn tại chỗ. Quay lại nhìn anh ta, vẻ mặt tươi cười, ra vẻ đắc ý, tuy cười trông đẹp thế mà tôi thấy khó chịu vô cùng. Hưng hăng trừng mắt với anh ta, nhưng cũng không còn cách nào. Anh ta cười nhìn tôi, bước tới nói: “Cô là con gái nhà ai thế, đến đây xem nữ tử nhà người ta chọn chồng đã không ổn rồi, lại còn chỉ trích người khác.” Tôi hừ một tiếng, không để ý đến anh ta nữa. Anh ta hơi biến sắc, tôi vắn lại tóc, quay đầu nhìn xuyên qua đám đông, tìm Từ Thần.

Từ Thần đang bước về phía mình, tôi vội vàng đi tới đón. Kể lại chuyện ban nãy cho anh nghe, nghe xong anh dờ khóc dờ cười nhìn tôi: “Không ngờ em còn là một hiệp nữ trượng nghĩa cơ đấy.”

Tôi không cam lòng quay đầu nhìn lại, tên vô lại hại tôi không thể hành hiệp thành công đang nhìn tôi và Từ Thần, như có gì suy nghĩ. Tôi trừng mắt nhìn anh ta mấy lần rồi xoay người bỏ đi cùng Từ Thần.

Chương 48

Chương 48 : QUỲNH LÂM YẾN

(*Quỳnh lâm yến – Yến hội tổ chức cho các tiến sĩ mới đậu sau kì thi Đình)

Chuyện Từ Thần thi đậu là trong dự liệu, chỉ là thứ hạng không phải hàng đầu, tôi và Từ Thần đều chẳng hề để tâm, trái lại mừng thầm trong bụng, thật ra rất sợ rằng anh gây chú ý quá mức, bị quan lại trong kinh chú ý, mấy năm trước đều có những người vừa đậu xong thì có kẻ tới gõ cửa hỏi chuyện hôn sự, tuy rằng tôi rất tin tưởng vào nhân phẩm của Từ Thần, nhưng không mong sẽ có sự cố nào xảy ra. Tôi chỉ hi vọng có thể được an yên làm bạn bên anh. Người ta nói tình yêu thật ích kỉ, quả không sai.

Từ Thần cũng rất vui, kéo tay tôi mừng rỡ nói: “Sau chuyện này thì mẹ sẽ không thể nói được gì nữa.” Tôi cười, gương mặt Từ Thần vô cùng chờ đợi, cao giọng nói to: “Đợi sau thi Đình (kì thi cuối cùng ở cung điện do nhà vua chủ trì) thì chúng ta trở về gặp mẹ em nhé.” Tôi nghe xong, trong bụng khắp khỏi mong chờ, hi vọng lần này bà sẽ giữ chữ tín.

Những ngày trong Đồng viện rất bình yên và ấm áp, dù chỉ là một cái sân nho nhỏ, nhưng cảm thấy cực kì thoải mái, Từ Thần và tôi chẳng nói gì, nhưng chỉ cần nhìn nhau thôi đã thấy không khí vô cùng dễ chịu.

Tôi nay có bữa tiệc sau kì thi Đình, đương kim hoàng thượng mở tiệc rượu ở cung Vinh Hòa, chiêu đãi các tân tiến sĩ mới đậu. Trước khi đi Từ Thần nuôi tiếc nhìn tôi bảo: “Hợp Hoan, tiếc là không thể đưa em đi cùng để nhìn ngắm hoàng cung, được gặp đương kim thiên tử và các tài tử trong triều.” Tôi cười thầm trong bụng, tôi chẳng phải cũng là của hiếm đó sao! Huống chi, nếu muốn xem, cũng phải chuyện khó.

Tôi yên lặng chờ đợi trong Đồng viện, trời xuân đã bớt lạnh, trong không khí hình như có mùi mưa, lâu rồi chưa mưa, trên trời không thấy trăng sao gì cả. Không biết Từ Thần ở trong cung thể nào rồi? Anh không uống được rượu, bản tính lại đơn thuần, tôi có cảm giác lo lắng mơ hồ, cuối cùng không nhịn được, đứng dậy cười gió vào cung.

Cung Vinh Hòa tối nay rất long lanh, ca múa mừng cảnh thái bình, đèn đóm rực rỡ, y phục xa hoa, trông rất cát tường, may mắn.

Tôi ẩn thân đứng ở cửa đại điện, trong điện ánh nến sáng như ban ngày, người mặc y phục màu vàng rực chói mắt ở trên ngai, hẳn là đương kim thiên tử. Tôi đảo mắt nhìn quanh bữa tiệc một vòng, cuối cùng cũng tìm được Từ Thần. Sắc mặt anh ửng đỏ, ánh mắt sáng ngời, giữa một đám người, nổi bật xuất sắc.

Tôi bình tĩnh lại, từ từ bay đến bên cạnh anh, đứng sau lưng, đưa mắt nhìn hoàng đế đang ngồi giữa đại điện. Ông ta là một người trung niên hơi phát tướng, khuôn mặt lạnh lùng anh tuấn nhưng cổ ra vẻ thân thiện với quần thần, cho nên có vẻ hơi không được tự nhiên. Tôi nhìn lướt qua ông ta rồi sang chỗ khác, vô cùng kinh hãi! Trong mấy thanh niên trẻ tuổi ngồi bên cạnh ông ta, có một người rất quen, thì ra là tên đã hủy hôn ngày hôm trước! Thật ra nói anh ta hủy hôn thì hơi nghiêm trọng, nhưng về tính chất cũng chả kém gì, tôi vẫn cho là thế. Tôi quan sát anh ta thật kĩ, đội mũ ngọc, y phục tinh xảo, lại thêm hoa văn rồng. Chẳng lẽ là, hoàng tử? Tôi hơi ngạc nhiên, bước tới, muốn kiểm tra dự đoán của mình một chút.

Anh ta đang nói chuyện với Hoàng đế, tôi để ý một tí thì nghe được từ ‘Phụ hoàng’! Tôi thầm thấy may mắn, hôm đó cũng không dây dưa với anh ta nhiều.

Hoàng đế đối với các con trai như nhau, không lộ ra vẻ thiên vị ai, đúng là nhân vật ở trung tâm mưu quyền, lời nói và vẻ mặt đều không mang vẻ yêu thích hay chán ghét, cũng chẳng có tí tình cảm nào. Gia đình đế vương thật nhạt nhẽo, tôi bủn rủn, định rời đi, đưa mắt nhìn bức tường đằng sau ngai, có bóng người mờ ảo.

Tôi tò mò quay ra sau, vừa thấy, quên cả hít thở. Thì ra là hai cô gái dung mạo tuyệt thế, một người khoảng hơn ba mươi, người kia cùng lắm chỉ khoảng mười sáu, quần áo và trang sức long lanh, cao quý thanh nhã, cho dù tôi là con gái cũng không nín nổi mà nhìn ngắm, tán thưởng mãi thôi. Bậc trên thềm mệnh đoàn trang, cô bé kia lại trong sáng đáng yêu, đúng là mỗi người một vẻ, làm nổi bật lẫn nhau.

Trong lòng tôi cảm thấy buồn ngủ, làm Hoàng đế thì có nhiều chuyện không được tự do và cũng bất đắc dĩ, nhưng ngồi ôm ấp bao mỹ sắc thiên hạ, tôi nuốt nước bọt hộ ông ta ấy chứ.

Hai cô gái kia hình như đã tới được một lúc, người lớn tuổi hơn ghé vào tai cô bé nói thầm một câu, sau đó lặng lẽ rời đi.

Tôi cũng trở lại bên cạnh Từ Thần, quần thần và các tân tiến sĩ e ngại uy nghi của Hoàng đế, rất thận trọng, yến tiệc chẳng có gì ngoài rượu thơm món ngon này vô cùng buồn chán. Tôi lướt mắt nhìn các tài tử trong điện một vòng, nói thật, nhìn qua Từ Thần mới là người nổi bật nhất. Tôi thầm tự phục ánh mắt của mình, đắc chí vô cùng. Cuối cùng chờ Hoàng đế mở miệng vàng bảo cuộc vui kết thúc, tôi có thể nghe thấy Từ Thần khẽ thở dài một tiếng. Tôi cười khúc khích mãi thôi, chỉ e Từ Thần thân ở Tào doanh từ sớm rồi.

(*Thân ở Tào doanh, lòng tại Hán – điển tích khi Quan Vũ được Tào Tháo chiêu mời, muốn thu phục Quan Vũ, ba ngày tiệc nhỏ năm ngày tiệc lớn, nhưng ông vẫn khẳng khái, khi nghe tin Lưu Bị đang ở cạnh Viên Thiệu thì lập tức trả lại ấn tín, lên ngựa tìm huynh.)

Tôi đứng dậy bỏ đi trước, mùi mưa trong không khí càng đậm, e rằng tối nay chắc sẽ có một cơn mưa xuân rồi đây. “Trong thành đảo mặn buồn mưa gió, đầu khe tê tái trở hoa xuân.” (*)

(* Trích từ trong bài thơ Giá Cô Thiên của Tần Khí Tật. Câu thơ mang hình ảnh tươi mới, ‘tê tái’ là một thức cỏ, hoa trắng, có thể ăn được khi còn non; ‘khe’ – con suối, rạch nhỏ.)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Chương 49 : ĐỜI NGƯỜI CÓ BỐN CÁI VUI

Khoảng chừng một canh giờ sau, Từ Thần mới trở lại Đồng viện, tôi mở cửa cho anh, phát hiện trên trời bắt đầu lát phát mưa bay, mát mẻ dễ chịu.

Dưới ánh nến, sắc mặt Từ Thần thêm đỏ, hơi thở thoang thoang mùi rượu, tôi hơi cuống, chưa thấy anh như vậy bao giờ, không dám nhìn kĩ. Từ Thần đuổi tôi cầm tay tôi, dịu dàng bảo: “Em chờ đợi sốt ruột, vậy sao không nhìn tôi, giận à?”

Tôi hơi ngượng, xoay người sang chỗ khác định vắt khăn lau mặt cho anh, ở nơi xa xứ chừng hai tháng, Từ Thần gầy đi nhiều, đọc sách thi cử là một nguyên nhân, chỉ lo mấy món ăn tôi nấu cũng không tránh khỏi liên can. Trong lòng có tia áy náy, không kiềm lòng vuốt ve gò má anh, Từ Thần khẽ nắm lấy ngón tay tôi, đặt trước ngực, tay phải đưa lên thay tôi vuốt vuốt tóc dài. Ngón tay thon dài ấm áp dịu dàng trượt xuống mái tóc huyền, có vài cọng theo gió hiu hiu thổi bay đến tay áo anh, bộ quần áo màu xanh, hoa văn màu xám.

Từ Thần nhìn tôi thật sâu, đôi mắt như muốn đốt người, muốn nói rồi lại thôi, tôi cười hỏi: “Chàng uống rượu rồi nên lưỡi hết xài được rồi sao?” Từ Thần nở nụ cười, sau đó như hạ quyết tâm rồi bảo: “Hợp Hoan, em có biết đời người có bốn cái vui không?” Tôi gật đầu, không biết ý gì. Từ Thần thấy tôi ngơ ngác, chân mày khòe mắt đều hiện ý cười, tiếp: “Bây giờ tôi có ba cái, chưa đủ, em giúp tôi cái vui thứ tư đi. Tôi ngăn người, hỏi: “Giúp thế nào?”

Từ Thần nhìn mắt rồi bảo: “Tối nay có mưa lạnh, em và tôi đều đang nơi đất khách, coi như là nắng hạn gặp mưa rào, xa quê gặp bạn cũ rồi phải không?” Tôi gật đầu, nghĩ tiếp hai câu sau, lắc đầu nguầy nguậy, thì ra là Từ Thần bày bày. Bây giờ mặt tôi như bị lửa đốt, mắt không biết nên nhìn đi đâu, muốn xoay người giả vờ bỏ đi, tránh ra sau. Từ Thần lại vội vàng bảo: “Vừa rồi rõ ràng em đã gật, sao lại làm ngược lại?”

(*Cuộc đời có bốn niềm vui: nắng hạn gặp mưa rào, xa quê gặp bạn cũ, đêm động phòng hoa chúc, lúc đề tên bảng vàng.)

Đến nước này, tôi giờ trở vô lại: “Vừa rồi em nghe không rõ nên mới gật thế thôi.”

Từ Thần nắm lấy tay tôi rồi thuận thế ôm vào lòng, ghé vào tai tôi khe khẽ: “Vậy để tôi nói rõ ràng cho em nghe, nắng hạn gặp mưa rào, xa quê gặp bạn cũ, đêm động phòng hoa chúc, lúc đề tên bảng vàng. Em nói xem, tôi thiếu cái gì?” Hơi thở của anh vương vấn bên tai, mang vẻ khẩn thiết và trông chờ.

Cả người tôi hoàn toàn mất khí lực, thần trí mơ hồ, chỉ nghe thấy lời Từ Thần, tiếng tim đập và hô hấp của mình mà thôi. Ngoài cửa sổ mưa nặng hạt dần, như chiếc đồng hồ nước thúc giục người ta.

Khóe môi Từ Thần nhẹ nhàng lướt qua gò má tôi, nhẹ giọng nói: “Tôi sợ mẹ sẽ nuốt lời, nên quyết tâm phải nấu gạo thành com, nếu lần trước làm vậy rồi, thì cũng chẳng có chuyện phải lên kinh, bây giờ tôi đã làm được điều mẹ yêu cầu, bà sẽ không ngăn cản nữa.”

Tôi đầu đầu suy nghĩ, mà hình như Từ Thần nói cũng rất có lý, nhưng cũng hình như tôi không nên nhận lời. Cứ phân vân như thế khiến tôi tiến lùi đều khó, không biết phải làm thế nào. Hô hấp của Từ Thần lại càng thêm gấp, giục giã tim tôi đập càng nhanh, đuổi tay muốn đẩy anh ra, lại bị anh ôm càng chặt. Tôi hơi bối rối, đẩy ra lần nữa, Từ Thần tựa như nổi giận, bế tôi lên, đưa vào phòng ngủ.

Nụ hôn dịu dàng như gió xuân mềm mại phe phẩy lá cây, quần áo tựa mưa phùn khẽ rớt lên cánh hoa, trong lòng ấm áp như có nắng sớm chiếu từ đỉnh đầu, rồi lại như dòng suối trong ngọt chảy qua rễ cây. Tôi nhắm mắt lại, bỏ hết mọi suy nghĩ, không nhớ đến ngàn năm tu hành, chẳng lo đến ranh giới người – yêu, không màng đến ngăn cản của thế tục, chỉ có giờ khắc này mà thôi! Nếu thời gian cũng có màu sắc, thì cảnh xuân trong phòng lúc này hẳn được nhuộm đầy màu sắc hạnh phúc, nếu trong lòng có cánh, chàng ôm tôi cười, sẽ như phượng hoàng sát cánh cùng bay.

Ánh nến chập chồn, màn sen ấm áp, dịu dàng níu non, đêm xuân trong mưa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Chương 50 : NHƯ Ý

Từ Thần làm Thứ cát sĩ trong viện Hàn Lâm, không có khác biệt nhiều so với những Tiến sĩ cùng khoa, kì lạ là, Hoàng đế lại ban thưởng cho mỗi mình anh một tòa nhà, là căn nhà cũ trước đây của ông ngoại. Từ Thần hơi ngạc nhiên, tôi cũng thấy lạ, nhưng lại nghĩ, có lẽ Hoàng thượng hối hận về vụ án năm xưa, nên phá lệ ân sủng một chút với Từ Thần.

Từ Thần cũng không có gì thích thú cho lắm. Sau khi chuyển vào đó với tôi, mua thêm mấy người hầu để quét tước dọn dẹp, khi không có ai thì nói với tôi: “Sau này nếu mẹ muốn tới, thì sẽ ở đây, nhưng tôi vẫn thích Thẩm tâm trà trang hơn.” Tôi cũng thế, cái nhà to thế này, đi một vòng cũng tốn hết nửa ngày, còn phải nuôi rất nhiều người hầu. Nếu nghĩ cẩn thận, tôi lại nhớ về Đồng viện nho nhỏ.

Từ Thần nắm tay dắt tôi đi dạo trong vườn hoa, nói là vườn hoa chứ thật ra đã tan hoang từ lâu, cỏ dại mọc thành cụm, hồ cá cạn quèo. Chỉ có từ đằng dọc theo hành lang đang độ nở hoa, rực rỡ chói lọi. Từ Thần thở dài bảo: “Trước đây tôi lớn lên ở nơi này, em nhìn cái đu kia kia.” Dưới giàn hoa từ đằng là một chiếc xích đu nho nhỏ, được treo lè loi lơ lửng. Từ Thần cười bảo: “Cha đã làm cái đó cho tôi, sau này...” Từ Thần nhìn tôi, nói: “Con cái chúng ta cũng sẽ chơi đu dây ở đó, rồi tôi sẽ làm ngựa gỗ cho con nữa.” Tôi nghe thế, lập tức đỏ mặt, quay đầu nhìn tổ chim trên cây.

Từ Thần tiếp: “Sau này mình sẽ trồng hợp hoan đây sân nhé?”

Tôi gật đầu một cái, nghĩ đến con ngựa gỗ dưới tàng cây hợp hoan, bé cưng đang ngồi trên con ngựa gỗ, như ngà ngà say.

Từ Thần làm việc ở Hàn Lâm viện được vài ngày sau, quyết định mắc ‘bệnh nặng.’ Mà trình độ già bệnh của anh cũng rất có nghề.

Từ Thần xin nghỉ, bảo là đột nhiên bị cảm phong hàn, xin phép ở nhà. Tôi thầm nghĩ Hoàng đế tính ra còn dễ đối phó hơn Hướng mẫu, già bệnh trước mặt Hướng mẫu còn phải bệnh sao cho giống thật, còn với Hoàng đế thì dễ ăn rồi, nói một chút là bị bệnh ngay. Tôi cười hi hi ghẹo Từ Thần: “Cứ tưởng chàng là thần tử trung thực, không dè lại mang bệnh Tây Thi.”

Từ Thần ra bộ muốn cù tôi, tôi đứng dậy chạy ra ngoài thì đụng phải lão Phùng, quản gia mới tới. Tôi vội vàng đứng lại, lão hỏi: “Đại nhân có ở trong phòng không ạ?” Từ Thần nghe thấy bước tới hỏi: “Có chuyện gì?” Lão Phùng vội dâng lên một tấm thiệp, Từ Thần nhìn qua, hơi nhíu mày hỏi: “Người đưa thiệp vẫn còn đang chờ ở sảnh trước?” Lão Phùng thưa phải. Từ Thần tiếp: “Tiếp đãi người của Chử vương phủ cho tốt, ông cho thêm chút bạc, bảo là tôi còn mang bệnh trong người, hôm nay vẫn chưa đến Hàn Lâm viện được, cũng không thể tới dự tiệc, mong Chử vương bỏ qua, ngày khác sẽ đến phủ tạ tội!” Lão Phùng xoay người ra sảnh trước. Từ Thần cầm tấm thiệp rồi vào phòng, về mặt cứng ngắt. Tôi vội hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì thế?”

Từ Thần để thiệp mời lên bàn, nói: “Làm việc chung với các đồng nghiệp vài ngày, cũng hơi hiểu về thế cục trong triều hiện nay. Đương kim Hoàng thượng không có con trưởng, bốn người con trai đều là con của các phi tần. Như trước đây thì còn trông vào Hoàng hậu, cho nên vẫn để trống Thái tử. Nay Hoàng hậu đã gần bốn mươi mà chỉ có một con gái, cho nên, chuyện tranh giành Thái tử này càng rõ rệt. Chử vương và Biện vương đều là hai người quyền thế rất lớn. Tôi rất không muốn bị cuốn vào trong.”

Tôi thấp giọng bảo: “Cùng lắm anh ta chỉ mời chàng ăn cơm thôi mà, có lẽ không có ý lôi kéo đâu.”

Từ Thần cười khò: “Cho dù anh ta không có ý gì, nhưng chỉ cần tôi hơi đến gần, thì trong mắt mọi người thì tôi đã là người của anh ta. Ồi, chuyện mưu kế chốn quan trường không phải là thứ mà tôi và em có thể biết chắc được, sớm rời đi vẫn hơn.”

Tôi nghe mà phát run, không sai, đây là ngôi Thái tử, tranh giành vây cánh là không thể tránh, chúng tôi vẫn nên nhân lúc còn sớm mà dứt ra thì hơn.

Cả một buổi chiều, Từ Thần ngồi bận bịu trong vườn hoa sau nhà, đây là Tiến sĩ, Thứ cát sĩ Hướng đại nhân vừa được tiến cử đấy, nhận bổng lộc của Hoàng đế rồi tự mình chăm cùi trồng hoa. Cũng không biết anh định mấy ngày, anh bảo cứ bệnh trước một trận, sau đó xin về quê tĩnh dưỡng, rồi lại bệnh thêm vài trận, cuối cùng thì xin Hoàng đế cấp phép ‘về quê chăm sóc mẹ già’, đương kim thiên tử tán thành đạo hiếu, thế là có thể thoát thân thành một người sống an nhàn tại núi Kì Bàn. Tôi đương nhiên thấy kế hoạch của anh rất hay, nếu có thể bỏ bớt đoạn giữa, nhảy thẳng đến bước cuối thì càng tuyệt vời.

Màn đêm bao trùm khắp nơi, Từ Thần và tôi đang định nấu cơm chiều thì lão Phùng đột nhiên chạy vào thưa: “Đại nhân, Chử vương mang vài người hầu tới bái phỏng, tiểu nhân không dám dây dưa, xin hỏi phải trả lời thế nào?” Từ Thần lập tức sùng sốt, tôi cũng giật mình không hiểu thế nào. Vừa mới vui vẻ vì có thể dễ dàng già bệnh, thế mà đã có kẻ tới kiểm tra, đúng là không thể người ta bớt lo.

Tôi nhìn qua Từ Thần môi hồng răng trắng gương mặt sáng sủa, chẳng có xú gì là đang mắc bệnh phong hàn, nhanh chóng đẩy Từ Thần vào trong, nói: “Chàng mau lên giường nằm đi, để em đi đối phó.”

Từ Thần hơi do dự, tôi đã ra khỏi cửa, hôm nay đã được nghe Từ Thần phân tích một lần, thành chim sợ cành cong, cứ nom nớp mong sao trong lúc anh còn đang ở trên triều thì tuyệt đối không xảy ra biến cố gì, cứ cẩn thận từng chút chắc sẽ không sao.

Tôi và Phùng quản gia ra sảnh trước, thấy một người đang ngồi ở giữa, mặc cẩm bào màu đen, không phát giận mà vẫn oai nghiêm. Đằng sau có bốn người hầu đang đứng. Tôi thoáng sùng sờ, không hiểu dùng câu ‘gặp kẻ thù nơi ngõ hẹp’ có đúng hay không, nhưng câu đầu tiên nảy ra là nó.

Tôi bình tĩnh lại rồi bước ra, chỉ mong sao đang đêm, ánh nến lơ mờ, anh ta không nhìn rõ. Tôi cúi đầu khom người thi lễ, thưa: “Đại nhân nhà tôi hôm qua bị cảm phong hàn, vẫn sốt cao. Hôm nay chưa hề ra khỏi cửa, vừa mới uống thuốc, đang nằm ngủ để ra mồ hôi. Sợ sẽ lây bệnh cho vương gia, cố ý sai nô tì đến đây thỉnh tội!”

Chứ vương vẫn không lên tiếng, tôi tự thấy giọng mình đủ trong đủ thanh nên chắc là anh ta nghe hiểu rồi, không lẽ đang tức giận? Nghe bảo các bậc đế vương đều là những chủ nhân vui giận thất thường, đây là con của đế vương chắc cũng chẳng chệch đi đâu. Tôi muốn ngẩng đầu nhìn biểu tình của anh ta, nhưng rồi lại không dám, sợ sẽ nhận ra mình. Tôi cúi đầu, hơi thở sốt ruột gấp gáp, anh ta mới không nhanh không chậm nói: “Hôm nay ta cho người đưa thiệp mời cho cậu ta, bảo là bị bệnh, nên mới cố tình đến thăm, không ngờ bệnh không nhẹ. Thôi thì ngày khác vậy.”

Tôi thở dài một hơi, cũng còn may, không muốn tự mình vào thăm. Trái tim tôi vừa bình lặng được một chút, thì bị câu nói tiếp theo của anh ta khiến nảy mạnh; “Cô nên biết vì sao lúc đó ta không cưới tiểu thư nhà kia.” Đúng là mắt tốt thật, tối mịt như thế mà vẫn nhận ra tôi, tôi vội thưa: “Ngày hôm đó quả thật nô tì đã lo chuyện bao đồng, kính mong vương gia không chấp nhặt với tiểu nữ.”

Anh ta ngừng lại một lát, đứng dậy nói: “Cô vào chuyển lời với Hường Từ Thần, hãy an tâm dưỡng bệnh.”

Lúc này tôi mới hoàn toàn thở phào, mời vị tôn thần này ra ngoài. Chứ vương lên kiệu, đoàn người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Chương 51 : MÓN QUÀ HƯƠNG DIỄM

Ngày hôm sau, một đoàn người đáng sợ hơn đã đến.

Chứ vương kia bỗng nhiên đưa mười mỹ nhân tới cho Từ Thần!

Tôi đứng trước mặt mười mỹ nhân kia mà hóp ba ngum khí lạnh băng miệng, trong lòng vừa chua vừa cay, vừa giận vừa hoảng! Tình cảm phức tạp kia cũng không ngăn tôi cảm thấy thật kinh diễm, mười người đẹp đứng trước mặt thon thả đầy đặn đều đủ cả, nhan sắc hơn người. Tôi quan sát cẩn thận rồi đánh giá, thấy rồi mới nhớ ra tác dụng của các người đẹp. Trong lòng lại thêm chua cay.

Lý do của Chứ vương là, Hường đại nhân xa quê cô đơn, cơ thể lại đang không khỏe, đặc biệt đưa mười người đẹp tới để hầu hạ thật tốt.

Từ Thần đứng bên cạnh, vẻ mặt hơi mất tự nhiên, thường xuyên liếc sang tôi. Miệng tôi khô ran, mắt chua xót nhìn Từ Thần, nỗi lòng ghen tuông và hờn tủi truyền từ lòng bàn chân lên tới đỉnh đầu, chậm chậm nói: “Đầu em hơi choáng, đi nằm trước, nhưng người đẹp này Hường đại nhân cứ hãy dung nạp thoải mái.” Hường đại nhân kéo tay áo tôi, ghé vào tai nói: “Tôi cũng thấy choáng, chúng ta đi nằm cùng nhau nào.” Tôi lạnh lùng kéo tay áo lại, trở về phòng, lồng ngực cứ sục sôi như thế, đúng là cần đi nằm.

Từ Thần cười cười muốn sáp lại gần, tôi nằm bên ngoài, không có ý chuyển vào trong. Từ Thần dùng hay tay bế lên, đưa tôi vào trong, sau đó bắt đầu nằm xuống.

“Hợp Hoan, ngày đó Ngọc Thanh cũng thẳng thừng như vậy, sao không thấy em ghen tỵ nào, còn hôm nay mùi dấm nồng ối là nồng.”

Ngày đó quả thật tôi không ghen, tôi cho rằng người trong lòng của Từ Thần là một người khác, còn mình chẳng qua chỉ là một tên sai vặt, ghen tuông gì chứ, chẳng qua trong lòng cảm thấy mất mát khó chịu mà thôi. Hôm nay đương nhiên đã khác, người Từ Thần thích là tôi, tôi hẳn có tư cách mà ghen. Một Ngọc Thanh thôi đã làm người khác đau đầu, nay có tới mười người, nếu vây quanh Từ Thần, chắc cũng được ba vòng. Tôi nghĩ đến cảnh đứng ngoài ba vòng người đẹp, nhìn Từ Thần, bỗng trong hốc mắt có chút chua xót. Tôi xoay người quay lưng vào Từ Thần, thở một hơi thật dài. Từ Thần cười hi hi hai tiếng, sau đó lật vai tôi lại, tuy rằng đã gắng sức, nhưng vẫn bị xoay người trở lại, càng buồn bức hơn, cuộc sống này, đúng là không ngày nào có thể bớt lo được một chút.

“Hợp Hoan, em ghen tuông như thế, tôi lại cảm thấy rất vui. Mười mỹ nhân đó, ngày mai tôi sẽ trả lại cho Chứ vương, có một mình em thì tôi đã thỏa mãn lắm rồi.” Nói thế thì còn nghe được, ghen tuông trong lòng cũng vui đi nhiều. Từ Thần tiếp: “Đợi sau khi về Gia Dương thì chúng ta sẽ thành thân, sau này, tôi cũng không cưới vợ bé. Em xem, đàn ông tốt thế này, trên đời hiếm gặp lắm đấy.” Câu này càng dễ nghe hơn, tôi rất thoải mái. Từ Thần thấy gương mặt tôi đã trở lại bình thường, mới nói tiếp: “Cũng không biết ý Chứ vương thế nào, thật khó hiểu.” Tôi đau xót nói: “Đàn ông ấy mà, đương nhiên thích mỹ sắc, anh ta suy bụng mình ra bụng người, định lôi kéo chàng thôi.” Từ Thần trả lời: “Tặng quà mà huych toẹt như thế, chỉ lo có ý dò riêng.” Tôi nghĩ mãi mà cũng không nghĩ ra manh mối gì, quyết định không để tâm đến nữa, mọi chuyện đều có Từ Thần nâng, có kẻ tôi phiền, tôi chỉ cần trốn sau anh là được rồi.

Tôi nằm đến khi người mới ngủ, cùng Từ Thần ngồi dậy, đứng lên, ra sảnh trước, mười mỹ nhân đang ngồi trên ghế nói chuyện, tuy giọng nói thánh thót, nhưng nhiều người thì hơi âm ỉ, các cô nương như hoa như ngọc thấy Từ Thần, lập tức im lặng, cùng nhau thỉnh an, cấp bậc lễ nghĩa rất đầy đủ. Từ Thần

khoanh tay, lạnh nhạt nói: “Các vị cô nương, chỗ của tôi không thiếu người hầu hạ, ngày mai sẽ đưa mọi người về lại phủ Chử vương, hôm nay mời mọi người nghỉ tạm ở hậu viện.” Nói xong, định bước ra ngoài, một cô em áo đỏ nũng nịu nói: “Hương đại nhân, vương gia nhà em có dặn rằng, quả đã tặng như bát nước hắt đi, ngài không thể trả chúng em về được. Nếu Hương công tử chán ghét, thì cứ đuổi đi, để chúng em lưu lạc đầu đường.”

Nói xong, nước mắt đã chảy rơi. Đúng là người đẹp yếu đuối. Chử vương cũng quá gở, ban phát rộng rãi không nói, tặng quà rồi thì không chịu nhận lại. Xem ra người có tiền tính khí nóng nảy thật đấy.

Từ Thần thấy nước mắt người đẹp ngăn người ra, quay đầu nhìn tôi. Chẳng lẽ muốn tôi làm kẻ ác ép người lưu lạc đầu đường sao? Tôi bỏ đi, quầy này của ai, thì người đó dọn.

Không ngờ, Hương đại nhân chân dài, bước nhanh, vài bước đã bon bon chạy ra trước, không quay lại mà nói: “Hợp Hoan, em đưa các cô ấy ra hậu viện đi, chút nữa ta nói sau.”

Tôi cẩn thận, dàn xếp các cô ổn thỏa xong xuôi, tìm Từ Thần tính nợ.

Từ Thần thản nhiên nhìn tôi: “Bây giờ em là nữ chủ nhân của Hương phủ, chuyện hậu viện đương nhiên để em quản rồi.”

Tôi bị choáng bởi ba chữ nữ chủ nhân, quên phản bác.

Ăn bữa tối xong, tôi định đi xem mười người đẹp kia thế nào, tuy mục đích không tốt đẹp gì, nhưng dù sao cũng là khách, lại còn là khách rất có lai lịch, không thể ngạo mạn coi thường. Dù trong lòng không tình nguyện tôi đành thay mặt Hương đại nhân để bày tỏ chút tình cảm vậy.

Tôi cẩn thận chọn vài xấp vải trong kho, gọi Phùng quản gia, đi tới hậu viện.

Ngồi giữa bầy mỹ nhân nói chuyện phiếm một lát, mắt tôi có phúc hưởng thụ nhưng lỗ tai lại chịu khổ. Lập tức quyết tâm, muốn mau mau tìm nơi khác cho các cô ấy, ở chỗ của tôi, nhức đầu đau tai, quả thật không thể chống đỡ được lâu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Chương 52 : THẬP MỸ TUYỂN THÂN

Tôi ngồi buồn bã suốt một buổi tối, vừa dậy liền nói ngay một biện pháp với Từ Thần: ngày mai mang gả các cô ấy đi hết.

Từ Thần đang cầm khăn lông lau mặt, tiếng nước vang lên, khăn rơi vào chậu bán nước lên hết cả người. Biện pháp này có hiệu quả chấn động lòng người đến thế sao? Tôi hơi ngạc nhiên, nhưng nghĩ lại, biện pháp tôi đưa ra đúng là kì quái thật.

Tôi hơi sợ hãi, nói: “Trả lại Chử vương thì không thể rồi, nhưng cũng chẳng nuôi ở đây, nên tìm nhà khác nuôi các cô ấy thì hơn. Lại thêm, các cô ấy đang tuổi như hoa như ngọc, không tìm được anh chồng nào để gả bọn họ, thì biết làm sao với mấy đóa hoa rục rờ này đây.” Từ Thần phui mấy giọt nước bám trên áo, chậm rãi bảo: “Cách này rất hay, vừa không làm mất mặt Chử vương, cũng tìm nơi tốt cho các cô ấy, có điều, ngày mai em làm cách gì để gả bọn họ, tôi tò mò quá.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, dù gì thì biện pháp này cũng không bị chê. Gồm thêm can đảm tiếp tục nói ra biện pháp thứ hai của mình: “Không phải trong kinh phổ biến cách dùng tú cầu để tìm chồng sao, ngày mai em cũng làm cho các cô ấy một cái lõi đài, để bọn họ tự chọn người mình thích.”

Từ Thần tròn mắt nhìn tôi, chẳng lẽ quá ngạc nhiên với ý tưởng xuất sắc của tôi chăng? Tôi khiêm tốn cười, trong lòng rất tự đắc.

Từ Thần trầm ngâm hồi lâu mới gật đầu, nói: “Cách này rất hay!”

Tôi lập tức vui vẻ trở lại, sự hào hứng quyết tâm làm bà mối năm nào trong nháy mắt đã dâng trào.

Tôi vội vàng tìm Phùng quản gia, sấm rền gió cuốn mà chuẩn bị. Củ khoai lang nóng bỏng tay này, họa lớn trong bụng nhanh chóng được giải quyết, trong lòng vui vẻ thoải mái hết sức.

Ngày hôm sau, thời tiết rất đẹp, trời trong nắng ấm. Tôi đứng trên đài nhìn xung quanh, trời trong xanh mây lãng đãng phôi những dải lụa màu đỏ rực. Những chữ lớn trên bức màn là nhờ tôi qua tôi đe dọa dụ dỗ Từ Thần mới chịu viết cho: Kinh thành thập mỹ, tú cầu chiêu thân! Há há, ôi cái trò này! Tôi tự bội phục tài văn chương của mình, lại có thủ pháp của Từ Thần. Tiếc là Từ Thần sống chết gì cũng nhất định không chịu tôi, biết làm sao được, tôi đành đứng ra chỉ huy.

Mặt trời đã lên cao, mở màn. Trên mặt mười vị mỹ nhân kia đều đeo một cái mạng mỏng nhưng không che kín mít, thanh tú đáng yêu, đứng cùng một hàng trên đài cao, cảnh tượng náo nhiệt vô cùng, ha ha, thật là ngoài dự liệu của tôi, ngay cả tối gần cũng không dám tới, người ở dưới đài nhiều ỏi là nhiều, tôi bị quáng mắt ù tai, chịu không thấu. Bỗng hơi hối hận một chút, đáng ra phải làm từ từ, chia làm mười ngày mới đúng. Có điều bây giờ cũng không kịp nữa rồi, mặc bọn họ vậy.

Tôi trốn trong bức bàn đằng sau, thổi chén trà, làm nhảm niệm: nhanh lên một chút, nhanh hơn nữa đi. Nghe thấy đám người dưới đài hò hét vui vẻ một hồi, nghe ba lần, tôi thò đầu ra xem ba lần, đúng là mỗi lần có một người vui, đến lần reo hò thứ tư, tôi uống một ngụm nước lớn, lải nhải: còn sáu người nữa.

Dù thế nào, thì mười cô gái kia đều rất viên mãn, ai cũng vui vẻ. Chờ đám người giải tán, tôi nhìn qua mười người được chọn, phát hiện, quan điểm của mỗi người không giống nhau, chọn chồng cũng khác nhiều, tác phong khác hẳn.

Nhưng ai cũng đều vui vẻ là được rồi. Người ngoài xem thỏa thuê. Tôi vội tặng cho các cô ấy một ít bạc, tuy không nhiều, nhưng cũng là chút tấm lòng của Hường đại nhân. Các cô vui vẻ đi theo người tình của mình, so với việc làm vợ bé cho người khác, thì tự chọn một người chồng vừa ý đương nhiên tốt hơn. Tôi cảm thấy hôm nay mình đã làm một chuyện công đức rất lớn, thật viên mãn.

Duổi người, định dọn dẹp một chút rồi quyết định về phủ cùng Phùng quản gia.

Đến khi thu dọn ổn thỏa màn âm ỉ ban này xong, tôi đứng lên phát hiện Chử vương đang ở trước mặt mình, không lẽ, anh ta thấy hội chọn chồng nào cũng tới à? Chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì với anh ta, vốn chẳng muốn đã động gì tới, nhưng nghĩ lại, bây giờ tôi là người của Hường phủ, không thể mang tai họa đến cho Từ Thần. Mà ở đây đang giữa ban ngày ban mặt, chẳng thể giả vờ không nhận ra được, đành bước vội đi tới, thì lễ với Chử vương.

Anh ta lạnh nhạt: “Đại nhân nhà cô đúng là một chủ nhân biết thương hương tiếc ngọc, chuyện như vậy cũng làm được.” Tôi nghe thế, giọng điệu có vẻ không được tốt lắm, vội vàng vờ vào mình: “Đại nhân nhà tôi rất cảm kích ý tốt của vương gia, ấy thế mà, thân thể suy yếu không có phúc hưởng thụ, sợ chậm trễ các cô ấy, rất phiền muộn, thế nên tiểu nữ chia sẻ ưu sầu cùng đại nhân, này ra cách này.”

Chử vương ồ lên một tiếng, lại nói: “Biện pháp này của cô đã làm kinh động nửa kinh thành.”

Thật thế à, tôi kinh ngạc giật nảy mình, khiêm nhường mà thưa: “Chỉ là làm mối cho các cô ấy thôi mà.”

“À, cô còn thích làm mai nữa.”

“Vâng ạ.”

Chử vương nghe thế nhường mảy, nói: “Sao không tìm một mối cho bản vương với?”

Vị vương gia này đúng là rắc rối, có điều, bản thụ tình chẳng có hứng thú với anh. Tôi cười miễn cưỡng, đáp: “Vương gia, nếu chỗ ngài cho làm mối, chỉ cần ngài muốn, từ mừng một đến giao thừa, mỗi ngày một mối cũng được ấy chứ.”

Không biết nịnh hót thế nào vương gia nghe thấy có thoải mái không.

Hồi lâu sau, thấy anh ta vẫn tĩnh bơ, tôi định chạy lấy người.

“Còn nếu ta muốn cô thì sao?”

Cho dù sét đánh giữa trời quang thì cũng không chấn động bằng những lời này. Dải lụa trong tay tôi rớt xuống mà vẫn không nhận ra, mãi đến khi gió thổi, bám vào vạt áo anh ta, tôi mới phản ứng lại, vội vàng tiến tới giữ lại dải lụa, tay hơi run. Tôi gượng cười bảo: “Vương gia nói đùa, tiểu nữ phải trở về sắc thuốc cho Hường đại nhân, xin cáo lui trước.” Không chờ Chử vương mở miệng, tôi vội vàng chạy biến. Tim đập như sấm, hô hấp không thuận hồi lâu. Chỉ mong anh ta đùa, hi vọng tôi nghe lầm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Chương 53 : SI NIỆM

Sau khi trở về, tôi kể lại kết cục mỹ mãn của mười người đẹp kia nhưng lại giấu câu nói của Chử vương, bởi dọc đường đã suy nghĩ, tôi cảm thấy câu đó chắc là đùa. Tôi và Từ Thần quyết định sẽ về quê ở ẩn từ trước, cách xa kinh thành, không muốn khiến Từ Thần thêm phiền lòng.

Từ Thần đến Hàn Lâm viện làm việc được mấy ngày, lại ‘bệnh’.

Lần này Từ Thần xin được về quê dưỡng bệnh, tôi cảm thấy anh đúng là cả gan làm loạn, chỉ mới làm việc được mấy ngày mà đề xuất như thế là yêu cầu quá phận rồi, phải biết rằng chủ nhân trên đầu chính là đương kim hoàng thượng chứ. Từ Thần lại bảo, muốn khiến người khác thích thì khó, muốn ba ngày hai bữa lười biếng, không tiến bộ thì lại làm kẻ khác chán ghét, hơn nữa dù là thiên tử thì cũng không thể quản chuyện bệnh tật của người khác được. Tôi nghe tuy không phản bác gì, nhưng thấy đãi ngộ cho Từ Thần quá tốt. Nhớ lại cái thời tôi làm gã sai vặt cho Hưởng gia, Tổng mục đã đối xử thế nào với tôi chứ.

Bây giờ về quê, đương nhiên tâm tình khác với khi lên kinh. Tôi và Từ Thần đều vui sướng dạt dào, khát khao vô tận.

Hưởng mẫu chờ rất lâu, khi thấy tôi thì cũng chẳng kinh ngạc mấy, có lẽ Phù Vân sư thái đã nói với bà chuyện tôi mất tích, dễ dàng đoán ra tôi và Từ Thần lên kinh cùng nhau.

Từ Thần dắt tay tôi đến chào Hưởng mẫu, Hưởng mẫu hài lòng thỏa mãn, vẻ mặt tươi cười, nhưng lại chưa từng liếc mắt qua tôi lấy một lần. Tôi cảm thấy hơi mất mát, nhưng nghĩ đến Từ Thần và mẹ lâu ngày gặp lại, tự nhiên cũng cố gắng ra vẻ tươi cười không muốn làm Từ Thần mất vui.

Về lại núi Kì Bàn lâu ngày xa cách, tôi rất thoải mái, nhưng bữa tối, niềm vui đó đã bị Hưởng mẫu phá vỡ đi phần nào.

Từ Thần háng hái nói muốn kết hôn với tôi, rồi đỏ mặt bảo tôi và anh đã là vợ chồng, Hưởng mẫu chẳng hề nâng mí mắt, hồ hững: “Con về quê vốn để dưỡng bệnh, chuyện kết hôn cứ để hoãn lại, cứ từ từ, Hợp Hoan xem như đã là người của Hưởng gia, đương nhiên mẹ có tính toán trong lòng.” Từ Thần rất không vui, tôi lại cảm thấy hợp tình hợp lý, đây mới là Hưởng mẫu. Huống chi, Từ Thần dùng chiêu dưỡng bệnh, bây giờ mà thành thân cũng không thích hợp lắm.

Mấy ngày đi xe ngựa vất vả, đêm khuya, Từ Thần hài lòng thỏa dạ ngủ thiếp đi, tôi lại hoàn toàn không buồn ngủ, trong lòng có một nỗi bất an không tên. Càng thấy nhớ lão thổ địa. Nhìn qua vẻ mặt say ngủ yên tĩnh của Từ Thần dưới ánh trăng, tôi đứng dậy cười gió đến đài ngắm sao.

Lão đang ngồi ở gốc cây, trên bàn đặt một bầu nhỏ, trong không khí thoang thoảng hương rượu thơm.

Lão quay lại nhìn tôi, vẻ mặt ngạc nhiên: “Nha đầu, mấy tháng nay qua cô đi đâu thế?” Tôi hơi xấu hổ, đáp qua loa: “Tôi lên kinh thành với chủ nhân.” Lão ra vẻ đã hiểu: “Hèn chi Thất vương tử đến Thẩm Tâm trà trang tìm mà không thấy cô.”

Tôi cả kinh, không biết Long Thất tìm mình có chuyện gì, lại còn đến Thẩm Tâm trà trang.

Lão nói thêm: “Anh ta bảo cô về rồi thì báo cho anh ta một tiếng, có việc tìm.”

Tôi ồ lên, nhưng lại nghĩ, Đông Hải cách nơi này xa vạn dặm, tôi biết thông báo với anh ta kiểu gì.

Lão nhìn tôi sững sờ, cười khổ bảo: “Con bé này, không lo chăm chỉ tu hành, ngoài trừ ả thân, cười gió thì biết cái gì nữa hả?”

Thấy hứng chí, tôi và lão ấy ba ngày không cãi nhau là thấy ngứa ngáy rồi, lại còn khiêu khích. Tôi muốn cãi lớn với lão, nhưng phát hiện hôm nay lão chọn đề tài này, quả thật đầu không lại, cái gọi là đánh xà bầy tắc (*), nói một câu đã chỉ đúng nhược điểm của tôi, đành yên lặng ngồi nghe thôi.

(*đánh xà bầy tắc – ý nghĩa gần giống câu gót chân Asin, chột đứng vào điểm yếu)

Lão đưa tay hái một cái lá xuống, dùng ngón tay vẽ chữ sau đó ném xuống suối, chớp mắt chiếc lá đã chìm vào trong nước. Tôi nhìn thấy vô cùng ngạc nhiên, hỏi: “Thế là có thể truyền tin đến anh ta rồi à?” Lão gật đầu, bảo: “Suối này chảy đến Đông Hải, lão đã kèm theo quyết, e là chốc nữa Thất vương tử sẽ đến ngay.”

Nghìn năm qua, lần đầu tiên tôi lộ ra ánh mắt khâm phục nhìn lão, quả nhiên đạo hạnh cao thâm hơn tôi rất nhiều, bình thường lão uống rượu suốt ngày, không ngờ lại là cao nhân không lộ chân tướng. Tôi giữ chặt tay áo lão, cười hi hi nói: “Lão thần tiên, lão dạy tôi đi, tôi mang cho lão hai bình rượu thật ngon.” Lão gật tay áo lại, nghiêng đầu, râu mép cũng vểnh lên, đúng là bộ dạng cao ngạo, tôi hơi kiềm lực một chút, tránh lão lại xé luôn tay áo, cười thêm ngọt: “Lão thần tiên, lão cũng đâu phải người nhỏ mọn, ả nhảm, đâu phải thần tiên nhỏ mọn đâu nè.” Lão vẫn không hề động đậy, nói ngọt không được, thì xem tôi cứng rắn thế nào: “Lão không dạy, tôi hôn lão bây giờ.”

Lão lập tức nhảy tránh đi, tay áo vẫn còn nằm trong tay tôi. Tôi cười rất đắc chí. Đang định dọa dẫm tiếp, bỗng đằng sau có một giọng nói không dễ chịu lẩm vang lên: “Đến cụ già mà em cũng muốn phi lễ sao?” Tôi quay đầu nhìn, là Long Thất, đúng là tới nhanh thật!

Hết lần này đến lần khác, cứ bị anh ta bắt gặp lúc tôi đang dọa lão, đúng là hơi xấu hổ. Trên mặt hơi nóng, tôi nói: “Thất vương tử, anh tìm tôi có việc gì?” Long Thất hằm hừ ngồi dưới gốc cây, tiện tay đặt một bọc nhỏ lên bàn. Hồi lâu sau mới nói: “Mấy ngày trước tôi đến nhưng không thấy em, có nói chuyện phiếm với lão thổ địa mấy câu, nghe bảo em đến Hưởng gia làm chân sai vặt để đền ơn, chẳng lẽ người nọ không thích mình cháu?” Tôi gật đầu một cái, trong lòng rủa thầm lão thổ địa đúng là thích tán chuyện. Long Thất lại tiếp: “Tôi quay về gom được vài món bảo bối của Long cung, em xem thế có vừa lòng chưa, rồi mang đưa cho anh ta đi, sao lại chịu ỉy khuất để làm một gã sai vặt như vậy.”

Tôi nghe xong hơi sững sờ, trong lòng không biết có mùi vị gì.

Tôi nhìn cái bọc kia, lóe ánh sáng lạ kì, tuy không biết là vật gì, nhưng của báu trong long cung, đương nhiên vô giá. Hồi lâu sau vẫn không nói nên lời, đến khi nói ra, cảm thấy cổ họng hơi nghèn nghẹn: “Thất vương tử, xin cảm ơn ý tốt của anh, tiếc là, anh ấy không thích thú gì những vật này, mình cháu lần trước cũng đã là bảo vật rồi.”

Long Thất hơi ngạc nhiên: “Vậy anh ta thích cái gì?”

Tôi không trả lời được, không thể nói với anh rằng, Từ Thần thích tôi.

Long Thất thấy tôi không đáp, hơi nóng nảy: “Chẳng lẽ anh ta là kẻ kén chọn hơn của phụ vương tôi sao?”

Tôi không phản bác được, ở long cung chỉ mới ba ngày, nhưng tôi và Từ Thần đã ở bên nhau một năm trời. Những chuyện trong thời gian này phải nói sao với anh đây, tôi dần xuống những tư vị, cảm xúc trong lòng, cứng rắn nói: “Thất vương tử, chuyện này tự tôi giải quyết là được, anh nên ở Chung tình điện mà tĩnh tu cho tốt, đừng chạy lung tung đến khắp nơi, chọc Long vương tức giận.”

Long Thất nghe xong, nhìn tôi thật sâu, như muốn nói gì rồi lại liếc qua lão thổ địa, than thở: “Chuyện của em, chuyện của tôi...” Anh không nói tiếp, đứng dậy cầm cái bọc kia rồi bảo: “Tôi về đây. Em đừng quên mảnh váy rồng kia, em xem, tôi tới nhanh không này?”

Tôi nhìn anh ngơ ngẩn, dưới ánh trăng, một thân bạch y trắng hơn tuyết, bay bay theo gió. Tôi yên lặng không nói, thấy nói cái gì cũng nhạt nhẽo, cho dù chưa từng mở bọc kia ra, nhưng trong lòng cảm thấy nặng trĩu như đã thiếu anh rất nhiều thứ không thể nói rõ. Vì sao tôi lại cảm thấy nợ anh càng lúc càng nhiều?

Long Thất cười mây bay đi, tôi phát hiện mình hoàn toàn quên mất chuyện trả lại viên minh châu.

Lão thổ địa ngồi bên cạnh không tham gia nói lời nào, một lúc sau mới thông thả lên tiếng: “Hợp Hoan, chẳng lẽ, cô làm một gã sai vặt đã cam tâm tình nguyện rồi sao?”

Tôi giật nảy mình, lão quả thật tinh ý hơn Long Thất nhiều, tôi thấp giọng lẩm bẩm câu gì đó mà bản thân cũng chẳng nghe rõ. Hơi hoảng hốt. Lão ra vẻ nghiêm túc hơn, không sợ tôi lại giật tay áo khác của lão, tiến đến trước, nói: “Hợp Hoan, cô phải biết rõ, chuyện người – yêu này chưa có kết cục tốt bao giờ.” Tôi hơi không phục, bình tĩnh trở lại, nói: “Vì sao có kết cục tốt?” Về mặt lão nghiêm trọng: “Chưa kể khác loài, con người có sinh lão bệnh tử, nhưng cô lại có thể sống trên mấy ngàn tuổi, nếu chăm chỉ tu hành, muốn thành tiên cũng được. Làm sao có thể ở bên anh ta?”

Tôi lập tức ngăn người, câu nói của lão như sét giữa trời quang, nháy mắt khiến tôi tỉnh ngủ hẳn. Tôi chỉ biết vợ chồng hòa hợp, ân ái trăm năm, lại không nghĩ tới sinh lão bệnh tử, sinh tử luân hồi. Nếu tôi trường sinh, Từ Thần phải luân hồi, làm sao tôi có thể bên anh thiên trường địa cửu? Nếu anh rời tôi mà đi, chỉ hơi nghĩ tới, đã cảm thấy đau đớn như có hàng vạn mũi tên đâm vào tim.

Tôi vẫn đang ngón ngàng trăm mối, cảm xúc lẫn lộn, suy nghĩ hàng nghìn hàng vạn điều. Có lẽ trông hơi ngơ ngác, lão thổ địa bước tới, hươ hươ tay trước mặt tôi, gọi: “Hợp Hoan, Hợp Hoan!” Tôi định thần, nhìn lão, nói: “Cuối cùng là tôi đã nghĩ quá nông cạn.”

Lão sùng sốt, nhướng mày: “Hợp Hoan, lão chỉ nhắc nhở cô chút thôi, chẳng lẽ lão quả thật đã nói trúng rồi sao?!” Tôi thẳng thắn thừa nhận, gật đầu: “Tôi và chàng, ván đã đóng thuyền.”

Về mặt của lão bỗng trở nên u ám, ngậy người hồi lâu, muốn nói gì nhưng lại thờ dãi một cái, quay lưng uống thêm vài ngụm rượu. Tôi đứng dậy định bỏ đi. Vừa đi được ba bước, lão ở sau gọi tôi: “Hợp Hoan, bây giờ lão khuyên gì cô cũng không nghe lọt. Chỉ có một câu, cô phải nhớ cho kỹ, cô đã tu hành ngàn năm, đã có nguyên thần, nếu nhờ đâu, nhờ có ngày gặp kiếp nạn, phải nhớ kỹ trong vòng bảy ngày phải trở về đây, thân – thần trọng hợp, mới có cơ hội làm lại từ đầu.” Tôi dừng bước, quay đầu nhìn lão, không biết sao trong lòng thấy ảm áp, thậm chí muốn chạy đến ôm lão gọi một tiếng cha, nhưng sợ sẽ làm lão kinh hãi mất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 54

Chương 54 : THẦN TIÊN QUYẾN LỬ

Sau đó tôi trở về lại Thâm Tâm trà trang, thăm hạ quyết định, nhất định phải giúp Từ Thần tu thành chính quả, để trở thành thần tiên quyến lữ chân chính với tôi.

Đội khi Từ Thần tỉnh dậy, thấy tôi đang tròn mắt nhìn ra cửa sổ, đứng lên cúi người xuống bên tai tôi, nói: “Hợp Hoan, em đang nghĩ gì vậy?” Tôi quay đầu lại nhìn anh, đôi mắt sáng trong sáng, ánh đen, tôi khẽ khàng mon trón gương mặt anh, lòng tham không đáy muốn giữ tất cả vào tâm trí, mãi mãi về sau.

Tôi nhìn bóng mình trong mắt anh, tựa hồ có vẻ lo âu, vì thế cười yếu ớt nói: “Từ Thần, không phải chàng muốn làm thần tiên quyến lữ ở nơi này với em sao?” Ngón tay Từ Thần quần lấy một lọn tóc của tôi, gật đầu chân thành, thấy anh vào đề, vội tiếp: “Chàng không có việc gì, không bằng, tu tiên luận đạo với em nhé?” Từ Thần nghe thế, bật cười thành tiếng: “Cô bé ngốc, nhất định phải thành tiên mới gọi là thần tiên quyến lữ sao?” Dầu trong lòng biết rõ là thế, nhưng nỗi khổ tâm của tôi sao có thể nói rõ với anh? Trước mắt, tôi chỉ có thể lằng nhằng không thể giải thích. Cong môi phản bác: “Nhưng

mà, thần tiên thì sẽ sống lâu hơn con người, chẳng lẽ chàng không thích trở thành đôi thần tiên quyền lực trường cửu cùng đất trời sao? Làm son thần của núi Kì Bàn cũng mãn nguyện!” Về mặt Từ Thần cung chiêu, tiếp tục cười tôi: “Thành tiên dễ vậy à? Nếu nói thế, chỉ sợ son thần của núi Kì Bàn còn nhiều hơn lá chè.” Tôi nói thầm, tuy tu tiên khó như lên trời, nhưng đâu sao cũng có thể thành công, nếu không thử một lần, làm sao biết được. Đến tôi là cây cũng là thành người đấy thôi! Tiếc là ví dụ sống sờ sờ như tôi lại không thể giải thích rõ với anh, chỉ biết lo lắng suông, không cách nào khác, đành nhin sự bức bối của mình, quyết định làm nũng: “Từ Thần, Từ Thần, chàng theo ý em đi mà.” Từ Thần vẫn cười, cả người tôi tê rần, muốn nhong nhẹo thêm, lại phát hiện việc làm nũng rất cần dụng tâm sức lắm, phải nhin con buồn nôn, tính ra còn khó hơn khóc lóc om sòm nhiều. Tôi biết chỉ trong một chốc thì khó mà thành công, có điều, tôi sẽ năn nỉ anh mỗi ngày, chẳng lẽ anh lại cứng hơn Long vương. Tôi nhớ thành tích thuyết phục ngày trước của Kiến Mộc, tức thì liền có lòng tin.

Hôm đó, tôi mang tới rất nhiều sách về tu tiên luận đạo đến thư phòng của Từ Thần, nhất định phải để anh nhin qua. Từ Thần không thay đổi được tôi, cười dịu dàng, sau đó bảo: “Hợp Hoan, tôi thông minh như thế, nếu thử một lần không may thành tiên mất, em phải làm sao?” Tôi nghe xong, lời anh có vẻ lo lắng cho tôi, nghĩ rằng tôi không thông minh à? Tôi cau có la âm lên: “Chẳng lẽ em không thông minh chắc? Nói không chừng, em sẽ thành tiên trước đó!” Từ Thần nhin tôi đánh giá một vòng, trong mắt lóe tia bốn cột, thông thả bảo: “Nếu thông minh, tại sao suốt mấy tháng trời vẫn chẳng nhận ra tôi thích em, nếu không phải bị trúng nặng...” Tôi nghe xong, thấy nhụt chí đi mấy phần, không phục mà bảo: “Chẳng qua tính em khiêm tốn, không muốn tự mình đa tình mà thôi.” Từ Thần gật đầu: “Đúng là khiêm tốn, ngày đó để tôi được thưởng thức món ngon, vào miệng khó quên.” Tôi nghe vậy, lại mất đi mấy phần nữa, thầm nghĩ, khả năng cãi nhau phải được siêng năng tập luyện mỗi ngày, lâu ngày không cãi nhau với lão thổ địa, xuống trình nhanh quá.

Tôi im lặng, nghĩ thầm, chuyện khác không tính, chỉ cần mỗi ngày chàng nhin qua một cái, em không tin, không thể mài sắt thành kim.

Những ngày dưỡng bệnh thật là thoải mái! Hướm mầu được như ý muốn, không để ý, bó buộc Từ Thần nữa, ngày ngày Từ Thần đi ngắm trời non mây nước núi Kì Bàn với tôi, bỗng nhiên phát hiện còn nhiều chỗ chưa tới. Con đường nhỏ mọc rêu xanh trong rừng, hoa cỏ lạ kì ở núi đá, thì ra trước nay tôi chưa từng để ý đến bao giờ, nay có Từ Thần chỉ ra lại cùng đi, cũng cảm thấy khác với bình thường.

Thơ từ, tranh vẽ của Từ Thần cũng có vẽ phong lưu tự nhiên, tôi từng năn nỉ anh vẽ cho tôi một bức, anh lại không chịu. Tôi đành đưa mấy ngày không chịu thôi, anh đành viện cớ: vẽ được người đã khó, mà không thể nào thể hiện cái thần cho thật linh động. Lý do này khiến tôi khá là hải lòng, tạm tha cho anh vậy.

Chuyện gì cũng tốt, chỉ có một thứ không hải lòng, đó là Từ Thần chẳng có chút hứng thú nào với chuyện tu tiên luận đạo, nếu không phải tôi ép quá, khó có lúc nào trong ngày anh chịu xem qua, tôi cứ thúc ép anh thế vài ngày, đột nhiên nhận ra mình thật giống Hướm mầu? Trong lòng lập tức cảm thấy xấu hổ.

Đêm khuya, Từ Thần nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, nhưng ngày nào tôi cũng khó ngủ, đúng là trong lòng không thể giấu được chuyện, dễ bị kích động. Từ khi lão thổ địa nói chuyện này ra, liền có tâm bệnh trong lòng.

Tôi ngồi gặm bụng liền ngày ngày thán nướng trên giường, quyết định đi tìm lão thổ địa. Thụ tinh vô thân vô cố (không thân thích chẳng bạn bè) như tôi chỉ biết dựa vào lão. Tôi cười gió đến đài ngắm sao, không tìm thấy lão đâu, ra sức gặm chân ba cái, mới thấy lão thùng thảng xuất hiện, ngáp dài liền tục: “Nha đầu, lão đây ngàn năm khó lắm mới ngủ sớm được một bữa, bị cô cắt ngang xương, xem ra đến ông trời cũng quen với thói làm việc nghỉ ngơi của lão, ôi chao.”

Tôi chưa nói lời nào đã thở dài một hơi, không biết nên bắt đầu từ đâu, chỉ thấy phiền não, thấy bầu rượu của lão vẫn treo ở thất lưng, đưa tay giật lấy, uống vào hộp. Lão a lên một tiếng, chạy tới giành lại: “Cái con bé này, bây giờ ngày càng không tiến bộ, không tu hành cho tốt thì thôi, còn muốn làm sâu rượu hả?” Tôi cười khổ, kéo tay áo lão nói: “Lão thổ địa, bây giờ tôi không có cách nào hết mới đi tìm lão, lão nói đi, nếu người phạm muốn thành tiên thì có bao nhiêu khả năng thành công?”

Lão thương hại liếc tôi, nói: “Muốn thành tiên cũng có nhiều loại, có khi nhờ khổ tu, có lúc lại dựa vào cơ duyên.” Tôi ngẫm nghĩ, bây giờ với Từ Thần thì chuyện khổ tu rất không có khả năng, cơ duyên sao, tôi hỏi tiếp: “Cơ duyên gì?” Lão thổ địa vuốt râu, nói: “Cơ duyên thì cũng còn tùy, ví dụ như, có vị thần tiên nào đó vừa mất, tới độ cho anh ta, hoặc vô tình ăn phải quả tiên thuốc tiên gì đấy, bay thẳng lên trời.” Nghe thế không khác nào chẳng nghe gì, tôi đâu biết đại tiên nào để nhờ người ta tới độ cho Từ Thần, càng không thể đi trộm tiên đơn của Thái Thượng Lão Quân rồi mang cho anh được. Trong lòng lạnh dần, lại muốn giành lấy bầu rượu của lão thổ địa. Lão chặn lại, tiếp: “Con bé không có đầu óc này, sao bỗng để tâm thế.” Tôi cười khổ đáp: “Từ khi nghe lời lão, ngày nào tôi cũng lo lắng, hận mình chẳng thể biến thành người phạm để trải qua sinh lão bệnh tử cùng chàng, tiếc là không được. Chỉ đành thành tiên mới là đường đúng đắn.” Lão chặc chặc hai tiếng, bảo: “Ngày đó khi cô phải tu hành cũng chẳng thấy tích cực được như thế, xem ra mấu chốt là phải có động lực.” Tôi đau khổ nhin, giữ tay áo lão, định cướp thêm tí rượu, lão vội vàng giữ lại bầu rượu nói: “Khoan, khoan đã, lão còn một chuyện quên nói, ở núi Vũ Đương có một cây lang mai, cô biết không?” Tôi gật đầu. Cây đó được Chân Vũ đại đệ tử tay chiết mà thành. Quả lang mai hoàn mĩ đó, nghe bảo người ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ, xưa nay được hoàng thất canh giữ. Tiếc là, chỉ có năm giọt nước khi ấy mọc một lúc khoảng trên dưới trăm quả, sau đó mấy trăm năm nghỉ ngơi chẳng động tĩnh gì. Lão thổ địa nói chuyện này với tôi không biết có ý gì. Lão lại tiếp: “Mấy ngày trước, thổ địa núi Vũ Đương có báo cho lão một tin, bảo rằng cây lang mai đó vừa mọc được ba quả. Không bằng, cô đến đó hái, tặng cho tiểu tử kia, dầu không thể thành tiên, thì trước hết cũng kéo dài tuổi thọ, sau đó từ bàn bạc kĩ lại.” Trong lòng tôi rất vui, vậy thì tốt quá.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55

Chương 55 : NÚI VŨ ĐƯƠNG

Trong bụng có tính toán, nên đương nhiên cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, sau khi trở về an lòng ngủ một giấc. Tỉnh dậy, lại thấy phát rầu, núi Vũ Đương cách nơi này hơn vạn dặm, với khả năng của tôi không thể vừa đi vừa về trong vòng một đêm. Tôi phải tìm lí do gì để rời khỏi Từ Thần hai ba ngày đây? Nghĩ suốt buổi trời cũng không có cách nào, tôi rầu hết chuyện này đến chuyện khác, tu tiên có cái phiền muộn của tu tiên, người phạm có nỗi lo của người phạm, đúng là không để cho người ta cảm thấy viên mãn trọn vẹn.

Bên tôi chỉ là cái phiền nhỏ, Từ Thần mới là phiền lớn, vốn định dưỡng bệnh, thế mà có mệnh lệnh từ kinh thành, muốn anh mau chóng quay lại kinh, nói Hoàng đế bệnh nặng, các bộ đều phải nghiêm chỉnh chờ nghe lệnh. Từ Thần mới dưỡng bệnh được một tháng phải quay lại kinh rồi, đúng là không đã ghiền. Từ khi Hường mẫu biết Hoàng thượng đã ban cho Từ Thần căn nhà cũ, quyết định đi lên kinh cùng Từ Thần. Tôi suy nghĩ, lập tức nảy ra một cách. Thế là, lúc Từ Thần và Hường mẫu phải vội vàng chuẩn bị hành lí để lên đường, tôi liền ‘bị bệnh’. Bệnh này đúng là nghiêm trọng, tôi nằm trên giường ảm ức nói với Từ Thần: “Chàng và mẹ đi trước đi, em đỡ bệnh rồi thì sẽ lên đường ngay.” Khuôn mặt Từ Thần đầy vẻ lo lắng, nói gấp: “Em bị bệnh vậy, tôi đi sao an tâm.” Tôi vội vàng tìm một lí do để khuyên anh, dùng tình để cảm động, lấy lý lẽ giải thích, thật là hiền lành. Từ Thần nghe xong lòng mây vẫn nhún tít, vẻ mặt ưu lo. Tôi nói thêm: “Chẳng qua trễ vài ngày thôi, chàng cứ yên tâm đi đi.”

Từ Thần rất không yên tâm, nhưng bên phía kia cũng không thể chậm trễ, đành dặn dò quản gia chăm sóc tôi cho tốt, khi tôi khỏi bệnh rồi thì cùng lên kinh, đồng dài hồi lâu mới bịn rịn lưu luyến rồi đi, tôi nhìn thấy xe ngựa của Từ Thần huyền ảo thế, trong lòng cũng không nở, nhưng mà nghĩ tới quả lang mai, liền cảm thấy phần khởi ngay lập tức, cứng rắn kiểm không nở xuống đáy lòng.

Xe ngựa của Từ Thần rời khỏi Gia Dương, dù sao tôi cũng phải giả bệnh nửa ngày, nằm đến đau thắt lưng, bệnh cũng khá hơn. Tôi gọi quản gia tới: “Ngày đó trước khi thiếu gia đi thì tôi cũng cầu nguyện trong Trữ Hòa tự, bây giờ phải tạ ơn, tôi ở trong chùa ba ngày rồi sẽ về.” Đương nhiên quản gia không có nghi ngờ gì, tôi rời khỏi cửa hướng thẳng tới núi Vũ Đương.

Đêm đó, tôi đứng trước cây lang mai ở núi Vũ Đương, trăng sáng gió khẽ, có mấy binh lính bị tôi quăng bùa ngủ nằm xa xa. Tôi lẳng lặng nhìn cây nọ, cảm khái mãi thôi, đúng là cây được Chân Vũ đại đế đích thân trồng, không giống bình thường tí nào, cây mà cũng được cúng quả, người chăm. Còn như tôi chỉ là một cái cây bình thường, ăn gió nằm sương, sống chết tùy trời.

Dưới ánh trăng, lá cây lang mai khẽ lay, tôi cẩn thận nhìn, có ba quả màu vàng ở trên. Trong lòng cảm thấy vui vẻ, đưa tay hái. Không ngờ ngón tay vừa đụng tới trái lang mai, liền bị một cây trượng chặn lại, trong lòng cảm thấy kinh hoàng, vội quay đầu nhìn lại, một ông già đang đứng đằng sau, cực kì hung dữ. Tôi bị dọa đến ngẩn ngơ không biết làm gì một hồi. Lão hung dữ quát lớn: “Yêu quái phương nào, dám động tới quả lang mai?” Tôi lập tức cảm thấy bức mình, đây là lần đầu tiên trong đời bị người ta gọi thẳng là yêu quái như thế. Đề nỗi sợ và cơn giận xuống, tôi nói: “Lão là ai, sao lại quản chuyện của người khác?” Râu mép lão vểnh lên, nhảy mất cây trượng kia nhắm vào mặt tôi, tôi thấy lão khí thế hung dữ như vậy, vội vàng nhảy xa ba trượng, trong lòng hơi sốt ruột, sao lão già này lại ngang ngược như thế! Đạo hạnh tôi không sâu, tu vi còn thấp, xem ra không phải đối thủ của lão, đành cúi người, mềm giọng thưa: “Mong lão đừng trách, tôi chỉ hái một trái, mang về cho tướng công mình ăn kéo dài tuổi thọ mà thôi.” Lão thu cây trượng về, hừ lạnh: “Nếu tướng công nhà cô không phải đương kim thiên tử thì mau trở về đi.” Tôi nghe xong, thấy thật nhục đầu, lão già này là người phương nào, sao lại quản nhiều chuyện đến thế chứ. Tôi lại nhìn, vái một cái: “Vừa rồi tiểu nữ đã đắc tội, xin hỏi lão, trái này phải là thiên tử mới được hưởng sao?” Lão hừ một tiếng: “Hắn hưởng được hay không là chuyện của hắn, nhưng trái này nếu thiếu một, thì dân chúng ở núi Vũ Đương sẽ gặp phiền phức. Lão là thổ địa ở đây, đương nhiên phải quan tâm.”

Tôi bỗng hiểu rõ, thì ra là thổ địa, vội vàng chấp tay tìm cách thân thiết với lão: “Thổ địa núi Kì Bàn đã nghĩ ra cách này để tôi tới đây.” Thổ địa này vừa nghe tiếng thổ địa kia, sắc mặt hòa hoãn đi nhiều. Tôi lại vội vàng tự giới thiệu, kể chuyện của tôi và Từ Thần, sau đó, ứa nước mắt đáng thương nhìn lão, mong lão có thiện tâm, giúp đỡ một thụ tinh si tình như tôi.

Lão lạnh lùng liếc tôi, nét mặt chẳng mấy may có tí xúc động nào, tôi hơi nhụt chí, lòng dạ lão già này thật sắt đá. Ủy khuất nói: “Thổ địa núi Kì Bàn hòa ái dễ gần biết là bao nhiêu, tôi còn tưởng thổ địa tiên ông nào cũng thế chứ.” Hồi lâu lão lại hừ một tiếng: “Lão làm thế không biết là giúp hay hại cô đâu. Người – yêu tuyệt đối không có kết quả tốt!” Lão nói như chém đinh chặt sắt, giọng điệu không có chút nghi ngờ nào khiến tôi tức thì cảm thấy thật sào nhào. Có điều, cũng kích thích được khí thế hiếm thấy trong tôi, cao giọng nói: “Thế thì tôi càng muốn tạo ra một kết quả cho mọi người xem.” Lão bức bối không tin: “Hừ hừ, lão cũng muốn chờ xem kết cục tốt của cô.”

“Lão chỉ cần đồng ý cho tôi một quả, đương nhiên tôi sẽ để lão được nhìn thấy kết cục tốt kia.”

“Trái này cũng không phải trường sinh bất lão, đừng có mà vọng tưởng.”

“Tôi chẳng cần trường sinh bất lão, chỉ muốn có thêm thời gian, rồi sẽ bàn bạc lại kĩ hơn.”

“Bàn bạc kĩ hơn thế nào, chẳng lẽ muốn độ anh ta thành tiên sao?”

“Ngày đó Chân Vũ đại đế tu hành bốn mươi hai năm, cuối cùng có thể khiến lang mai nở hoa kết trái, tôi không tin tướng công nhà mình không làm được.”

“Haha, haha, cô nói trên đời này có bao nhiêu Chân Vũ đại đế, đúng là người si nói mộng.”

“Không thử một lần thì sao biết được?”

“Thử cũng như không!”

“Không thù tôi không cam tâm!”

“Thù rồi cô sẽ thương tâm!”

“Dù thế nào tôi cũng muốn thù!”

“Dù sao lão cũng không cho!”

Âm ỉ như thế, tôi nuốt nước bọt hít một hơi, cái nhau thế này khiến miệng lưỡi tôi khô ran, mà lão cũng chẳng bị lép vế tí nào.

Gió núi lạnh thấu xương, trong lòng cũng nguội lạnh phân nửa. Lão già này, tôi cãi không lại, đánh không thắng, chẳng thể trâu vào, tạm tránh trước vậy!

Tôi hậm hực rời khỏi cây lang mai, tìm một sơn động để tránh gió, nghỉ ngơi một chút. Tôi không tin, không có lúc lão ngủ gật.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Chương 56 : ĐIỀM LẠNH

Tôi thở ngắn than dài trong sơn động đến nửa đêm mới ngủ thiếp đi, trong mộng mơ thấy mình và lão già kia tranh chấp kịch liệt với nhau.

Mặt trời vừa nhô, tôi đến trước cây lang mai, nhìn thấy mà sợ hết hồn, không nói chuyện số binh sĩ nhiều hơn so với hôm qua, mà dân chúng cũng xếp thành hàng dài, không tới gần thì ở xa xa vái lạy. Nhờ tay của Chân Vũ đại đế, giá trị của cây lang mai này cũng tăng gấp bội, có tiền khí. Nhiều người như thế, muốn xuống tay cũng khó.

Tôi xuống núi dạo một vòng, quay lại núi đá gió đã thổi cả một ngày trời, trời tối dần, người thừa bót, làm phép để mấy tay bảo vệ ngủ thiếp đi, định bắt tay hành động, thì cảnh hôm qua lại tái hiện! Lão già không nhanh không chậm ngay lúc tay tôi cách quả lang mai nửa thước mới đánh xuống, tôi quay đầu nhìn, không phải kẻ lão đắc ý há hê thế nào. Tôi buông tay, cười cười, mang bầu rượu ra, đưa tới dưới mũi lão. Đây là thứ sáng nay tôi cố tình xuống chân núi để tìm riêng, phòng khi cần. Lão cũng chẳng buồn nhìn, hừ mũi, lạnh lùng nói: “Lão không phải thổ địa núi Kì Bàn, lão đây không uống rượu.” Tôi hơi thất vọng đặt bầu rượu xuống, không cãi cũng chẳng gây âm ỉ, rất yên lặng.

Tôi tìm một khối đá để ngồi, nhìn cây lang mai kia mà tự nhiên cảm thấy thật buồn ngủ, nói thế nào nhỉ, tôi và lang mai, đều là cây, thế mà thân phận thật khác biệt. Sau đó tôi lại nghĩ tới thần tiên, lại càng cảm khái, như lão thổ địa và Ngọc đế vậy, đều là thần tiên, nhưng đãi ngộ thì khác nhau. Lúc lão nghe tôi bảo mình là cây thì khinh thường dẩu miệng, chẳng để ý mấy, đến khi tôi nói về lão thổ địa thì mới chuyên chú hơn, dần cảm thấy thân thiết như gặp được tri âm. Tôi hào hứng kể những chuyện bất bình, dùng tiền công của thổ địa ở núi Kì Bàn, quả nhiên, càng trò chuyện lão càng ăn ý với tôi. Vòng vo đến hơn nửa đêm, sau cùng tôi lại nhắc đến cây lang mai, lo lắng hỏi: “Lão thần tiên, không thể cho tôi quả nhỏ nhất sao?” Lão nói chuyện phiếm với tôi đến nửa đêm, có cảm tình nhiều, lần này nghe tôi cầu xin, không trở mặt, bình thần nói: “Không phải lão keo kiệt, nhưng quả này là vật cống cho hoàng gia. Có lẽ, đương kim thiên tử đang bị bệnh, ba trái này quan trọng hơn bất cứ thứ gì, cô không thấy binh sĩ ban ngày đó sao? Nếu mất một trái, thì e rằng những binh sĩ trông coi và dân chúng trên núi đều chịu tai ương.” Lão nói có lí, nhưng mà, tôi rất rất muốn có. Ánh mắt mong chờ nhìn, gương mặt lão vẫn một vẻ chính nghĩa hào hùng, trong lòng lạnh lẽo như băng.

Xem ra có vòng vo nữa thì cũng chẳng có kết quả gì, tôi ừ ừ nói: “Tôi đi ngủ trước.”

Khi về lại sơn động, khoan tay lặng lẽ, chán ngán vô cùng, tôi sờ lên người, ngoại trừ một viên ngọc trai lớn và một mảnh vải rỗng thì chẳng có món gì đáng giá. Vải rỗng thì đương nhiên không thể tặng, còn nếu đưa lão ngọc trai, dựa vào suốt cả đêm tôi nói chuyện với lão để bồi dưỡng tình cảm, không biết có được châm chước hay không nữa. Tôi quyết định nghỉ ngơi một chút, sớm tối mai sẽ đi hỏi thù. Nói thật, nói chuyện phiếm với người ta cũng mệt lắm chứ, miệng không ngừng hoạt động, trong đầu chẳng ngừng nghĩ đề tài, mới có thể nói liên miên bất tuyệt, chuyện chẳng hề nhẹ nhàng. Có điều, một mỗi một đêm, rốt cuộc tôi lại ngủ rất ngon.

Hôm sau, tôi thông thả đi dạo trên núi, đúng là một nơi rất tuyệt, so với núi Kì Bàn thì có nhiều tiền khí và nhân khí hơn mấy phần. Thật đúng như câu: Núi không nhờ cao, có tiền ắt linh.

Vất vả lắm mới chờ đến khi trời lặn về tây, mọi người tản đi hết. Tôi xốc lại tinh thần, ra trận. Giờ tay làm bộ mong hái được quả lang mai, quả nhiên, chẳng có gì linh nghiệm hơn, lão thổ địa xuất hiện ngay tức khắc. Tôi cười hi hi, nói: “Lần này tôi không phải muốn hái trộm quả đâu, chỉ muốn mời lão xuất hiện thôi.” Lão cũng cười khà khà. Lần này tôi có mang một ấm trà ngon tới, tôi nghĩ, không thích uống rượu thì hẳn thích thưởng trà. Đúng vậy thật, lần này lão vui vẻ nhận. Tôi mừng thầm, nói chuyện trà đạo với lão, nhớ đến tôi và Từ Thần bên nhau mỗi ngày, mưa dầm thấm đất, nói về trà thì không chỉ biết một chút thôi đâu, lão cực kì hứng thú lắng nghe, chỉ chút nữa là dất tôi về làm tri âm.

Tôi mở đầu kha khá rồi, cuối cùng thấp thỏm lấy viên ngọc trai rất lớn kia ra, đưa đến dưới lỗ mũi lão, nói: “Lão xem, tôi lấy viên ngọc này để đổi một quả lang mai với lão, được không?” Lão từ từ đặt chén trà trong tay xuống: “Nha đầu như cô, nói dễ nghe thì là người thành thật, mà khó nghe, thì đúng là hơi ngốc. Lão nói suốt hai ngày rồi mà cô vẫn chưa hiểu, trái này không phải của lão.” Trong lòng tôi lại xuất hiện một tảng băng. Nhìn viên ngọc trai trong tay, cực kì chán nản, món đồ tốt thế này, mà hết lần này đến lần khác chẳng ai muốn.

Khả năng tôi chỉ có tới đó, đành hậm hực nhìn quả lang mai, gằm trong gang tấc thế rồi mà lại như ở tận chân trời. Tôi ngồi rầu rĩ suốt nửa buổi trời, cuối cùng nghĩ ra một biện pháp, nếu mà lão già hiền lành này vẫn không đồng ý, thì tôi sẽ lên đường về phủ ngay lập tức. Lại nâng viên ngọc trong tay, đưa đến dưới mũi lão, chậm chậm nói: “Lão thổ địa, tôi có ý kiến này, không biết lão có đồng ý không?” Lão lắc đầu một cái, bảo: “Đúng là vẫn chưa chịu bỏ ý định à. Nói đi!”

Tôi cân nhắc từ ngữ: “Thế này, các bậc đế vương thích nhất là những thứ được coi là điềm lành. Nếu, khi Hoàng đế ăn lang mai, mở ra thấy một viên ngọc trai, thì có xem là điềm lành không?” Lão a lên một tiếng, ra vẻ rất hiếu kì. Tôi lại tiếp: “Ồ đây có ba quả, tôi không làm thiếu mất trái nào, chỉ có điều treo đầu dê bán thị chó một lần, đôi thịt quả thành ngọc trai, lão thấy có được hay không?”

Lão chẳng ừ hử gì, vuốt râu. Tôi thấy hình như có thể có biến chuyển, càng hăng hái hơn: “Lão thổ địa, biện pháp này của tôi quả thật không chê vào đâu được. Lão nhận lời đi, lão là một lão thần tiên tâm địa thiện lương như thế, chẳng lẽ lão không muốn giúp đỡ người được toại nguyện sao?” Lão nhìn tôi, thờ dài, bảo: “Biện pháp này quả không tệ. Chỉ là, một yêu tinh si tình như cô không biết rồi sẽ có kết quả tốt hay không.” Tôi nghe thấy lão rộng rãi nói vậy, mừng rỡ mà nói: “Ai cũng bảo người – yêu khác biệt, tôi nhất định sẽ để lão được nhìn với cặp mắt khác xưa.” Lão gờ tay hái một quả đưa cho tôi, bảo: “Vậy thì để nó làm điềm lành của cô đi.” Tôi vội vàng nhận quả, cẩn thận bóc thịt quả ra, bỏ ngọc trai thay vào, sau đó niệm quyết để bọc lại. Nhìn từ ngoài, không lộ ra sơ hở nào. Lão thổ địa cũng hài lòng, đưa tay gắn nó lại lên cây. Thế là công cuộc điềm lành treo đầu dê bán thịt chó đã được hoàn thành.

Tôi ôm quả lang mai trong tay, để dưới mũi hít thật sâu, ngửi thấy mùi thật là ngọt ngào, không biết tại sao, bỗng cảm thấy thật thèm, muốn ăn vô cùng, tôi mà lại tham ăn đến thế à, thẹn đỏ mặt, nhưng cũng vui mừng khôn xiết. Tôi vội vàng niệm quyết để che lại mùi của nó. Đúng là càng ngẫm càng thích. Lão thổ địa nói: “Ngậm miệng lại rồi mau mau xuống núi đi.” Tôi hơi xấu hổ, cảm tạ ân lão ngăn vạ lần rồi chào tạm biệt, xuống núi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Chương 57 : HOÀNG TƯỚNG Ở SAU

Tôi ôm quả lang mai trong tay, lòng chan chứa niềm vui. Đã nghĩ ra cách rồi, trở về sẽ pha một cốc trà quả, dỗ anh uống hết.

Núi xanh trắng sáng, gió thổi mát rượi. Tôi định cười gió mà đi, trăm ngàn lần không ngờ, một hoàng tước (sẽ thông vàng) nhỏ bất thành linh xuất hiện, bổ nhào lên tay tôi, ngậm quả lang mai vỗ cánh bỏ đi. Tôi cực kì hoảng sợ, chẳng quan tâm con hoàng tước kia từ đâu mà ra, vì sao lại lấy quả của mình, vội vàng cười gió đuổi theo. Bây giờ công lực của tôi tuy nông, nhưng dẫu sao cũng mạnh hơn một con chim sẻ. Đáng giận là, con chim kia cực kì ngoan cố, lại xảo quyết, bốn lần suýt bị tôi bắt, nhưng đều thoát được. Tôi kiềm chế nỗi hoảng loạn trong lòng, tự nhủ: bình tĩnh, bình tĩnh. Cũng may, đến lần thứ năm thì tôi cũng bắt được nó, thờ hồng học phát hiện ra mình đã theo nó mấy đỉnh núi rồi. Con chim sẻ này đúng là không đơn giản. Tôi giành lại quả lang mai trong miệng nó, không tệ, may sao tôi đã niệm quyết che lại, nếu không bị chim nuốt vào bụng rồi, chẳng lẽ phải mổ bụng nó để lấy lại sao? Không thể, không thể được, chỉ cần phạm sát giới thì phải làm lại từ đầu. Trừ khi phải đành chấp nhận xui xẻo thì không được làm gì. Tôi càng nghĩ càng thêm sợ, trán đầu mồ hôi, nâng tay, quyết định thả chim sẻ đi.

Hoàn toàn không ngờ, con chim sẻ nho nhỏ đang đứng trong tay tôi lại nói tiếng người: “Chị hãy cho ta trái này, ngày sau nhất định ta sẽ báo đáp ân tình.” Tôi giật nảy mình, kinh ngạc hỏi: “Sao mi lại biết nói?”

Chim sẻ lại nói: “Ta đã tu luyện ở núi Vũ Đương này suốt ba trăm năm, sắp đến kiếp nạn, nếu ăn trái qua được kiếp này sẽ thành người. Cho nên xin chị hãy cho ta trái này, sau này nhất định ta sẽ hậu tạ!” Thì ra đó là nguyên nhân con chim sẻ này cướp quả của tôi. Tôi không giận vì nó đã cướp quả của mình, nói: “Vì một người ta đã chờ ở đây suốt ba ngày mới có, chắc mi đã biết.” Chim sẻ gật đầu: “Mỗi ngày ta đều canh giữ trên cây, đương nhiên là biết, cho nên mới đi theo chị.” Tôi nói thêm: “Nếu mi muốn, thì nghĩ cách đi xin lão thổ địa, trái này của ta, giành cho tướng công ta ăn. Quả thật không thể cho mi được.”

Chim sẻ nói: “Từ lúc lang mai ra quả, ta đã canh giữ ở đây, cầu xin mỗi ngày, nhưng thổ địa vẫn không chịu cho. Thật không ngờ, chỉ ba ngày mà chị đã có, ông trời thật bất công.” Tôi nghe giọng điệu của con chim sẻ thấy rất khó chịu, mở miệng khuyên nhủ: “Khổ tu chắc chắn sẽ có kết quả tốt, nếu không thể có lang mai, không phải mi nên tự dựa vào bản thân mà tránh khỏi đại kiếp nạn sao?” Con chim sẻ lạnh lùng trả lời: “Bây giờ có cơ hội tốt thế này, sao ta không đi đường tắt? Chị nói dễ nghe thế, sao không đi bảo chồng chị khổ tu để được kết quả tốt, trái này cho tôi đi.” Tôi nghe nó nói hồi lâu không trả lời, chỉ biết nói một tiếng xin lỗi với con chim sẻ mau mồm nhanh miệng này, rồi xoay người bỏ đi.

Một thanh âm lạnh lẽo truyền từ sau: “Sau này chị chó mà hối hận.”

Tôi rung cả mình, không biết bởi gió núi hay câu nói kia.

Quay về Thăm Tâm trà trang, tôi vội vàng muốn lên kinh thành gặp Từ Thần. nhưng mà, lúc sắp đi anh dặn đi dặn lại muốn quần gia đi cùng, nên tôi đành thành thoi nhàn nhả với quần gia suốt năm ngày trời. Nếu tự đi, đương nhiên chỉ một trận gió là xong. Tôi ngồi trong xe, đầu óc chỉ ngập tràn hình ảnh của Từ Thần, thì ra đây là mùi vị của một ngày không gặp, như cách ba thu.

Đến kinh thành đã sắp chính Ngọ (12h trưa), tiết trời đầu hạ hơi nóng, quần gia và tôi tìm một tiệm nước, uống trà nghỉ ngơi. Người trong tiệm trà muôn hình muôn vẻ, bàn bên là chỗ nhiều người tập trung, đông đúc nhất. Ở giữa là một người mặt mày hớn hờ, nước miếng văng lung tung. Ban đầu tôi không định nghe hắn nói, nhưng với cái giọng đó thì không muốn nghe cũng chẳng dễ. Đến khi từ ‘Chữ vương’ phát ra từ trong miệng, tôi mới chăm chú lắng nghe. Sau khi nghe xong thì thần thức vô hạn. Thì ra, cái điềm lành tôi tạo ra mấy ngày trước, hôm qua đã vào kinh. Đương kim thiên tử sốt ruột muốn hưởng, vừa bỏ ra, thì thấy một viên ngọc trai cực kì lớn, thiên tử lập tức chấn kinh ngay lập tức, thấy mình chính là Tần Hoàng Hán Vũ đế, mới có điềm lành của trời này, long nhan mừng rỡ. Mà hiếm thấy, có một nội sủng tăng điềm lành này thêm một tầng: Châu, Chữ đọc gần giống nhau, đây hẳn là ý trời chọn Chữ vương làm vua. Chắc chắn, cứ thế tôi đã giúp cho Chữ vương, hôm qua anh ta vẫn là Vương gia, nay đã được lập làm Thái tử. Cuộc đời thay đổi bất ngờ, cơ duyên trùng hợp, đánh bừa mà trúng, chính là nói vị vương gia này đây.

Tiếc thay đại ân nhân sống sờ sờ tôi đây mà không thể nói rõ cơ sự huyền bí bên trong này với bất kì ai. Chữ vương đúng là bỗng nhiên vớ bở. Trên đời đúng là chẳng có cái bở nào lớn hơn nữa. Tôi thần thức rồi sực tỉnh, cảm khái lại bồi ngùi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58

Chương 58 : SẦM SÉT GIỮA TRỜI QUANG

Tôi và quần gia rời khỏi tiệm trà, đi thêm chừng một canh giờ nữa thì đến Hường phủ, kinh thành lớn quá cũng bất tiện.

Xuống xe ngựa, đập vào mắt là một màu đỏ chói mắt, dưới mặt trời ban trưa càng rực rỡ sắc màu. Đèn lồng màu đỏ, dải lụa màu đỏ trên con sư tử đá, lại còn có chữ hi màu đỏ nữa.

Tôi hơi sững sờ, quay đầu nhìn Lưu quần gia, ông cười ha hả ra vẻ hâm mộ nói: “Xem ra thiếu gia định đón dâu.” Tôi ruột gan rối bời, chẳng lẽ Từ Thần muốn làm tôi ngạc nhiên? Tôi nhìn màu đỏ tươi rói kia, dưới chân gấp gấp hơn, bước lên dãy cửa, phát hiện đã bị khóa bên trong, tôi gõ cửa, tìm đập rất nhanh.

Dường như đợi rất lâu mới có tiếng kéo kẹt vang lên, lão Phùng mở cửa, lão nhìn thấy tôi tựa hồ rất ngạc nhiên, hỏi: “Sao giờ cô nương mới tới.” Tôi hơi ngại ngùng, chẳng lẽ Từ Thần đã gấp rút chuẩn bị lắm sao? Tôi hận bây giờ không thể lập tức bay đi gặp anh. Chỉ xa nhau chín ngày, lại dài như một đời. Lão Phùng nói thêm: “Cô nương, trước tiên đi gặp lão phu nhân đã.” Quả thật, bây giờ Hường mẫu ở trong phủ, đương nhiên phải đi chào bà trước tiên. Tôi và Lưu quần gia theo lão Phùng đến phòng Hường mẫu.

Hường mẫu nằm nghiêng trên giường, thấy tôi đi tới, lập tức ngồi dậy, bấy giờ tôi mới nhận ra, mắt bà hơi sưng. Tôi hơi bất an, chẳng lẽ Từ Thần vì chuyện cưới xin với tôi mà tranh chấp với Hường mẫu? Tuy tôi không thích Hường mẫu lắm, nhưng không muốn mẹ con anh bất hòa. Tôi hơi áy náy, cúi đầu hành lễ với bà. Hường mẫu khoát tay áo, để hai người quần gia rời đi, chỉ còn mỗi tôi. Dù trong lòng nóng như lửa đốt muốn đi gặp Từ Thần nhưng tôi chỉ có thể yên lặng hầu ở đây chờ xem Hường mẫu có gì phân phó.

Bà chỉ vào bên cạnh, muốn tôi đến ngồi. Tôi không dám tin, hơi do dự rồi cũng ngồi xuống. Hường mẫu cẩn thận ngắm tôi, từ trán đến cằm, ánh mắt như cây kim, tỉ mỉ đâm vào khiến cả người không được tự nhiên. Hồi lâu sau, cuối cùng bà cũng mở miệng: “Bộ dạng xinh đẹp như vậy, quả thật vừa thấy đã thương. Con làm con gái ta được không? Sau này ta sẽ tìm nhà chồng thật tốt cho con.” Nếu ngồi ở hơi xa một chút, chắc chắn tôi cho rằng mình đã nghe lầm. Tiếc thay, bà đang ngồi bên cạnh tôi, không thể nghe nhầm được. Tôi nhìn ánh mắt của bà, dù lời nói có ý khen ngợi, nhưng trong mắt mang vẻ lo lắng ưu sầu. Đề tôi làm con dâu của bà thì đau khổ như vậy sao, trong lòng thật khó chịu, nhưng tôi không muốn phản bác, chỉ cười nhạt, sau đó nói: “Nếu phu nhân thấy con không xứng với Từ Thần thì hãy nói thẳng đi, con không muốn là em gái của chàng.” Bà thở dài, nói: “Ta vốn muốn để con làm thiếp, nhưng bây giờ, ngay cả làm thiếp cũng không được.” Lời này như mấy mũi lựu, tôi nghe mà hải hùng rồi lại cảm thấy khó hiểu.

Bà nhìn tôi, ánh mắt như có vẻ thương hại, giải thích rõ: “Hoàng thượng muốn gả Thụy Dương công chúa cho Từ Thần, phủ công chúa xây xong thì làm đại lễ.” Tôi nhìn Hường mẫu, giọng nói vang vền tai, rõ ràng minh bạch, thế mà cảm thấy bà ở cách tôi thật xa, tôi không nghe rõ, hít sâu một hơi, để nén sự hoảng loạn của mình, hỏi: “Bà nói gì?” Lời ra khỏi miệng, tôi cảm thấy mình đang run. Hường mẫu lặp lại rõ ràng lần nữa: “Hoàng thượng muốn gả Thụy Dương công chúa cho Từ Thần.” Nhất thời tôi cảm thấy xung quanh vắng vẻ như đã chết, hoang hốt. Hường mẫu đề tôi trên giường, gần từng chữ: “Nếu cô thật sự yêu Từ Thần, thì hãy đi khuyên nó, hôn sự này không thể từ chối, trừ phi,” Hường mẫu ngừng, nhìn chòng chọc vào mắt tôi, tôi thần thò, ngờ ngác nhìn bà: “Trừ phi nó muốn chết.” Tôi không muốn nghe, chỉ muốn mau mau rời đi, hình như ở đây có một cái màng không lồ từ từ hút cạn sức lực, thần trí mơ hồ. Tôi muốn đứng lên, nhưng hơi lung lay, Hường mẫu đề chắc tôi xuống, nói loại hại cuộc hôn nhân này mang đến thật rõ ràng. Tôi không muốn nghe gì hết, nhưng lời rõ ràng, rành mạch, từ từ khắc từng chữ vào trái tim tôi, đậm nét dày đặc, nhìn mà đau đớn.

Tôi quay đầu nhìn bà, tầm mắt mông lung. Cuối cùng bà cũng nói xong, thả tôi ra. Tôi rung rẩy, muốn lau nước mắt để có thể nhìn rõ ràng, nhưng càng lau càng nhiều. Vội vàng chạy ra khỏi cửa phòng, cảnh sắc rực rỡ của ngày hè, màu đỏ tươi thắm như máu như kim châm đâm vào hai mắt. Tôi muốn gặp Từ Thần, trong lòng tôi còn chút ảo tưởng, lời Hướng mẫu không phải là thật.

Tôi đứng sau vườn hoa, mặt trời ban trưa chiếu xuống người, nhưng toàn thân lại cảm thấy thật lạnh lẽo. Từ Thần đang lẳng lặng ngồi hành lang dưới cây tử đằng. Hoa tử đằng đã sớm tàn từ lâu, cánh hoa tàn cũng chẳng có. Tôi nhìn Từ Thần, sương mù mông lung như trắng trong nước, như hoa trong gương, gần tôi thế mà như cách rất xa. Bước chân như nặng ngàn cân, tôi từ từ bước đến đằng sau anh, Từ Thần nghe tiếng quay đầu nhìn tôi, gương mặt anh hốc hác, một bộ cô đơn, trên vai áo màu đen có một chiếc lá rơi xuống. Tôi run tay, nhặt chiếc lá kia lên, xanh biếc tươi mới, không phải rụng vì tiết trời, há sao chết yếu?

Thì ra, tôi chỉ là một con rối sớm nắng chiều mưa dưới tay người. “Thì ra, muôn vạn ước mơ, tất cả tưởng niệm, chẳng qua chỉ là giấc mộng Nam Kha.” Giọng nói Từ Thần như có như không, như màn sương trong núi. Trong lòng tôi lại càng thêm lạnh lẽo, càng tuyệt vọng. Tôi hơi đứng không vững, chậm chậm ngồi xuống, không cần hỏi nữa. Thì ra, tất cả đều là thật. Chỉ vừa chín ngày, thế mà như đã thay đổi hoàn toàn, Từ Thần và tôi gần trong gang tấc mà như cách mặt biển trời.

Từ Thần đưa tay nắm ngón tay tôi, lạnh buốt lạ lẫm.

Tôi muốn rút tay, Từ Thần cầm thật chặt, như muốn khiến ngón tay tan vào bàn tay mình. Anh nhìn tôi bất đắc dĩ, vành mắt phỉếm hồng, chẳng lẽ ngoại trừ hai mắt đâm lẹ nhìn nhau, không còn cách nào sao? Tôi không cam tâm.

Tôi nhìn Từ Thần, anh luôn băng tuyết thông minh, tựa hồ chẳng có gì làm khó được anh, anh sẽ có cách gì đó, nhưng đáng tiếc điều tôi đau đầu chờ đợi lại là: “Mẹ lấy cái chết để ép buộc, không cho tôi đi từ chối, bà bảo thánh mệnh không thể không tuân, không thể lấy trứng chọi đá.” Tôi thấy đắng nghét, bỗng lại bật cười, bảo: “Mẹ thật lòng muốn tốt cho chàng.” Từ Thần thê lương gấp gấp mà rằng: “Họp Hoan, em oán tôi sao? Trong thiên hạ, đều là vương thổ, nhưng nơi giáp ranh, cũng là vương thần, chúng ta dung thân ở đâu?”

Hôm nay, tôi mới hiểu được thì người – yêu quả thật khác biệt.

Tôi có thể cười gió mà đi, tự do tùy tính, trừ thiên kiếp, thì không có gì trói buộc. Anh là người phạm, phải làm thần tử dưới vua, trên có mẹ. Tôi đã đọc rất nhiều câu chuyện, nhưng trước giờ chưa từng nghĩ rằng thói đời già cõi này có ngày sẽ ứng lên thân mình. Vốn tưởng rằng, chỉ có sinh tử mới có thể ngăn cách chúng tôi, thật không ngờ, một câu nói có thể dễ dàng đập nát lời thề non hẹn biển. Chung quy thì tôi coi thường trần thế, thì ra quyền thế lại lợi hại đến vậy, có thể khiến người ta sinh li tử biệt. Con người chỉ như rom rác sâu kiến, nhỏ bé hèn mọn thế thôi.

Tôi dè lên tìm mình, bên trong là quả lang mai ấm áp, bây giờ lại như đang như một thứ trào phúng, giấu cốt đâm vào sự tình nguyện của tôi. Tôi đứng dậy bỏ đi, bị Từ Thần kéo lại, ôm chặt vào lòng. Đã từng ấm áp, đã từng rung động mà bây giờ chẳng gì sót lại, người này đã không còn thuộc về tôi nữa. Tôi muốn rời đi, Từ Thần khàn giọng nói bên tai: “Họp Hoan, xin em hãy cho tôi thời gian, cuối cùng tôi sẽ thực hiện được lời hứa của mình.” Chàng làm thế nào, lấy cái chết mà tranh sao, mẹ chàng cũng lấy cái chết để ép buộc đẩy thôi. Tôi cứng ngắt để mặc anh ôm, nước mắt rơi xuống vai anh, tôi phải làm thế nào? Tôi phải cười gió mà đi, rời khỏi chốn hồng trần này, nhưng mà, nhìn bàn đu dưới tầng tử đằng, không thể lìa rời.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Chương 59 : TẬP THO

Tôi chưa bao giờ cảm thấy đêm hè cô tịch, để gáy thê lương như thế.

Không biết ngồi ngây như đã mấy canh giờ, Từ Thần lặng lẽ đến vài lần, cũng vẫn nhìn nhau không nói lời nào, càng thêm sâu nảo.

Tôi từ từ tỉnh táo trở lại, tuy oán trách Từ Thần mềm yếu, nhưng lại hiểu rõ nỗi khổ tâm của anh, chỉ có thể oán trách ý trời trên người, nếu tôi và anh thành thân sớm mấy ngày, thì nay đã là cảnh khác. Tiếc thay, dẫu có là thần tiên cũng không thể khiến thời gian quay ngược, tôi há có thể xoay chuyển càn khôn. Chẳng lẽ tôi chỉ đành cam chịu số phận?

Từ Thần bưng một chén cháo bách hợp tới, vốn là món tôi thích nhất. Bách hợp, bách hợp, hòa hợp trăm năm. Từ Thần chậm chậm ngồi xuống trước tôi, múc một muỗng cháo đưa đến môi, tôi không có khẩu vị, chỉ cảm thấy đắng chát. Từ Thần than thở, bảo: “Họp Hoan, phủ công chúa vẫn chưa xây xong, chúng ta từ từ bàn lại kĩ hơn được không? Tôi biết em thương tâm, sao tôi có thể dễ chịu.”

Lại là bàn bạc kĩ hơn, tiếc là bàn bạc kĩ hơn với tôi thì cách biệt một trời. Tôi thở dài một hơi, cười khổ bảo: “Chàng chẳng phải trạng nguyên, thám hoa gì cả, tại sao lại chọn chàng làm phò mã?”

“Tôi cũng không hề biết, thỉnh linh xảy ra, như sét giữa trời quang.”

Tôi đẩy bát cháo bách hợp ra, nói: “Em muốn yên lặng một chút.” Từ Thần đặt chén xuống, trên mặt hiện vẻ lo lắng, bảo: “Đợi chút nữa đói bụng, tôi lại hâm cho em.”

Anh đến bên cửa ngừng lại một chút, thấp giọng bảo: “Hợp Hoan, dù thân thể không tự do, nhưng trái tim này là của tôi, không ai có thể quản được.”

Tôi nhìn bóng lưng của anh, áo xanh lạnh lẽo, đau lòng vô hạn. Em chẳng những muốn lòng chàng có mình, còn muốn nắm tay nhau đến bạc đầu, sớm sớm chiều chiều bên chàng. Chẳng lẽ trời cao cảm thấy em đã quá tham lam nên mới bày ra chương ngại chắt chồng này, nhưng mà người có tình trong thiên hạ, ai lại không muốn bên nhau đến thiên trường địa cửu? Cuối cùng tôi không thể kiềm nén nỗi lo lắng trong lòng, đứng dậy cười gió, đến hoàng cung. Tôi muốn nhìn xem, Thụy Dương công chúa kia, là người thế nào?

Tôi đã từng đến hoàng cung này một lần, ngày đó tôi thỏa mãn, vui mừng xiết bao, kiêu hãnh vì Từ Thần. Thế mà tới nay, cõi lòng tan nát oán trách. Tôi đứng dưới bậc thang trước điện Thụy Dương, trong đêm cung điện nguy nga, một vẻ oai phong trang trọng. Tôi bước từng bước, từ từ tiến vào tầm cung của công chúa Thụy Dương.

Nền đỏ chập chờn phát lên khói trắng trên màn, giữa tám lụa mỏng có vài cung tì xinh đẹp uyển chuyển thào trang sức cho một thiếu nữ. Trâm vàng thoa ngọc hạ xuống lộ ra khuôn mặt như đẹp như vẽ. Tôi nhìn chăm chú, kiêu diễm như thế, lộng lẫy hoa lệ như thế, trong lòng tôi đau xót, không phải cô ấy mới là thân tiên quyến lữ của Từ Thần sao? Tôi nhắm mắt, nuốt lệ vào lòng. Lại nhìn quanh, phát hiện trên bàn trang điểm của cô là một quyển sách nhỏ. Tôi đi đến, quyển sách kia, quen thuộc làm sao. Từng câu từng chữ bên trong đều nằm trọn trong lòng. Bìa ngoài là một miếng lụa màu xanh lục, tôi đưa tay lật, trên đó là ba chữ tôi dùng tóc thêu lên: Hường Từ Thần. Tôi khẽ khàng đưa tay chạm lên ba chữ kia, chuyện cũ như thủy triều nháy mắt phủ lên người. Những bài thơ ở chùa Trữ Hòa, đêm hội Nguyên Tiêu, nhân sinh tứ hi ở Đồng viện, càng nghĩ càng đau, tôi gắng gượng cất hết mọi hồi ức, không biết vì sao tập thơ này lại ở trong tay cô ta? Chẳng lẽ Từ Thần mang tặng? Chắc chắn là không phải. Tôi kiên quyết gạt đi.

Mái tóc dài xoa trên vai, Thụy Dương tiện tay cầm lấy tập thơ, đến bên giường. Một cung nữ bên cạnh cười nói: “Công chúa, tập thơ này chẳng ngày nào rời tay người, cẩn thận bị phát hiện.” Thụy Dương quay lại gõ lên đầu cô bé kia, mặt thoáng hồng, nói: “Chàng là phò mã của ta, đồ của chàng cũng của ta. Nếu không phải chàng có tài văn chương thế này, sao ta có thể gả cho chàng được?” Cung nữ nọ cười: “Đúng thế, đúng thế, bây giờ kinh thành đang truyền nhau câu chuyện về cuộc hôn nhân được ông trời tác hợp của công chúa đấy.” Thụy Dương nghe xong, cười ngọt ngào: “Thật không, tiếc là không thấy bóng dáng con chim hoàng tước kia đâu hết, cũng nhờ nó làm mai cho đấy.” Cung nữ lại tiếp: “Đây là sứ giả trời cao, mang đoạn nhân duyên tốt này cho công chúa.”

Hoàng tước! Trong lòng tôi cả kinh, chẳng lẽ là nó! Ngày đó hồi hận mà nó bảo là chỉ kết cục hôm nay sao? Tôi đã vô tâm không truy vấn quá trình, khi biết kết quả rồi thì không thể thay đổi.

Thụy Dương nghiêng người tựa vào đầu giường, khoe miệng mỉm cười cẩn thận cầm tập thơ lật xem. Tôi muốn lấy lại, nhưng nghĩ, người không còn lại của mình nữa, muốn tập thơ kia làm gì. Tôi nán lòng thoái chí rời khỏi cửa cung, như đã thất hồn lạc phách.

Một trận gió nổi lên, mưa ào ào rơi, trong âm ỉ quét hết bụi bặm trên đường. Tiếc thay đau xót lại không thể trôi theo cơn mưa, chỉ có thể đọng thành hồ sâu trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Chương 60 : HỒNG MÔN YẾN

Hôm sau, Hường mẫu dẫn dò người hầu trên dưới trong phủ, sau này gọi tôi là tiểu thư, là con gái nuôi của bà. Mặc khác bà bố trí một khuê phòng cho tôi cạnh phòng mình. Tôi lặng lẽ nhìn Từ Thần, chẳng lẽ sau này phải gọi anh một tiếng anh trai thật sao? Đau lòng một đêm quả thật đã có phần chết lặng, tôi thử gọi một tiếng trước mặt Hường mẫu, lòng này Từ Thần nhẩn lại, trong mắt lộ vẻ xót thương, nhưng lại nín môi không nói gì.

Tôi nhìn màu đỏ rơi đầy đất sau đêm mưa, không biết mình có thể nhẫn nại được bao lâu.

Từ Thần đến Hàm Lâm viện, tôi ngồi trước cửa sổ, hơi nóng lượn lờ bốc lên từ trong chén trà, sau là Hường mẫu đang khuyên bảo lời hay. Bà kể về lần đầu tiên gặp cha Từ Thần, kể về khi cha và chồng mình qua đời, sau đó thông thả thở dài: “Bất cứ chuyện gì, đều sẽ mất đi, chỉ là thời gian mà thôi.”

“Hôm nay những tưởng ghi lòng tạc dạ, ngày sau nhớ lại cũng chỉ như gió thoảng mây trôi.”

Thật sao, sau khi đau đớn thấu tận tâm can mới có thể coi những chuyện ghi lòng tạc dạ như gió thoảng mây trôi sao? Bây giờ nói những lời này với tôi, ngoại trừ rắc muối lên vết thương thì có ích gì.

Đang lúc ấy, lão Phùng đi vào, bảo là người trong cung tới cho vội tôi đi gặp Thụy Dương công chúa. Sắc mặt Hường mẫu vừa tái vừa xanh, kinh hoàng

quay đầu nhìn tôi. Tôi cũng hơi ngạc nhiên, vì sao cô ta lại muốn gặp tôi, chẳng lẽ đã biết rõ quan hệ giữa tôi và Từ Thần sao? Ngược lại tôi thần nhiên đứng lên, thế thì vừa hay, nếu cô ta biết rồi, tôi cũng đi giành một chuyện. Tôi luôn là kẻ tính tình đậm bạc, chưa bao giờ tranh cái gì, nhất là chuyện yêu đương, tranh giành là chuyện chẳng thú vị nhất. Nhưng bây giờ vì một người, tôi nhất định phải tranh phải giành.

Tôi chỉnh trang lại quần áo, đi cùng người được phái tới.

Kiểu không ngừng ở Thụy Dương cung mà ở Ngự hoa viên.

Vòng qua chiếc cầu nhỏ nước chảy dọc bên hành lang chín khúc, Thụy Dương đang ngồi trong đình. Có cả Từ Thần! Quả thật tôi không ngờ đến đây mà còn có thể nhìn thấy anh. Anh cũng bình thần nhìn tôi, rất bình tĩnh. Khi tôi thi lễ xong ngẩng đầu lên thì thấy lông mày anh khẽ run. Tôi lẳng lặng đánh giá Thụy Dương, cũng không sợ hãi. Cô ta cũng đang đánh giá tôi, kì lạ là, chẳng có chút gì là ghen tuông. Tôi hơi bội phục sự độ lượng của cô ta, nếu là tôi, nhất định về mặt không dễ coi như vậy. Quả nhiên, tu dưỡng của hoàng thất đúng là mẫu mực. Hồi lâu sau, cô ta quay đầu lại nhìn Từ Thần, cười bảo: “Thảo nào Tam ca lại nói với ta, đúng là tuyệt sắc.” Tôi hơi ngạc nhiên. Vốn tưởng là gọi đến hỏi tội, định lật bài ngửa. Không ngờ bây giờ lại có Tam ca gì đó, trong lòng có dự cảm không tốt.

Sắc mặt Từ Thần đột nhiên thay đổi, hiện vẻ kinh hoàng, vội vàng nói: “Công chúa, Hợp Hoan là em nuôi của tôi, mẹ đã hứa gả cho em ấy cho một mối tốt rồi.” Từ em nuôi này, lúc Từ Thần nói hơi không thuận. Tôi nghe trong lòng gấp gáp, cười nhẹ một tiếng. Thụy Dương có vẻ không hài lòng, cau mày bảo: “Tam ca không phải mối tốt hay sao?” Từ Thần vội thưa: “Ý của vi thần không phải thế. Quả thật không dám trêu cao.” Thụy Dương tiện tay ngắt một quả nho, nói: “Tam ca thích cô ta, cô ta đi theo Tam ca, sau này phú quý không nói hết, đối với chàng, cũng có lợi lắm chứ.” Có thể nhận ra, Tam ca đó chính là Chử vương, hóa ra câu anh ta nói ngày trước không phải đùa. Tôi nhìn Từ Thần, xem thử anh còn lời gì để nói nữa không. Từ Thần đỏ mặt hôi đầu, á khẩu không đáp được lời nào. Đợi hồi lâu, trong lòng cảm thấy nguội lạnh, cuối cùng anh vẫn không dám. Tôi lạnh nhạt nói: “Lời công chúa tôi hiểu, chỉ bằng hãy để tôi gặp Thái tử. Tôi sẽ đích thân nói với ngài.” Thụy Dương ồ lên một tiếng, hơi sùng sốt, lại không hỏi câu nào, sai một cung nữ dẫn tôi tới Đông cung. Từ Thần đứng phắt dậy, mặt mày xám ngoát, tay nắm chặt, lộ hết gân xanh.

Tôi xoay người bỏ đi, đến gặp Chử vương. Được, chàng không dám nói, tôi đến đập nôi chìm thuyền.

Chử vương thấy tôi thì cả kinh. Y quát để người hầu lui ra sau, ngồi sau án thư nhìn tôi đánh giá. Tôi hồ hững nhìn y, sau nhàn nhạt hỏi: “Nghe nói Thái tử muốn tôi?” Y hơi lúng túng, rõ ràng là lời nói thẳng này của tôi thật thô lỗ. Tôi cười lạnh lùng: “Thái tử đúng là dưới một người, trên vạn dân, nói muốn ai thì có người đó, chẳng cần hỏi qua, chỉ cần cho người tôi báo là giành được trong tay sao, như mang một món đồ về nhà, tiện biết là bao.” Y nhú mày, có vẻ mất tự nhiên. Nhưng đã có ý lưới rách cá chết, chẳng e ngại sợ sệt chi. Vốn tôi đã không phải người thường, những thứ vỏ bọc dưới trần gian này tôi không hề để vào mắt. Tiếc thay tôi lại yêu Từ Thần, muốn theo anh làm một người phạm thật trọn vẹn, cho nên tôi cẩn thận dè dặt, giữ vững bốn phận, tuân theo mọi sự ở nhân gian, cho rằng như vậy thì có thể sống yên ổn với nhau đến già, nhưng bây giờ coi như không thể nữa rồi.

Cuối cùng y không kiềm được, trong mắt lóe tia tàn bạo: “Chẳng lẽ em cảm thấy ở bên cạnh tôi sẽ rất ủy khuất sao?” Tôi nhìn vẻ mặt ngạo mạn của y, cười lạnh: “Chẳng lẽ anh thấy tôi thấy mình đi theo anh có vinh hoa phú quý sẽ không chịu ủy khuất? Loại người như anh chắc chắn không biết có câu lương tình tương duyệt đầu nhĩ.”

“To gan! Cô chỉ là một nô tì nhỏ nhoi!” Y đập bàn. Tôi nhìn thoáng qua, thông thả nói: “Tuy là nô tì nhưng ít nhất không cướp đồ của kẻ khác.” Thụy Dương giành được Từ Thần, y liền đòi muốn có tôi, đúng là một cặp anh em tồi.

Sắc mặt y xanh mét, hừ lạnh: “Không phải không muốn cướp, mà là không có khả năng. Ta muốn cô thì sao, ngoại trừ phải nhận mệnh ra, chỉ còn duy nhất một con đường, chính là chết.”

Tôi ngược đầu lên cười: “Cho dù tôi có chết, cũng phải xem là vì ai. Nhưng không phải là anh. Có điều, nếu muốn làm cha nuôi, thì bây giờ tôi sẽ theo.”

Chử vương đứng sau án thư, hất tay, nghiền mực rơi xuống đất, mực chảy đen kịt loang dần như đám mây đen.

Y oán hận nhìn chằm chằm, gơ tay chỉ vào tôi: “Được! Cô, nhất thời khoải chí, chớ để hối hận cả đời!”

Tôi lạnh nhạt thờ ơ, chẳng sợ hãi chút nào.

Y phần nộ hồi lâu, lớn như vậy, có lẽ chưa từng có ai khiến y khó chịu đến thế chẳng? Thái tử thì sao, cũng là người. Có thể hù dọa người phạm, tiếc thay, tôi là thụ tình. Trong lòng vui vẻ hả hê.

Y quay lưng lại, một lúc lâu sau, gọi một gã thái giám tới, đưa tôi ra ngoài.

Tôi bước ra khỏi cung, dưới trời quang mây dâng tôi nhẹ nhàng đặt tay lên bụng, trong lòng chua xót, vừa buồn vừa vui.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Chương 61 : NGỌC NÁT

Khi trở về Hường phủ đã quá trưa. Từ Thần cau mày lo âu đứng chờ trước cửa. Vừa thấy tôi liền đến đón, vội hỏi: “Em gặp Thái tử, nói những gì?”

Tôi lắc đầu, vốn định không nói gì, nhưng nhìn đôi mắt như rướm máu của Từ Thần, cuối cùng không nỡ, bảo: “Đừng hỏi nguyên nhân, dù sao anh ta cũng không tới đòi muốn có em nữa.” Từ Thần thả lỏng vai. Mặc kệ lão Phùng đang đứng ở bên mà ôm tôi vào lòng: “Hợp Hoan, tôi nghĩ rồi, nếu y ngang ngược, tôi sẽ nói thẳng với y, chẳng quản sống chết nữa.” Trong lòng tôi thoáng âm ập hơn một chút.

Từ Thần lại nói: “Trước tiên em hãy gắng nhẫn nại một chút, chỉ bằng trở về Thâm Tâm trà trang, chờ khi tôi giải quyết xong chỗ này, sẽ quay về tìm em.” Tôi nhìn anh, không biết có nên tin tưởng anh hay không. Từ Thần thấy tôi nghi ngờ, nói: “Chẳng lẽ em không tin tôi sao?” Không phải em không tin chàng, em chỉ hoài nghi, liệu chàng có thể làm được không. Trải qua thay đổi này, tôi biết rõ, những tưởng tượng tốt đẹp chỉ như một áng mây mờ, để trong lòng thì không sao, nếu muốn lấy ra, gió thổi qua sẽ tan ngay.

Có điều khi tôi hiểu rồi cũng đã muộn, thế nên khiến bản thân tiến thoái lưỡng nan.

Từ Thần và tôi trở về phòng ngủ, vén bức màn duyên trời tác hợp cho tôi.

Hôm đó là một ngày trời trong nắng ấm tốt nhất trong tháng. Quả lang mai của núi Vũ Dương cũng được đưa đến kinh. Hoàng đế rất hưng phấn, bệnh cũng đỡ hơn ba phần, gọi hoàng tử công chúa hoàng hậu phi tần cẩn thận đứng trước bàn thờ ở điện Cần Minh, cùng tới chung vui.

Lâu rồi lang mai không ra quả, chỉ mọc vón vện ba trái ở triều này thì cũng là chuyện vui, Hoàng đế rất đắc ý. Đến khi bỏ ra thì thấy ngọc trai, càng mừng rỡ gấp bội. Chuyện này chưa tính, chuyện hi thứ ba đã tới.

Thụy Dương thẳng người ngồi cạnh Hoàng hậu, bỗng có con chim hoàng tước trên trời bay tới, vốn không ai để ý. Thế mà con chim này lại khác biệt, sà xuống trên đầu Thụy Dương, dòn sức bay ba vòng, để mọi người đều chú ý tới. Sau đó rút một quyển sách nhỏ từ trong miệng, không ngờ lại rơi vào lòng của Thụy Dương, mọi người ngạc nhiên mãi thôi. Thụy Dương cầm lấy lật qua, ngay lập tức sắc mặt kiêu diễm như hải đường.

Hoàng đế cũng đi tới lật xem, lại nói, chẳng qua chỉ là những ca khúc ngâm gió nguyệt trăng. Chứ vương cũng từng khen ngợi Từ Thần là người xưa nay hiếm, sau chẳng mấy. Lại bảo đây là kì duyên trời định. Hoàng đế thấy vẻ yêu thích không buông tay của Thụy Dương, lại liên tưởng đến một loạt chuyện lạ ngày hôm nay, đương nhiên xem đó chủ ý của trời cao, liền hạ thánh chỉ.

Từ Thần kể xong, rất kinh ngạc: Vì sao quyển sách đó lại ở trong miệng con chim kia, vì sao lại rơi đúng vào lòng công chúa. Trong lòng tôi hiểu cả nhưng tiếc là như kẻ cảm ngâm thuốc đắng.

Hôm nay tôi mới hiểu một chuyện rằng người sống trên đời thì phải cẩn thận khiêm tốn ở mọi chốn, dù có là một chim sẻ thì cũng tránh đắc tội.

Từ Thần và tôi vừa nói chút chuyện, trong lòng đã cảm thấy buồn ngủ, Hường mẫu vào trong phòng, sau đó là hai phụ nhân mặc cung trang. Về mặt bà tái xám, thần sắc tối tăm, nhìn tôi và Từ Thần. Từ Thần hỏi: “Mẹ có chuyện gì à?” Đột nhiên hốc mắt Hường mẫu ửng đỏ, chỉ vào phụ nhân mặc cung trang đằng sau nói: “Thụy Dương công chúa cho hai người mang tới hai thứ, để ta xử lí.” Bà nói xong nhìn Từ Thần, rồi đưa mắt sang tôi. Kì thật tôi biết từ khi lật mặt với Chử vương thì y sẽ đi nói ngay cho Thụy Dương, nên chuyện Thụy Dương công chúa sai người tới cũng là trong dự liệu. Theo tính cách của tôi, biết vị hôn phu tương lai có người yêu khác, dù có Phan An trên đời, Tống Ngọc sống lại, tôi cũng không cần. Tôi hi vọng cô ta cũng có thể nghĩ rõ ràng như tôi, hủy bỏ hôn nhân này.

Tôi rất mong là thế, nhưng chuyện đưa đồ cho thì hoàn toàn ngoài dự liệu.

Tôi nhìn một phụ nhân mặc cung trang sau Hường mẫu, trên mặt bà ta không có biểu tình gì, bụng một chiếc hộp gấm trong tay, Hường mẫu nhận hộp mở ra, bên trong là hai cái bình nhỏ rất tinh xảo. Tôi hơi ngạc nhiên, Từ Thần nắm tay tôi thật chặt, đầm mồ hôi. Hường mẫu đưa mắt nhìn hai cái bình kia, cẩn thận nói: “Hợp Hoan, đứa bé này, con không thể giữ.” Tôi còn không kịp kinh hãi, Từ Thần đã kêu lên: “Mẹ, mẹ nói gì?” Hường mẫu lại tiếp: “Mẹ cũng vừa nghe nói. Công chúa đưa hai món tới, một là thuốc phá thai, một là rượu độc. Cô ta nói, bảo Hợp Hoan tự chọn.” Từ Thần ngờ ngác nhìn tôi: “Hợp Hoan, em đã có thai rồi sao?” Tôi không đáp, chỉ nhẹ nhàng đặt tay lên bụng. Từ Thần do dự trong khoảnh khắc, tựa như không tin, tựa như kinh hãi, lại như rất khổ sở. Anh đưa tay đặt lên tay tôi, trong mắt bỗng rơi lệ. Hồi lâu sau, anh ngẩng đầu nhìn Hường mẫu bảo: “Con muốn đi gặp Hoàng thượng. Hợp Hoan và đứa bé con đều muốn.” Hường mẫu thờ dài một tiếng, nghẹn ngào: “Công chúa hoàng thất chưa qua cửa, phò mã đã có con với người khác, con không chết đã là may mắn, còn muốn giữ mẹ con nó hay sao?” Từ Thần run rẩy, nói: “Rõ ràng là con và Hợp Hoan đã yêu nhau từ trước, có lỗi gì chứ.” Hường mẫu nói: “Bây giờ mặt mũi của hoàng thất quan trọng hơn. Con đừng làm chuyện ngốc, mẹ thấy ý của công chúa không muốn vạch trần chuyện này. Nếu Hợp Hoan uống thuốc phá thai, sau này sẽ không còn gút mắt nào với con nữa, công chúa e ngại chuyện thể diện cũng không gây rắc rối cho con. Việc này coi như xong.” Tôi phát run, hoàn toàn không ngờ rằng, chuyện lại thành ra như thế? Cô ta vì mặt mũi mà muốn cướp tính mạng của người sao? Tôi nhìn Từ Thần, chờ anh sẽ nói điều gì đó, nhưng ngoại trừ phần nộ ra chỉ có vẻ bất đắc dĩ, bi thiết. Tôi thoáng tuyệt vọng, đây là người đàn ông tôi yêu thắm thiết, giao phó trọn đời sao! Hường mẫu còn đi tới nói: “Hợp Hoan, bảo toàn sinh mệnh quan trọng hơn, còn đứa trẻ, sau này sẽ có.” Tôi không quay qua Hường mẫu chỉ nhìn Từ Thần, đây là máu mủ ruột thịt của anh, anh không quản lý để mặc người khác tùy ý giết nó sao? Tôi nhìn Từ Thần chăm chăm, anh lại không dám nhìn tôi, cúi đầu cắn môi đến nổi chảy máu, nhưng lại không nói bất kì câu nào. Tôi ngẩng đầu lên muốn nuốt nước mắt nhưng lại theo gò má chảy nhanh hơn. Thời gian trôi qua dài như cả một đời, Từ Thần khàn giọng, nói: “Hợp Hoan, mẹ nói rất đúng, tương lai chúng ta còn dài, em hãy tin tưởng tôi, lời tôi nói sẽ có ngày làm được.” Tôi cười lạnh lẽo, hay cho câu tương lai còn dài, thế nên lập tức vứt bỏ sao? Rốt cuộc hôm nay tôi đã thấy rõ người phạm ịch kì yếu hèn thế nào. So với bọn họ, thứ yêu tình như tôi trong sáng vô tư hiền lành hơn nhiều. Tôi chưa từng nghĩ đến việc hại người, chỉ mong mình sẽ được viên mãn, người khác cũng được vẹn toàn, tiếc là ông trời không chiều theo ý nguyện. Tôi cười lạnh, cuối cùng cũng hết hi vọng.

Tôi đẩy Từ Thần ra, đứng dậy tiến tới bưng ảu rượu độc, ngẩng đầu định uống. Từ Thần và Hường mẩu đều ngăn lại, Từ Thần giữ chặt tay tôi: “Hợp Hoan, nếu em chết, sao tôi có thể sống một mình.” Tôi nghe xong bỗng bật cười, lời này có thể xem là một câu thề non hẹn biển rất cảm động, tiếc sao, bây giờ tôi nghe thấy thật chối tai. Tôi chậm chậm buông bình rượu độc xuống: “Nếu tôi chết, chàng sẽ làm phò mã mà sống thật tốt, sau này chúng ta sinh tử cách biệt, vĩnh viễn không gặp.” Từ Thần giữ bình rượu độc, mắt đỏ ngầu. Tôi lỏng tay, bưng một bình khác lên, đối với người thường, thì hai bình này khác nhau, còn với tôi thì chỉ có một kết quả mà thôi. Tôi uống thuốc phá thai thì xem như đã phạm sát giới, sinh mệnh này coi như kết thúc. Tôi nhìn cái bình khắc rồng phượng kia, trái tim như bị đặt trên tảng băng rồi dùng dao cùn từ từ cửa vào. Đau đến thấu xương, tim cũng đau. Tôi đặt lên mép, thoáng chần chờ trong khoảnh khắc, tôi vẫn ảo tưởng rằng trong thời phút cuối cùng, Từ Thần có thể ngăn tôi lại, thế thì tôi tình nguyện để người trong thiên hạ biết mình là yêu tinh, cũng muốn tranh giành với thói đời vương quyền này một trận. Tiếc là, anh chỉ im lặng không nói lời nào, tôi đưa thuốc ngắt đầu uống cạn, vạn niệm thành tro.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Chương 62 : HỒN QUY

Tôi uống không chứa một giọt thuốc nào, quay lại úp xuống để hai người đàn bà kia nhìn kĩ. Sau đó gượng cười bảo: “Các bà có thể quay về phục mệnh với công chúa. Nói với cô ta rằng, từ nay về sau không có một cô gái tên Hợp Hoan nào tranh giành với cô ta nữa. Chỉ mong cô ta và Hường đại nhân được đầu bạc răng long.” Tôi ném bình rượu, rời khỏi phòng, trong lòng lạnh lẽo mất mát.

Từ nay, cõi trần muôn trượng này không liên quan gì đến tôi nữa.

Tôi từ từ đến dưới cây tử đằng, đưa tay khẽ khàng vuốt lên bàn đu. Tôi tới trần gian, chỉ có lỗi với đứa bé này mà thôi. Tôi đã từng cực kì thích thú tưởng tượng đến hình dạng của con, muốn cùng Từ Thần nuôi dạy con ở núi Kì Bàn, cùng hưởng thiên luân (*quan hệ cha con, anh em). Dạy con cầm ki thư họa, thành một người đoan chính hiền lương. Đáng tiếc, sự hiện hữu của con không được người cho phép, cha con cũng không cần con. Tôi bị thương ngồi xuống, trong bụng bắt đầu đau quặn từng cơn.

Từ Thần đỡ tôi suốt dọc đường, ban đầu tôi rất kháng cự, nhưng nghĩ lại, bây giờ chàng không phải là người trong lòng tôi nữa, chỉ là người qua đường bình thường thôi, đỡ cho một chút thì có làm sao. Từ đây về sau tôi không có liên quan gì tới chàng nữa.

Máu chậm chậm trào ra từ dưới bụng, trên chiếc váy dài màu xanh nhạt thấm máu đỏ sẫm, Từ Thần bế tôi lên, chạy nhanh vào sương phòng, Hường mẩu không ngừng gấp gấp sai người tìm đại phu. Tôi hồ hững nằm trên giường, tựa hồ thân thể này không phải của mình. Từ Thần cầm lấy tay tôi, trên ngón tay ươn ướt nước mắt anh. Tôi nhìn anh, cuối cùng, tôi không nợ anh nữa. Anh cứu tôi một mệnh, tôi đã trả lại, từ đây không còn dây dưa. Thế gian này không phải nơi dành cho tôi.

Máu càng lúc càng nhiều, thấm ướt đẫm chăn, sắc mặt Từ Thần tái nhợt, hô hấp gấp gấp, liều mạng gọi tên tôi.

Tôi càng lúc càng ngăn ngại, thân thể ngày càng nhẹ hẫng, tựa hồ có thể thổi bay. Từ Thần gọi tên tôi bên tai, giọng khàn khàn. Tôi cũng không nghe rõ lắm. Từ từ thở nhẹ một hơi, đôi này cuối cùng cũng hết, sống ngắn năm cũng không khổ sở như hai ngày ngắn ngủi này, quả thật rất mệt mỏi rất đau. Tôi chỉ muốn mau chóng được giải thoát, để tôi trở về núi Kì Bàn, nơi đó mới đúng là nơi chốn dành cho tôi. Tôi nhắm mắt lại, dùng hết thần trí cuối cùng nói với Từ Thần, trong vòng bảy ngày hãy đem tro cốt của tôi trở về núi Kì Bàn, an táng bên phải đài ngắm sao. Từ Thần ôm chặt tôi vào lòng, điên cuồng gào thét một tiếng: “Không!” Tôi khẽ cau mày, thở dài một hơi, cuối cùng cũng không đau đớn nữa. Sau đó, dần dần bay lên, có thể nhìn thấy một cô gái nằm trên giường, khép kín hai mắt, Từ Thần đau đớn nghẹn ngào gục trên người cô gái kia. Đột nhiên tôi hiểu ra, mình đang nhìn chính bản thân, bây giờ tôi đã là một hồn phách tự do.

Nguyên thần bay theo gió, đến đài ngắm sao.

Đài ngắm sao vẫn như trước hoàn toàn không có tiếng động, âm thanh nào. Tại sao lại yên tĩnh đến nỗi côn trùng cũng không kêu tiếng nào? Tôi nhìn lại chốn xưa, những hình ảnh đã từng vui vẻ sáng thoai mãi bên Kiến Mộc, lão thổ địa rõ mồn một chấy qua trước mắt. Tiếc thay, tôi lại thành hình dạng này. Bỗng nhiên tôi rất sợ phải gặp lão thổ địa, lão từng khuyên tôi, sẽ không có kết cục tốt đâu, nhưng tôi vẫn không tin. Không ngờ lại thành sự thật.

Tôi nhớ đến lời thề non hẹn biển từng nghe ngày trước, từng câu từng chữ rõ ràng như thế. E rằng nam nữ yêu thương nhau đều nói, nhưng không biết trên đời có bao nhiêu người có thể thực hiện.

Tôi giấu nguyên thần trên phiến lá một bụi cây bên cạnh suối Cam Lộ, khe khẽ hít hơi nước, chỉ mong anh sẽ mang tro cốt tôi tới đây. Giờ khắc này, tôi chỉ muốn trở về làm một thân cây, vô dục vô cầu, vô tình vô ái khoái hoạt tự do. Không biết, tôi còn có thể làm được không.

Chương 63

Chương 63 : HỒI SINH

Tôi đợi bây ngày, không thấy Từ Thần.

Mỗi một ngày mặt trời mọc trong lòng tôi lại dâng lên chút hi vọng, mà khi mặt trời lặn lại như cắt đứt ảo tưởng của một ngày, trái tim như chiều tàn chìm dần vào vực đen, cuối cùng tôi đã hiểu rõ dù ngày đó đoạn tuyệt như thế, nhưng trong lòng vẫn mang ảo tưởng, hi vọng anh vẫn còn chút tình xưa đưa tôi về quê cũ. Mà hôm nay chờ đợi từng ngày thế này rồi cuộc lại như lăng trì tôi lần nữa.

Không có nước mắt, chỉ còn trái tim lạnh băng và tuyệt vọng.

Hay lắm, cuối cùng tôi đã dùng ngàn năm tu hành và một bầu nhiệt huyết để đổi được sự tỉnh ngộ này đây, hay lắm, rất hay, trong gió xào xạc, tôi cười thê lương.

“Hợp Hoan.” Bên tai vang lên một tiếng gọi thật khê. Tôi không biết có phải ảo giác không, dù không phải ảo giác, tôi cũng chẳng muốn quay đầu nhìn lại, nếu tâm đã chết, thì cũng chẳng còn gì đáng để nhớ mong.

“Hợp Hoan.” Lại một tiếng nữa vang lên, tôi tin chắc là có người tới thật, anh đến bên nơi tôi ẩn thân cạnh suối Cam Lộ, giữ nguyên thần của tôi trong lòng bàn tay, Long Thất.

Ánh mắt anh âm trầm, vẻ mặt bi thương, tôi biết tại sao anh đến đây, dường như mỗi khi tôi chán nản anh đều nhận ra, nhưng tôi không còn tâm tình để tìm hiểu những chuyện này, trong lòng đau đến mức chẳng muốn nghĩ đến bất cứ điều gì.

Long Thất nhìn tôi, gần từng chữ: “Hợp Hoan, sao em lại ngốc như vậy?”

Tôi không đáp, quả thật! Long Thất đợi tôi hồi lâu, nhưng tôi không nói một chữ, thờ dài, khàn giọng bảo: “Vây rỗng dính máu em, tôi hoảng hốt mãi, lúc đầu không nghĩ em gặp chuyện, vì em không dùng vây rỗng để gọi tôi đến giúp, sau lại thấy bất an trong lòng, thế nên đi xem kính thủy tinh. ... Chung quy là tôi tới quá muộn, vì sao em không tìm tôi tới cứu em, em biết dù chân trời góc bể nào tôi cũng đến mà.”

Tôi nhìn thương xót và đau đớn trong mắt Long Thất, bình thường vẫn luôn mơ hồ không muốn nhận ra mỗi chân tình nay lại thấy rất rõ ràng, tôi không trốn tránh nữa, cười buồn bã: “Tôi, vạn niệm thành tro, chỉ mong được giải thoát.” Long Thất cau mày, nhìn tôi thật sâu, đôi mắt như biển, cũng không nói gì nữa. Đáy lòng hiểu ra, Long Thất biết đau khổ của tôi, không cam lòng bóc trần vết thương lần nữa.

Tôi nhìn áo trắng của anh, nhớ đến Đông Hải ngày đó, ban đầu tôi vì bản thân, trong lòng có cảm kích và hi vọng, không phải không biết tình cảm của anh dành cho, nhưng lại đề phòng chặt chẽ, tôi muốn một lòng tu hành, lại bận tâm đến thân phận cả hai, tôi dùng sự biết mình và tự kiểm chế bản thân, cần thận giả vờ hồ đồ trước mặt anh, thế tại sao trước mặt Từ Thần hết lần này đến lần khác đều thất bại? Đây chính là nghiệt duyên không tránh khỏi sao?

Tôi nhìn chân trời, không nói chuyện nữa, tôi biết Long Thất đang nhìn mình, không muốn nói anh biết rằng, ánh mặt trời ngày mai sẽ là lúc tôi chết.

Gió thổi xào xạc bên tai, trong lòng càng lúc càng trong vắt, một ngàn năm, chẳng qua tôi chỉ tiếc nuôi thống khổ ba năm ngắn ngủi dưới chín tầng trời này mà thôi (có lẽ muốn nhắc tới ba năm chịu hạn kiếp), tôi cười mơ màng, đủ rồi, hãy để tôi phi yên diệt trong tay anh đi.

Long Thất không nói gì, lẳng lặng ôm lấy nguyên thần của tôi trong tay, thời gian như ngừng trôi, bỗng tôi lại mong đợi ánh sáng đầu tiên của mặt trời mau mau chiếu lên người mình.

Nhưng, ngọn đèn lập lờ trong gió đã phá vỡ yên tĩnh nơi đây, một bóng người men theo đường núi đi tới, Long Thất ẩn thân, tránh sau một thân cây. Bóng người kia ôm một cái hũ, đứng cạnh đài ngắm sao, sau đó nhẹ nhàng đặt cái hũ xuống đất, kêu lên: “Cô nương, thiếu gia bảo tôi tiễn cô trở về. Cô hãy ngủ yên, kiếp sau đầu thai vào một nhà tốt.”

Nghe đến câu này, trái tim tôi run rẩy, thì ra đoạn đường cuối cùng này anh cũng không tới tiễn.

Có âm thanh vang bên tai, lão Phùng chôn cất tro cốt của tôi, sau rốt, lão găm một nhánh tùng trên đất.

Tiếng gió vù vù, trăng khuyết như lưỡi câu. Lão Phùng xuống núi. Tôi ngơ ngẩn nhìn lão rời đi, trong lòng lại cảm thấy bi thương.

Long Thất thờ dài khe khẽ, tôi biết anh thờ dài sự lương bạc của Từ Thần.

Từ trong tay Long Thất tôi bay lên, rơi vào trong hũ, vết bỏng đau đớn bị lửa đốt và sự ngột thở khiến tôi dùng hết khí lực toàn thân lao vào lòng đất,

khi tôi thở ra hơi đầu tiên, tôi biết bây giờ mình lại là một thân cây. Bốn chiếc lá nhỏ nhỏ gầy yếu mỏng manh. Tôi nhìn bản thân, trong lòng trăm mối ngổn ngang, ngày đó tôi đã vui vẻ thích ý đến thế nào, mà bây giờ tuy bộ dạng mới mọc, nhưng trong tâm lại già cỗi ngàn tuổi. Lở loét trăm ngàn, tràn đầy tang thương.

Long Thất nhìn, duỗi tay nhẹ nhàng vuốt lên lá của tôi, tựa hồ sợ sẽ rụng nát. Tôi hơi run run, Long Thất cứ nhìn tôi chừng một canh giờ, bỗng truyền công lực ra từ ngón tay, trong lòng tôi kinh hãi, biết rằng không thể, nhưng chẳng cần được dòng công lực cuộn cuộn truyền từ ngón tay anh. Tôi trơ mắt nhìn bản thân nháy mắt cao lên, khai cảnh vườn lá, như là đang mơ. Thật lâu sau, Long Thất dừng lại, anh thấp giọng nói: “Hợp Hoan, tôi không thể đợi để em từ sinh trưởng, sợ em chẳng may bị người qua đường dẫm dạp, sợ em không chịu nổi khi gió tuyết xâm nhập, tôi nghĩ thôi mà đã rất sợ, tôi không muốn phải chịu lo lắng mỗi ngày, nên em không cần cảm ơn tôi, tôi giúp em một lần, thật ra là giúp bản thân mình.” Tôi không đáp. Tuy tôi cảm kích tấm lòng của anh nhưng lại không có chút hân hoan. Luân hồi lần nữa, tôi đã bỏ đi ý định muốn tu hành ngày đó, kiếp này tôi chỉ muốn thành một gốc cây bình thường, tâm lặng như nước, chẳng hề gợn sóng.

Ánh mặt trời đầu tiên mọc ở đằng đông, chiếu lên cảnh lá tôi, xanh biếc tươi mới. Gió núi vẫn như trước, chim sẻ vẫn riu rít, hết thảy như ngày hôm qua. Còn tôi lại không còn là tôi năm đó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Chương 64 : THA THU

Tôi nhìn xuống chân núi, Long Thất lặng lẽ đứng bên cạnh, không biết đang nghĩ gì.

Sự yên tĩnh đó bị một bóng người cắt đứt. Bóng người hơi loạng choạng, ôm một miếng bia mộ. Cuối cùng anh cũng tới.

Anh đứng trong gió nhìn cảnh từng, rồi lại nhìn qua tôi. Tôi nhắm mắt không để ý tới, tựa hồ như nghe thấy nhịp tim của anh, thanh âm quen thuộc chẳng bao giờ quên.

Anh duỗi tay vuốt nhẹ lên thân cây, tôi khẽ run, chỉ nghe anh thở dài nghẹn ngào: “Cây xanh vẫn còn, tích xưa tìm nơi nao.” Mãi lâu sau, anh để tay xuống, tôi mở tròn mắt, thấy anh nhẹ nhàng nhổ cảnh từng ra, đặt bia xuống đất, tôi nhìn lướt qua, thoáng đau đớn, anh viết: Mộ của ái thê Hợp Hoan. Từ Thần chậm chậm dựng bia mộ gỗ đứng chỗ, ngồi xổm xuống, sau đó vuốt ve từng con chữ, thấp giọng: “Hợp Hoan, cuối cùng tôi cũng có thể thành dân thường, có thể sống cả đời còn lại cùng em rồi.”

Bấy giờ tôi mới phát hiện, trên người Từ Thần là bộ áo đạo sĩ.

Anh luôn ăn mặc chỉnh tề, có lẽ muốn tỏ ra từng trải, cho nên ban đầu tôi không để ý, nhìn rõ mới thấy đây là đạo bào, trong lòng bỗng cảm thấy thật khó chịu. Vì sao anh lại làm vậy?

Tôi cố nén sự nghi hoặc của mình, từ nay về sau anh có còn quan hệ gì với tôi nữa đâu? Để anh đi thôi.

Chỉ trông anh mau mau rời đi, vậy mà anh lại ngồi xuống dưới chân tôi.

Anh dựa trán lên khối bia, thì thầm: “Hợp Hoan, ngày đó tôi không hề biết em sẽ chết. Chính tôi đã tự tay giết mẹ con em, mỗi ngày sống không bằng chết. Tôi chỉ muốn đi theo mẹ con em, nhưng mẹ vẫn còn đây. Ngày ngày mong mỏi có thể nằm mơ thấy em một lần, nhưng em lại không chịu nhập mộng tôi. Tôi biết em đang oán, đang hận tôi lắm. Trên đời không có thuốc hối hận để ăn, tôi cuồng dại ảo tưởng rằng thời gian có thể quay lại thời khắc kia, nếu phải đổi cả quãng đời còn lại, cũng cam tâm tình nguyện.”

Rất lâu sau, anh ngẩng đầu lên, chỉ mấy ngày, trông anh có vẻ tiêu tụy đi nhiều. Anh rút một con dao nhỏ từ trong lòng ngực, chính là con dao ngày đó anh từng tặng, tôi chưa dùng bao giờ. Tôi hơi ngạc nhiên, anh muốn làm gì? Từ Thần chăm chú nhìn con dao, sau đó đặt lên ngón trỏ, dùng lực ấn xuống, máu lập tức trào ra. Anh đưa tay đặt lên nấy con chữ, thông thả lau lên: “Hợp Hoan, ngày đó em chảy bao nhiêu máu, bây giờ ngày nào tôi cũng tới trả cho em được không?” Tôi nhất thời ngẩn người, máu kia như từ từ thấm vào mắt tôi, đã từng oán hận thế nhưng bây giờ từng tia bắt đầu bị hút ra ngoài. Tôi hơi hoảng hốt. Mãi lâu sau, mới bình tĩnh trở lại, phát hiện anh không có ý ngừng, hơi sốt ruột, bỗng nhiên, một con gió phát qua bên tôi, Từ Thần hơi lung lay đổ người, ngã đi. Long Thất hiện thân đi tới, nhéo ngón tay của anh, than thở: “Sớm biết hôm nay, cố sao có ngày đó.” Lời này người phạm nào cũng biết, nhưng đều là sự cảm khái sau rốt mà thôi.

Tôi cảm kích nhìn Long Thất, rồi lại quay đầu xem xét Từ Thần. anh đã từng trong sáng thông tuệ, hôm nay lại tiêu tụy lạng lẹ như thế. Trong lòng tôi quanh co trăm lổ, chưa xót xoắn xuyến. Chuyện cũ rờ rành rành trước mắt, từng hình ảnh đều được khắc sau tận đáy lòng.

Anh băng tuyết thông minh, lấy băng tồn trà rồi giành vị trí thứ nhất, ngay cả thi cử cũng không thành vấn đề.

Nhân phẩm anh hơn người, không để tài vật, công danh vào mắt, cũng chẳng để ý cao thấp giàu nghèo.

Anh không mê nữ sắc, chỉ chung tình với tôi, lúc nào cũng sẵn sàng dịu dàng.

Thế nhưng, cuối cùng anh vẫn là người phạm, không phải con người hoàn mỹ.

Anh hiếu thảo với mẹ, đối nhân xử thế khiêm tốn, là điểm mạnh nhưng cũng có chỗ yếu của mình.

Anh khi rẻ quyền thế nhưng bị quyền thế áp bức, anh vốn không quan tâm đến quan trường, lại bị cuốn vào xoáy nước quan liêu, anh vốn không có ác ý giết người, nhưng lại gây ra chuyện bi thảm đến vậy.

Tìm tôi từ từ lặng lại, chuyện cũ chảy qua trước mắt, tôi không thể không nói, chuyện trên đời đều có nhân quả, quả, nhân của ngày hôm nay đều do tôi.

Anh vốn ung dung khoái hoạt muốn được tự do tự tại, vì tôi mà phải ngán ngấm vào kinh tìm kiếm công danh.

Tôi vốn lòng tốt muốn xin được quả lang mai cho anh, lại đắc tội với hoàng tước mang họa không ngờ.

Tôi đau đớn thống khổ chỉ muốn giải thoát bản thân, nhưng anh lại chịu đau lòng nuôi tiếc cả đời.

Tôi vốn muốn được cùng anh răng long đầu bạc, vậy mà sau này anh phải bơ vơ một đời.

Tôi vốn mang ý muốn được báo đáp ân tình của anh, lại khiến anh trở nên như hôm nay, nếu không gặp tôi, không phải bây giờ anh đang ở Thâm Tâm trà trang vui vẻ hạnh phúc hay sao. Kết cục hôm nay vốn không phải ý định ban đầu, chẳng lẽ muốn anh cả đời thống khổ tuyệt vọng như vậy sao? Tôi đau lòng lại hiểu thấu triệt, yêu một người, là mong người ấy được hạnh phúc. Mỗi ngày anh đến trước tôi khóc bi thương chảy máu, làm tôi có thể để chịu? Tôi phải tha thứ, chỉ có thể, tôi có thể được hoàn toàn giải thoát.

Nghĩ đến đây, tôi tỉnh táo hẳn, nhìn Long Thất: “Thất vương tử, nếu tôi cầu xin anh một chuyện, anh nhất định phải đồng ý.” Nợ nhiều đi nữa cũng chẳng sao, tôi đã nợ anh rất nhiều rồi, lại nợ anh một lần nữa vậy.

Long Thất gật đầu không đáp. Tôi tiếp: “Có thể mang nước vong tình cho tôi hay không.”

Hình như Long Thất cũng không bắt ngờ, anh nhìn Từ Thần, cười mây bay đi.

Rất nhanh sau đó, Long Thất mang một chiếc bình ngọc nhỏ nhỏ ra. Anh định nhỏ lên miệng Từ Thần, tôi kêu to: “Tôi muốn tự mình đưa chàng.” Long Thất không hiểu quay đầu nhìn tôi. Tôi dừng một chút, nhẹ giọng: “Lại nhờ anh đưa tôi nhập mộng chàng. Đây là tâm nguyện của chàng.”

Long Thất thờ dãi một hơi, lại không nói gì, đưa tôi nhập mộng Từ Thần.

Trong mộng, Từ Thần đang ở Đồng viện.

Thì ra, anh cũng như tôi, nơi khó quên nhất là đây.

Từ Thần thấy tôi, cực kì kinh hãi, giật mình, sau đó giữ lấy vai tôi, tham lam nhìn ngắm, nửa buổi sau mới run rẩy nói: “Đây, là thật hay mơ?” Tôi chưa xót, kéo tay anh xuống, cười mà rung rung: “Từ Thần, em biết chàng muốn em vào mộng, cho nên tới.” Từ Thần thoáng chấn động, trong mắt ánh vẻ tình tường. Tôi đưa tay lau khóe mắt của anh, nói: “Chàng không cần nói gì cả. Hôm nay em tới, đương nhiên sẽ không phải trách chàng. Chàng biết không, em vốn không phải người phạm, vì muốn báo đáp ân tình nên mới tới để có một đoạn tình duyên này với chàng. Nay duyên phận đã hết, đương nhiên phải xa nhau, chàng không cần tự trách, hối hận nữa, em không oán chàng.”

Từ Thần ghen ngào: “Tôi mặc kệ em có phải người phạm hay không, người tôi yêu là em. Dù em không trách, tôi cũng căm hận chính mình.”

Tôi lắc đầu: “Con người phải thánh hiền, chứ nên quá nghiêm khắc, em chỉ hi vọng từ nay về sau chàng có thể sống tốt.” Tôi kéo anh ngồi xuống, đặt hai chén trà nhỏ trên bàn. Tôi nhìn Từ Thần, anh cũng đang nhìn tôi chăm chú, nhìn mê mẩn. Tôi giọng cười bảo: “Từ Thần, đêm động phòng hoa chúc ngày đó, chúng ta quên uống rượu giao bôi, hôm nay lấy trà thay rượu, chàng trả cho em được không?”

Từ Thần đưa tay bao lấy bàn tay tôi, lệ rơi lã chã: “Tôi sao chỉ thiếu em mỗi li rượu này.”

Tôi rút tay, nhặt rót vào hai chén, giấu dưới tay áo, tôi bỏ nước vong tình ở trong. Sau đó, tôi bung một li lên, đưa cho Từ Thần. Từ Thần nhận lấy, nhìn tôi, tôi nhận li còn lại, cười với Từ Thần rồi vòng qua tay anh, Từ Thần cười đau khổ, sau đó ngẩng đầu uống hết, trong nháy mắt khi ngẩng đầu lên, tôi nhìn thấy có giọt nước mắt trong vắt rơi vào li của anh.

Trong lại đau quặn, nhắm mắt uống cạn một hơi, từ nay, cả hai chúng tôi đều cùng quên nhau, không dính dáng gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Chương 65 : BỊ CUỐP!

Gió lạnh oi là lạnh, mang theo hơi mát của suối Cam Lộ, tôi mở mắt nhìn quanh, trong sương mù mờ mờ, hình như trời sắp mưa rồi. Tôi rất mừng rỡ.

Trên con đường núi, bóng người mờ ảo ào chạy xuống, nếu mà đi chậm, e rằng sẽ ướt sũng mất. Hay quá, cây như tôi thì không sợ trời mưa, tôi run run cảnh lá, muốn nghênh đón món quà ân huệ trời cho này. Lại một tiếng lục cục vang lên khiến giật hết cả mình, tôi cúi đầu, nhìn chăm chăm vào Long Thất, Thất vương tử cử chỉ phong lưu bây giờ làm một chuyện rất không phong lưu, đào cây. Mà cây đang bị bứng chính là tôi đây, tôi cố gắng ổn định tinh thần, run rẩy nhớ lại sự quen biết của mình và Long Thất, hình như tôi cũng chưa làm gì có lỗi với nhà anh ta, chẳng qua thiếu anh năm trăm năm công lực chứ mấy, huống chi, anh chủ động mà đưa tôi mà, tôi gom hết can đảm, thấp thòm hỏi: “Long, Thất vương tử, anh đào tôi lên làm gì?” Long Thất ngẩng đầu cười tít mắt nhìn tôi, sau đó vác tôi lên vai: “Tôi nghĩ đi nghĩ lại, để em ở đây vẫn rất không yên tâm, quyết định mang về Đông Hải, trông chừng em mỗi ngày, tránh lại gây rắc rối.” Tôi hoảng sợ vô cùng, mặc kệ đoàn trang thực nhả, hét thảng: “Thất vương tử, tôi không phải san hô, anh muốn làm tôi chết đuối sao?”

Long Thất cười ha hả: “Tiểu Hợp Hoan, tôi niệm cho em một cái quyết tránh nước là được, sau này em sẽ là cây của Đông Hải, thuộc về tôi!”

Đây là đạo lý gì chứ, không thèm hỏi người ta có đồng ý mà ngang ngược cướp lấy thế sao? Tôi không muốn ngâm mình trong nước mặn mỗi ngày đâu, nhưng bây giờ hiểu có nói rõ trái phải với anh là không sáng suốt, chỉ biết hô lớn: “Thổ địa, lão thần tiên mau mau tới cứu tôi!”

Long Thất cười ha hả, cười mây bay đi, tôi choáng váng, đến khi mọi vật rõ ràng, chỉ thấy xa xa lão nhỏ xíu nhảy cẫng lên: “Tiểu Hợp Hoan, cô đi đâu đó?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Chương 66 : NĂM THÁNG Ở LONG CUNG

Tôi đợi ngoài điện Chung Tinh ở Long cung lâu ơi là lâu, mà rốt cuộc là bao lâu, thì lại không rõ.

Bởi vì, một tháng ở Long cung bằng mười tháng trên trần. Tôi là một gốc cây mọc trên cạn, đương nhiên phải tính theo tuổi trên trần. Tiếc là tôi tính mãi mà không rõ. Cũng không biết vì sao, từ lúc tôi tới đây, đầu óc cũng kém linh hoạt, chẳng nói chuyện tính toán thôi, mà những chuyện xưa cũng đứt quãng. Tôi hỏi Long Thất, anh là kẻ không đứng đắn. Hỏi Kiến Mộc, anh ấy lại ập a ập ứng. Đây là hai người bạn tốt của tôi. Tiếc thay tôi không được chọn, vì Long cung tuy lớn, nhưng mắt chỉ thấy hai người này, bạn có thích nổi không? Chao ôi, mệnh hơi bị khổ. Thế nên tôi thường xuyên thờ dài. Long Thất nhìn tôi một cái, sau đó nhần nhần mũi: “Ai vừa ăn sùi cáo nhúng giấm thế?”

Tôi không để ý, chỉ chăm chú vào quyển Sơn Hải kinh (Sơn Hải Kinh là cổ tịch thời Tiên Tần của Trung Quốc, trong đó chủ yếu mô tả các thần thoại, địa lý, động vật, thực vật, khoáng vật, vu thuật, tôn giáo, cổ sử, y dược, tập tục, dân tộc thời kỳ cổ đại.) trước mặt, vốn ý của Long Thất muốn tôi chăm chỉ nghiền ngẫm về con đường tu hành của các vị thần tiên, nhưng không biết sao, tôi có hứng thú với chuyện tình cảm vương mãc của các vị thần tiên hơn, tôi thôn thức nhìn Kiến Mộc.

Kiến Mộc, tôi cho rằng anh là người bạn tốt hơn cả Long Thất, đào qua bàn đá đầy sách, nâng mí mắt, sách trong tay run run: “Bình thường sách Hợp Hoan đọc có vẻ nữ tính quá, cần phải thêm chút khí thế của Giang Đông mới được.” Long Thất như được xối nước lên đầu, gật gù liên tục, dòi mòi quyển khác trước mặt tôi. Hừ, tôi đọc lướt qua tên sách, trong đó có Tam Quốc, Du hiệp, thời Chiến Quốc, bồng chốc, tôi cảm thấy máu sôi sùng sục, quyết định vứt hết mớ sách về tình cảm nam nữ kia đi.

Đúng là đọc sách thật có ích, chẳng mấy ngày sau, tôi đối phong cách hoàn toàn, xưng huynh gọi đệ với Kiến Mộc, Long Thất. Sắc mặt Kiến Mộc rất kinh khủng, Long Thất như muốn ngất xỉu. Hai người tái xanh không còn chút máu, tái xám một hồi, Long Thất hung tợn trừng mắt nhìn Kiến Mộc, Kiến Mộc chịu không thấu, ngượng ngừng rồi đi.

Tôi có hơi ám ức thay cho Kiến Mộc, Long Thất đối xử với bạn bè như thế, đúng là phản bội đạo lý bạn bè, tôi muốn rêu rao chính nghĩa, bênh vực kẻ yếu giúp Kiến Mộc. Lại thấy Long Thất quay mặt sang, nhìn về mặt kia, tôi quả thật không dám khen, không thể nói là màu gì. Tôi luôn mềm lòng, những lời bênh vực kẻ yếu nuốt ngược vào bụng. Lại nghĩ không biết nên nói gì để an ủi người ta. Mà đúng là không biết, anh chưa xót vì cái gì nhỉ, hay là, nhà nào vừa ăn sùi cáo nhúng giấm? Tôi từ từ hạ mệnh, không biết khuyên anh thế nào, cuối cùng quyết định giả vờ hồ đồ.

Anh đi tới, duỗi tay, tôi lập tức đề phòng, nếu dám sờ lên người tôi, tôi, không tránh được, nhưng trong ba tháng, không, ba năm tôi không nói với anh câu nào nữa hết. Tôi bị trắng mắt. Nửa buổi sau, vẫn không có động tĩnh gì, tôi sợ hãi mở mắt ra nhìn, anh đặt tay trên trán, mân mê qua lại. Tôi thờ phào nhẹ nhõm. Chỉ nghe Long Thất thở than: “Tôi nên làm thế nào đây, trời ạ!”

Tôi hơi buồn cười, phiền não thế là vì gì nhỉ? Bình thường chỉ có một việc khiến Thất vương tử buồn khổ, đó chính là tặng quà cho cha mình. Bây giờ cách ngày sinh nhật của Long vương còn xa, tại sao lại đau đầu?

Tôi vẫn đang suy nghĩ đoán mò, Thất vương tử đã tức tôi bỏ vào điện. Trước khi bước qua cửa còn quay lại oán hận nhìn tôi chằm chằm. Khiến tôi run.

Tôi không để ý đến anh nữa, tính của anh, hừ, tôi biết lắm. Ba canh giờ tôi không nói chuyện với anh, liền mong ngóng chạy tới, tán dóc đủ chuyện trên đời, nếu tôi không mở miệng, anh liền đưa tay tới giả vờ muốn kiểm tra. Từ khi là cây tôi đã nuôi chí quyết trở thành thiếu nữ, sao chịu để anh trêu cợt như vậy, thế là, đành ngoan ngoãn mở miệng. Chiều này, có thể xem là đòn sát thủ của anh.

Tôi oán hận thầm nghĩ, sau này tôi biến thành hình người, để xem anh uy hiếp tôi thế nào nữa. Tôi hơi hâm mộ Kiến Mộc, tuy anh ấy là cây, nhưng mạnh hơn tôi rất nhiều.

Chỉ là lần này, tôi đã tính hơi sai, ba canh giờ sau, lại thêm hơn nửa canh giờ nữa, Long Thất vẫn không ra, tôi hơi tò mò. Không biết anh ở trong chơi trò gì, cây không thể di chuyển, đúng là làm người ta phiền não. Nhất là là một gốc cây ở trong nước nữa chứ. Tôi không nén nổi thở dài một hơi.

Vừa thở dài, Long Thất bước ra ngoài, nhìn tôi thật sâu, thấy tôi không có gì khác thường, lại quay vào. Tôi muốn thở than thêm một tiếng, thì Kiến Mộc tới. Hiếm thấy, anh còn mang một bầu rượu nhỏ nữa. Đúng là thân thiết! Rượu kia thơm quá!

Tôi vui sướng gọi to: “Anh Kiến Mộc, mau mau cho em nếm thử đi, nghe bảo người uống rượu mới có thể ra giang hồ khoái ý.” Giọng tôi còn chưa hết. Long Thất bắn từ trong ra như mũi tên. Oán hận nhìn tôi lại quay sang Kiến Mộc. Tôi chẳng hiểu ra sao, Long Thất hôm nay kì lạ quá chừng. Kiến Mộc thấy anh có vẻ không vui, vội nói: “Thất vương tử, Hợp Hoan từng nói, để giải sầu, chỉ có uống rượu mà thôi. Tôi, tôi đây nào, chúng ta uống vài chén.” Tôi phụ họa nói thêm: “Đúng thế đúng thế, đến khi uống đã đời rồi, chúng ta lại bắt chước kết nghĩa vườn đào (nhắc đến tích kết nghĩa ba người Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi trong Tam Quốc diễn nghĩa), chúng ta sẽ kết nghĩa Long cung được không?” Kiến Mộc ngăn người, khiếp hãi nhìn sang Long Thất. Long Thất đưa lưng về phía tôi, chỉ thấy vai run run, không biết có đồng ý hay không. Tôi thấp thỏm chờ, hồi lâu sau, anh không quay mặt lại, cũng không nói có vui về hay không. Chẳng lẽ, cái cây như tôi đã trèo cao rồi?

Tôi rầu rĩ không vui nhìn Kiến Mộc, anh đang nhìn Long Thất đồng tình, vỗ vai anh, sau đó đặt bầu rượu xuống rồi đi. Tôi nhìn mà chẳng hiểu hành động của hai người, im lặng như thế thật quái dị, tôi quyết mở lời trước: “Thất vương tử, tôi chỉ thuận miệng nói thôi, nếu không đồng ý thì thôi, chẳng cần nghĩ ngợi đến nửa ngày như thế.” Cuối cùng Long Thất cũng xoay người, yên lặng nhìn tôi, bảo: “Người ta có từ đầu gối, tôi thấy, phải sửa thành đầu hợp hoan mới đúng.” Tôi hơi cau, này không phải ý bảo tôi ngốc hay sao? Còn liên lụy đến những cây hợp hoan khác nữa. Tôi rất không vui.

Long Thất cầm bầu rượu lên, hơi mất mát bỏ vào phòng. Một hồi sau, hương rượu thơm ngát bay ra. Long Thất nhỏ mọn.

Tôi ở ngoài cảm tức lâu thật lâu hơi thở mới bình thường trở lại. Có điều vừa bình tĩnh được một chút thì thấy Long Thất từ trong điện bước ra. Gương mặt ngà ngà say, tôi không kiềm được ngấm mấy lần.

Long Thất ngờ ngác nhìn tôi, sau đó bước tới, duỗi tay, đặt lên người tôi, sau đó xuýt ve từ trên xuống dưới, tôi còn chưa kịp kháng nghị anh liền ôm tôi vào lòng. Tôi cực kì hoảng sợ, quả thật rượu có thể làm biến đổi tính cách, đến cả cái cây mà anh cũng chẳng buông tha. Tôi thẹn đỏ mặt trong lòng, vừa sợ vừa giận, có cả hoảng hốt, Thất vương tử say rượu thì nghìn vạn lần chớ mà nôn lên người tôi. Long Thất lẩm bẩm: “Lần trước tôi quá lỗ mãng, lần này lại quá chậm chạp dây dưa. Ôi!” Tôi nghe thấy lời này không như lời say, nhưng không hiểu rõ là ý gì. Tôi thoáng run rẩy, mở miệng bảo: “Thất vương tử, anh có thể đứng nói được không?” Long Thất ngẩng đầu: “Tôi đang đứng đây.” “Ý tôi là, cách tôi một trượng.”

Long Thất cười khà khà hai tiếng: “Bây giờ tôi uống hơi nhiều, chẳng dựa vào em thì đứng không vững đâu.” Nói xong, lại đưa tay giờ trò trên thân tôi mấy lần. Tôi không chịu nổi mà rùng mình mấy bận, oán hận nói: “Long Thất, anh quên tôi muốn thành con gái sao.” Long Thất cười ha hả mấy tiếng: “Tôi thấy em quên mất rồi, muốn thành huynh đệ với tôi, cho nên phải tới nhắc nhở mới được.” Tôi ngăn người, tiếp tục nói câu: “Có kiểu nhắc nhở như anh chắc?”

“Tôi suy nghĩ nửa ngày, thấy cách này hiệu quả nhất.”

Tôi im lặng, cắn răng không để ý tới anh nữa, Long Thất, anh chờ đó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Lần này, suốt bảy ngày trời tôi không thèm để ý tới anh.

Lúc anh giả vờ như sắp sờ tới, tôi cắn răng gắng chịu, dù gì cũng có lần đầu rồi. Thế là, đòn sát thủ của Long Thất đã hoàn toàn mất hiệu nghiệm. Quả đúng là có mất tất sẽ được. Tôi cảm thấy mình cũng không chịu thiệt gì lắm.

Long Thất không được vui vẻ lắm, đến ngày thứ tám mặt trời đã lên cao, trời mưa suốt nửa canh giờ tôi vẫn không nói lời nào, thế là ê mặt đi tìm Kiến Mộc. Trong lòng cảm khái cuối cùng cũng được yên tĩnh một lát.

Tôi quyết định nhắm mắt dưỡng thần. Đột nhiên, một tiếng gọi nũng nịu vang lên: “Cậu ơi!” Tôi mở mắt ra nhìn, một cục thịt viên lăn tới đang đứng trước cửa đại điện, nó đầu nhìn vào trong.

Tôi hỏi một tiếng: “Cháu là ai?”

Cục thịt viên nghe tiếng quay người lại, tôi nhìn cậu nhóc người tròn úc núc như đang lăn nửa vòng tròn. Bé con tròn mắt hỏi: “Á! Cây nào mà biết nói chuyện? Cây nào mà sống trong nước biển? Cô là yêu quái phải không? Cô nhất định là yêu quái rồi!”

Bé con nhỏ như vậy mà nói một hơi dài không lắp như vậy, quả không dễ dàng, chỉ là câu tôi hỏi thì lại chẳng trả lời một chữ.

Lời trẻ con không chấp, tôi đây cũng chẳng tưởng tượng có loại cây kì quái nào có thể mọc trong nước nữa là. Lại thử dài hỏi: “Cháu là ai, tới tìm ai?”

“Cháu là A Hoàng, tới tìm cậu!” Bé con tiến gần tới tôi, cẩn thận quan sát, tôi cũng ngắm cậu nhóc thật kĩ, đầu tròn tròn, lại có cái cái sừng nho nhỏ trên đầu. Chẳng lẽ là cháu ngoại Long Thất? Tôi nhớ công chúa San San cũng sinh con trai, có điều khi tôi gặp thì chỉ là một cục thịt đỏ hỏn mà thôi, bây giờ không biết có phải không.

“Cháu là rồng con à?”

“Sao cô biết?”

“Trên đầu cháu có sừng kia.”

“Đó là trang điểm vậy thôi, mẹ bảo cháu để lộ sừng ra như vậy thì trông khá bảnh.”

Tôi buồn cười, xem ra mẹ của bé con này đúng là công chúa San San. Quả nhiên, con của cô ấy cũng thú vị như vậy.

“Chắc cậu cháu hẳn là Long Thất rồi, cháu qua bên cạnh tìm đi.”

Tiểu A Hoàng vui vẻ chạy đi.

Không lâu sau thì thấy Long Thất đang nắm tay bé con dắt về, A Hoàng chỉ vào tôi, nói: “Cậu ơi, chút nữa cậu tặng cháu cây này đi, cậu thấy hoa nở đẹp chưa kìa, mỗi ngày cháu hái một hoa cài lên đầu mẹ, mẹ sẽ vui không mừng cháu nữa.”

Long Thất cười hả hả, nói: “Cháu ngoan như vậy, sao mẹ lại mắng cháu?”

“Cha còn ngoan hơn cả cháu, thế mà cũng thường bị mẹ mắng đó thôi.” Thịt viên bắt chước thờ dài một hơi, ra vẻ rất phiền muộn.

“Bánh Trôi! Bánh Trôi!”

Tiếng gọi gấp gáp, sau đó xuất hiện bóng người, khi tiến tới gần A Hoàng rồi dừng lại tôi mới nhìn rõ, là một thanh niên, dáng vẻ hao hao A Hoàng. A Hoàng xoay người lại, ngược đầu bĩu môi, chẳng vui vẻ gì kêu réo: “Cha, mẹ dặn sau này phải gọi con là A Hoàng, lúc nào cũng gọi con là Bánh Trôi, vậy thì sao con gây đi được!”

Người kia cười xòa: “À à, quýnh quá nên cha quên mất, nhất định không được kể với mẹ. Cha mới nói chuyện với ông ngoại mấy câu thế mà không thấy tăm hơi con đâu, làm cha sợ đến đổ mồ hôi lạnh, con sờ này!” Nói xong, dí trán đến trước mặt A Hoàng. Đáng tiếc cục thịt viên vẫn chẳng cảm kích mà sờ, còn nói: “Con lớn rồi mà, sao lạc được, lại nữa, đây là Đông Hải, ai mà không biết con.” Vừa nói xong, như nghĩ cái gì đó, chỉ vào tôi rồi bảo: “Cái cây này không nhận ra, đúng là kiến thức hạn hẹp.” Long Thất cười phá vô cùng khoái chí, cha của A Hoàng nhìn tôi, không nói gì, quay sang Long Thất: “Thất ca, em tới lần này muốn gửi A Hoàng ở chỗ anh mấy ngày, San San đang bị ghen, hay cáu kỉnh, em thì không sao, nhưng không muốn A Hoàng bị mắng lây, tạm thời để ở chỗ anh mấy ngày, đến khi cô ấy bình thường trở lại sẽ đón A Hoàng về.”

Long Thất rất đồng tình vỗ vai cha của A Hoàng, gật đầu, không nói gì nữa. Sau đó, cha A Hoàng dặn dò cục thịt viên mấy câu, rồi đi ngay.

Chỉ vừa rời được vài bước, liền thấy A Hoàng nhảy căng reo lên: “Cuối cùng không ai quản cháu nữa rồi, hay quá, hay quá.” Có điều, bé con tròn quá nên chẳng nhảy được cao, chỉ hơi cách mặt đất thôi. Long Thất nghiêm mặt, nói: “Chẳng lẽ cậu không quản nổi cháu hả?”

“Mẹ nói, cháu tới để quản cậu?”

“Quản cậu chuyện gì?” Long Thất thoáng sững sốt, A Hoàng bụm miệng, xoay người vào đại điện, Long Thất đành đi theo bé con. Một lúc sau, không

biết không biết bên trong làm gì, tiếng kêu thảm thiết lẫn với tiếng reo hò khoái chí của cục thịt viên. Cuối cùng Long Thất cũng phải trở làm vú em một lần, tôi rất vui.

Đang nửa đêm, tôi đang chìm trong mộng, đột nhiên có bàn tay nhỏ nhắn gãi lên người, giật mình tỉnh giấc, thì ra là cục thịt viên. Thấy bé con đang bọc người trong mền, chỉ lộ cái đầu nhỏ xíu, càng thấy tròn. Tôi thấy thật kì lạ, con nít mà cũng có lúc mất ngủ sao? Bé con đưa tay lên miệng suýt suýt, sau đó lén lút nói: “Luc cháu chưa tới, có phải Kiến Mộc hay tới đây không ạ?” Tôi gật đầu, đột nhiên lại hỏi tới Kiến Mộc làm gì?

“Thế chú ấy có ngủ ở đây không?” Tôi vội vàng lắc đầu, càng thấy lạ kì: “Cháu hỏi làm gì?”

“Mẹ cháu cho cháu tới để tìm hiểu, mẹ bảo phát hiện chuyện khẩn cấp gì là phải báo với mẹ ngay, cô có hiểu cục kì khẩn cấp là gì không?” Tôi gật gù gật đầu, cục thịt viên có vẻ hơi thất vọng, có lẽ muốn dạy tôi đây mà.

“Cháu sợ nhờ ngủ rồi thì không phát hiện được, nên phải giả vờ ngủ, nhưng mà, bây giờ cháu buồn ngủ lắm cho nên, giao nhiệm vụ này cho cô, nếu cô thấy Kiến Mộc tới tìm cậu cháu ngủ chung, thì phải báo cho cháu gấp, biết không?”

Tôi kinh ngạc đến ngây người, công chúa San San bị nôn nghén rồi trở nên không bình thường đến vậy sao, tôi thầm đồng tình với cha A Hoàng, A Hoàng, với cả Kiến Mộc và Long Thất nữa.

Hồi lâu sau, tôi hỏi A Hoàng: “Mẹ cháu còn nói gì nữa?”

“À, mẹ bảo sợ cậu và Kiến Mộc sẽ thành đoạn tụ, nên sai cháu tới kiểm tra, cháu hỏi mẹ đoạn tụ là gì, nhưng mẹ không nói, cô có biết không?”

Tôi bị nghẹn, lại nhìn ánh mắt mong mỏi cầu học rực rỡ phát sáng trong đêm, nói: “Đoạn tụ (cắt tay áo) ấy à, tức là ý bảo nếu Kiến Mộc và cậu cháu ngủ với nhau thì dễ dề lên làm rách tay áo, nên bây giờ có cháu rồi, nằm ở giữa, bọn họ sẽ không dề tay áo nhau nữa. Mẹ quan tâm cậu cháu thật.”

Cục thịt viên giật mình hiểu ra rồi nói: “Cháu hiểu rồi, bây giờ cháu tròn thế này, có thể ngăn bọn họ ra xa, hèn gì mẹ không báo cha, mà lại kêu cháu tới.”

Tôi nghe xong nghĩ đến hình ảnh Long Thất, Kiến Mộc, ở giữa là cha của A Hoàng nằm chung một chỗ, bỗng cảm thấy khó chịu biết bao, cả người tê dại run rẩy. Tôi vội vàng đồng ý với cục thịt viên sẽ canh gác thay, cậu nhóc mới yên tâm quay về.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68

Chương 68 : RÚT CUI ĐÁY NỒI

Trời vừa hừng sáng, Kiến Mộc tới, mang theo hai con cá kì lạ cho A Hoàng, xem như để bé con giết thì giờ đỡ buồn.

Tôi nói chuyện với anh chưa được ba câu thì thấy Long Thất mặt mày ảm đạm bước ra kể khổ: “Vốn nằm giường cho ba người, thế mà lại không có chỗ ngủ. Chắc, gọi nó là Bánh Trôi đúng là không sai, lăn qua lăn lại trên giường, suốt đêm không nằm yên được.” Nói xong vừa vịn ngáp thêm một cái. Tôi nghĩ đến lí do A Hoàng nhờ và đêm qua, ái muội nhìn Long Thất, rồi quay sang Kiến Mộc, còn thấy mờ mờ trong bụng. Kiến Mộc và Long Thất vẫn chưa nhận ra, đang định vào trong thì thấy cục thịt viên lăn ra, trong miệng hô to: “Hợp Hoan, Hợp Hoan, cô gọi cháu ạ?” Tôi nhìn bé con, vẫn chưa mặc quần áo xong, chỉ bọc một cái mền trên người, có lẽ nghe thấy tôi gọi trong mơ. Nên bảo: “A Hoàng, cháu đi mặc quần áo trước đi, vẫn chưa có chuyện khẩn cấp gì cả.”

A Hoàng nghi ngờ nhìn tôi, bỗng để ý tới con cá trong tay Kiến Mộc, thế là lập tức đưa tay lên đòi, chần mền rút xuống đất! Đúng là xứng với tên cục thịt viên! Tôi muốn nhìn nhiều hơn, Long Thất vội vàng choàng chần mền đưa bé con vào trong.

Kiến Mộc hiếm khi thấy toàn thân núc ních của A Hoàng, cười một hồi lâu vẫn không khép miệng.

Sau đó quay đầu lại nhìn tôi, chần chờ một lát, rồi nói: “Hợp Hoan, sau này em đừng xưng huynh đệ, kết bái gì với Long Thất nữa, hôm qua cậu ấy lái nhái với anh cả buổi trời, buồn khổ lắm.”

Tôi hơi không hiểu: “Sao lại cầu nhau, chẳng lẽ chê vì em là cây à, chờ khi em qua được đại kiếp nạn, đương nhiên sẽ thành hình người thôi.” Nghĩ một chút, lại hỏi: “Khi nào đến kiếp nạn của em vậy? Anh tính hộ em đi.” Về mặt Kiến Mộc khó ngờ nhìn tôi, lắc đầu không nói. Nhưng thần sắc kia thì hơi kì lạ. Tôi sốt ruột, vội vàng hỏi: “Chẳng lẽ đến rồi?” Kiến Mộc vẫn không nói, cúi đầu, chẳng cho tôi cơ hội nhìn mặt đoán ý nữa. Tôi không khỏi nghĩ ngợi lung tung. Có vẻ là gần lắm rồi. Nhưng mà sao Long Thất không nói gì?

Thôi kệ, khi tới tránh cũng không được, cứ chấp nhận vậy. Tôi nhớ đến đại kiếp nạn lần trước, thống khổ như vậy, quả thật không dám nghĩ tới nữa, tiếc là thời điểm quan trọng tại sao tôi có thể vượt qua thì chẳng có chút kí ức nào. Hỏi Kiến Mộc, anh bảo tôi bị choáng nên không nhớ được. Hi vọng lần

này tôi cũng bị choáng đứng lức, phải chịu nổi thống khổ như thế thêm lần nữa, cứ nghĩ tới thì da đầu cũng phát run.

Hồi lâu sau, A Hoàng mặc quần áo trắng hoàng rồi bước ra, nhào tới đòi con cá nhỏ trong tay Kiến Mộc, vui vẻ ào vào phòng Long Thất và Kiến Mộc cười ha hả, một bộ như đã được giải thoát. Tôi nhìn thấy tâm tình của Long Thất hôm nay có vẻ tốt, liền hỏi: “Rốt cuộc em đã ở Long cung này bao lâu rồi, thấy A Hoàng lớn như thế, chắc không phải ngắn nhỉ.” Long Thất bỗng đề phòng nhìn tôi: “Hỏi vậy làm gì?” Còn làm gì chứ, tôi tiếp tục nhẩn nại hỏi: “Em muốn xem bao giờ đến đại kiếp nạn, muốn tận hưởng mọi thú vui trước mặt, chờ đến lúc phải đi đòi nhà ma.” Sắc mặt Long Thất trắng nhợt: “Em đừng nói bậy. Chuyện này không tới phiên em quan tâm.” Tôi cười có ha hả: “Em không quan tâm đâu. Nhưng các anh, nếu muốn kết bái với em, thì phải làm mau thôi. Nếu em chết rồi mọi người có hối cũng không được đâu.” Khuôn mặt Kiến Mộc cũng trắng nhợt. Long Thất ngẩng đầu nhìn trời, nhưng trên đầu vẫn là biển mà thôi. Tôi hơi buồn cười.

Long Thất tức giận liếc sang tôi, xoay người bỏ vào trong. Kiến Mộc thờ dài, chỉ vào tôi: “Chọc người tức chết thì cũng đền mạng đó.” Tôi nào có chọc giận ai, tôi coi mở tự nhiên, không đặt nặng sống chết, còn muốn thế nào nữa chứ. Tôi lắc đầu định đi đọc sách anh hùng, bị Kiến Mộc giật lấy: “Tính sai tính sai rồi, sau này em cứ đọc mấy truyện tình cảm nam nữ thôi.” Nói xong xoay người trở về điện Vong Tinh. Chỉ còn mình tôi thấy chẳng thú vị gì. Sau đó Long Thất dắt A Hoàng ra: “Kiến Mộc, anh đưa A Hoàng đi đâu chơi đi, tôi có chuyện muốn nói với Hợp Hoan.”

Ánh mắt Kiến Mộc thật sâu, nhìn Long Thất, sau đó quay sang tôi, rồi lại đi tới đưa A Hoàng đi.

Long Thất đứng trước cửa đại điện, không biết tới, đứng xa, nói chuyện không mệt à? Anh không mở miệng, vẻ mặt khó lường nhìn tôi. Đôi mắt anh luôn sáng trong, thế mà hôm nay lại tối sâu như biển, khiến tôi không tìm được manh mối nào. Tôi thấp thỏm, đã quen trêu đùa cười giỡn với anh, nay trầm lặng như vậy thật khó hiểu. Tôi cứ nghiền ngẫm phỏng đoán, anh lại xoay người vào trong điện. Không phải bảo có chuyện muốn nói với tôi sao?

Một lát sau, anh mang một bình ngọc đi ra, từ từ đến bên cạnh tôi. Anh hươ hươ bình ngọc, nhìn tôi: “Hợp Hoan, em có biết nước chung tình không?” Tôi gật đầu, không biết tại sao, trong lòng cảm thấy hơi hồi hộp.

“Trong tay tôi là nó đây. Nói thật, tôi thích em không phải chỉ một hai ngày, mà đã hơn ngàn năm nay! Những chuyện khác em chẳng có, chỉ mỗi giả vờ hồ đồ là giỏi. Thấy tôi khổ sở ngàn năm mà lại muốn cùng nhau làm huynh đệ kết nghĩa, đúng là chọc giận.” Lời này, từng câu từng chữ đều rất mãnh liệt, khiến lá của tôi đều rơi rụng là tả. Tôi run rẩy: “Thất, vương tử, đêm qua anh uống rượu à? Hay ngủ không ngon, không biết anh đang say hay đang nói mơ thế này.” Long Thất cười nhạt: “Lời tôi nói đều là thật lòng, tính nhẩn nại cũng lên tới đầu rồi, xem ra không thể đợi tới khi em tự nhận ra nữa, đơn giản cứ dùng nước chung tình là xong, sau khi rắc lên người em rồi, gọn gàng sạch sẽ, sau này em sẽ một lòng đối với tôi, khà khà.” Tôi hét thảm: “Anh nói gì thế, anh đừng quên, em là cây đó!”

“Em sắp thành người rồi, tôi không có thời gian mà khách sáo nữa. Khách sáo quá thì sẽ phải đi mừng cưới cho kẻ khác mất.”

Anh đến gần tôi hơn, bảo: “Em nói đi, đến tận cùng có thích tôi không, cho dù chỉ một chút, thì tôi sẽ không rắc nước chung tình này.” Anh không mặn không nhạt nói, cho dù ánh mắt rất chân thành thâm tình, nhưng tôi vẫn không biết làm thế nào.

Chuyện anh hỏi tôi chưa bao giờ nghĩ tới, bây giờ muốn tôi nghĩ ngay sao? Đầu óc đảo động của tôi còn có hơi sức đâu mà nghĩ nữa chứ, Thất vương tử, chuyện này cần phải ở đêm khuya không người, tự mình suy nghĩ cân nhắc, chầm chậm tính toán, mới có thể được kết luận hơi hơi chính xác, bây giờ anh lấy nước chung tình dọa tôi, bị hoảng sợ thế này thì còn nghĩ ngợi được gì nữa? Dưới tình thế cấp bách, tôi quả thật không biết trong lòng mình có chút tình cảm nào với anh hay không, tuy không muốn bị tưới nước chung tình lên người, nhưng tôi cũng không muốn nói dối anh. Chỉ biết kêu lớn: “Trước nay tính tình em là thế, chưa bao giờ lo lắng suy nghĩ sâu xa. Anh, anh đừng lãng phí nước chung tình. Mà còn nữa, anh ức hiếp bức người như thế, không tốt đâu.” Tôi kêu gào thảm thiết.

“Tôi không tốt?” Long Thất nhướng mày, con mắt lại lóe sáng. Tôi vội vàng ngừng lại, bây giờ tuy anh hơi thất thường, nhưng mà từ không tốt đúng là không thể dùng để nói anh được. Đề tay lên ngực tự hỏi, những năm tháng ở Long cung, mỗi ngày anh đều ở bên tôi, tôi cảm thấy hơi buồn bức thì anh liền thi triển phép thuật giữ tôi trong tay áo, đưa đi dạo khắp nơi trong Đông Hải. Hễ đến sinh nhật Long vương, cũng đưa tôi nhìn ngắm các vị thần tiên. Tôi muốn gì, chỉ cần nhắc tới, anh sẽ làm ngay. Quả thật anh đối với tôi chẳng trách vào đâu được. Tôi đuối lý im lặng, nhưng, anh tốt với tôi là một chuyện, nhưng muốn tôi một lòng thích anh, tôi run run, hơi sợ. Nếu nước chung tình trong tay anh tưới lên người tôi thật rồi, sau này rề rề thâm sâu, không biết phải thế nào cho phải, anh tuy rất tốt với tôi, nhưng tôi không hề có suy nghĩ lệch lạc nào. Anh là Long tử của Đông Hải, tôi là một cái cây, dù sao đi nữa chuyện yêu đương này không hợp với anh chút nào. Trong lòng hoảng loạn, tôi không biết khuyên anh thế nào cho phải.

Anh cầm bình ngọc trong tay, cười khà khà, vuốt tay rắc nước, mặc kệ cảm thán tư thế kia của anh tiêu sái thế nào, trở mắt nhìn những giọt nước lỏng lánh trong vạt như sương mù bao trùm lên thân cây, tôi trọn mắt há mồm, tim đập như sấm. Bỗng nhắm chặt hai mắt, thầm nghĩ: “Tiêu rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69

Chương 69 : TIỀN CHUỐNG

“Tiểu Hợp Hoan, em đừng giận, muốn em thích tôi chẳng lẽ khó chịu vậy sao?”

Sau khi Long Thất tưới nước chung tình, anh cẩn thận ngồi xuống nói chuyện với tôi. Nhưng tôi vẫn không thể tiếp nhận hiện thực này. Đau lòng than thầm, đây là chuyện gì, từ khi là cây thì bị anh mang về nhốt ở đây, một lòng muốn thành người để được giải phóng bản thân thì không ngờ lại bị đưa vào một nhà tù rộng hơn. Tôi nhìn về mặt đặc ý của anh, nhưng lại không giận. Anh đặt tay lên thân cây tôi cũng không thấy khó chịu. Nước chung tình đúng là lợi hại. Chẳng lẽ từ nay về sau tôi sẽ một lòng yêu anh thế này sao? Vừa nghĩ đến đây, tim đập thình thịch, bất ngờ cảm thấy ý loạn tình mê, vừa mơ hồ lại có chút thần nhiên và yên tâm.

Thời, chuyện đến nước này, tôi chỉ đành chấp nhận. Trước nay tôi chưa từng thấy vẻ mặt rất vui sướng và hài lòng như bây giờ của anh. Trước nay tôi toàn từ vị trí, lập trường của một người bạn mà không dám nhìn kỹ anh, nay anh nói rõ thích tôi, tôi cũng bị anh chụp mắt rồi, cứ thần nhiên nhìn anh cho thỏa thích thôi, trong lòng cuối cùng cũng phải thừa nhận, anh rất động lòng người. Trước kia, tôi chỉ dám coi anh là bằng hữu, dù anh đối xử với tôi khác với Kiến Mộc, nhưng không dám nghĩ lung tung. Thật sự không ngờ rằng anh đã luôn thích mình. Ôi, cây vạn tuế nở hoa, cuối cùng chuyện này cũng xảy ra với cây hợp hoan rồi, tôi bắt đầu cảm thấy trong lòng thật ngọt ngào.

“Cậu, cậu cười gì vậy? Sao vui thế ạ?” Đột nhiên A Hoàng xuất hiện, Kiến Mộc đi phía sau.

“Ừ, cậu lập mưu từ lâu mà rốt cuộc hôm nay mới thực hiện, thật là sáng khoái. Khà khà.” Long Thất xoa xoa đầu A Hoàng, anh không sợ hai cái sừng kia đâm vào tay sao, nghĩ đến đó, bỗng tôi cảm thấy, đây có phải là đang quan tâm không? Tôi ngẩn ngơ.

Kiến Mộc nhìn ra vẻ khó hiểu, tôi không biết nói gì. Chuyện này, nói ra, tôi sợ người khác bảo Long Thất không bình thường, tiền nữ long nữ mỹ nữ không thích, bỗng dưng lại đi thích một cái cây. Đây có xem là tôi đang bảo vệ anh không? Lại ngẩn ngơ.

Lòng tôi rồi bởi, nhìn tôi này, đúng là chỉ toàn nghĩ đến anh. Tôi thờ dài, nhưng lại rất thoải mái.

Kiến Mộc nhìn tôi và Long Thất, cau mày, sau đó nói với A Hoàng: “Cháu chơi với Hợp Hoan ở đây đi, chú có chuyện muốn nói với cậu cháu.” A Hoàng có vẻ không vui tẹo nào: “Hai người nói chuyện gì mà nhất định phải nói riêng?” Tôi vội dỗ dành bé con: “Hôm nay cô đọc một quyển sách, kể về chuyện xưa rất hay, cô kể cháu nghe một chút chịu không?”

A Hoàng lập tức cười tươi, tro mắt nhìn tôi, ngồi trong một vỏ sò lớn, tay ôm khuôn mặt múp míp.

Kiến Mộc và Long Thất cùng đi vào đại điện, nói chuyện.

Hồi lâu sau, chuyện xưa của tôi đã kể xong, đột nhiên A Hoàng biến sắc, đứng lên: “Có phải bọn họ đang đè tay áo nhau không? Á chết, sao cháu lại quên mất. Khẩn cấp hết sức!” Nói xong, giậm chân nhỏ, chạy vào trong.

Chốc lát sau, bé con được một con sóng đẩy ra. Tiếp tục gào khóc đòi vào thì phát hiện trước cửa đại điện đã bị đặt một rào chắn. A Hoàng mím môi: “Bọn họ thật quá đáng!” Tôi cả kinh, chẳng lẽ đang đè tay áo nhau thật sao? Ấy, sao lại có thể!

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Tôi vội hỏi.

“Bọn họ cãi nhau, tự dưng Kiến Mộc chỉ vào mặt cậu cháu!”

Lại có chuyện vậy à, sao Kiến Mộc lại có thể làm vậy với Long Thất chứ, thật quá đáng! Mà tôi đang che chở Long Thất đây sao, lại hỏi thêm: “Bọn họ cãi nhau chuyện gì?”

“Con chỉ nghe được hai câu thì bị cậu đưa ra ngoài.”

“Hai câu gì, nói cô biết.”

“Kiến Mộc nói, nhất định phải đưa cô ấy đến nhân gian. Cậu cháu nói, mọi chuyện có tôi gánh vác.”

Tôi nghe mà như lọt vào sương mù. Bọn họ đang nói tôi sao?

Đột nhiên, một tiếng rầm rầm vang lên, Kiến Mộc phá rào bước ra. Sắc mặt anh xám xanh, ưu buồn nhìn tôi, sau đó quay sang Long Thất, vẻ mặt rất phức tạp, gào lên với Long Thất: “Cậu, đừng có hối hận!” Sau đó quay đầu bỏ đi.

Tôi nhìn mà không dám tin, từ khi tới Long cung, đừng nói là cãi nhau, thậm chí Kiến Mộc cũng chưa từng nói lớn tiếng với Long Thất bao giờ, sao hôm nay lại ăn gan bảo, sao lại nóng máu thế. Đúng là không thể hiểu được.

Long Thất không trả lời, nhìn bóng lưng Kiến Mộc khuất đi, sau đó mới đến trước mặt tôi, nhìn tôi rất lâu rồi yếu ớt nói: “Hợp Hoan, sau này em đừng chạy lung tung, phải ngoan ngoãn theo Kiến Mộc tu hành.” Tôi đương nhiên tự biết mà.

Anh nâng tay lên, ánh bạc hiện ra, sau đó một tiên chương bao phủ lên khắp người, tràn ngập hơi nước ẩm ướt.

Tôi không hiểu chuyện gì, lại hơi thấy thấp thỏm bất an, vì sao anh lại làm vậy?

“Hợp Hoan, tôi đến chỗ phụ vương. Em...”

Giọng nói của anh có vẻ mơ hồ, có lẽ vì màn tiền chương, trong mắt cũng mơ hồ, cũng có hơi nước.

Anh ôm A Hoàng vội vàng rời đi, A Hoàng còn quay đầu nhìn tôi, nhưng anh không quay lại. Tôi cảm thấy hơi mất mát.

Tiền chương này không biết thế nào, lại khiến buồn ngủ, tôi từ từ chìm vào giấc mộng. Trong mộng thật kì lạ, có một bóng người mờ nhạt, hoảng hốt đi đến cạnh tôi, tôi có thể cảm giác người ấy đang mỉm cười dịu dàng với mình, nhưng không thể nhìn rõ dáng vẻ. Tôi cố gắng muốn nhìn rõ người ấy là ai, nhưng càng lúc lại càng cách xa, cuối cùng, người ấy mờ nhạt như một làn khói, theo gió tán đi. Tôi đưa tay lên mặt, đột nhiên tỉnh giấc. Mở to mắt, tôi phát hiện giấc mộng ngắn ngủi trong tích tắc nhưng mình đã ngủ một ngày một đêm rồi.

“A!” Một tiếng chói tai vang lên, là tôi.

Bỗng dưng tôi đã thành hình người rồi. Tôi nhìn đôi tay của mình, khẽ run, đây không phải là nằm mơ chứ? Tôi thử cắn nhẹ vào đầu lưỡi mình, đau đau tê tê. Có chuyện tốt vậy sao, ngủ một giấc thì đã vượt qua đại kiếp, không ngờ tôi có vận khí tốt như thế! Cuối cùng đã có thể di chuyển rồi, chuyện tốt này liên tiếp chuyện tốt khác. Tôi không kiềm nén được nỗi hân hoan trong lòng, xách váy chạy vào trong điện, chắc là bây giờ Long Thất đang ngủ, nhưng tôi không thể chờ đến khi anh tỉnh giấc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

Chương 70 : BIẾN CỐ

Trong đại điện không bóng người, vắng vẻ như đêm khuya.

Tôi ngủ một ngày một đêm, còn anh không về sao? Tôi cảm thấy rất mất mát, người muốn kể đầu tiên là anh, thế mà chẳng thấy bóng dáng anh đâu.

Tôi từ từ bước xuống bậc thang, đi tìm Kiến Mộc.

Kiến Mộc nhìn tôi thì chẳng có vẻ sùng sốt tí nào, khiến tôi thật ngạc nhiên! Chẳng lẽ anh đã tu luyện đến mức có thể biết vận khí tôi tốt chừng nào sao? Bộ dạng anh sống dở chết dở, bất mãn ngồi xuống. Thấy tôi đến cũng chỉ thờ ơ nhìn lướt qua, cười một tiếng, trông như đang gượng cười. Tôi cảm thấy hơi thất vọng, sao anh ấy lại đối xử với người bạn tốt là tôi như thế, thôi quên đi, hôm nay tâm trạng tôi rất vui, không thêm tính toán với anh.

Tôi tiến tới trước, cười nói: “Kiến Mộc, hôm nay sau khi em mơ một giấc mộng thì lại thành người, sao có chuyện dễ dàng như vậy? Anh nói một câu trả lời chính xác xem đi, có phải mộng đẹp thành thực hay không?”

Kiến Mộc cười: “Đúng thế.” Nói ít thật.

Tôi tiếp: “Anh có thấy Long Thất không, sao không về điện Chung tình? Chẳng phải anh ấy bảo đi tìm phụ vương mình sao, thế mà lâu vậy rồi vẫn chưa quay lại.”

“À, cậu ấy bảo anh nói với em, phụ vương phái cậu ấy đi làm việc, sau này điện Chung tình giao cho em.”

Câu này như sấm sét đánh vào tai khiến tôi sửng sò, ngơ ngác nhìn Kiến Mộc, anh gật gù đầu, như nói tôi biết, mình không nghe lầm chữ nào.

Anh, thích tôi như thế sao? Lúc tỏ tình rồi không chào mà biệt, lại còn không rõ ràng. Dù đi xa cũng phải nói cho tôi một tiếng chứ, không đúng sao? Nổi mất mát cứ bóp chặt con tim, vướng víu, khó chịu chua xót.

Hồi lâu sau tôi mới thờ được bình thường, cổ họng chua xót nghẹn ngào: “Vây, bao giờ chàng về?”

“Có lẽ phải mấy trăm năm nữa.” Kiến Mộc cúi đầu, không nhìn ra vẻ mặt thế nào, chỉ là câu nói thật tối nghĩa.

Mất mát biến thành tuyệt vọng. Chẳng lẽ anh đang chọc ghẹo tôi? Dùng nước chung tình cột tôi lại, sau đó biến mất, muốn tôi nóng ruột nóng gan vì anh? Tôi ngồi sụp xuống đất, trái tim như bị một tảng đá khổng lồ đè lên.

Tôi đứng dậy từ từ rời khỏi điện Vong tình, trở về trước ngưỡng cửa điện Chung tình, trên chiếc bàn dưới bậc thang có bày một bàn cờ, tựa như Kiến Mộc và Long Thất vẫn đang ngồi đánh cờ. Tôi sửng sò nhìn vào vị trí Long Thất thường ngồi, cảm thấy lồng ngực trống hoác. Nặng nề nụ cười khổ, tôi bước vào điện. Ánh sáng dạ minh châu như có tựa không, trong điện trống rỗng khiến người ta ngạt thở. Trong lòng đau xót, cúi người lên bàn, tay áo dần dần bị thấm ướt.

Ngày anh không có ở điện Chung tình, thì ra không thú vị gì cả.

Mỗi ngày trước đây, tôi cảm thấy anh rất dài dòng, những chuyện anh làm cho cũng cảm thấy vụn vặt. Dần dần thành thói quen, hoàn toàn không nhận ra. Hôm nay tôi mới biết, thì ra anh đã thành một thói quen của tôi mất rồi, không thể thiếu. Tôi dè tay lên ngực, trong điện mơ hồ, thấp thoáng cảm thấy hơi thở của anh, nghe tiếng anh cười, nhìn thấy đôi mắt anh.

Những ngày sau, thần trí tôi luôn ngẩn ngơ, lúc nào cũng đứng ở ngưỡng cửa nhìn quanh, tôi hi vọng, anh đột nhiên giáng từ trên trời, rơi xuống trước mặt tôi, cười như không, gọi tôi, Hợp Hoan. Tôi mong ngóng mấy ngày, cũng không thấy anh đâu, nhưng lại thấy người quen lâu ngày không gặp, công chúa San San, còn dắt theo A Hoàng.

A Hoàng tròn mắt nhìn tôi chăm chăm, há miệng, thấy cả nong cảm, chảy nước miếng. Chẳng lẽ tôi là viên đường, cười khổ, tôi gọi: “Công chúa!”

San San cũng không hề thay đổi, chỉ có vòng eo như cành liễu biến thành cây liễu.

Về mặt của cô ấy lạnh nhạt, nhìn tôi sững sờ, khiến trái tim tôi tê dại, da đầu cũng tê dại.

“Thì ra là chị!” Cô ấy nói một câu thật kì lạ.

“Tôi chỉ muốn tới xem, rốt cuộc là ai, thì ra là chị, tôi hiểu rồi. Thì ra Thát ca là một người chung tình như vậy.” Cô thở dài một hơi, dắt A Hoàng xoay người rời đi. Có điều A Hoàng không muốn rời đi, la hét: “Cô ấy là ai vậy, cô ấy đẹp thế, có thể làm vợ con không?”

Tôi suýt nữa bị ghen, cục thịt viên đúng là rất biết lo trước tính sau!

San San tức giận nhéo lỗ tai bé con: “Khi nào người con gầy như gậy thì mới có người chịu làm vợ con!”

“Mẹ! Cái tên Bánh Trôi là mẹ đặt mà! Lúc nào mẹ cũng không rõ phải trái, con đi mách ông ngoại!”

“Đi, đi ngay, giống y như cha con, chỉ biết đi mách lẻo! Chạy nhanh một chút!” Nói xong, giờ tay gọi một con sóng nâng A Hoàng đi mất.”

Tôi trân trối nhìn cô, đúng là tính cách này, thật đáng thương cho cha A Hoàng.

Cô quay về phía tôi, nửa ngày sau, đang nghĩ có nên mời tới ngồi không, thì nghe cô ấy mở lời: “Vốn Thát ca không cho tôi nói với chị, nhưng mà, tôi nhìn mấy ngày cuối cùng vẫn không nhìn được.” Đột nhiên cô xoay người lại, khuôn mặt đầm nước mắt: “Nếu tôi không nói, chỉ sợ sẽ kiềm nén đến phát điên.”

Trong lòng tôi trầm xuống, bỗng có một dự cảm xấu, vội vàng chạy xuống bậc thang, đứng trước mặt cô ấy: “Cô muốn nói gì?”

“Bây giờ anh ấy, chính vì cái cây như chị mà chịu khổ Hàn đàm, dù gì chị cũng nên đi nhìn anh ấy một lần.”

Tôi khó nhọc hỏi: “Công chúa, cô nói rõ một chút. Hàn đàm là gì?”

“Long tộc chúng tôi phạm sai, đều phải đến hai nơi, một là Phí hải, như liệt hỏa đốt người, còn lại là Hàn đàm, như băng cắt vào xương. Thát ca của tôi, bây giờ bị phụ vương nhốt vào Hàn đàm.”

Trong lòng tôi đau đớn dữ dội, thì ra tôi đã hiểu lầm anh, vội hỏi: “Chàng đã phạm lỗi gì?”

“Chị không biết sao, chị vốn là cây, anh ấy lại tạo một tiên chương giúp chị vượt khỏi thiên kiếp đại hạn, trái với thiên quy, phụ vương xử trí vậy đã là nhẹ.”

Tôi ngây người ở đó không hề động đậy, thì ra những tưởng đó là mộng đẹp của mình, không ngờ lại là ác mộng của anh.

San San lặng lẽ rời đi, tôi như đột nhiên tỉnh giấc từ mộng, trong lòng lặp đi lặp lại một câu: Chàng đã làm nhiều điều vì mày như thế! Mày đã làm được gì cho chàng?

Tôi gượng dậy đi tìm Kiến Mộc.

“Lời công chúa nói đều là thực sao, anh bảo chàng đi đến nơi khác là gạt em?”

Cuối cùng Kiến Mộc cũng gật đầu thừa nhận, anh bảo: “Long Thát nói, ba trăm năm nữa cậu ấy sẽ tới tìm em.”

Ba trăm năm! Một ngày tôi cũng không thể đợi, mắt nhòe nước, khiến tôi không thể nhìn rõ hình dáng Kiến Mộc, không thể nhìn rõ trái tim của mình. Thì ra, lí do tôi muốn kết nghĩa với anh là để dè dặt trái tim này.

“Em phải đi tìm chàng!” Tôi chưa từng kiên định như thế.

“Em đi thì có ích gì, nơi đó lạnh khủng khiếp. Cậu ấy bị nhốt trong đầm, em không thể cứu được đâu.”

“Em muốn đi tìm chàng!” Tôi lặp lại lần nữa, dù tôi không thể cứu thì cũng muốn ở bên anh. Như ngày xưa anh luôn bên tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Chương 71 : HÀM ĐÀM

Tôi ở Long cung lâu vậy nhưng đây là đầu tiên gặp trực tiếp Long vương. Tôi chỉ muốn hỏi một chút, làm thế nào thì ông ấy mới bỏ qua cho Long Thất.

Râu ông ấy màu tím, ánh mắt phức tạp đánh giá, sau đó dời mắt, làm như không muốn nói chuyện với tôi. Tôi biết bây giờ ông đang trách vì tôi mà Long Thất đã phạm sai. Thật ra, tôi cũng tự trách chính mình, nếu biết Long Thất gánh chịu tất cả vì mình, tôi sẽ không đem xia gì tới bản thân, thà thân nhiên chịu chết cũng không muốn anh làm những chuyện này vì mình. Tôi đã nợ anh quá nhiều, nhiều đến nỗi mỗi lần hít thở đều tựa hồ cũng nhiễm hơi thở của anh mất rồi.

“Cô vốn không phải người của Long cung, không cần tới đây hỏi chuyện Long cung.” Ông nhìn ra ngoài điện, lạnh lùng nói.

Tôi nhìn ông ấy, quên cả sợ hãi: “Chuyện này vì tôi gây ra, tôi không muốn Thất vương tử chịu thay mình, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể giúp Thất vương tử không chịu nỗi khổ Hàm đàm, có thể để tôi chịu thay không?”

“Đây là chuyện của Long tộc, người ngoài không cần nhúng tay.”

Ông đứng dậy rời đi, tôi nhìn bóng lưng, lòng lạnh như băng.

“Tuy ngoài mặt phụ vương rất lạnh lùng với Thất ca, nhưng thật ra tôi biết rõ, ông ấy rất yêu thương anh. Lần này Thất ca phạm lỗi, trong lòng ông ấy cũng rất khó chịu. Ồi...” San San đứng sau tôi, thờ dãi một tiếng.

Tôi quay đầu nhìn cô ấy, ghen ngào nói: “Đưa tôi đi gặp chàng đi.”

Lạnh lùng khiếp thì ra là thế này. Bông tuyết bay đầy trời rả rích không ngừng, gió rét thấu xương.

Xung quanh Hàm đàm là một tầng khí lạnh, sương mù mênh mông không thấy rõ. Đứng bên bờ đầm chịu từng đợt rét, tôi và San San đều run rẩy không ngừng. Không nhìn được nước mắt, từng giọt từng giọt chảy ra, lại bị đóng băng chỉ trong thoáng chốc.

“Long Thất!” Tôi run rẩy cổ hét lên. Nhưng không có tiếng hồi âm.

“Anh ấy không nghe được đâu.” San San nức nở đáp.

Tôi tuyệt vọng gọi, chưa từng rất hòng như vậy. Đến tận khi San San đỡ lấy vai tôi, nói: “Chị có gọi đến nát hòng cũng không được đâu. Thất ca không nghe thấy đâu.”

“Vậy tôi làm gì mới cứu chàng được?”

“Ba trăm năm sau cha sẽ thả anh ra.”

“Chẳng lẽ phải để chàng chịu khổ suốt ba trăm năm sao?”

“Trừ khi nước trong Hàm đàm cạn khô, nếu không chẳng ai giải được phù chú của cha cả.”

Tôi nhìn Hàm đàm, bất đắc dĩ cười khổ, nếu muốn nước cạn, nếu muốn nước cạn, tôi dùng quyết để rút nước khỏi đầm, bị San San giữ chặt: “Chị cho rằng với công lực của mình có thể giải được phù chú của cha tôi sao?”

Tôi tuyệt vọng thông tay, mệt mỏi ngồi sụp xuống tuyết.

“Chúng ta đi đi, sau này Thất ca biết chị tới gặp anh là đủ rồi, không phụ anh ấy một lòng yêu thương.”

Tôi lắc đầu, cho dù bây giờ chàng không biết tôi đang ở đây, tôi cũng không thể bỏ chàng mà đi.

“Cảm ơn công chúa đã đưa tôi đến đây, chàng có thể chờ tôi năm trăm năm thì tôi ở đây chờ chàng ba trăm năm là tất nhiên.”

San San thoáng sững sờ: “Tôi chỉ nói chị đến thăm Thất ca một chút, không muốn chị phải chờ ba trăm năm. Nếu sau này Thất ca biết do tôi tiết lộ, không biết sẽ giận đến mức nào.”

Tôi nhìn Hàn đàm, càng lúc càng kiên định: “San San công chúa, cô đang có thai, mau tránh khỏi đây, tôi không đi đâu.”

San San bắt đầu nhìn tôi, cười mây bay đi.

Tôi ngồi bên bờ đầm không biết bao lâu, tựa hồ thời gian đã ngưng trệ. Nghĩ đến anh đang chịu đau đớn trong đầm, cả người tôi cũng đau đớn. Tôi nợ anh nhiều vậy, mà không thể làm được gì, sự bất lực và hổ thẹn này khiến tôi càng thêm thống khổ.

Chuyện tôi có thể làm chỉ có ngồi bên bờ đầm lạnh buốt này, dựng một chiếc lều chịu khổ cùng anh, để ba trăm năm sau rời khỏi đầm, người đầu tiên anh thấy là tôi.

Tôi khắc khổ tu luyện trong căn nhà tranh, mong sao có ngày công lực của mình có thể giải được bùa chú của Long vương, dù có thể để anh rời khỏi sớm hơn một ngày, lòng tôi cũng cảm thấy an ủi.

Khi có Long Thất và Kiến Mộc, một ngày ở Long cung trôi qua thật nhanh, thời gian như sao rơi, nháy mắt tôi đã có hình người, vậy mà giờ phút nào ở cạnh Hàn đàm, một ngày trôi qua thật dài, tôi nhìn đến khi mặt chưa xốt mặt trời mới xuống núi. Long Thất phải chịu dày vò trong đầm đến mức nào? Tôi không dám nghĩ.

Tôi khắc một đường lên cái cây bên cạnh nhà, một ngày lại một ngày, tôi sẽ không quên thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72

Chương 72 : NHIỆM DIỆP TINH QUÂN

Tôi gạch đường thứ bốn trăm ba mươi bảy lên, sau đó ra khỏi lều, đến bên bờ đầm. Tôi thổi một nắm tuyết trong tay, tan dần trong đầm, lẩm bẩm: “Long Thất, sao chàng không tưới nước chung tình cho em sớm một chút chứ.”

“Xin hỏi, ở đây là Hàn đàm phải không?” Bỗng có giọng nói vang lên từ đằng sau yên tĩnh không tiếng động. Tôi giật nảy mình quay đầu lại, một nam tử trẻ tuổi đang đứng trước nhà tranh, khuôn mặt tuấn tú, tựa hồ có chút tiên khí. Tôi gật đầu, rất tò mò, nơi Hàn đàm này, ngay cả chim cũng không thấy một con, anh ta, chẳng lẽ là anh trai của Long Thất?

Nếu là ngày trước, có lẽ tôi sẽ làm phiền mà hỏi một câu, anh là ai, bây giờ lại lười. Tôi vào trong nhà, mặc anh ta đứng trong tuyết.

Anh ta đứng ngoài nhà tranh, nhìn Hàn đàm, nói: “Tôi là bạn của Long Thất, tới thăm cậu ấy.”

“Anh tới thăm chàng cũng vô ích, chàng bị ngốt ở trong, không nghe anh nói, cũng không thấy anh tới. Nếu tiện, xin hãy để lại danh tín, sau này tôi sẽ chuyển lời với chàng.”

“Tôi là Nhiệm Diệp tinh quân, cũng vừa nghe chuyện của Thất vương tử.” Anh ta xoay người, nhìn tôi. Tôi bất ngờ phát hiện ra, tiền khí quanh người anh ta khiến bông tuyết lượn lờ xung quanh, trông lẻ loi cô độc, tịch mịch, vắng vẻ lạnh lẽo xiết bao.

Tôi không biết Long Thất còn có một người bạn như vậy. Thấy anh là bạn của Long Thất, tôi cũng mời vào nhà. Anh ta ngồi xuống, nhìn một vòng quanh nhà tranh, trong mắt có vẻ gì khó hiểu. Tôi nghĩ, có lẽ vì anh cho rằng nhà tranh này quá thô sơ.

“Em, vẫn ở đây suốt à?”

“Vâng, Thất vương tử vì tôi mà chịu phạt, tôi lại đành trở mặt nhìn mà chẳng thể làm được gì, đành ở đây chịu lạnh cùng chàng, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn.”

Anh nhìn tuyết rơi bên ngoài, như đang nói với mình: “Em chịu khổ vậy cũng không giúp cậu ấy bớt khổ hơn, cần gì phải thế.”

Anh ta nói cũng đúng, chỉ là tôi không thể chịu được, anh ta không phải tôi, không thể hiểu trong lòng tôi nghĩ gì. Tôi không biết nói gì với anh ta nữa, chỉ trông anh ta mau rời đi.

“Tôi, cũng chịu ơn của Long Thất.” Anh thấp giọng thăm thẳm.

Tôi hơi ngạc nhiên, nghĩ anh ta đã là gì gì đó tinh quân rồi, đáng lẽ đang nở mày nở mặt trên thiên đình mới đúng, không ngờ có lúc cần Long Thất giúp đỡ. Xem ra mặc kệ là người phạm hay thần tiên đều có lúc gặp xui xẻo.

Anh nghiêng đầu nhìn sang nơi khác, bảo: “Tôi sẽ trở về nghĩ cách, có thể sẽ giúp được.”

Ngon lửa trong lòng bỗng bùng lên, kích động hỏi: “Anh có thể nghĩ ra cách gì à? Nếu có thể giúp chàng ra khỏi Hàn đàm, tôi nhất định sẽ báo đáp ân tình của anh.”

Anh ta đứng dậy ra khỏi nhà tranh, không quay đầu lại, nói: “Tôi chỉ muốn trả lại ân tình cho cậu ấy, không cần em báo đáp.”

Tôi nhìn bóng anh chậm chậm rời đi, trong lòng cảm thấy ấm áp hẳn, nếu anh ta đã nói vậy, hẳn là có cách.

Tôi lại gạch nét thứ ba trăm bảy mươi bảy lên, anh ta vẫn chưa tới. Tôi vừa lo lắng lại tự an ủi bản thân. Anh ta là tinh quân, chắc hẳn sẽ không nuốt lời. Còn anh ta có quên mất hay không thì cũng chẳng biết được. Tôi sốt ruột lo lắng cả đêm không thể yên giấc, nhưng cũng chẳng biết tìm anh ta ở đâu, chỉ đành khổ sở ngóng chờ.

Tôi vạch đường thứ chín mươi ba, cuối cùng anh ta cũng cười mây đi tới, tay ôm một bếp từ kim.

Anh ta bước xuống đám mây, đi vào nhà tranh, nói: “Cách này, em hãy thử một lần, có điều phải mất rất nhiều thời gian mới thành công.”

Tôi không khách sáo, hỏi thẳng: “Cách gì?”

Anh ta đặt bếp lò vào trong tay tôi, nói: “Tôi đến xin một ít tam vị chân hỏa ở chỗ Thái thượng lão quân, nước lửa trái ngược, nếu em đặt nó vào trong đầm, vận công hằng ngày để giữ lửa, sẽ có ngày đun cạn nước trong Hàn đàm. Phù chú Long vương cũng mất hiệu nghiệm.”

Tôi rất vui, sau đó lại lo lắng thay anh ta: “Anh không sợ Long vương trách sao?”

Anh ta xoa người sang nơi khác, nói: “Long thất là con trai ông ấy, dù biết em đun nước, cũng chỉ nhắm một con mồi một con gà vờ không biết mà thôi. Ông ấy phạt Long Thất, thật ra cũng cũng vì phục chúng. Long quân một biển, chẳng hề dễ làm.”

Tôi thầm cảm thán trong lòng, vị tinh quân này đúng là người có lòng tốt, quan hệ rộng, có nhiều biện pháp.

Tôi ôm bếp từ kim đến bên Hàn đàm, hơi lo lắng không biết nên sử dụng tam vị chân hỏa này thế nào. Tôi quay đầu lại nhìn Nhiệm Diệp tinh quân, vẻ mặt xin nhờ giúp đỡ. Anh ta chỉ nhìn tôi, ánh mắt xa xăm, không biết đang nghĩ gì, có vẻ thất thần.

Tôi gọi anh ta một tiếng, anh ta đi tới, lấy ngọn lửa ra, ném vào giữa đầm, quả thật lửa không tắt. Anh ta nhìn ngọn lửa, vẽ một bùa chú vào tay tôi, nói: “Em chỉ cần vận công để giữ lửa, nhất định không được dừng.”

Tôi gạt đầu, xòe tay, thế là lửa càng bùng cháy mãnh liệt. Tôi thích thú trong bụng, không ngủ không nghỉ là có thể giúp Long Thất mau chóng thoát ra, đây là ơn huệ to lớn ông trời ban cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Chương 73 : HOÀN TRẢ

Tôi không ngờ, chuyện này nói thì dễ mà làm thật khó. Không ngủ không nghỉ vận công đốt tam vị chân hỏa không phải dễ dàng. Chỉ là tôi nhìn thấy hơi nước bốc lên từ Hàn đàm, làm bông tuyết tan hết, thấy cực kì vui vẻ, hi vọng ngập tràn.

Đến ngày thứ ba, chân tôi cứng ngắc, tôi dậm dậm chân, thấy bóng người quen quen bước từ đụn mây xuống, anh ta cười hi hi, đi tới hỏi: “Cô là Hợp Hoan đúng không?” Tôi ngẩn người, không biết tại sao cha A Hoàng lại đến đây. Anh ta vẫn cười hòa nhã, niệm một quyết lên tam vị chân hỏa, khiến lửa bùng mạnh hơn nhiều lần. Tôi thán phục: “Pháp lực của anh thật vô biên, có điều sao anh biết chuyện này, có phải Long vương cũng biết rồi không?”

Anh ta cười hi hi: “Đương nhiên phải giấu ông ấy rồi. Nhiệm Diệp tinh quân nói với San San, bảo cô ấy tới giúp cô một tay. Nhưng cô ấy đang có mang, sao tôi để cô ấy đến đây làm chuyện này được, thế là tự đến.” Anh ta quả thật cam tâm tình nguyện bị bắt nạt, còn cảm thấy vui vẻ nữa chứ.

“Cô nghỉ một chút đi.” Anh ta đúng là người tốt. Tôi buông cánh tay tê dại vào trong nhà tranh ngồi nghỉ.

Không bao lâu sau, bên ngoài nghe tiếng vang vang: “Cha, con đến rồi...”

Sau đó cục thịt viên rớt xuống từ đám mây, suýt nữa bốn chân chạm đất, mẹ bé con giữ tay áo kịp thời, sau đó mới thả ra. Có thể thấy cả nhà bé con

đều có mặt.

Tôi vội vàng bước từ nhà tranh ra đón, cảm kích không nói nên lời San San. Nếu không phải nhờ cô ấy, bây giờ tôi vẫn chẳng biết gì, cũng sẽ không có cách nào giúp Long Thất mau chóng thoát khỏi khổ sở.

San San chưa nói với tôi thì cục thịt viên đã lăn tới, sau đó rút tay nói: “Thì ra cô là cô, lúc trước cháu muốn lấy cô về làm vợ, nhưng hôm qua cháu nghe mẹ kể rồi, cô là người của cậu, cô nói đi, cô thích cậu hay thích cháu?”

Tôi bị chấn kinh không nói nên lời, bé con lại tiếp: “Cô xem nè, có phải cháu đã gây được một chút không, sau này chắc chắn sẽ bảnh hơn cậu cháu nữa, cô phải suy nghĩ cho kĩ, đừng để sau này hối hận!”

Tôi cố nhịn cười, ngồi xổm xuống rồi nói: “Cháu đừng gấp, cháu nhỏ như vậy không thể có vợ đâu.”

“Cậu cháu nói, phải ra tay trước mới có lợi, nếu cứ kì kèo mè nheo sẽ bị người ta cướp mất.” Bé con tròn mắt, nói cực kì nghiêm túc.

San San và tôi nhìn nhau không nói nên lời, sau đó quay qua Hàn đàm, Long Thất dạy dỗ thế đấy!

A Hoàng thấy tôi không để ý tới có vẻ bất mãn, sau đó chạy đến bên cha, cha bé đang bận, đương nhiên không rảnh để ý đến, thế là bé con quay lại tìm tôi, rầu rĩ nói: “Chơi ở đây chẳng vui chút nào. Cháu muốn về nhà.”

San San đến bên xoa đầu bé con, đưa tay biến căn nhà tranh của tôi thành một tòa cung điện. Lộng lẫy nguy nga rất giống phong cách của Long cung. A Hoàng vui vẻ reo lên, chạy vọt vào.

Tôi thờ dài trong bụng, tôi vốn muốn dựng một căn nhà tranh sơ sài, để cùng đồng cam cộng khổ với Long Thất, thế mà bị San San nhắc tay một cái phé mất. Thôi kệ, sao cô ấy hiểu được tấm lòng này của tôi được.

Có một nhà A Hoàng cười mây tới tương trợ, mỗi ngày trôi qua nhẹ nhàng hơn nhiều. Hàn đàm cạn dần mỗi ngày, khiến tôi cảm thấy vui vẻ muôn phần. Có điều, tôi vẫn biến tòa cung điện nguy nga của San San thành nhà tranh, trừ khi quá mệt mỏi không chịu được nữa, tôi không dễ dàng để cha A Hoàng giúp thay, anh đã làm rất nhiều cho tôi, đây là lúc để tôi trả lại.

Trong thời gian đó, thi thoảng Nhiễm Diệp tinh quân cũng có đến, anh ta cũng như Kiến Mộc vậy, trầm mặc ít nói. Mỗi lần tới đều đứng lẳng lặng một bên, nhìn Hàn đàm, sau đó đáp mây bay mất. Tính ra mà nói, về điểm đậm xa xăm của anh ta quả rất giống một vị thần tiên chân chính, còn Long Thất và cả nhà A Hoàng thì như người phàm sống cuộc đời náo nhiệt vui vẻ.

Hôm đấy, cha A Hoàng vừa thay thế cho tôi, San San liền vội vàng chạy tới, nói: “Phụ vương muốn tôi đến Đông Hải một chuyến!” Thần tình cô bối rối, gương mặt thấp thòm lo âu. Trong lòng tôi cũng trầm đi, cũng ngay ngáy không yên, nhưng chỉ biết an ủi: “Công chúa, cô đừng có về chột dạ như thế, cũng có thể vì chuyện khác.”

“Tám chín phần là vì chuyện này, Phụ vương biết tôi đang có mang, nếu là chuyện nhỏ thì sẽ không gọi tôi đi rồi.”

Dù có lo lắng cũng chẳng thể làm gì, San san vẫn cười mây bay đi. Còn tôi ở trong nhà tranh tiếp tục lo lắng không yên.

Không ngờ, hôm nay Nhiễm Diệp tinh quân cũng tới. Trong lòng tôi rất lo, chỉ muốn tìm người để giải bày, thấy anh thì cũng không khách sáo nữa. Anh ta nghe xong cũng cười nhẹ: “Nếu tức giận thật thì sao còn gọi San San, chỉ sợ đã tự mình tới rồi.” Câu này khiến tôi thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể yên tâm được rồi.

“Anh là bạn tốt của Long Thất, tại sao tôi chưa từng gặp qua anh lần nào.”

“Mấy trăm năm nay, tôi...” Anh ta dừng lại, nhìn tuyết bay ngoài trời, tôi đợi hồi lâu cũng quên mất mình muốn hỏi cái gì, anh ta mới nói tiếp: “Mấy trăm năm tôi luân hồi ở nhân thế, chưa đến Long cung bao giờ, đương nhiên em cũng chưa từng gặp tôi rồi.”

“Thần tiên các anh cũng luân hồi ở nhân gian sao?”

“Tôi, đã từng sai lầm.”

“Vậy, Long Thất giúp anh khi đang chịu tội ở trần gian à, phải không?”

“Cậu ta không giúp tôi ở trần gian. Tôi cảm tạ Long Thất cũng không vì chuyện này.” Anh ta nói xong, lại đi ngấm tuyết.

Kệ đi, tính tình của thần tiên kì cục lắm, tôi còn phải đi thay cha A Hoàng nữa, cười nhạt với anh ta, tôi đi khỏi nhà tranh, tuyết rơi xuống người có cảm giác lạnh thấu xương. Tôi nghĩ tới San San, cô thường xuyên tới đây, cha của A Hoàng liền chuẩn bị một áo khoác lông phượng cho cô, quần kĩ cô không phải chịu tí gió nào, chỉ lộ ra gương mặt mím mím xinh xắn ngọt ngào, khiến người ngoài thật hâm mộ. Nếu Long Thất cũng ở cạnh tôi, chắc chắn sẽ đối xử với tôi tốt hơn thế nữa. Trong lòng lại đau xót, suýt nữa rơi nước mắt.

“Hôm qua, cha tôi gọi đến Đông Hải.” San San đứng sau lo lắng nói.

“Ông ấy biết rồi à?” Tôi cả kinh quay đầu lại, sốt ruột hỏi.

“Chắc cha biết rồi, có điều tôi không chờ cha mở miệng, nói một câu chặn hết mọi lời chất vấn của ông ấy lại, còn khiến ông ấy phải giả vờ không biết gì, sau đó đuổi tôi về,”

“Cô rõ thật là, haha.” Tôi nuốt câu lưỡi không xương trăm đường lắt léo vào bụng, cười hi hi nhẹ nhõm.

“Chị không muốn tôi đã nói gì sao?”

“Tôi không nghĩ gì cả, chỉ cần tiếp tục làm cạn khô nước Hàn đàm, có thể phá vỡ bùa chú của ông ấy là được rồi.

“Tôi nói, nếu không có Hợp Hoan, chỉ sợ Thất ca sẽ thành đoạn tụ.” Tôi run tay, quay đầu nhìn lại, San San đang khép chặt áo lông phượng của mình, cười đắc ý. Tôi cười khổ mà nói: “Sau đó, cha cô liền cảm kích tôi, nên nết mở một con nhắm một con tùy ý chúng ta à.”

“Đúng thế đúng thế. Tuy ông ấy giận Long Thất vì một gốc cây mà phạm thiên quy nhưng càng không muốn con trai mình trở thành đoạn tụ. Nói tới nói lui, chỉ sợ bây giờ đang lên niệm a di đà phật cảm tạ chị trong lòng ấy chứ. Ha ha.”

Tôi vẫn hướng về Hàn đàm nói: “Long Thất, bây giờ có lẽ chàng phải chịu tội danh này đi, dù sao chàng cũng không biết.” Sau đó cười nắc nẻ với San San.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Chương 74 : ĐOẠN KẾT

Cuối cùng, nước trong Hàn đàm ngày càng vơi đi, tôi có thể nhìn thấy Long Thất đang bị giam lại trong màn tiên chướng dưới đáy đầm. Đột nhiên anh ngẩng lên, sừng sốt hồi lâu, dùng ánh mắt hung dữ nhìn tôi, như thể có thể nhìn thấu cả đáy lòng. Tôi muốn cười với anh đẹp một chút, nhưng khóe miệng không thể nhếch lên, méo xẹo. Mặc kệ, muốn khóc thì sẽ khóc, anh đưa tay muốn lau nước mắt cho tôi, lại bị tiên chướng cản lại.

Mặt nước ngày càng cạn đi, tiên chướng vừa đụng mặt nước liền phát một tia sáng trắng, như tia chớp, sau đó hóa thành hư không. Long Thất nhảy từ trong đầm ra, đến trước mặt, sau đó đưa tay, nhẹ nhàng vuốt ve gò má tôi, nói: “Em đúng là đứa ngốc.” “Đây là lần thông minh nhất của em rồi, nếu không, chàng đã phải chịu khổ sở suốt ba trăm năm, chàng nói đi, sau này phải cảm ơn em thế nào.” Tôi mừng đến chảy nước mắt, hoàn toàn không để ý đến San San và cha A Hoàng đang đứng trước mặt, chỉ nhìn Long Thất mà thôi.

“Cảm ơn em làm gì, em là tôi, tôi là em, mình vì bản thân, còn phải cảm ơn sao?” Trong mắt lẫn khóe môi đều có vẻ hài hước, lời này tuy hoivô lại, nhưng tôi rất thích.

Anh đưa tay kéo tôi qua, chạm lên đuôi lông mày của tôi, chùi đi bao nhiêu bông tuyết, sau đó ghé vào tai tôi thầm thì: “Tôi có nghe em đến trách tại sao tôi không sớm tưới nước chung tình một chút, không biết tôi đã vui xiết bao, chịu chút khổ sở này, tôi không hề hối hận.” Tôi vừa sợ vừa then đẩy anh ra: “Chàng nói gì, không phải San San đã bảo, chàng không nghe gì cả sao?”

“Những gì em ấy nói trước giờ chỉ nghe một nửa thôi, vì thứ nhất em ấy vô tâm, hai là trí nhớ không tốt.” Anh lại cười ngọt ngào với San San.

Tôi nhìn qua San San, vẻ mặt phấn khích si mê, làm như đang xem kịch vui.

Tôi vội vàng đi lên bờ đầm, rút bếp tử kim từ trong người cô ấy ra, tắt tam vị chân hỏa, sau đó đưa cho Long Thất: “Đây là tam vị chân hỏa mượn được của Nhiễm Diệp tinh quân, chúng ta phải mang trả lại anh ta, may mà chàng có người bạn tốt như vậy, trong lòng em rất cảm kích.”

“Nhiễm Diệp tinh quân?” Long Thất ngẩn người, trầm tư, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Tôi không quen biết với anh ta, thật sự không ngờ anh ta lại đến giúp, quả thật cần phải đền tạ ơ.” Anh đến bên cạnh San San và cha A Hoàng, chỉ chỉ vào mũi San San, nói: “Đề anh cho em xem cái gì là đoạn tụ.” Sau đó ôm lấy vai cha của A Hoàng, làm ra vẻ muốn dúi xuống dưới eo anh ta, về mặt San San kinh hãi, cha A Hoàng hết thảm một tiếng, vội vàng giẫy ra, sau đó gọi một đụn mây tới hoảng loạn chạy đi. Long Thất đắc ý nhìn theo, sau đó kéo tôi: “Chúng ta đi tìm Nhiễm Diệp tinh quân.”

Tôi và anh đứng trên mây, bốn bề mờ ảo như khói, mây trắng như sen nở rộ từng đóa dưới chân. Gió thổi bay quần áo anh, nhuộm hơi thở của anh, tôi nhìn áng mây trôi dưới chân, cảm thấy giờ phút có thể được sống vai bên anh đứng trên đụn mây thế này như một giấc mơ, không muốn tỉnh lại.

Chỗ của Nhiễm Diệp tinh quân rất tĩnh mịch, rừng trúc xanh biêng biếc, sâu thẳm như đường hầm.

Anh đứng trước cổng, tựa hồ như biết chúng tôi tới. Long Thất chấp tay cảm ơn anh, anh lại cười nhạt: “Là tôi nên cảm ơn anh mới đúng.” Long Thất không rõ thế nào. Anh ta tiến về trước, lấy tay che mắt Long Thất, chốc sau, lại nắm tay, nhìn Long Thất thật lâu, Long Thất cũng sừng sốt, cũng nhìn anh thật sâu. Tôi đứng bên cạnh không hiểu, không biết là thế nào, bỗng có một nỗi chua xót từ trong. Xem ra vị Nhiễm Diệp tinh quân có gì đó sâu xa

với anh, biểu tình và động tác cực kì mờ ám, chẳng lẽ anh ta đã thăm mền Long Thất từ lâu?

Tôi đưa bếp từ kim cho anh ta, nói: “Cảm ơn anh!” Anh nhận lấy, nhìn tôi, sau đó dời mắt, nói với Long Thất: “Tôi đã làm trái ý trời, dùng bảy thế để trả, nhưng không hối hận. Tôi chỉ hối hận một điều, mong anh...” Anh ta nói chưa hết đã xoay người bước sâu vào rừng trúc, Long Thất vẫn ngo ngắc nhìn anh ta, mãi đến khi không thấy bóng lưng.

Trong lòng tôi càng cảm thấy thật chua xót, đúng là anh ta có gì đó không rõ ràng với Long Thất thật, bởi vì đang có mặt tôi nên mới nói chuyện khó hiểu như vậy. Tôi xoay người, cảm thấy bức bối lắm lắm.

Cuối cùng Long Thất cũng lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn tôi, cả buổi không nói gì, đột nhiên cảm thấy có gì không ổn, nói: “Bộ dạng của em, chẳng lẽ uống dấm (đang ghen) à?” Nói xong, còn cười ha hả, tôi hơi cáu, muốn bỏ đi thì phát hiện mình bị anh ôm, nhin cười bảo: “Sức uống dấm của em không tệ, cả nam nhân cũng không tha.”

Tôi hừ một tiếng.

“Anh ta và tôi không như em nghĩ đâu.”

“Thật à?”

“Chuyện này, không nên nói thì hơn.”

“Không nói hay là mắc cỡ không dám nói, đúng là mờ ám”

“Không phải, oan quá!”

“Chàng nói ngay, không phải chàng từng nói, chàng là em, em là chàng, chuyện gì của chàng cũng phải nói cho em chứ.”

“Chuyện này chuyện này áy à, vị tinh quân ấy, chịu ý trời xuống trần để kéo dài ba trăm năm long mạch triều đình, trong mệnh cách anh ta làm thần tử, trợ giúp minh quân. Có điều, anh ta lại hết lòng yêu một cô gái, nhưng cô gái kia không chỉ khiến anh ta thành dân thường, lại còn đổi mình quân thành người khác. Thượng đế phẫn nộ, muốn cô gái kia vĩnh viễn không được siêu thoát. Anh ta ôm vào người, muốn xuống trần chịu luân hồi bảy kiếp để bù lại cho tội lỗi cho cô gái kia. Còn tôi, trong lúc vô tình giúp cô gái ấy được gả vào nhà tốt, sống những ngày tốt đẹp, anh ta nhất định phải cảm ơn tôi thế thôi. Tuyệt đối không hề có ý gì khác.”

Tôi chăm chú lắng nghe, hình như không có gì đáng ngờ. Xem ra anh ta cũng thích con gái, không có ý gì khác với Long Thất nữa. Tôi yên tâm hơn, nói với Long Thất: “Chàng đã tưới nước chung tình vào em, chàng cũng phải uống một bát nữa, nếu không thì sao công bằng được.”

“Ha ha, nước chung tình tôi không uống cũng một lòng một dạ với em mà.”

Tôi vẫn không cam lòng, anh lại ghé vào tai tôi nói: “Tôi có hai chuyện muốn nói cho em, một tốt một xấu, em muốn nghe gì trước?”

Tôi dùng bước, nhìn anh: “Tùy chàng.”

“Tin tốt chính là, nước chung tình, nhất định phải uống mới có tác dụng, rắc lên người, chỉ là dọa em thôi, có điều may mà em bị dọa, dọa đến lộ chân tâm, haha.” Tôi vừa nghe, hô lớn bị lừa, có điều như anh đã nói, dù không có nước chung tình, tôi cũng một lòng với anh, chuyện này coi như xong, tôi độ lượng một chút cũng được.

“Tin xấu là, sinh nhật phụ vương tôi sắp tới rồi.”

Tôi nghe thế cũng rất sốt ruột, Long Thất đã phạm sai được chúng tôi tự động phá chú thả từ Hàn đầm ra, nhất định phải chuẩn bị một món quà thật tốt, để ngài ấy được vui.

“Em có ý kiến gì không?” Long Thất hỏi.

“Em, mấy ngày trước nào có tâm tình đâu mà nghĩ chuyện này, chúng ta phải nhanh chóng nghĩ cách thôi.” Tôi cau mày đau khổ nói.

“Tôi có ý kiến hay này.” Hiếm khi Long Thất lại không đau đầu vì chuyện tặng quà.

“Cách gì?”

“Cách này là nhờ trước đây em nghĩ ra cho tôi đấy. Nếu chúng ta tặng cho ông một thằng cháu trai, em xem có phải giận gì cũng hết đúng không.”

“Cháu?” Tôi hơi ngược lại, sau đó lập tức hiểu ra, mặt nóng hổi hổi.

“Tuy không thể một lần tặng ông ấy mười đứa, nhưng mà năng nhặt chặt bị, sớm muộn gì cũng đủ số.” Anh cười ha hả, khoái chí nhìn tôi, sau đó gào lên thảm thiết.

Không biết tay anh có bị bầm tím không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chương 75 END

Phiên ngoại

Tôi đứng trong rừng trúc xanh biếc, nhìn bóng hình hai người xa xa, muốn cười, nhưng trong lòng như ai quất.

Tôi đứng ngắm mặt trời lặn và mây trôi suốt bảy ngàn năm, chưa từng xuống trần. Ngày nọ, nghe một đoạn đối thoại của Ngọc đế và Thái thượng lão quân ở điện Lăng Tiêu. Nói rằng cây lang mai dưới trần gian cảm ứng linh khí trời đất, sắp kết được ba quả. Xem ra ý trời có định kéo dài long mạch dưới trần thêm ba trăm năm.

Thái thượng lão quân bấm đốt tay tính toán, lắc đầu thở dài: “Vận số đã hết, làm sao để kéo dài thêm ba trăm năm, việc khó đây.”

Ngọc đế vuốt râu, ngắm nghĩ, nhìn thấy tôi đang đứng bên cạnh, mỉm cười: “Tình quân chưa từng xuống phạm giới, không bằng đi một chuyến, trải nghiệm sinh lão bệnh tử và thất tình lục dục ở nhân gian, lại tích thêm công đức, sau này cũng tốt cho việc thăng cấp.”

Tôi nghe hiểu ý của ông ta, đại khái muốn tôi xuống trần giúp thay đổi tình hình, tôi thế nào cũng được nên gật đầu đồng ý. Ở thiên giới, tôi vốn cũng là một tiên nhân rảnh rỗi.

Trước khi hạ phàm tôi có xem qua mệnh cách, chuyển thân là Hường Tử Thần, điểm tốt nhất trong tính cách là người không có dã tâm, không gây phiền phức cho triều đình, biết thành công sẽ rút lui. Nhưng khuyết điểm lớn nhất chính là không có chí tiến thủ trên quan trường. Có một người mẹ luôn thúc đẩy, không thể tùy ý lui về sau.

Anh ta làm thừa tướng trợ giúp minh quân hai mươi năm, một người trong sạch, khiến người kính trọng, sau khi lui về quy ẩn ở núi rừng, sống thọ chết lại nhà. Tôi đọc qua, rất hài lòng.

Thế là, tôi trở thành thiếu gia của Hường phủ. Trưởng thành đơn giản, êm đềm, mãi đến khi gặp nàng.

Lần đầu tiên, khi nàng đứng trước mặt tôi, như con gió mát lành trong núi, không hề có vẻ ngưng ngưng, tươi tắn tự nhiên. Nàng chỉ nói hai câu rồi vội vàng rời đi, không nhìn tôi một cái, nhưng tôi đã đưa nàng vào lòng. Lần thứ hai, khi nàng xuất hiện ở Hường phủ thì đã hai năm sau, vốn tôi cho rằng sẽ không được gặp nàng nữa, bèn vẽ một bức tranh treo ở thư phòng, lúc không người sẽ lấy ra từ từ ôn lại. Tôi hồi tưởng lại con gió ngày gặp mặt đầu tiên hôm ấy như vừa phất qua gò má, sợ sẽ quên mà ghi lại từng chút, từng chút một. Mừng rỡ khôn xiết nhưng lại không dám xác định hoàn toàn, vì nàng ăn mặc rất nghèo túng, lại còn cái nam trang. Nhưng tôi chỉ hỏi một câu thì biết chắc là nàng. Đây là lần vui sướng nhất trong suốt hai mươi năm. Thế mà lại không có ai cùng chia sẻ, tôi chỉ có thể nhìn lên nàng, rồi lại cười thầm trong bụng.

Tôi và nàng bên nhau mỗi ngày, thời gian đó thật ngọt ngào. Ông trời rất tốt với tôi, đưa người tôi mong nhớ ngày đêm đến bên. Tôi mong sẽ được thiên trường địa cửu cùng nàng, chỉ là cửa ải của mẹ, làm sao để qua.

Lúc tôi đáp ứng yêu cầu của mẹ chỉ cảm thấy hơi khó chịu một chút, nghĩ đến tương lai, tạm thời đi ngược với chút ý nguyện thì đã làm sao?

Tôi tin vào năng lực của mình, thi được công danh không phải chuyện khó, chỉ cần có thể được ở bên nàng.

Tôi dắt tay nàng đi một đường, ngay thời phút cuối cùng, tưởng như có thể chạm vào hạnh phúc, lại hoàn toàn biến mất. Cuộc đời trôi qua. Lần đầu tiên tôi hiểu rõ quy tắc của nhân gian, cũng biết mình đơn thuần, và cả tính yếu đuối bên trong.

Tôi muốn xử lý chuyện này thật chu toàn, không liên lụy người nhà, không tổn thương chính mình, cũng có thể để mặt mũi cho hoàng thất. Cho tôi thời gian, nhất định tôi sẽ làm được. Thế nhưng, từng bước từng bước lại bị đẩy vào đường cùng.

Quá nhanh, tôi không kịp nghĩ kế, không kịp cứu vãn, chỉ có trơ mắt nhìn sức sống của nàng cạn dần, bó tay chịu trôi. Một người phạm bất đắc dĩ và hèn mọn làm sao, tôi cảm thấy hoàn toàn tuyệt vọng.

Cuối cùng, tôi lấy danh tu đạo để đổi lấy tự do, nhưng không còn nàng bầu bạn.

Mấy mươi năm cuối đời, tôi thường thấy một bóng người trong mộng, quen thuộc như bàn tay mình, nhưng tỉnh lại thì hoàn toàn không có tung tích, sự mê đắm này, cuối cùng khi chôn vùi thể xác, nhờ Ngọc đế mới hiểu rõ.

Trong mây mù thiên đình tôi mặc một đời mê hoặc, đi ngược với mệnh cách, không có đóng góp gì, lại lãng phí năm mươi năm nhân thế. Kì lạ là, lại không hề hối hận.

Tôi nguyện ý luân hồi bảy thế, để bù cho lỗi lầm vô ý của nàng.

Ở trần gian năm trăm năm, khi trở lại thiên đình, rất muốn biết nàng thế nào, nàng có thể qua được thiên kiếp không, tôi lo lắng ưu sầu. Vốn biết rõ tình này không nên, đã là Nhiễm Diệp tinh quân của thiên giới, không được có lòng phàm, quan tâm thôi cũng là tội lỗi. Tôi đóng cửa không ra ngoài, để khóa chân, cũng là khóa lại tim mình.

Nhưng tôi vẫn không thể kiềm được, tự nói với mình, chỉ cần biết kết quả là được rồi, sau này sẽ buông tay.

Kết quả này khiến tôi thờ phào nhẹ nhõm, không yên lòng.

Trong băng tuyết ngập trời nàng nhìn tôi đang đứng trên mây thật lâu. Thái độ đối nhân xử thế nàng, vẫn cố chấp như thế, vẫn đơn thuần như nước.

Tôi thờ dài, cuối cùng vẫn không thể buông.

Kiếp trước tôi đã nợ nàng quá nhiều, kiếp này không thể lại vượt mất. Vì sao tôi giúp Long Thất, không muốn để nàng rõ nguyên nhân, nàng cứ ngây thơ vui vẻ hạnh phúc là được rồi

Tôi biết cuối cùng anh ta và nàng sẽ tới cảm ơn.

Long Thất và nàng rất xứng đôi, cuối cùng tôi cũng yên tâm, buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vong Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.